

شاھ جو رسالو

علامہ امداد علي امام علي قاضي

المنعم لائبرري لاژڪاٿو

پيشڪش

حضرت شاه عبداللطيف ڀٽائيءَ جي رسالي شريف جو هي نسخو، جيڪو شاه صاحب جي وڏي ڄاڻو ۽ پارکو، حضرت علامه آء آء قاضي صاحب جي ڊگهي عرصي جي جاکوڙ جو نتيجو آهي. ”سنڌي ادبي بورڊ“ اول 1961ع ۾ ڇپائي پڌرو ڪيو هو، جنهن جو ٻيو ڇاپو وري 1986ع ۾ ڇپيو هو. رسالي جي هن متن جي منفرد سهيڙ ۽ افاديت جي ڪري، عام پڙهندڙن، طالبن توڙي تحقيق ڪرڻ وارن پاران، ان جي وقت بوقت طلب ٿيندي ٿي رهي. ان ڪري هي ٽيون ڇاپو، شاه سائينءَ جي ٻه سؤ اڻئونجاهين سالگرهه جي موقعي تي پڌرو ڪرڻ جي سعادت حاصل ڪري رهيا آهيون. اُميد ته اسان جي اها پيشڪش قبول پوندي.

29-7-1993ع

شمشير الحيدري

مهاڳ

سدا حيات شاعر شاھ عبداللطيف رح جون ورسبون 1940ع کان پوءِ ذوق شوق سان ملهائڻ شروع ٿيون. پاڪستان جي قائم ٿيڻ بعد، شاھ جا اهي سالگره جشن وڏي پيماني تي ملهايا ويا آهن، جن ۾ ملڪ جي صدر ۽ ٻين اعليٰ ڪارڪنن، ٻاهرين سفارتخانن جي نمائندن توڙي سفيرن، ۽ ملڪ جي مختلف ڀاڱن جي اديبن ۽ شاعرن شموليت پئي ڪئي آهي. انهيءَ ڪري وقت بوقت شاھ جي سوانح توڙي شاعريءَ بابت موزون ڪتابن جي طلب ٿيندي رهي آهي، ۽ خصوصاً شاھ جي رسالي جي هڪ مستند متن بابت تقاضا وڌندي رهي آهي.

ملڪي اديبن توڙي ٻاهرين عالمن جي عام مطالعي واري انهيءَ ضرورت کي محسوس ڪندي، سنڌي ادبي بورڊ سنه 1960ع ۾ شاھ جي شاعرانه پرواز ۽ فڪر بابت هڪ جامع ڪتاب توڙي شاھ جي ڪلام جي هڪ معياري متن تيار ڪرڻ جو ڪم علامه امداد علي قاضي صاحب جن جي حوالي ڪيو، جن مان ڪلام جو متن هيئنر شايع ٿي رهيو آهي.

هت انهيءَ ڳالهه کي جٽائڻ جي ضرورت ڪانهي ته شاھ جي ڪلام جو مرتب ٿيل هيءُ متن، شاھ جي وڏي ۾ وڏي عالم ۽ ڄاڻو جي گهري غور ۽ فڪر جو نتيجو آهي. علامه قاضي صاحب جن گذريل سٺ سالن کان وٺي شاھ جي ڪلام جو مطالعو پئي ڪيو آهي، ۽ انهيءَ ڪري شاھ جي ڪلام جي متن جي هيءَ تاليف ۽ ترتيب جڻ هڪ روشن دماغ مفڪر جي سٺ سالن جي گهري غور ۽ ويچار جو ثمر آهي. صرف ڪلام جي صحيح متن قائم ڪرڻ ۽ ان کي صحيح طور سان ڇاپائي ڪتابي صورت ۾ آڻڻ لاءِ پڻ داناءُ مؤلف هڪ سال کان وڌيڪ مسلسل ڪوشش ۽ توجهه کان ڪم ورتو آهي.

متن جي هن اشاعت جي خاص خوبي اها آهي جو هن ۾ شاھ جي ڪلام جو، نفس مضمون توڙي معنيٰ ۽ مقصد جي لحاظ سان، گهرو مطالعو ڪيو ويو آهي ۽ ان کي انهيءَ فطري ترتيب موجب پيش ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي ويئي آهي، جنهن جو شاھ جي زندگيءَ جي جدا جدا منزلن سان مناسبت ۽ مطابقت جو امڪان آهي. انهيءَ لحاظ سان هيءَ اشاعت اڳين مڙني ڇاپن کان اتر ۽ اعليٰ آهي. رسالي جا اڳيان ڇاپا يا ته محض بيتن جا ’مجموعا‘ آهن، جن ۾ شاھ جي بيتن سان گڏ ٻين ڪن شاعرن جا بيت پڻ شامل آهن، ۽ يا ته وري اهڙن ’مجموعن‘ جي زياده صاف صورت آهن، جن ۾ فقط شاھ جي بيتن کي پيئي شامل ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي ويئي آهي. هن اشاعت ۾ شاھ جي مستند ڪلام جي سلسليوار سٽاءَ ۽ ترتيب کي خاص طرح مدنظر رکيو ويو آهي، ۽ انهيءَ لحاظ سان شاھ جي ڪلام جو هيءُ پهريون مرتب ڪيل نسخو آهي، جنهن ۾ شاعر جي ذهن ۽ فڪر جي تدريجي ارتقا جو خاڪو نسبتاً صاف نظر اچي ٿو. شاعر جي زندگيءَ ۽ فڪر جي درجيوار مرحلن مطابق، ڪلام جي هيءَ ترتيب خود شاعر جي سوانح حيات جي مطالعي لاءِ پڻ مفيد ثابت ٿي سگهي ٿي، ڇاڪاڻ ته ٻاهرين ٻڌل زباني روايتن جي برعڪس، خود شاعر جي پنهنجي ڪلام جي تسلسل ۾ سندس زندگيءَ جي مختلف مرحلن جا اهڃاڻ موجود آهن. هيءُ هڪ عجب اتفاق آهي جو روشن دماغ ۽ داناءُ مؤلف جي گهري غور ۽ ويچار بعد هن اشاعت ۾، شاھ جي ڪلام جي جيڪا داستانن ۽ سُرُن وار ترتيب وجود ۾ آئي آهي، ان ۾ انسان جي ذهني ۽ روحاني ارتقاء جي اعليٰ مرحلن جو عڪس موجود آهي، ۽ انهيءَ لحاظ سان پڙهندڙن لاءِ هن اشاعت جو مطالعو اڻ سڌيءَ طرح پڻ فائدي کان خالي نه آهي.

متن ۾ بيتن جون پڙهڻيون موجوده عام رائج اچارن مطابق ڏنيون ويون آهن. انهيءَ ڪري، شروع کان پراڻي صورتخطيءَ جي استعمال سببان پوين ڇاپن ۾ جيڪي لفظن جي پڙهڻين جون غلطيون هلنديون پئي آيون، تن جي تصحيح ڪئي وئي آهي. جيتوڻيڪ هيءُ متن رسالي جي مختلف ڇاپن توڙي قلمي نسخن جي پڙهڻين تي غور بعد قائم ڪيو ويو آهي، ته به رسمي طور هيٺ حاشين ۾ جدا جدا پڙهڻيون ڪين ڏنيون ويون آهن؛ انهيءَ لاءِ ته هيءُ جلد اجايو ضخيم نه ٿي پئي ۽ پڻ پڙهندڙن جو ڌيان متن ۾ ڪلام جي حسن ۽ ڪمال کان هٽي حاشين

طرف نہ ٿئي. البتہ عام فائدي خاطر متن جي آخر ۾ ڏکين لفظن جي پتي ڏني وئي آهي، جا اُميد ته پڙهندڙن لاءِ ڪارگر ثابت ٿيندي.

پريس لاءِ صاف ڪاپي لکڻ، پهرين پروفن پڙهڻ ۽ آخر ۾ ڏکين لفظن جي پتي تيار ڪرڻ ۾ مير محمد نظاماڻي، ليڪچرار شعبه سنڌي، سنڌ يونيورسٽي، مؤلف جي مدد ڪئي، ۽ سنڌي ادبي بورڊ جي پريس جي عملي هن کي ٿوري عرصي ۾ ڇاپڻ جي ڪوشش ڪئي، جنهن لاءِ اهي سڀئي صاحب شڪريي جا لائق آهن.

حيدرآباد

1- مئي 1961ع

نبي بخش بلوچ

ڊين فيڪلٽي آف آرٽس

سنڌ يونيورسٽي

سُرِ ڪلياڻ

داستان پهريون

(1)

أولِ الله، عليم، أعلیٰ، عالمٌ جو ڌڻي،
 قادر پنهنجي قدرت سين، قائم آه قديم،
 والي، واحد، وحده، رازق، ربُّ رحيم،
 سو ساراه سچو ڌڻي، چئي حمد، حڪيم،
 ڪري پاڻ ڪريم، جوڙون جوڙ جهان جي.

(2)

وحده لاشريڪ له، جڏهن چيو جن،
 تن مڃيو محمد ڪارڻي، هيجان ساڻ هينن،
 تڏهن منجهان تن، اوتڙ ڪونه اوليو.

(3)

وحده لاشريڪ له، ٻڌه نه ٻوڙا،
 ڪه تو ڪنين نه سئا، جي گهٽ اندر گهوڙا،
 ڳاڙيندين ڳوڙها، جت شاهد ٿيندءِ سامهان.

(4)

وحده لاشريڪ له، ايءُ وهائج ويءُ،
 گئين جي هارائين، هنڌ تنهنجو هيءُ،
 پاڻان چوندءِ پيءُ، پري جامر جنت جو.

(5)

وحده لاشريڪ له، ايءُ هيڪڙائيءَ حق،
 بيائيءَ ڪي ٻڪ، جن وڌو سي ورسيا.

(6)

وحده جي وڊيا، اِلَالله اڏ ڪيا،
 محمد رسول چئي، مسلمان ٿيا،
 عاشق عبداللطيف چئي، انهن ٻه پيا،
 تيلان ڌڻيءَ ڏنا، جيلان ويا وحدت گڏجي.

(7)

وحده جي وڊيا، اِلَالله سين اورين،
 هينئون حقيقت گڏيو، طريقت تورين،
 معرفت جي ماڻ سين، ڏيساندر ڏورين،
 سڪ نه سٿا ڪڏهين، ويهي نه ووڙين،

ڪلهنئون ڪورين، عاشق عبداللطيف چئي.
 (8)

وحده لاشريڪ له، جان تو چئين ايئن،
 تان مڃ محمد ڪارڻي، نرڻئون منجهان نيئن،
 سو تون وڃيو ڪيئن، نايئن ڪنڌ بين ڪي.

(9)

وحده لاشريڪ له، جن اتو سين ايمان،
 تن مڃيو محمد ڪارڻي، قلب ساڻ لسان،
 اوءِ فائق ڀر فرمان، اوتڙ ڪنهن نه اوليا.

(10)

اوتڙ ڪنهن نه اوليا، ستر ويا سالر،
 هيڪائي هيڪ ٿيا، احد سين عالم،
 بي بها بالمس، اڳي ڪيا اڳهين.

(11)

اڳي ڪيا اڳهين، نسروئي ٿور،
 لاهوڻ عليهم ولاهر يحزنون، سچن ڪونهي سور،
 موليٰ ڪيو معمور، انگ ازل ڀر ان جو.

(12)

سر ڍونديان، ڌڙ نه لهان، ڌڙ ڍونديان، سر ناه،
 هٿ، ڪرايون، آڱريون، ويا ڪچي ڪانه،
 وحدت جي وهانءِ، جي ويا سي وڊيا.

(13)

وحده جي وڊيا، ڪيا اِلَالله اڏ،
 سي ڌڙ پسي سڏ، ڪنهن اڀاڳيءَ نه ٿئي.

(14)

وحدت ڪثرت ٿئي، ڪثرت وحدت ڪل،
 حق حقيقي هيڪڙو، ٻولي بي م پل،
 هيءُ هلاچو هل، بالله سندو سڄڻين.

(15)

چئو تون الله هيڪڙو، وائي بي وسار،
 تن ڀر تڻد تنوار، سدا سڀيرين جي.

(16)

چئو تون الله هيڪڙو، بي وائي وساري ڇڏ،
 او تان تو سين گڏ، سڄڻ ساه پساه ڀر.

داستان ٻيو

(1)

آگهي آگهي، رنج پريان کي رسيو،
چکير چڱائي، سورانگهي سوريءَ تان.

(2)

انڌا اُونڌا ويڄ، گل ڪُڄا لئي کانئين،
آسان ڏکي ڏيل ۾، تون پياريين پيڄ،
سوري جنين سيڄ، مرڻ تن مُشاهدو.

(3)

سوريءَ سڏ ٿيو، ڪا هلندي جيڏيون؟
ويڃُ تن پيو، نالو نينهن ڳنهن جي.

(4)

سوري سڏ ڪري، اُڀي عاشقن کي،
جي اُٿي سڏ سڪڻ ۾، ته ڪو مَ پير پري،
سسي ڌار ڌري، پيڄ پوءِ پريتئون.

(5)

سوري آه سينگار، آڳهين عاشقن جو،
مُڙ، موٽ مِهڻون، ٿيا نظاري نروار،
ڪُسن جو قرار، اصل عاشقن جو.

(6)

سوري سينگاري، اصل عاشقن کي،
لڏيا ڪين لطيف چئي، ٿيا نيزي نظاري،
ڪوٺيو ڪناري، آڻيو چاڙهي اُن کي.

(7)

سوريءَ مٿي سين، ڪهڙي ليکي سَرا،
جِيلُه لڳا نيٺ، تي سوريائي سيڄ ٿي.

(8)

سوريءَ چڙهڻ، سيڄ پسن، اِيءُ ڪم عاشقن،
پاهون ڪين پسن، ساڻو هلن سامهون.

(9)

سوريءَ جي سؤ وار، ڏيهائو چنگ چڙهين،
جَمَ ورجي ڇڏين، سڪڻ جي پچار،

(17)

پاڻي جل جلاله، پاڻي جانِ جمال،
پاڻي صورت پڙ جي، پاڻي حُسن ڪمال،
پاڻي پير مُريد ٿئي، پاڻي پاڻ خيال،
سو سڀوئي حال، منجهان ئي معلوم ٿئي.

(18)

پاڻي پسي پاڻ کي، پاڻي محبوب،
پاڻي خلقي خوب، پاڻي طالب ن جو.

(19)

سو هيءُ، سو هو، سو اجل، سو الله،
سو پرين، سو پَساهُ، سو ويري سو واهرو.

(20)

سو هيڏانهن، سو هوڏانهن، سوئي مَن وسي،
سوئي سو پسي، ٽهين سنڌي سوجهري.

(21)

پڙاڏو سو سڏ، وَر وائيءَ جو جي لهين،
هئا آڳهين گڏ، ٻڌڻ ۾ به ٿيا.

(22)

ايڪ قصَر، دَر لڪ، ڪوڙين ڪُٽس ڳڙ ڪيون،
جيڏانهن ڪريان پرڪ، تيڏانهن صاحب سامهون.

(23)

ڪوڙين ڪاياتون تنهنجيون، لڪن لڪ هزار،
جيءُ سڀ ڪنهن جيءُ سين، درسن ڌارو ڌار،
پرینر تنهنجا پار، ڪهڙا چئي ڪيئن چوان!

وائي

سپڪا پريان ڪُون پوڄي،
نينهن نيٺين، ڳڻ ڳالهه، وو.
جا چتايو چت ۾، سڄڻ سا ٿو بجهي،
نينهن نيٺين، ڳڻ ڳالهه، وو.
لات جا لطيف جي، سڏ تنهن جو سڄي،
نينهن نيٺين، ڳڻ ڳالهه، وو.

پرت نه پسين پار، نينهن چٽائين نڳيو.

(10)

پهرين کاتي پاء، پيچ پوء پريٽئون،
ڏک پريان جو ڏيل ۾، واجت جيئن وڃاء،
سيخڻ ماء پچاء، جي نالو گيڙء نينهن جو.

(11)

کاتيء کونهي ڏوه، ڳن وييندڙ هٿ ۾،
پسيو پر عجب جي، لڇيو وڃي لوه،
عاشقن اندوه، سدا معشوقن جو.

(12)

کاتي تڪي م ر ٿئي، مَر مُنيائي هوء،
مان وُمن توه، مون پريان جا هٿڙا.

(13)

جي تون سڱل سڳيو، ته کاتيء پئي م ڪنجه،
سپيريان جي سور جو، ماڙهن ڏجي نه منجه،
اندر اِيء اهنج، سانڍج سڪائون ڪري.

(14)

جان ويڙين تان ويهه، نه ته ونيو وات وانء تون،
هيء ٽنين جو ڏيهه، کاتي جنين هٿ ۾.

(15)

کاتي جن ڳري، مان لئون لڳي تن سين،
محبت جي ميدان ۾، وڃان پير پري،
اڏيء سر ڌري، مان ڪهنهون سڀرين.

(16)

اڳيان اڏين وت، پوين سر سناهايا،
ڪات ته پوين قبول ۾، مڃڻ پايين گهٽ،
مٿا مهاين جا، پيا نه ڏسين پٽ،
ڪلاڙڪي هٽ، ڪسڻ جو ڪوڀ وهي.

(17)

جي اٿئي سڱ سُرڪ جي، ته ونء ڪلاڙڪي کاتي،
لاهي رک لطيف چئي، مٿو وت ماتي،
تڪ ڏيئي پڳ پيء تون، گهوت منجهان گهاتي،
جو ورنه وهاتي، سو سر وت سرو ساهنگو.

(18)

جي اٿئي سڱ سُرڪ جي، ته ونء ڪلاڙڪي هٽ،
لاهي رک لطيف چئي، مٿو ماتي وت،
سر ڏيئي ۾ ست، پيچ ڪي پياليون.

(19)

جي اٿئي سڱ سُرڪ جي، ته ونء ڪلاڙڪي ڪوه،
مهيسر جي مد جي، هٿ هڏهين هوء،
جان رمز پروڙين روء، تان سر وت سُرڪي سڳئي.
جي اٿئي سڱ سُرڪ جي، ته ونء ڪلاڙڪي گهر،

(20)

جي اٿئي سڱ سُرڪ جي، ته ونء ڪلاڙڪي گهر،
وڍڻ، چيرڻ، چڙڻ، پَهت اُنهين جي پر،
جي وتي پويئي ور، ته سَهنگي آه سيد چئي.

(21)

ناٿي ناه ڪڪوه، ڪين مله مهاڳو منڏ،
سَنَباھج سيد چئي، ڪاٺ ڪارڻ ڪنڏ،
هيء ٽنين جو هنڌ، مٿن پاس مرن جي.

(22)

عاشق زهر پياڪ، وه پسيو وهسن گهٽو،
ڪڙي ۽ قاتل جا، هميشه هيراڪ،
لڳين لئون لطيف چئي، فنا ڪيا فراق،
توڻي چڪن چاڪ، ته به آه نه سلن عامر ڪي.

(23)

م ڪر سڏ شراب جي، جي تون تاريين ٿوه،
پيتي جنهن پاسي ٿئي، منجهان رڳن روح،
کاتي چڪ ڪڪوه، لاهي سر لطيف چئي.

(24)

سڌڙيا شراب جون، ڪوه پچارون ڪن،
جُه ڪات ڪالڻ ڪڍيا، ته موٽيو پوء وڃن،
پڪون سي پين، سر جنهين جا ست ۾.

(25)

سر جدا، ڌڙ ڌار، دوڳ جنين جا دڳ ۾،
سي مَر ڪن پچار، هڪيا جن جي هٿ ۾.

(26)

ديڳين دوڳ ڪڙهن، جت ڪڙين ڪڙڪو نه لهي،

تتي طبيبن، چاڪَ چڪندا ڇڏيا.

(27)

سسي سي گهرن، جي وائيندڙ وچ ۾،
اوه ڪين ٻيو پڇن، سرو جن سنباھيو.

(28)

اصل عاشق پانهنجي، سسي نه ساندين،
لاھيو سر لطيف چئي، ساه سلاڙيو ڏين،
گلھڻئون ڪاٽين، پڇن پوء پريٽون.

(29)

اصل عاشقن جو، سر نه سانڍڻ ڪم،
سو سسڻان اڳرو، سندو دوسان دم،
هي هڏو ۽ چم، پڪ پريان جيء نه پڙي.

(30)

جي مٿي وٽ مڙن، ته سڀ ڪنھن سدڻي،
سر ڏني ست جڙي، ته عاشق ايئن اچن،
لڏا تي لڳن، ملهه مهانگا سڀرين.

(31)

ملهه مهانگو ڦٽرو، سڪڻ شهادت،
اسان عبادت، نظر ناز پرين جا.

وائي

منڏ پيندي مون، ساڄن سهي سجاتو.
بي پيالو عشق جو، سڀڪي سمجهوسون،
ساڄن سهي سجاتو.

پريان سندي پار جي، اندر آڳ اٿئون،
ساڄن سهي سجاتو.

جيئن ناهي جڳ ۾، ڏينهن مڙيني ڏون،
ساڄن سهي سجاتو.

الا! عبداللطيف چئي، آهين ٿونهين تون،
ساڄن سهي سجاتو.

داستان ٿيون

(1)

اٿياري اٿي ويا، منجهان مون آزار.

حبيب ئي هڻي ويا، پيڙا جي پچار،
طبيبن تنوار، هڏ نه وڻي هاڻ مون.

(2)

هڏ نه وڻي هاڻ مون، ويجن جو وصال،
هن منهنجي حال، حبيب ئي هادي ٿيو.

(3)

حبيب ئي هادي ٿيو، رهڻا راحت،
پيڙا نيائين پاڻ سين، لائي ڏيئي لٽ،
سڀريان صحت، ڏنيم منجهان ڏڪندي.

(4)

اور ڏڪندو او ٿئي، هادي جنهن حبيب،
تر تفاوت نه ڪري، تنهن کي ڪو طبيب،
رهڻسما رقيب، سائر صحت سڀرين.

(5)

سائر صحت سڀرين، آهي نه آزار،
مجلس وير منو ٿئي، ڪوئيندي قهار،
خنجر تنهن خوب هڻي، جنهن سين ٿئي يار،
صاحب رب ستار، سوجهي رگون ساه جيون.

(6)

رگون ٿيون رباب، وڃن ويل سڀڪهين،
لڳڻ، ڪڇڻ نه ٿيو، جانب ري جباب،
سوئي سنڌيندم سڀرين، ڪيس جنهن ڪباب،
سوئي عين عذاب، سوئي راحت روح جي.

(7)

سوئي راه رڌ ڪري، سوئي رهڻا،
'و ٿعز من ٿشاء و ٿڌل من ٿشاء'.

(8)

جاڻي بجهي جن، تو سين سور سج ڪي،
تون ڪيئن سنڊيون ٿن، پڙسين پچارون ڪرين؟

(9)

پر ۾ پڇيائو، عشق جي اسباب ڪي،
دارون هن درد جو، ڏاڍو ڏسائون،
آخرو والعصر جو، اينهين اٿائون،
تهان پوء آئون، سڪان ٿي سلام ڪي.

(10)

سڪين ڪهه سلام ڪي، ڪرين ڪهه نه سلام،
بيا ڌر تن حرام، اِيءُ ڌر جنين ديڪيو.

(11)

مِنايان منو گهڻو، ڪڙو ناه ڪلام،
سُڪوت ئي سلام، پريان سندي پار جو.

(12)

پريان سندي پار جي، مڙئي منائي،
ڪانهي ڪڙائي، چڪين جي چيٽ ڪري.

(13)

تو جنين جي تات، تَن پُڻ آهي تنهنجي،
'فاڌ ڪُروني اڏڪر ڪُمر، اِيءُ پروڙج بات،
هٿ ڪاتي ڳڙ وات، پُڇڻ پَر پرين جي.

(14)

حبيب هڪار، منجهان مهر سڌ ڪيو،
سو مون سڀ ڄمار، اورڻ اهوئي ٿيو.

(15)

پابو هي هڪار، مونهان پُڇيو سڄڻين،
'السٽ بربڪُمر، چيائون جنهن وار،
سندي سور ڪنار، تَن تڏاهڪون نه لهي.

(16)

پابو هي پُڇن، 'ڪتي هٿ حبيب جو،
نيزي هينان نينهن جي، پاسي پاڻ نه ڪن،
عاشق اجل سامهان، اُونچي ڳات اچن،
ڪسڻ قرب جن، مرڻ تَن مشاهدو.

(17)

ڪوني ڪهي سُپرين، ڪوني ڪهن ساڻ،
نيزي هينان نينهن جي، پاسي ڪر م پاڻ،
جُل، وڃائي ڄاڻ، عاشق اجل سامهون.

(18)

ڪوئڻ قريبن جو، عين تڙڙ آه،
اِيءُ اَلتي ڳالهڙي، سِڪُ ورندي ساه،
آسَر هڏ م لاه، چنڻ ڳنڍڻ اُن جو.

(19)

ڪهن تان ڪر لهن، ڪر لهن تان ڪهن،
سي ئي ماءُ مهن، سي ئي راحت روح جي.

(20)

ڪهي سو ڪر لهي، ڪوني سو قريب،
اها عادت سِڪيو، هر زمان حبيب،
تي جي سو طبيب، سوئي راحت روح جي.

(21)

ڪهن ۽ ڪونين، اِيءُ پَر سندي سڄڻين،
سوريءَ چاڙهيو سُپرين، ڏنپ ڏيهائي ڏين،
وينا وره وڌين، آءُ واڍوڙيا وهاءُ ٿون.

وائي

ٿيندو تَن طبيب، دارون منهنجي درد جو.
بُڪي ڏيندڙ باجهه جي، اچي شال عجيب،
دارون منهنجي درد جو.
پرين اچي پاڻ ڪيو، سندو غور غريب،
دارون منهنجي درد جو.
ڏگندو سپوئي ڏور ڪيو، منجهون تَن طبيب،
دارون منهنجي درد جو.
آديون عبداللطيف چئي، هاتڪ آه حبيب،
دارون منهنجي درد جو.

سُر يمن ڪلياڻ

داستان پهريون

(9)

جت حبيب هُٽن، ناٿڪ ڀري نينهن جي،
تتي طبيبن، وڃا وڃي وسري.

(10)

هٽي جي حبيب، محبتي ميا ڪري،
پڇان ڪونه طبيبن، هوند گهائڻ سين ٿي گهاريان.

(11)

چوري چنگ، ٻنگ لُهي، حبيب هنيوس،
بُجهان ٻاڻ لڳوس، ڪانارو ڪر ڪڍي.

(12)

ڪانارئا ڪُٽڪن، جنين لوهه لڳن ۾،
محبت جي ميدان ۾، پيا لال لڳن،
پاڻهي ٻڌن پٽيون، پاڻهي چڪا ڪن،
وتان وايوڙين، رهي اچي راتڙي.

(13)

رهي اچي راتڙي، ٽن وايوڙين وٽاءِ،
جن کي سور سريز ۾، گهٽ منجهارا گهٽاءِ،
لڪائي لوڪاءِ، پاڻهي ٻڌن پٽيون.

(14)

اڄ پُٽ ڪنجهو ڪنجهه، وايوڙي منهن،
جي پُٽ پيڻ سنجهه، هوءَ پنيون، هوءَ پٽيون.

(15)

اڄ پُٽ ڪهڙي دانهن، وايوڙي منهن؟
ويج ورائي ٻانهن، چوري چاڪ نهاريان.

(16)

ويچارا وايوڙ، سدا شڪر سور سين،
تاڻين پاسي توڙ، اوري ڪن نه آسرو.

(17)

سدا آهي سور جي، وايوڙين وائي،
جيڪا اٿن من ۾، سلن نه سائي،
اوڙڪ اهاڻي، ڳوليو لهن ڳالهڙي.

(18)

سگهن سڏ نه سور جي، ته گهايل ڪئن گهاريان،

(1)

ٿون حبيب، تون طبيبن، تون درد جي دواءِ،
جانب مُنهنجي جيءَ ۾، آزار جا انواع،
صاحب ڏي شفاءِ، ميان! مريضن کي.

(2)

تون حبيب، تو طبيبن، تون درد جو دارون،
دوا آهن دل کي، تنهنجيون ٿنوارون،
ڪريان ٿي ڪارون، جئن پُڪي پٽيون نه ٿئي.

(3)

تون حبيب، تون طبيبن، توننهن ڏنن ڊب،
تون ڏيڻ، تون لاهين، تون هادي، تون رب،
آهر اِيءَ عجب، جئن واريو ويڃ واهارين.

(4)

تون حبيب، تون طبيبن، تون دارون کي درد،
تون ڏيڻ، تون لاهين، ڏاڻر کي ڏڪندن،
تڏهن ڦڪيون ڦرڻ ڪن، جڏهن اُمر ڪريو اُن کي.

(5)

جان کي ڪري طبيبن، دارون هن درد جا،
هٿيو سا حبيب، اُکوڙيو اڏ ڪري.

(6)

هٿ حبيب هٿ ڪڍي، ٿيڪ مَر، ٿورو لاءِ،
پرين تنهنجي گهٽاءِ، مَران ته ماڻ لُهان.

(7)

هٿ حبيب هٿ ڪڍي، دل ۾ ٿي دانهيان،
ڪڇان تان ڪوڪ ٿئي، صبر آءُ نه سَهان،
ڪنهن کي ايئن چوان، ته مون کي ماريو سڄڻين.

(8)

هٿ حبيب هٿ ڪڍي، ٻنگا لُهي ٻاڻ،
ماڳهين مون منهن ٿئي، جهوليءَ وجهان پاڻ،
اِن پَر ساڄن ساڻ، مان مقابلو مون ٿئي.

پيل پاسو پٽ تان، واڍوڙيل نه وارين،
پر ۾ پڇن پرينءَ لئي، هئي! هنجئون هارين،
سجڻ جي سارين، تن رويو وهامي راتڙي.

(19)

سگهن سڌ نه سور جي، ٿا رنڪن رنجوري،
پيا آهن پٽ تي، مٿن ماموري،
لڳين لڙن لطيف چئي، سدا جي سوري،
پر تڃن پوري، تن رويو وهامي راتڙي.

(20)

آيل ان نه وسهان، هنجئون جي هارين،
اٿيو آڻ اکين ۾، ڏيهه کي ڏيڪارين،
سجڻ جي سارين، سي نڪي رڙن نه چون ڪي.

وائي

ورسيا ويڃ ويچارا، دل ۾ درد پرين جو،
اٿو ويچارا، مَر وهو، ويڃو ڏي ڪٿي،
دل ۾ درد پرين جو.
بُڪي ڏيندا ٻاجهه جي، آيا سور ڏئي،
آيا جيءَ جيارا،
دل ۾ درد پرين جو.

داستان ٻيو

(1)

تن طبيب نه ٿون، جو سڌ نه لهين سور جي،
ڍڪ پنهنجون ڏيئون، کڏ ڪٿي ۾ پون،
ڪانه گهرجي مون، حياتي هون رِي.

(2)

ڌاريئي دنيا ڪارڻ ڏيئون، تن جون تون نه طبيب،
ايندو اڄ عجيب، شادي ڏيندو صحت جي.

(3)

تن طبيب نه گڏيا، ڪنيس ڪوڀڄن،
ڏيئي ڏنڀ ڏڏن، پاڻان ڏيل ڏکوڻيو.

(4)

آهي گهڻو آڳهن جو، ترس طبيبن،
ڪيو وس ويڄن، تان ڪريءَ ري ڪين ٿي.

(5)

ترس طبيبن جو، جڏن ڪيو نه ذات،
جو ويڄن جي وات، ڏاڙوئا تنهن ڏور ٿيا.

(6)

آگهائي سگها ٿيا، جي وينا وٽ ويڄن،
ترسي طبيبن، چيني هوند چگا ڪيا.

(7)

ويڄن سين وائيءَ پيا، ڪري نه ڪيائون،
جي پند پاريائون، ته سگهائي سگها ٿيا.

(8)

ويڄن سين وائيءَ پيا، ڪري ڪن نه پاڻ،
آگها ان اهيڃاڻ، پسو! سور سجهائيا.

(9)

پاڙي ويڃ هٿار، تان مون مور نه ڀڄيا،
تيلاهين پيام، موريسر اکين ۾.

(10)

هاريا تو هري، ڪڇ ڪايا سين ڪيو،
گريبن جي ڪري، ته تون ٿوانون ٿئين.

(11)

جي پائين پرين مڙان، سڪ چوران ڪي ذات،
جاڳڻ جشن جن کي، سڪ نه ساري رات،
اڃي ٻڄي آيا، وائي ڪن نه وات،
سلي سوريءَ چاڙهيا، بيان ڪن نه بات،
توڻي ڪسن ڪات، ساڳي سلن ڪينڪي.

(12)

تڙي طبيبن، گهائل گهران گڏيو،
چڪيا چاڪ جهون ڪري، گڙيون مور نه ڪن،
دوست جي درس سين، پئي نار ٿين،
ورچيو ويڃ وڃن، آءُ ته پرينم اُبهان.

(13)

ويڄن ويني ٿي، دوس پيهي در آيو،
صحت جي سرير ۾، گل ڪرين پيئي،
پيڙ پري ويئي، اچڻ سان عجيب جي.

جيرا جوش جلاڻيا، بُڪين ٻري باهر،
پسو مڇ مٽاءِ جي ويساھ نہ وسهيو.

(2)

هئي هئي! وهي هوءَ، مَن ۾ محبوبن جي،
جيرا جوش جلاڻيا، بُڪين مُڪي بوءِ،
اچي پسو روءِ، جي ويساھ نہ وسهيو!

(3)

کاندين تاندين ٻاڙين، پڇان مر پيئي،
جيرا جگر بُڪيون، سيخُن ۾ تيئي،
ويجڻئون ويئي، ٿي وهڻي سڄڻين.

(4)

سُر جو سڄيو سڄڻين، پُر پيڙي ڏيئي،
کان ڪرنگهڙ ڪپيو، پگن سر پيهي،
جيرا جگر بُڪيون، پاساريون بيئي،
ويجڻئون ويئي، ٿي وهڻي سڄڻين.

(5)

سُر جو سڄيو سڄڻين، ٻنگا ٻاڻ پري،
ويو وجودان نڪري، ڪڙ ڪڙ کان ڪري،
پُڇو پير پري، تہ ڪ نريو هٿ حبيب جو.

(6)

سُر جو سڄيو سڄڻين، ٻيهر ٻاڻ پري،
چمڪيو سو چوه مان، ڪڙ ڪڙ کان ڪري،
جيرا جگر بُڪيون، لنگهي پيو پري،
لڳو جيءَ جڙي، تائيان تير نہ نڪري.

(7)

سُر جو سڄيو سڄڻين، سيڱ منجهان سيلو،
تنگڙ تڪيو ڪينڪي، پار لنگهيو پيلو،
هڻڻ سين جيلو، جانب جيڏو ئي ڪيو.

(8)

ڏڳايو ڏئين، چيرو اندر ڇنڌڙي،
لڳي سيخ وڄود ۾، سنڊي نينهن نئين،
مُشاھدي ٿين، مون کي وڏو مڇ ۾.

(9)

جي تَتو تَن تَنور جئن، تہ چنڊي ساڻ چماءِ،

(14)

وڏي جَن وڏياس، وري ويڇ ئي سي ٿيا،
ثرت ٻڌائون پتيون، روز ڪيائون راس،
هيئنڙا نئين پاس، گهار تہ گهايل نہ ٿئين.

(15)

هاريا ويڇ، مياس! سڌ نہ لھين سور جي،
پريان کي چوندياس، تہ ترس طبيبن ڇڏيو.

(16)

ويڇ! مَر بُڪي ڏي، آلا! چڱي مَر ٿيان،
سڄڻ مان اچي، ڪر لاهو ٿي ڪڏھين.

(17)

ويهڻ ويجن وٽ، جي سڪين تہ سگهو ٿئين،
اڳين عادت مٽ، تہ اگها! عاجز نہ ٿئين.

(18)

هئين ويجن وٽ، تون ڪيئن جيءَ جڏو ٿئين؟
سُر ڏيئي ۾ سَت، ڪوہ نہ ڪيئي ڏيڙا؟

(19)

دارون ۽ ڪاڙون، جان کي ڪيا ويڇ مون،
ٻڪي ڏيندا ٻاجھ جي، نهاري ناڙون،
جَن سيڻ لهن سارون، تَن تان ڏڪندو ڏور ٿئي.

(20)

اڳهن مڙي اچ، ڪيو سڌ صحت کي،
ڏور ڏڪندا پڇ، مهريءَ منهن ڏيڪاريو.

وائي

اچي سار لهيج، ساڄن، سور توهانجي آءِ ماري،
سور ٽنهنجي جي مران، تان مون ڏوه نہ ڏيج،
ساڄن سور ٽنهنجي آءِ ماري.
ڏين پري هٿڙا، دارون دوست ڪريچ،
ساڄن سور ٽنهنجي آءِ ماري.

داستان ٽيون

(1)

هئي هئي! وهي هاءِ، مَن ۾ محبوبن جي،

آڻي آڳ آڊ جي، ٻاري جانِ جلاءِ،
بُرقئا اندر بازوون، پنهنجون سڀ پچاءِ،
لُچڻ، لُون لطيف چئي، پَدر هڏ مَ پاءِ،
متان لوڪ لڪاءِ، وصالان وچ پئي.

(10)

اڃا نثوراءِ، ڪالهه ڪڍياسون سڄڻين،
پُڻ تيائون تڪڙو، وحدت جي وڏاءِ،
مَحَبَتين مَتاءِ، مَچُ مَورائين نه لهي.

(11)

پَچائي پهاڻ، جَن رَساڻيو رُڪَ ڪي،
تَنين سَندو جاڻ، آهي آڳڙين ڪي.

(12)

چڙهيو چڪاسن چاءِ، آڳ ٻرندي آيا،
وَهسن واڙيءَ ڦَل جئن، مَحَبَتِي مَچَ لاءِ،
آڻي پاڻ آڙاءِ، ڪڍي گوري وچ ۾.

(13)

ڏنءُ ڏنءُ ڏمڻ وار، اڄ پڻ آڳڙين جي،
ٻاري مَچَ مَجاز جو، اوتيائون آڱار،
ڏوڏيا ٿي مَ ڌار، جَمَ ڪچو رُڪَ ڪڍيون ٿي.

(14)

ڏوڏا تون نه ڏنئين، آڳ اوڏو نه وڃين،
الا جي عشق جا، سي تان ٿون نه سَهين،
اُيو اِيءَ چئين، تہ آءُ آڳڙيو آهيان.

(15)

سِرُ سانداڻ ڪري، پُچج گهرُ لُهار جو،
ڏڪن هيٺ ڏري، ماڻ گڏينئي رُڪَ سين.

(16)

سَهين جئن سانداڻ، ڏڪن مٿي ڏڪڙا،
وَه وڃائي پاڻ، ڏي ڏٻائون ڏڱرين.

(17)

هَئي! پُر آڱارن، ٻڏاهين ٻرن جي،
هڪُ ڪوري ڪانڀا، ٻيو ڏوڏي منجهه ڏڱن،
پاڻان لُهارن، ميڙي رکيا مَچَ لئي.

(18)

ٻاريو اُجهائين، پرين اُجهايو ٻارين،
مون ڪي تا مارين، لُئا لُهارن جا.

(19)

اڄ آڳڙيا آيا، سُوڏا سِراڻي،
پياري پاڻي، تيغون ڪندا تڪيون.

(20)

اڄ آڳڙيا آيا، ساڻو ڪي سَڄاڻ،
لاهيندا مورياڻ، رُڪَ ڪريندا پَدر.

(21)

سُرُها ڏنر سي، جن ساڃاءِ سِراڻ سين،
تيغُ تَنين جي ڪي، ڪٽ نه لي ڪڏهين.

(22)

ڪٽ ڪڙهي، لوهه ٻري، ڏوڏا جت ڏڱن،
مُترڪن مُنهن ڪڍيا، سانداڻيون سَڪن،
اڄ پڻ آڳڙين، ميڙو آهي مَچَ تي.

(23)

چَڪي مَئي مَتن جي، آڳڙيا آيا،
ڪڙي قاتِل ڪوڏيا، ورنه وڻايا،
گهورن سين گهايا، پيڻُ تان پري ٿيو.

(24)

ڪانڀا تن گڏيو، اُجهائڻ اُونداهر،
جن اُندر ٻري باهر، سڏَ تَني ڪي سپڪا.

وائي

جيءُ جيارو، جيءُ جيارو، ڪين منهنجو هاريو،
منهنجو جيءُ جيارو.

پرين جيءُ پَچار، سيڻن جيءُ سنڀار، جڏڙو جيءُ جيارو،
منهنجو جيءُ جيارو.

اُجيو تڻ عَميق مان، پرين پوڄَ پيارو،
منهنجو جيءُ جيارو.

مَرُض مَرِيضن تان، اِشاري ساڻ اُتاريو،
منهنجو جيءُ جيارو.

گرم ڪريمن جي مون ڪي، اُهڪيءَ مان اُڪاريو،
منهنجو جيءُ جيارو.

تہ هٿُ تَنهنجي هٿَ، موڪي ڪو ماڻُ لهي.
(9)

گهٽن ۽ گهٽڪن، وٽيون پين وه گاديون،
’برخيز بده ساقِي‘، پيار ڪي پرين،
پڪين نه پرچن، مٿ تڪيائون منجهيان.

(10)

آٿي اُتر واءِ، موڪيءَ مٿ اُپتيا،
متارا تنهن ساءِ، اچن سر سنباهيو.

(11)

موڪيءَ مٿ اُپتيا، اچا اڱڻ ڌار،
ايندا تو دربار، وه پئندا وٽيون.

(12)

موڪي منڍ پيار، اُونچو اُونچي مٿ مان،
ڏيندي ڏاتارن ڪي، وٽيءَ وجهه م وار،
سر گڏي، سردار، اڱڻ تَنهنجي آتيا.

(13)

موڪيءَ منو نه گهريا، وه نه وهاتيا،
سُرڪيءَ ڪاڻ سيد چئي، اُتي ٿي آتيا،
جي ڳالڻ ڳڻاتيا، تن بئن پاسي بڻيون.

(14)

موڪيءَ سنڌي مٿ ۾، سُرِي سڀ پيو،
قضا ڪم ڪيو، ڪونهي ڏوه ڪلاڙ جو.

(15)

موڪيءَ سنڌي مٿ ۾، ڪو جو زهر ڏرو،
پئندي پوشيدن ڪي، پيو ڪونه پرو،
مٿو مهائين جو، ڪيو گهر گرو،
ٿڌڻ ڪپ گرو، ڪنهن جنهن گهر ڳڻاتيا.

(16)

مُنهن وجهيو مٿن ۾، موڪي اُپي روءِ،
متارا مري ويا، اڱڻ اچي نه ڪوءِ،
مَتارَنئون پوءِ، مٺا مٿ مٽي ٿيا.

(17)

نه سي اڱڻ اڳڙيا، نه سا سٺ سري،
ڪٿورا قاتل جا، جن پيتا پاڻ پري،

سَنئون مُنهن ڪري سُپرين، آئين نرمل نور نهاريو،
منهنجو جيءُ جياريو.

سائڻن چئن سڏ ڪري، آئين طالحن ڪي تاريو،
منهنجو جيءُ جياريو.

داستان چوٿون

(1)

ايڪ پيالو، به چٽا، عشق نه ڪري اينءِ،
ليڪيا جي لڪڻ ۾، سي قرب رسندا ڪينءِ؟
هُڻ ڪيا هينءِ، وانجڻا پس وصال کان.

(2)

ايڪ پيالو، به چٽا، عشق نه ائين ڪري،
آئي سي ايڪ ٿيا، جي گنا نينهن ڳري،
ڏئي ڌار ڌري، ڇلت ڇنجر آيو.

(3)

ايڪ پيالو، به چٽا، عشق نه ڪري آءِ،
ايءِ جا ساعر سڏ، ڪيئي جا قوال سين.

(4)

اڪيون اوڏاهين ڪڍي، جيڏانهن قاتل ڪُل،
مٿو ڪن نه مل، پگ برابر پانهنجو.

(5)

جيڏانهن قاتل ڪوڙ، اڪيون اوڏاهين ڪڍي،
وه ٽين جي ووڙ، جنين سانگ نه ساه جو.

(6)

قاتل ڪمائي ڪري، وه ماڪي جي ڪن،
وٽان ويهي ٿن، پيچ ڪي پيالون.

(7)

هُوندو هڏ مَر رڪ، لئي پياڪن پانهنجو،
وٽي واتاڙين ڪي، تان پياري پرڪ،
سا لڪ لهي ٿي لڪ، جا تو ايندي اُن سين.

(8)

هُوندو هڏ مَر سنڌ، لئي پياڪن پانهنجو،
پوچ پيارج پنهيڙا، ويندا ونيو ڪنڌ،

اوري هئا ته آڻيا، جُڪس ويا پري،
روٽان ڪيئن ڪري، مادر متارن ڪي.
(27)

سِرُ ڏيئي سَت جوڙ، ڪنهن پَر ڪلاڙن سين،
ڪاتي، ڪرڻ ڪپار ۾، خنجر آڻي ڪوڙ،
مرڻا مُنهن مَ موڙ، وڻي ٿي وَڌ لهي.
(28)

وَت وَت وَڻي ۾، مٺ مٺ منڏ پيو،
قَدَر ڪيفَ ڪلاڙ جو، پياڪن پيو،
اچن دُرسُ ڏڪارَ تي، ڪنڌ قبول ڪيو،
سُرُها سِرَ ڏيو، چڪن سُرڪَ سَيد چئي.
(29)

اَنِي ٿي ۽ اڱارَ، ڪامي ڪردارن سين!
پسِين سي پِتارَ، پُر پيشءَ جن سين.
(30)

ڪلاڙنئون ڪاءِ، مَت نه سِڪين مون هيٺان!
رُوئيندي راتِ وهاءِ، چڪائيندي بَنِيُون.

وائي

سيئَن جي سَنپارَ، جڏو جيءَ جياريو.
ڪَرَم ڪَريمن جي، آهڪيءَ وِڙ اُڪاريو،
جڏو جيءَ جياريو.
ساليَن جئن ساڻ ڪَري، طيرَن جئن ٿنواريو،
جڏو جيءَ جياريو.
سئون مُنهن ڪَري سُڀرين، تان نرمل نور ٺهاريو،
جڏو جيءَ جياريو.
مرضِ مريضن تان، اشاري ساڻ اُتاريو،
جڏو جيءَ جياريو.

وائي

(2)

دوسُ پيهي در آڻيو، ٿيو ملڻ جو ساعيو،
ڏينهن پُڄاڻون آڻي اسان ڪي، موليٰ مُحب ملايو،
ٿيو ملڻ جو ساعيو.
ويو وِچوڙو ٿيو ميلاپو، واحد واءُ وِرائيو،
ٿيو ملڻ جو ساعيو.
هو جنهن جو دَسُ ڏورانهُن، اوڏو اُچ سو آڻيو،
ٿيو ملڻ جو ساعيو.

اَنِي پهرُ اُلٽيا، ڌرتيءَ سِرُ ڌري،
ويئي اُجهامي اُن جي، بني بس ڪري،
ساريو سُوَر چڙي، موڪي متارن جا.

(18)

وجهج وائڙڻن تي، ميخاني جي ماڪَ،
ٿيندي سَتِ سڀ ڪنهن، هِنڌ هِنڌ پُوندي هاڪَ،
پرَ جا پياڪَ، جُه سي اڱڻ آڻيا.

(19)

سَري ڪين ڪيو، ويڻ موڪيءَ جي ماري،
ڪو جو سُخن ڪلاڙجو، پتي تي پيو،
تِهان پوءِ ٿيو، مرڻ متارن جو.

(20)

جُه سي اڱڻ آڻيا، سَرو ڪندا سُجَ،
سائي ٿيندين اُجَ، هي پيتو، هُو اڻ ڪين!

(21)

موڪي چوڪي نه ٿئي، اصل اوچي ذاتِ،
وڻيون ڏيئي واتِ، متارا جنهن ماري.

(22)

متارا مري ويا، موڪي ٿون نه مَرين!
ڪيهيءَ پَر پَرين، ڏُڪي ڏاتارن ري؟

(23)

متارا مري ويا، موڪي ٿون پي مَرُ،
ٽنهنجو وِسَ ڏَمَرُ، ڪونه سهندو اُن ري.

(24)

اِجا گوري ماڳَ، مٺَ، ڪُٽڪا، ڪَت گهڻا،
لاهي ويهه مَ لاڳَ، موڪي متارن جا.

(25)

ڪنڌ ڪٽارو، مُنهن وَڻي، عادت جَنين اِيءَ،
ٽنن تڪُون ڏنيون، جُنبي منجهان جِيءَ،
سَرو ٽن سبيءَ، جن حاصل ڪيو حال ڪي.

(26)

هٿ گڏيو سڏ ڪَري، موڪي ماءُ ڳري،
نه ڪنهن ماريا جَنگ ۾، نه ڪنهن سُوَر بُري،

عبداللطيف چئي، اُچي عَجيبن، پاڻ فضلُ فرمائيو،
ٿيو ملڻ جو ساعيو.

داستان پنجون

(1)

صوفي سالم سي ويا، جي اڪثر سين اڏيار،
بازي بازندن کي، آهي اويسار،
پريان سين پهڪار، رنديءَ رسائي ڪيا.

(2)

صوفيءَ سيرُ سڀن ۾، جئن رڳن ۾ ساءُ،
سا نه ڪري ڳالهڙي، جئن پريون پروڙي پساءُ،
آهس اِيءُ گناه، جي ڪا ڪري پڌري.

(3)

صوفي چائين، سڏ ڪرين، صوفن اِيءُ نه صلاح،
ڪاتي رک ڪلاه، اچلي وجهه آڳ ۾.

(4)

جي ڪلاه رکين ڪنڌ تي، ته صوفي سالم ٿي،
وه وڌي هٿ ڪري، پُر پيالو پي،
هند تئين جو هيءُ، جن حاصل ڪيو خال کي.

(5)

صوفيءَ صاف ڪيو، ڌوئي وَرَقُ وجود جو،
تهان پوءِ ٿيو، جڙي پسن پرينءَ جو.

(6)

صوفي لا ڪوفي، ڪونه پائنس ڪي،
منجهان ئي منجهه وڙهي، پڌر نه آهس پير،
جنين ساڻس وير، ٿئي تئين جو واهرو.

(7)

ڏني ڏکيا، اڻ ڏني راضي رهيا،
صوفي تئن ٿيا، جئن ڪين گنيائون پاڻ سين.

(8)

جُسي ۾ جبار جو، خُفي خيمون ڪوڙ،
جلي تون زبان سين، چارئي پهر چور،
فڪر سين فرقان ۾، اسمُ اعظم ڏور،
بيا در وِجي مَ ووڙ، اِيءُ املُھ اٿائين سڀجي.

(9)

عالم آءُ ساڻ، ڀريو ٿو پير ڪري،
پاڻ نه آهي ڄاڻ، مانڊيءَ مند پڪيڙيو.

(10)

طالب ڪڙر، سونهن سر، اندر روميءَ راءِ،
ماڙهو اِٿ ڪياءُ، مند نه پسين منڊيو!

(11)

طالب ڪڙر، سونهن سر، اِيءُ روميءَ جيءَ روءِ،
جَنين ڏني جو، تئين ڪچيو ڪينڪي.

(12)

طالب ڪڙر، سونهن سر، روميءَ چيو آهي،
تاڙي جي لاهي، ته منجهين مُشاهدو ٿئي.

(13)

طالب ڪڙر، سونهن سر، اِيءُ روميءَ جي رهاڻ،
پهرين وڃائڻ پاڻ، پسن پوءِ پرين کي.

(14)

طالب ڪڙر، سونهن سر، اِيءُ روميءَ جي راحت،
جَنين ڏني ست، تئين ڪچيو ڪينڪي.

(15)

طالب ڪڙر، سونهن سر، اِيءُ روميءَ جي اوطاق،
جي پڇي دُر فراق، ته منجهين مُشاهدو ٿئي.

(16)

ظاهر ۾ زاني، فڪر منجهه فنا ٿيا،
تئين کي تعليم جي، ڪڙه اندر ڪاني،
حرف حقاني، دُور ڪيائون دل ۾.

(17)

جن کي دُور درد جو، سبق سور پڙهن،
فڪر ڦرهي هت ۾، ماڻ مُطالع ڪن،
پنو سو پڙهن، جنهن ۾ پسن پرين کي.

(18)

وسريوم سيق، پهرين سٺ نه سنيران،
اڃا هيءُ ورق، هتي مُطالع نه ٿيو.

(19)

ڪيو مطالع مون، هو جو ورق وصال جو،
تنهن ۾ ٿونهن تون، ٻي لات نه لحظي جيتري.

(20)

سا سٺ نه سارين، آلف جنهن جي آڳ ۾،
ناحق نهارين، پنا پيا پرين لئي.

(21)

سا سٺ ساريئون، آلف جنهن جي آڳ ۾،
'لامقصود في الدارين'، ان پر اٿائون،
سڳر سونائون، ٿيا رسيلا رحمان سين.

(22)

ٿيا رسيلا رحمان سين، سڳر سونهين جي،
اٿيون ٽئين ڪي، واڌيون وصال جيون.

(23)

ٿيا رسيلا رحمان سين، سڳر سونهيون جن،
منجهان ٽن جسن، حرف نه سڄي هيڪڙو.

(24)

اگر پڙهي آياڳڻا، قاضي ٽئين ڪٿا،
پيرين ۽ پاڻين، ايڏا ايئن نه آءِ!
ان سُڪي سڌو ساءِ، ڀڄ عزايل ڪي.

(25)

عاشق عزازيل، بيا مڙئي سڌيا،
منجهان سڳ سبيل، لعنتي لال ٿيو.

(26)

جو مون پڙهيو پاڻ لئي، سبق ساڻ جو،
پهرين سڃاڻم پانهنجي، نفس جو نهو،
جت عرفان اصل ۾، ٿي روحن روڙ ڪيو،
وري ورق پيو، گڏيم وڏ وصال جو.

(27)

اگر چئي هيڪڙي، بهون جي نه بجهن،
ڪو ڪبو ڪي ٽن، سڄي سڻائي ڳالهڙي.

(28)

پڙهيو ٿا پڙهن، گڙهن ڪين ڦلُوب ۾،
پاڻان ڏوه چڙهن، جن ورق ورائن وٿرا.

(29)

پڙهيو پڙهيجاه، سبق انهيءَ سور جو،
ميم رڪجا من ۾، آلف تنهن اڳيا،
چتا چوريجه، اها لات لطيف چئي.

(30)

اگر پڙه آلف جو، ورق سڀ وسار،
اندر تون اڃا، پنا پڙهندين ڪيترا.

(31)

ڪوڙين ڪتابن ۾، حرف مڙئي هيڪ،
جي تو نظر نيڪ، ته بسم الله ٿي بس ٿئي.

(32)

جو آلف کان اوري ٿيو، آلف اهوئي آه،
لوڪان تون لڪاء، ته داخل ٿئين نه دال سين.

(33)

جن جن ورق ورائين، ٿن ٿن ڏنو ڏوه،
تنهن ڪهڙي ڪبو ڪوه، جي رهڻي رهيو نه سپرين.

(34)

ڪوڙين ڪتابن پڙهين، جُرون جان ڪي تان،
پهڙي ريءَ پريان، سوڌي ساڃاهه نه ٿئي.

(35)

ڪاتب، لکين جن، لايو لام آلف سين،
اسان سڄڻ ٿن، رهيو آهي روح ۾.

(36)

ڪو ٿو ڪاڳر ڪورئين، وينو وڃائين مس،
ڏور ٿنائين ڏس، اکر جٿائين جڙيا.

(37)

تهڙا چاليها نه چاليهه، جهڙو پسن پرين جو،
ڪهڙي ڪاتب، تون ڪرين، مٿي پنن پيهه،
جي ورق وارين ويهه، ته به اکر اهوئي هيڪڙو.

(38)

شهر ڏسي سَرو ٿئين، ڏئي نه بازار،
جو وکر وکارن ۾، ڏڪيو ڪهڙي ڍار،
تون ٽئين سين گهار، ته لهن لڪ لطيف چئي.

گهوڙي، هيٺ آينگ، ڪاهيو پاگرئين هڻي.

(39)

تڻ ڪڏي، مڻ ڇجرو، ڪيمر چاليها رک،
ڪه نه پوڄيو پوڄئين، اٽئي پهر ڪلڪ،
تان ٿون پاڻ پرڪ، سڀڪنهن ڏانهن سامهون.

(2)

داڻوڊي ڏيون ڪري، رڪن ڪونهي چيٽ،
گهوڙي، هيٺ سڄيٽ، ڪاهيو پاگرئين هڻي.

(40)

سڀ ڪنهن ڏانهن سامهون، ڪو هنڌ خالي ناه،
اڃا جي ارڪ ٿيا، سي ڪائر ڪبا ڪاه،
مُجِب منجهين مڻ ماه، مون اڃانديءَ اُجهيو.

(3)

اوقاڀيل! آڪين ۾، توکي باري بان،
اُپو آڳرايون ڪريين، ماڳ هڻيو مستان،
جانب تون زيان، آڪين سين ايڏا ڪرين.

وائي

وڻڙيو هوٽ وڃن، وو! جهليان پليان، هينئڙو نه رهي!

(4)

اوقاڀيل آڪين ۾، توکي تڪا تير،
ساجن! انهي سڱ سين، ڦٽيئي گهڻا فقير،
بيو مارج مير، تنهنجو پهريون ئي پورو ٿيو.

آءُ جنين جي آهيان، ڪڙي م ٿيان تن،

جهليان پليان، هينئڙو نه رهي!

گهوريان گهڻين پٽين، سنڌي باجهه ٻين،

جهليان پليان، هينئڙو نه رهي!

مُر مران، مارين مون، پُرزا پرزا ڪن،

جهليان پليان، هينئڙو نه رهي!

آءُ مياڻي گهورئي، جي مان مُجِب ملن،

جهليان پليان، هينئڙو نه رهي!

(5)

اوقاڀيل اڪن ۾، تير تڪا توکي،
ساجن انهي سور جي، گل نه آ ڪنهن کي،
مارين تو مون کي، چاڙهي لوه لطيف چئي.

وائي

(2)

وسارج م ويڻ، جوپن به ٿي ڏينھڙا.

لونيون سھن لوڪ جا، وهاڻي ٿيون ويڻ،

جوپن به ٿي ڏينھڙا.

اصل اسارن جا، ستي ويڙا سين،

جوپن به ٿي ڏينھڙا.

جيڏيون، جي مان وسهه، ننڊ م هيريو نيڻ،

جوپن به ٿي ڏينھڙا.

رائڙيون جاڳن جي، سي آءُ ڪندڙي سين،

جوپن به ٿي ڏينھڙا.

آڏيءَ رات اُٿي ڪري، جهل تون نڊان نيڻ.

جوپن به ٿي ڏينھڙا.

(6)

اوقاڀيل آڪين سين، تير چلايا تو،
پيو مَ ماري سو، جنهن جو پهريون پورو نه ٿئي.

(7)

جي هو پائڻ ڪاڻ ڪمان ۾، ته سينو سپر رک،
مُنهن ۾ معشوقن جا، چاڪ چڪا چڪ،
سوري پانءِ م شڪ، عاشق ٿيءُ ته اُبهين.

(8)

جي هو پائڻ ڪاڻ ڪمان ۾، ته سينو سپر ڏيچ،
مُنهن ۾ معشوقن جا، جهالو ٿي جهليچ،
پاهان پڳ م ڏيچ، عاشق ٿيءُ ته اُبهين.

(9)

جي هو پائڻ ڪاڻ ڪمان ۾، ته ٽئي ڏج سينو،
ڪجي نه ڪينو، وڃي در دوستن جي.

(10)

پائي ڪاڻ ڪمان ۾، ميان! مار م مون،

داستان چھون

(1)

داڻوڊي ڏيون ڪري، رڪن ڪونهي رنگ،

مون ۾ آهين تون، متان تنهنجو ئي توکي لڳي.

(11)

ڪيو ڇڏين ڪان، هڏ نه هڏائين ٿا،
تيا جي نيشان، ته پهرئين سان پورا هئا.

(12)

لوري ڇت لڳوم، اُت اُڀوئي آهيان،
سورهه پرين سندوم، مان باجهائي پيو هڻي.

(13)

محبت جي ميدان ۾، عاشق ٿي آچام،
سُهان سل سيد چئي، گندي تير تمام،
ڪهڇ ڪوم ڪلام، ڄم دوستون دور ٿين.

(14)

محبت جي ميدان ۾، اچي پير پيان،
سر وڍڻ، ڏڙ ڌار ڌڙڻ، اي سينگار سندان،
ڏيندا مون ڏنان، مٿا محبوبن لئي.

(15)

محبت جي ميدان ۾، ڪر پڙاڏو پڻ،
سر سوريءَ، ڏڙ ڪنگرين، متان ڪڇين ڪڻ،
عشق نانگ ڀڻڻ، خبر کاڌن کي پوي.

(16)

محبت جي ميدان ۾، سر جو سانگ ڪر،
لاهي سر لطيف چئي، دوسن اڳيان ڌر،
عشق نانگ اڀر، خبر کاڌن کي پوي.

(17)

محبت جي ميدان ۾، سر جو ڪر سانگ،
سوريءَ سپرين جي، چڙهه ته ٿين چانگ،
عشق آهي نانگ، خبر کاڌن کي پوي.

(18)

محبت جي ميدان ۾، ڪڏي پئو ڪاهي،
ڇڏ آسانگا ارواح جا، لاهوتي لاهي،
عشق نانگ آهي، خبر کاڌن کي پوي.

(19)

عشق نه آهي راند، جئن ڪيلن ٿا ڳيرو،

جيءُ جُسي ۽ جان جي، پڇي جو هيڪانڊ،
سسي نيزي پانڊ، اچل ته به اڌ ٿئي.

داستان ستون

(1)

عاشقن الله جي، محبت رکي من،
سندي سڪ پرين، تن ۾ آهي تن جي.

(2)

عاشقن الله جي، سدا وائي وات،
'فاڌڪروني اڏڪر ڪم'، تن ۾ اها تات،
انهن کان ڪي ساڻ، سڄڻ ويل نه وسري.

(3)

عاشقن الله، ويرو تار نه وسري،
آه ڪريندي ساهه، ڪڏهن ويندو نڪري.

(4)

عاشقن آرام، ڪڏهن تان ڪونه ڪيو،
طعني ڪيا تمام، حبيبائي هيڪڙي.

(5)

عاشق ائين نه هون، جئن تون سڄين آڱڙين،
وڃي در دوستن جي، رڻ ڏيهائي رُون،
بيءَ پر ڪنهن نه پُون، ماکر محبوبن سين.

(6)

جان عاشق مٿي رڻ، تان دعويٰ ڪري مَر نينهن جي،
سائو منهن، سونهن وٺي، سڪڻ ايءُ شرط،
نه ڪي گوڏ ڳرڻ، مٿان سر سؤدا ڪري.

(7)

اڃا تو منجهاءَ، ڪڪ چٽي رڻ نڪري،
منهن ۾ محبوبن جا، ڪئن جهليندين گهاءَ،
سوئون ڪُجاڙڻاءَ، سڪڻ جون سڏون ڪرين.

(8)

سڪڻ ايءُ نه سڏ، جئن لڪيو لياڪا پائين،
پئي پريان جي نه ٿين، مٿي آڱڻ اڌ،
ايءُ پڻ ڪوڙي سڏ، جئن ڪليو ڪايو سُمهين.

(9)

سِڪُ نہ آهي سُٿري، ڪٿڙي پير،
ڪُڪُڙ ڌاران ڪير، ڪري سڌ سِڪُ جي.

(10)

دَرُ نہ اٿئي دل ۾، تہ سِڪُ ڪر مَر سڌ،
پَٽِي پريانَ جي نہ تئين، اڱڻ مٿي اڏ،
اِيءَ تان ڪوڙي سڌ، جئن ڪليو ڪايو سُمهين.

(11)

سِڪُ ۽ سُوري، ٻئي اکر هيڪڙي،
وَهُڻ وائڙين تي، ڪارڻ ضروري،
ٻنهي جي پوري، جيءَ ڏني ريءَ نہ ٿئي.

(12)

جي ڪين سِڪُ سِڪُ، تات پَس سِڪنديون،
پاسي تئين مَر لُڪ، نينهن نہ سڃاڻن جي.

(13)

جي لياڪا لوڪ جا، جان جان سي نہ ليا،
تان تان ٿئي نہ ماء، پورو پَسڻ پرين جو.

(14)

عاشق، معشوقن جي، وٺي ويهه ڳري،
ڄم وڙجي ڇڏين، سنڌي دوست ڌري!
ڏيندا ٻُڪي ٻاجهه جي، ويندءَ ٺپ ٿري:
آسان تان نہ سري، تو ڪئن سري سُپرين؟

(15)

عاشق! معشوقن جو، وٺي ويهه سَير،
اچي پُچندءَ پاڻهي، ڀرتان ڀري پير،
ڀلائڻ جو پير، رهبر ٿيندءَ راهه ۾.

(16)

عاشق! معشوقن جو، وٺي ويهه دَر،
اچي پُچندءَ سُپرين، لهندءَ سَر سَير،
ڀلائيءَ جو پَر، رهبر ٿيندءَ راهه ۾.

(17)

عاشق! معشوقن جو، وٺي ويهه ڏڪان،
پئڇ پيش پرين جي، پٽيءَ وجهي پاڻ،
تہ تون تئين سان، سدا رهين سُرخرو.

(18)

عاشق! معشوقن جو، وٺي ويهه ڪُهڻ،
ڄم وڙجي ڇڏين، موڪيءَ سَندو مٺ،
ڪري سَر جي سڻ، پيچ ڪر پيالين.

(19)

عاشق! معشوقن جو، وٺي ويهه رَند،
پياريندءَ پاڻهي، ميخاني جو مند،
ڪيم ڪڍج تون ڪنڌ، اوڏو ٿي اُن کي.

(20)

عاشق چو مَر اُن کي، مَر ڪي چو معشوق،
خالق چو مَر خامر تون، مَر ڪي چو مخلوق،
سَلج تَنهن سَلوڪ، جو ناقصِيائي نَگيو.

واڻي

سُپريان جي سونهن جي، ڳالهه ڪين وڃي،
وڃي در دوسن جي سوريءَ سر هجي،
عاشق انگهن چڙهيا، ٻيو سِڪو پڄي،
پُچج پوءِ پريتئون، پهرين سر سَجي،
عاقِل ٿي اوچون ٿيا، پورو ڪين پُجي.

داستان اٺون

(1)

هَر هَر هَرائي، وڃڻ دَر دوستن جي،
ٻاڙي ڏانهن پرين جي، اُچ مَر اوائِي!
اَلر ٿي مَر آچ تون، واتاڙن وائي،
لاڻدءَ لطيف چئي، سُوران سرهائي،
ڳجهو ڳالهائي، ڀرت وَتجي پاڻ ۾.

(2)

جان جان ناهِ ضرور، تان تان ناهِ طبيب ڪو،
جُه سو سَريو سور، تہ ڪَر ويچ وَر پيو.

(3)

سُور جَنين کي سَريو، سَري ٿن صحت،
مَني مصيبت، آهي عاشقن کي.

(4)

سي ئي سُوَرِ طَبِيب، جَنِينِ سُوَرِ سَجَ كِي،
جو لَکيو هُتَ لطيف چئي، سوئي ڪُن قريب،
جي نوازا نصيب، دارُونءَ سي دُرست ڪيا.

(5)

جي پياري پاڻ، تہ ڪَـهـو ٿي پاڻي پيڻ،
اَڳي اِن نِياڻ، اُن ڪوٺيو ڪوڻ گهڙي.

(6)

اُن ڪي عيان نہ ٿئي، ڪي پروڙي ڪوڻ،
سَـجـي جِيهِي سون، مُنهن نہ پيئي ماڙهين.

(7)

اُن ڪي عيان نہ ٿئي، ڪي پروڙي ڪوڻ،
سا سُهين ٿِي سون، اَمُرَ عطا جنهن جو.

(8)

جيڪي ڏنائون، سو مان ڳڻ ڳنڍ ٿيو،
مون ڪي پُڇيائون، نوڪي انهي نوڪ سين.

(9)

جيڪي ڏنائون، سو سِرُ ڏيئي سَهَ ڇنڊڙا!
مَر ڇڻو ڇنائون، اِي پُڻ ڳنڍيو سَـجـڻين.

(10)

جيڪي ڏنائون، سو سَـپـوئي صحت،
مَر ڇڻو آزار اُن ڪي، مَر ڪي مُصِيبَت،
ڪُهڻ قُربيت، جو ڪوڻُ پَر پَرين جي.

(11)

ڇنن توءَ مَر ڇڻ، پاءُ اُميري اُن سين،
جي هو اُوڳڻ ڪنئي، اُسَـنـهين! تون ڳڻائي ڳڻ،
پانڊُ جهليو تون پڻ، هِن سَنهاري سَـگ ۾.

(12)

نُـمـي ڪمي نهار تون، ڏَمَرُ وڏو ڏک،
مَنـجـها صَبَرُ سَـکُ، جي سنواري! سَمـجـهين.

(13)

نُـمـي ڪمي نهار تون، ڏَمَرُ ڏولاڻو،
تِيئي ساڃاڻو، جي اُپيڻ انهن پير تي.

(14)

ڏَمُو پاسو ڏک سين، کانڊ ڪُـثـوري هوءَ،
واللہ مَعَ الصَّابِرِينَ، اَڪو ايهين چوءَ.

(15)

ڪَمُر! ڪمندڻ ڪٽيو، هارايو هوڙن،
چُـڪـيو نہ چُونڊن، هو جو ساءُ صَبَر جو.

(16)

ڪَمَندڙن گَهَر ڪين، چوندڙ چڱا نہ ٿيا،
ويٺنئون ويڏ پئي، هَت نہ اچي ڪين.

(17)

هو چُون ئي، تون مَر ڇڻو، واتان ورائي،
اَڳه اڳرائي جو ڪري، خطا سو کائي،
پانڊ ۾ پاڻي، ويو ڪيني وارو ڪين ڪي.

(18)

هو چُون ئي، تون مَر ڇڻو، واتان ورائي ويڻ،
سَـيـني سين سَـيـدُ چئي، مَن ماري ڪَر ميڻ،
کانڊ وڌيائي ڪيڻ، ڪيني منجهان ڪين ٿئي.

(19)

ڪَنين ڪين پرائيو، ڪيني منجهان ڪين،
جي هو ستاڻي سِـيـڱ، تہ زه چني جو ڪو ٿئي.

(20)

سُـڻـي ويڻ ڪَن سين، ورائج مَر وري،
هاڏيءَ جي هدايت جي، آهي اِيءَ ڳري،
نن سَـجـي ساھ سَـري، جن ماريو نفسُ ماڻ سين.

(21)

چُونڊن ڪيمَر چئيج، ويڻ ورائي سامهون،
ڪا مَت قيمَت جهڙي، روڙ ڏَمَر ڪي ڏيج،
ويڻ مَر ورائيج، تہ سَـپ ڌر سُهائجي ٿئين.

(22)

اُن چُونڊن مَر ڇڻو، چُونڊن چيو وسار،
اَن ٿي پَهَر ادب سين، پَر اِهاڻي پار،
پايو مُنهن مُوئن ۾، غُربت ساڻ گذار،
مُفَتِي منجهه وھار، تہ قاضيءَ ڪانيارو نہ ٿئين.

(4)

پَتَنگُ چايين پاڻُ کي، تہ اچي آگُ اُجھاءُ،
پَچڻُ گھڻا پُچاڻيا، تون پَچڻُ کي پُچاءُ،
واقف ٿي وساءُ، آگُ نہ ڏجي عامر کي.

(5)

پُچُ پَتَنگُن کي، سَنديُون کَامَڻُ خَبروُن،
آڻيو وَجھَن آگُ ۾، جِيءُ پَنهنجو جِي،
جيري جَنهين جِي، لڳا نيزا نيھَن جا.

(6)

پَري پَتَنگُ آڻيا، سَري وَتِ ساهي،
اچي پيا آگُ ۾، کڏي سڀ کاھي،
لاڳاپا لاهي، کاڻان کوري وِچُ ۾.

(7)

پُري پَتَنگُ آڻيا، سَري سَھائي جَھل،
ڪندا ڪنڌ اُچل، مٿو ڏيندا مَچُ کي.

(8)

پَري پَتَنگُ آڻيا، مٿي مَچُ مَڙي،
ويندا تان تہ ڦَري، مٿو ڏيندا مَچُ کي.

(23)

ڪيئن مائيندا مَن ۾، خُودي ۽ خُدا،
پَن تراڙين جاءُ، ڪا آهي هڪ مياڻُ ۾!

(24)

جَنين سَندي بُوڏُ ۾، پَتو پَتين جِيءُ،
تون! تَنين سين پي، اوڏا اڏي پَڪڙا.

(25)

ويني جَنين وَتِ، ڏُڪندو ڏاڍو ٿئي،
سا مجلسُ ئي مَتِ، جِي حاصلُ هوءَ هزارَ جو.

(26)

ويني جَنين وَتِ، ڏُڪندو ڏور ٿئي،
تون تَنين سين ڪَتِ، اوڏا اڏي پَڪڙا.

واڻي

يارَ سَڄڻُ جِي فِراق، ڙي جيڏيون آئون ماري!
در دوسَن جِي ڪَئين جو هوندا، مون جيها مُشتاق،
ڙي جيڏيون آئون ماري!
جاڻي ڪاڻي محبوبن جِي، آه حُسن جِي هاڪ،
ڙي جيڏيون آئون ماري!
سرمو سَهي ڪر آڪين جو، خاص پريان جِي خاک،
ڙي جيڏيون آئون ماري!

داستان نائون

(1)

پَتَنگُن پَھُ ڪيو، مَڙيا مٿي مَچُ،
پَسي لَھَسَ نہ لَچيا، سَڙيا مٿي سَچُ،
سَندا گُچُين گُچُ، ويچارُن وِجاڻيا.

(2)

پَتَنگُ چايين پاڻُ کي، پَسي مَچُ مَر موڻ،
سَھائي سَپيرين جِي، گھڙ تہ ٿيئين گھوڻ،
اُجا تون اروڻ، کوري خبر نہ لَھين.

(3)

پَتَنگُ چايين پاڻُ کي، تہ جيري پَئو جاڻي،
تان تان تاڻج تَو ڏي، جان آگُ نہ اُجھائي،
وِسَھُ وِھاڻي، آگُ نہ ڏجي عامر کي.

سُر کنيات

داستان پهريون

(8)

رات سَهائي، پُون سَنئين، پَرَت نئين، پَنڌ پور،
ميا! مَحَبُوبَن جي، هلي وانءُ خُصُور،
جي چڙڪن چت ۾، سي ڪئن سَجڻ ڏور،
الله لڳ آسور، اُتان ئي ٿي آءُ ٿون.

(9)

اُچ پڻ اچائي، چوڏهينءَ ماه چَنڊ جي،
مُون گهر مُون پرين جي، اچڻ جي وائي،
مُون گهر واڌائي، پيئي ڪام ڪرڻ ۾.

(10)

اُچ پڻ اُمارو، چوڏهينءَ ماه چَنڊ جو،
مُون گهر مُون پرين جي، اچڻ جو وارو،
سَجڻ سوپارو، پيڇ پنيءَ گهر آيو.

(11)

چوڏهينءَ چَنڊ اُپريو، اُوڻتيه پسييس عامر،
مَتَس ناه ملامر، جيڪي پڇين پُچ سو.

(12)

چوڏهينءَ چَنڊ ٿون اُپرين، سَهسين ڪرين سنگار،
پَلڪ پريان جي نءُ پرين، جي جيلن ڪرين هزار،
جهڙو ٿون سڀ جمار، تهڙو دمر دوست جو.

(13)

سَهسين سڄن اُپري، چوراسي چَنڊن،
بالله، ري پرين، سڀ اونداهي پانڻيان.

(14)

چَنڊ! ٽنهنجي ذات، پاڙيان تان نءُ پرين سين،
ٿون اچو ۾ رات، سَجڻ نٿ سوچهر.

(15)

چَنڊ! چٽائي ٽنهنجي، سياهيءَ ۾ سور،
لايان لال لڳن ڪي، چَنڊن پري پور،
ڪوماڻو ڪُور، مُون واجهايندي پرينءَ ڪي.

(16)

چَنڊ لڳئي مند، سَنجهيئي سيخ ٿين،
ڪر اونداهي اُنڌ، ته ملان مَحَبُوبَن ڪي.

(1)

پلائيءَ جا پير، پيشانيءَ ۾ پرين جي،
اڱڻ اُڪنڊين جي، ڏي پاوهي پير،
قمر پاڙي ڪير، شمس سڀيرين سين.

(2)

پلائي آهين، پرين پلائيءَ پانهنجي،
سباجها سر چڙهيو، ڏوراپو نءُ ڏين،
مان ڏي مڊيون ٿين، سَجڻ سڄاين ۾.

(3)

هٿ ٿو پسين پرينءَ ڪي، ٿون چَنڊ اهوئي،
اڏت چڙچ اُن ڪي، ڏيانءَ جو روئي،
هڪانديءَ هوئي، سانگ مَر پوي سَجڻين.

(4)

مَر هڪاندا هُون پرين، سانگ مَر وڃن سين،
رهيا آهين رُوح ۾، نٿ جنين جا نيڻ،
وماسيا جن وين، ٿو تاريءَ تڳي ٿن هينئون.

(5)

ڪلان تان ڪامي هينئون، رُوٿان تان رانڊ،
اڱريون ويساند، پرينءَ گڏجي ڪنڊيون.

(6)

رات سَهائي، پُون سَنئين، پَتئين وڏو پَنڌ،
هلندي حبيب ڏي، ڪرها موڙ مَر ڪنڌ،
بَنڌ سوئي بَنڌ، جو پُهچائي پرين ڪي.

(7)

رات سَهائي، پُون سَنئين، پائي گهرجي پل،
اَهَر ۾ ايلاجيون، چَنڊن چري چل،
مُون تو سين ڳالهڙي، بئي ڪنهن مَر سل،
هاهر ڪندو هل، ته ڪڃايون ڪرڻ ڪي.

وائي

جيڏيون! هيءُ ضرور، آيل ڪئن رهندو پرينءَ ري.
سگهو ساعت نه ڇڏڙو، اٿئي پهر ملور،
آيل ڪئن رهندو پرينءَ ري.
من ۾ مشتاقن جي، ساڃن! تنهنجو سور،
آيل ڪئن رهندو پرينءَ ري.
پيرين آءُ نه ڀڄڻي، ڏيه پريان جو ڏور،
آيل ڪئن رهندو پرينءَ ري.
وڃي ويل سڳهين، هينڙو پرينءَ حضور،
آيل ڪئن رهندو پرينءَ ري.

وائي

(2)

اڳو ايم پيهي، يا آلا! مون ساريندي سڀرين،
مُشڪُ عطرُ مون پرين، سڪيسِ جمرُ سڀيئي،
يا آلا! مون ساريندي سڀرين.
تن جنين جو طالبو، روحِ نئين سين ريهي،
يا آلا! مون ساريندي سڀرين.
ساڃن سڏي، سونهن جي، آءُ ڳالهه ڪريان ڪيهي؟
يا آلا! مون ساريندي سڀرين.
ٿيو لطف، لطيف چئي، دوس آيو در پيهي،
يا آلا! مون ساريندي سڀرين.

وائي

(3)

وهلي ونءَ مَر وهامي، رُءُ رات، رائيڏيس پرينءَ ڪي.
شمعُ ٿينديس شَب ۾، اِن خوشيءَ کان ڪامي،
رُءُ رات، رائيڏيس پرينءَ ڪي.
بابوئن سڏي باه جئن، ٻران شالُ اُجهامي،
رُءُ رات، رائيڏيس پرينءَ ڪي.
پرت جا پيشم جي، سا ڪين پروڙي عامي،
رُءُ رات، رائيڏيس پرينءَ ڪي.
مون ڪي مون پرين جو، آهي دردُ دوامي،
رُءُ رات، رائيڏيس پرينءَ ڪي.
هو جو لئون، لطيف چئي، مون ڪي آه مدامي،
رُءُ رات، رائيڏيس پرينءَ ڪي.
روشن ٿيا رُجن ۾، جي هُتان لئون انهن لامي،
رُءُ رات، رائيڏيس پرينءَ ڪي.
ڪاري سا قيام سئين، هوڻ جنهن جو حامي،
رُءُ رات، رائيڏيس پرينءَ ڪي.

(17)

چنڊ! چئئين حق، جي وڙهين جي وڃڻين،
ٻه اڪيون ٿيو ٺڪ، تو ۾ ناھ پيشاني پرينءَ جي.

(18)

چنڊ چئئين سچ، جي منين نه پائين،
گڏهن اُپرين سَهڙو، گڏهن اُپرين گچ،
منهن ۾ بريئي مچ، تو ۾ ناھ پيشاني پرينءَ جي.

(19)

کڻي نيٺ ڄمار مان، جان ڪيائون نارُ نظر،
سورج شاخون جهڪيون، ڪوماڻو ڦمر،
تارا ڪٽيون تائب ٿيا، ديڪيندي دلبر،
جهڪو ٿيو جوهر، جانب جي جمال سين.

(20)

اونداهيءَ اڌ رات ۾، پرينءَ پَسايو پاڻ،
چنڊ ڪٽن ساڻ، پيهي ويو پڙلاو ۾.

(21)

تارا تيليءَ روءِ، لڏا لالڪن اُپرين،
جهڙو ٿون صُبح، تهڙي صافي سڄڻين.

(22)

توڏانهن گهڙو نهاريان، تارا تिलाهين،
سڄڻ جيڏاهين، ٿون تيڏاهين اُپرين.

(23)

هُن تاري، هُن هيٺ، هُت منهنجا سڀرين،
سڄڻ ماڪيءَ ميٺ، ڪوڙا ٿين نه ڪڏهين.

(24)

هُن تاري، هُن هنڌ، هُت منهنجا سڀرين،
سڄڻ ماڪيءَ منڌ، ڪوڙا ٿين نه ڪڏهين.

(25)

هُن تاري هُن جاءِ، هُت منهنجا سڀرين،
سڄڻ ماڪيءَ ساءِ، ڪوڙا ٿين نه ڪڏهين.

(26)

تارا، تر، تروڪڻيون، مٿن ڦلڙيون،
ڪو! سي راتڙيون، جي مون پرينءَ پُڄاڻان پيڻيون.

آيم تنهن لوڪ سين، جيسين مان چُون سُوامي،
رہ رات، رائيُنديس پرينءَ کي.

داستان ٻيو

(8)

آءُ اُڪنديائي مَراڻ، پرين ڀلا، پَر ڏور،
ٻاٻل ڏئي نه بُور، پنڌ نه جوڳي پيڙي.

(9)

ڏئي! ڪريندين ڪڏهين، حياتيءَ هيڪانڊ؟
مَن ۾ مُشتاقن جي، ڪي رنجائي راند،
پرين ڏيساندر پاند، ڳجهه ڳرهيان ڪن سين؟

(10)

هينئڙي سڄڻ ساريا، ڪٿي هوندو هير؟
اچي لالڻ نه ڏيبن، مٽي پلنگن پير؟
تي وڙوهڻ وير، ڳجهه ڳرهيان ڪن سين؟

(11)

وڌڙو ۽ واڙ، ڪڙهي کاڌو ڪوڙيو،
ڪو! ٻن! پلاڻيان، اولاهيو نه اُٿي.

(12)

پلاڻيان ٻيو، اولاهيو نه اُٿي،
جيڏانهن وڳ ويو، اُيو ترسي اوڏهين.

(13)

ڪڙهو نه ڪي ڪاڻ، پيرين آءُ نه پُڄي،
جو مون رات رسائي، نيئي ساڄن ساڻ،
مون نه وهيو پاڻ! ويئي نيڻ نچوڻيان.

(14)

ڪڙها! ڪسَر ڇڏ، وڳون وجهه وڌنديون،
هڪر حبيب سان، مون ڪي نيئي گڏ،
ميڇڻ پونئي هڏ، آهون اُڪنديون جون.

(15)

ڪڙها! ڪسَر ڇڏ، وڪ وڌندي پاء،
منهنجو هلڻ اُٿهين، جتي جانب جاء،
توڪي چندن چاريان، ٻيو وڳ لاڻي ڪاء،
ايهين اُٺ! اُٺاء، جئن هونديءَ رات هت مڙون.

(16)

ڪسَر ڇڏ ڪنواڻ، وڪون وجهه وڌنديون،
سنئين سُپيرين جي، ونگي پانءَ م واڻ،

(1)

ناسيندي نڱاء، پهرين ڪڇ پرين ڏي،
احوال عاجزن جا، اڪڇ لڳ الله،
روز نهارن راه، اڪيون اوهان جي آسري.

(2)

ناسيندي نظر، پهرين ڪڇ پرين ڏي،
قمر ڪهڇ قريب کي، بست آءُ نپر،
بي پيڙي ناهم پر، اڪيون اوهان جي آسري.

(3)

ناسيندي نرت، پهرين ڪڇ پرين ڏي،
قمر ڪهڇ قريب کي، ساري ساڻ سرت،
ٻيو ڀروسو نه پت، اڪيون اوهان جي آسري.

(4)

ناسيندي نهار، پهرين ڪڇ پرين ڏي،
آءُ جي ڏئين سنيها، چئڇ چنڊ اپار،
ساڄن! سڀ ڄمار، اڪيون اوهان جي آسري.

(5)

ڇڱا چنڊ! چئڇ، سنيها کي سڄڻين،
مٿان اڱڻ اُڀري، پرين جي پئڇ،
جهيڻون ڳالهائڇ، پيرين وجهي هٿڙا.

(6)

آءُ جي ڏيئين سنيها، سي تون چنڊ! پلءُ ٻنڌ،
چئڇ حال حبيب کي، ئي نوڙائي ڪنڌ،
تو تيڏانهن پنڌ، جيڏانهن عالم آسرو.

(7)

اُڀر چنڊ، پَس پرين، تو اوڏا، مون ڏور،
پيرين آءُ نه پُڄي، ٻاٻل ڏئي نه بُور،
جنهن تي چڙهي اُسور، سنجهي سڄڻ سيتيان.

چڏ جهوري، ڏي جهڻ، ته هونديءَ رات هت مڙون.

(17)

گرها، ڪر سڃاڻ، پيئڪو ۽ پانهنجو،
اصل آهي آنهنجو، ناليرو نڌاڻ،
گرها، اسان ساڻ، ڪي چانگا ڪڇ چڱائون.

(18)

ميا، مڇ منڻ، اڄ منهنجي ڪرها،
جهاڳيندي جر پٽيون، متان ڪرئين ڪڻ،
سپيريان جي سڻ، مون کي نيئي ميڙئين.

(19)

چندن جا چوپا ڪري، چري نه مصريءَ سنگ،
اڪين مٿي انگ، ميا کي محبوب جا.

(20)

اڻي بدم وڻ جاءِ، مان مڪريون چري،
ڪڏاڻورو ڪرهو، لڪيو لاهي ڪاءِ،
ان ميا سنڌي ماءِ، مون ڳالهڙين ڳوڙها ڪيا.

(21)

چانگا چندن نه چرين، ميا پيڻ نه موڪ،
اگر اوڏو نه وجيڻ، ٿڪيو چڏين توڪ،
لاڻي وچان لوڪ، تو ڪهڙي اکر آڙي.

(22)

ڳل ڳانا ياقوت جا، موتين ڳڻيس مال،
ڪڍفي جي ڪرها، هيدي پايئين حال،
چندن چاريئين جال، جي مون رات رسائين.

(23)

ڳل ڳانا ياقوت جا، موتي منجهه مهار،
چانگا چندن چاريئين، اڻي پهر اپار،
سنڌيءَ پيءُ پچار، جي مون رات رسائين.

(24)

ميا! تو مهار، سڄي پايان سون جي،
چاريئين چندن چوڻيون، نايو مينڊيءَ ڌار،
سنڌيءَ پيءُ پچار، جي مون رات رسائين.

(25)

اڻ نه وڃي وڳ سين، چري نه لاڻون،
ميا کي مڃار جو، ٿوهي هر ٿاڻون،
پتاري پاڻون، مرندي سين نه مٽيو.

(26)

اڻ نه وڃي وڳ سين، چري نه چانگو،
لڳيس ناڻگ نينهن جي، نهوڙيو نانگو،
چڏي سر سانگو، رڙهي رند پرين جي.

(27)

ويهي منجهين وڳ، ڪتوريءَ ڌار چري،
ماءُ! منهنجي ڪرهي، پڌر پڳ نه لڳ،
جڳ سين جهڙو جڳ، هيٺئين سين هت چري.

(28)

پور نه چري پور، چڏيو ٿور ٿڪون ڪري،
مونين هڻي موتيو، ڪرهو رات ڪپور،
ميو ٿيو مخمور، چنڊن چڪي آيو.

(29)

اڄ نه آڳيءَ ڌار، ڪرهو چئن ڪالهه هٿو،
اڳن آيو نه ڪري، پاهوري پچار،
جيڪس منجهه قطار، ڪا ول چنائين وه جي.

(30)

ميا ماکائي، وڏو وات ولين کي،
خبر ٿي ڪيٽ ڏئين کي، وڏوڻا واهي،
ڪرهي ڪاڪت چڏي، وريس نه وائي،
چانگي چريائي، ويئي ويچاري وسري.

(31)

منئون لهي مهاءِ، جي تو چانگا چنيون،
ولڙيون وه ساءِ، اڃا تو مهنديون.

(32)

نو نير، ڏه ڏاوڻيون، پندرهن پيند پياس،
جڏهن سڄڻ ياد پياس، چرڪ چنائين هيڪڙي.

(33)

نَوَ نِيرَ پائي، جان مُون ھينٽرو جھليو،
وٽرو چنائِي، پوئينء راتِ پرين ڏي.

(34)

ڪاٺي نه گتھار، چندن جا چوپا ڪري،
اگر اوڏو نه وڃي، سر گنڊ لھي نه سار،
لاڻي جيءَ لغار، ميو متارو ڪيو.

(35)

گنين ڪامڻ ڪياء، ڪئن پنيولئين ڪرھا،
اڪين مٽي اڪيا، پڙ ھر پير گنا،
وڳ ڪ وسرياء، ٻڌو جئن گھاڙي وھين.

(36)

وٽي سيٺ سوٺ، پاءِ پنھنجي ڪرھي،
وليون واس ورنئون، پھريون مٽي پٽ،
چانگي چڪي چٽ، ته پوءِ نه رھندو پينڌ ري.

(37)

ڪين جو ڪيڏاھين، چانگو چڪي آئيو،
تاڻيو تيڏاھين، نيٺ چنابو نڪري.

(38)

ڪرھي ڪي ڪئين، وڏم پينڌ پلڻ جا،
ليڙو لاڻيءَ ڪي چري، نير ساڻ نئين،
چانگي سنڌي چٽ ھر، صاحب وجهه سنئين،
اوباهيوس آئين، لطف ساڻ، لطيف چئي.

(39)

گرھا توکي ڪام، مُون سڄو پسي سڃي،
مان پروڙي مام، ساڳاهي سنئين وھين.

(40)

اڻي آڙائينس، ڇڏيو ته چيڪ ٿيو،
ڪاراين، ڪڙيو وڃي، پلاڻي پاڻينس،
ڏاوڙ تنهن ڏائينس، جئن چري ۽ چنگهي ڀڻو.

(41)

دو دستي، دو پير، سيني سنگهر رُڪ جي،
ماءُ! منهنجي ڪرھي، تازي ڦلن ھير،
تنهن ڪامڻ ڪندي ڪير، جو منھين وٽ مس رھي.

(42)

ڪنپاڙي تڙ وري، اُپي تڙ واجھاءِ،
مان اُجهون ڪاءِ، سوڏائي سڄئين.

(43)

چانگي چئي چُڪياس مٿاءِ اڪ نه اُلهي،
جنهن ول گھڻا وھائيا، اُن سين آر لڳياس،
چوڌاري چندن وڻ، پڇي پوچ پياس،
راڙي رڻ ڪياس، هن ڪڏاڻوري ڪرھي.

(44)

جئن ڪوڙ به ڪاڻيون، پنجن لکين پاءِ،
ميو تنهن ماڳاءِ، ڏيھاڻي ڌار چري.

(45)

جئن ڪوڙ به ڪاڻيون، پنجن لکين پڻ،
تٽان چاڻي چُگيون، مبي رتو من،
تنهن ول سَندو پڻ، ڪوماڻو ڪوڙين لھي.

(46)

لک لاکيڻو ڪرھو، ڪوڙين ڏيئي ڳڌوم،
اڳڻ سونھن ٿيوم، ملھ مھانگو م چٽو.

(47)

لک لاکيڻو ڪرھو، ڪوڙين ڏيئي چوڙ،
اها ست سيڏ چئي، جنھين تنھين جوڙ،
ثرت رسائي ٿوڙ، جھ پلاڻيو ته پرين مڙي.

(48)

لک لاکيڻو ڪرھو، ڪوڙين ڏيئي ڪاه،
ايلاجيون آھر ھر، پوچ مبي ڪي پاءِ،
ڪٽ نه ڪندو ڪاءِ، جھ پلاڻيو ته پرين مڙي.

وائي

(1)

آھينم ڳالھڙيون، ماءُ مُرادُون پرينءَ سين.
جي مان پيئون پرينءَ ري، ڪوءِ! سي راتڙيون،
ماءُ مُرادُون پرينءَ سين.

جي مان اورئون پرينءَ سين، وُڙ سي راتڙيون،
ماءُ مُرادُون پرينءَ سين.
پسڻ ڪارڻ پرينءَ جي، پاتيم جھاتڙيون،

ماءُ مُرادُون پرينء سين.
آڌيءَ، عبداللطيف چئي، گهن ڪاٿريون.
ماءُ مُرادُون پرينء سين.

وائي

(2)

سڌين سين نه هون، نينهن نياپي نه ٿئي،
ڪاريءَ رات رت ڦٽا، جان جان نيڻ نه رُون،
نينهن نياپي نه ٿئي.
موئن جنين مهڻون، پڙ تي سيئي پُون،
نينهن نياپي نه ٿئي.
جن مسافر سڀرين، سي مرُ رويو رُون،
نينهن نياپي نه ٿئي.

وائي

(3)

توڻي تڙيين تون، يا آلا! تو ڏرُ توءَ نه ڇڏيان!
مون کي سو مشاهدو، جي منهن نه ڏئين مون،
يا آلا! تو ڏرُ توءَ نه ڇڏيان!
مون بيا ڏرُ گهڻا نهاريا، آهين ٿوهين ٿون،
يا آلا! تو ڏرُ توءَ نه ڇڏيان!

سُر سورت

داستان پهريون

(8)

”سُرديءَ سالِمرُ نہ رَهان، کوسي سَهان کَان،
اُمُنُ دَبيچ اَمانُ تُون، دُور کَري پَيا دان،
پانڊپ! کائي پان، وِجَهِج پَک پينار تي.“

(9)

”تو در آيس راجيا، جاجِکُ وِني جِيءُ،
کَنا ’نارُ حاميہ‘، هاڻِ بَچائِج هِيءُ،
والي ديارئي ويءُ، جَتِ آه ’جَنائِ عَدِن‘.“

(10)

”تو در آيس راجيا، هَٻَٽو وِني حال،
اُونائِيجَ عَليلُ جو، سَباچها! سَوال،
اَگُڻ مَٽي آنهِنجي، کَهي کي قَوال،
پَلا! کَري پال، اُمُنُ دَيو اُن کي.“

(11)

”تو در آيس راجيا، پَيا در کَري دُور،
سائِلُ تو سَينَ هَٽي، هَردِمِ اُن حُصور،
پَيو نہ مَگي مُور، اُمُنُ دَيو اُن کي.“

(12)

”تو در آيس راجيا، پَيا در دُور کَري،
دُولَه تو دربارِ ۾، آيس پيرِ پَري،
مَگُڻون اُٿون نہ مال جو، مُنهنجو پَندُ پَري،
وَرِي کَينَ وَرِي، مَٽي داران مَگُڻون.“

(13)

”تو در آيس راجيا، پَيا در دَبيچي بَن،
کَهان جو کُماچَ سَين، سو سَئِ سَباچهي کَن،
جا مَگ مُنهنجي مَٽي، سا تو کي مَعلَم سَپَکا.“

(14)

”پَيا در دَبيچي بَن، آيس مُنهنجي دَر،
سُونهارا سورَٽ وَر، کا مُنهنجي کَر،
پَلا! پيري پَر، پالَهو پانڊُ پينار جو.“

واڻي

”مُنهنجيءَ تَندُ تَنوار، يار! مُون مَن موهيو،
مِلَهي آئين مَگان، گَجي ۾ گرناز،
يار! مُون مَن موهيو.“

(1)

الله جِي آسَ کَري، هَليو هَٽائين،
چارَٽُ پَٽا چَنگَ کي، جُهوَڙا ۽ جَهاڻين،
دُولي راءِ دَياچَ جِي، دُورانِ دَٺائين،
ويئَٽي واحدِ در، تَنهن دَمَ کِياڻين،
”سَباچها سائين! راءِ ريجَهاڻين راڳ سَين.“

(2)

پَرديسان پَندُ کَري، هَلي آئيو هَٽ،
جاجِکُ اُيو جَت، سِرَجِيُون صَدائون هَٽي.

(3)

پَرديسان پَندُ کَري، هَلي آئيو هِيءُ،
مالُ نہ مَگي مَگُڻون، جاجِکُ گَهي جِيءُ،
”وِڊِ وِهلو ٿِيءُ، ساعَتَ صَبر نہ سَهان.“

(4)

”پَرديسان پَندُ کَري، هَلي آئيو هُون،
اُونچو تُون عَرش تي، آءُ پورو مَٽي پُون،
کَينَ تُسندين تُون، هِيءُ سِر سَوالِي مَگُڻون.“

(5)

”پَرديسان پَندُ کَري، آيس اڳاهينءَ ماء،
جي وِهاڻِيءَ وِزَمَ ٿِيءُ، تہ مُون هِينئر ٿِي هَلاءِ،
سُونهارا سورَٽ وَر، ڳالَه هِينئين سَين لاءِ،
سو مَگُڻهارُ مِلَها، جو وِچان وِرين آئيو.“

(6)

”پَرديسان پَندُ کَري، سَٽِي آيس شان،
مَگان کَٻَڙِيءَ مَٽ سَين، نَسورو نادان،
سو کو ديارين دان، جو طَمَع کي تَرَکُ کَري.“

(7)

”سُرديءَ سالِمرُ نہ رَهان، گرميءَ ٿيان گُدار،
اُمُنُ دَبيچ اَمانُ تُون، سائِلُ هَٽي ساڙ،
رباڻِيءَ کي راڙ، خالِصُ دَبيچ خَليل جو.“

جا ھنيائين ھٿن سين، سا سُئي بالا ٻين،
جت اچن نه اردابيگيون، ات ڪو ڪونايو امين،
”تازي ڏيوس ٽڪڙو، جوهر پائي زين“
ٻيو مڱي ڪين، ڌاران سر سيد چئي.

(7)

راجا جو راضي ٿيو، تنهن ڏنا وڏا ڏان،
موتي ڪاريا مڱئي، طرح ٽنبي ڪي تان،
”مون وٽ مال متاع جي، ڪمي آهي ڪان،
ڪارڙ رب رحمان، سر وڍي، سلطان ڏي.“

(8)

سر جي ھٿائين ھليو، چارڻ چٽائي،
سو موڙا جهلي نه مال جا، ٿو ماڻڪ موتائي،
”تو در آيس تي، جئن تو ناه نه سڪيو.“

(9)

”پائي پٽ ڪٿان، مون تان مور نه مڱيو،
تازي طبيلن ۾، گهوڙا گهر ڪٿان،
هاڻي ڪارڙ هيڪڙي، ان ڪا ٿند هٿان؟
جا مٿي تو مٿيان، تنهن سر جو آهيان سيڪڙو؟“

(10)

”جي ميراڻي مڱڻان، ائون پڻ منجهان ٿن،
ڪين ڪه منهنجي ڪن، ارڻ منجهان ان جي.“

(11)

”ڪا جا ڳالهه ڳري، ٻيڄلڻا ٻڌاء مون،
پنين جئن گرنار ۾، ٿندن تان ڪري،
ڪ تو پند پري، ڪ مڱ جهليندين مڱڻان!“

(12)

”مڱ نه جهليان مورھين، نه مون پند پري،
ڳڻي آيس ڳالهڙي، ڳجهي تو ڳري،
سا سمجھج، سورڻ ور، ويندس ڪين وري،
پريان پير پري، تو لئي آيو آهيان.“

(13)

مڱ نه ٿسي مڱڻون، نه ملڪ، نه مال،
ڏانئون ڏور ٿئي، ڪا جا ڳنس ڳالهه،
آهي ان خيال، نه ڏيني ٿيان ڌاتار سين.

سر جي صدا چڏ ٿون، ڏيان ڏيڇ اپار،
يار! مون من موھيو.
دان ڏيان ڏهرا، هزارين هزار،
يار! مون من موھيو.

داستان ٻيو

(1)

جارج ڄھوناڳڙه ۾، ڪو عطائي آيو،
تنهن ڪامل ڪڍي ڪينرو، ويهي وڄايو،
شهر سڄوئي سر سين، ٿندن ٿپايو،
دائون در مانديون ٿيون، ٻائڻ ٻاڏايو،
ٻيڄل ٻولايو، نه آهيان سوالي سر جو.

(2)

ساري رات صاحب ڪي، ڳڙه پر ڳايائين،
اُس ماڻڪ مينهن جئن، هٿ نه چٽائين،
تي لائق لڏائين، جئن هو ميراڻي مڱڻون.

(3)

نرتي ٿند نيار سين، ٻيڄل ٻرائي،
راجا رٽولن ۾ ورنائي وائي،
ڪوناياين ڪوٽ ۾، ٻارڻ ٻاجهائي،
راجا، راڳائي، هرڏوئي هيڪ ٿيا.

(4)

نرتي ٿند نيار سين، ٻرائي ٻيڄل،
راجا رٽولن ۾، اونائي امل،
راڙ ڪيائين راء سين، ڪنهن موچاري مهل،
’انا احمد بلا ميمر‘ سين هنئي سائل،
ڪنهن ڪنهن پيئي ڪل، نه هرڏوئي هيڪ ٿيا.

(5)

ڪنين ڪنين ماڙهين، پيئي ڪل ڪائي،
رسيا جي رمز ڪي، ٿن پارسي پائي،
’الانسان سڙي و آنا سره‘ ورتي اي وائي،
راجا، راڳائي، هرڏوئي هيڪ ٿيا.

(6)

راجا رنگ محل ۾، جارج سر زمين،

(4)

مَحَلين آيو مَڱئون، ڪَٽِي ساڙ سري،
لُڳي تَنڊُ تَنبِيرَ جِي، پيا ڪوٽ ڪري،
هَٽين ماڳين هُوَ ٿي، تَنهنجي، پيڄل! دانهُن بُري،
جُهوناڳڙه جُهري، پُوندي جهانء جُهرِوڪَ ڀر.

(5)

ڏاتارَ ۽ مَڱئي، ڪُون وَسيلو وڃ،
سائي تال تَنڊن جِي، سائي چارُ ڇٽ،
جي هُتي، جي هِت، تَه ڳالهه مَڙيائي هيڪڙي.

(6)

”جاڳڪ! تو جُهاڙ، ڏَه پيرا ڏياڇُ ڇئي،
جنهن ۾ مالُ نَه مَريءَ جيترو، تَنهن تُون طمَعدار،
جي اُچئي ڪَم ڪپار، تَه وِيه پيرا وِڍي ڏيئين.“

(7)

”بيلي بَئي پار، جان مُون نيئُ هُتي نِهاري،
چوري رَڪيرَ ڇٽ ۾، ڏَسين جا ڏاتار،
هيءُ سِرُ توهان ڌار، پيڄي ڪِنهن نَه ٻوليو.“

(8)

”سو جِيءُ مَڱنهار! مَر هوءَ جنهن تومَتي سِرُ سَٽو ڪيو،
جو مُون مُلُ مُورُ نَه سڀڄي، تان جِي سو گُهرِيو،
تَه جُڳان جَڳ ڏنوءَ، ڏُونگو ڏاتارن کي.“

(9)

”مَتو مَتائين گُهوريان، مَتو تو مَتان،
سو مُون ٿئي نَه هَتان، جنهن تُون لائِي مَڱتان.“

(10)

”مَتو مَتائين گُهوريان، مَتو تو مَتانءَ،
هَڏو هيءُ هَتَ ڪَري، جاڳڪ وِهلُو جاءِ،
تُون سين آئيراءِ، جَمَ واڇا ۾ وِلهو وِهي.“

(11)

”سو سِرَن پائي، جِي تَنڊُ بَرابَر توريان،
اٽل اوڏاهين ٿئي، جيڏانهن پيڄلُ بَرائي،
سَڪئون هَڏا هي، سِرُ ۾ سَڃڻ ناهِ ڪين.“

(12)

”مَتي اُتي مُنهنجي، جِي هُئا سِرَن سَو هَزار،

(14)

سِرُ مَڱي، سِرُ گُهرِي، سِرُ ريءَ ٿئي نَه صلاح،
عَرِيبنئون نَه گُڏري، تو ماري ميرَ ملاح،
نايو نَوائين جا، سوريو ڪَڍي ساه،
خالقُ سَنجھه صُباح، ڪُون ڇڏيندو ڪُٽهين.

(15)

موتِي، مَڱنهار! شالَ مَر اُچين ڪڏهين،
اُٺي پَهَر اُڄل جو، ڪُنڍو مَنجھه ڪپار،
جنهن تو سڀ جَمار، هِنيا ڇٽ پَن سِين.

واني

ڏنو راءِ ڏياڇ، هيءُ سِرُ صاحب تان صدقو.
ڇڏي هَليو هَٽهين، راڻيون پَنهنجا راڇ،
هيءُ سِرُ صاحب تان صدقو.
اگهيو ڌر الله جِي، ڪوڙين پُنس ڪاڇ،
هيءُ سِرُ صاحب تان صدقو.
مَڱي وتو مَڱئي، ڪهي ساڻ ڪُماڇ،
هيءُ سِرُ صاحب تان صدقو.

داستان ٽيون

(1)

ڪين جو پيڄلُ ٻوليو، پَنيءَ ويهي پاڻ،
راجا رَتولَن ۾، سِيپاڻو سُلطان،
”آءُ مَتاهون، مَڱتان! مُقابلِ ميدان،
گُهوريان لَڪ، لُطيفَ ڇئي، تَنهنجي قَلَمَن تان قُربان،
مَتو هيءُ مَزمان، هَلي آءُ تَه هِت ڏيئين.“

(2)

آءُ مَتاهون مَڱتان، چَڙهي ۾ چوڏول،
توڪي گهوٽ گُهرائيو، راجا مَنجھه رَتول،
پيڄلُ توسين ٻول، وِهاڻِيءَ وِڍڻ جِي.

(3)

مَحَلين آيو مَڱئون، ساڙ ڪَٽِي سِرَنڊو،
سِرَ جِي صدا سِرَ ۾، گُهورَ هُتي گُهرَنڊو،
مَتي ريءَ ملوڪَ جِي، چارُ نَه چَرَنڊو،
جُهوناڳڙه جُهرَنڊو، پُوندي جهانء جُهرِوڪَ ڀر.

تہ ٺنهنجيءَ ٽنڊُ ٽنوار، هرَ هرَ وڊيمر هيڪڙو.

(13)

”مٽي اُتي مُنهنجي، جي ڪوڙين هُون ڪپار،
تہ واريو واريو وڊيان، سسيءَ کي سَو وار،
تہ پڻُ ٽنڊُ ٽنوار، مونهان مٿائون، مڱڻان!“

(14)

”جو تو ڏيڻُ، ڏياڇ! لاهيو اي سِرُ سڀڪو ڏي،
ڪين ناه جهڙو ڏي، جو سَنڌُ ٿئي سَوالين.“

(15)

”ڏيڻُ گهڻون ڏهلو، سسي ڏيڻُ سڪُ،
سو تان ڏياڇ! ڏڪُ، جو تعلق رَکي ٽنڊُ سين.“

(16)

”جو تعلق رَکي ٽنڊُ سين، سو ڪين پلُو پاءِ،
مون کي مَ موتاءِ، آءُ اڳاهون آڻيو.“

(17)

پسي پاڻ پَر ٿيو، سَنڌو جادِم جُوڏُ،
مڱ وهاڻيءَ مڱڻان! مٿو هيرَ موجودُ،
بلڪِ آهي بُوڏُ، ناڪسيءَ نابُوڏُ ۾.“

(18)

چارڻُ چَنگُ ڪُلهي ڪَري، رَمي رَهيو راتِ،
صدا جي سَيندُ چئي، وائي ڪيائين واتِ،
ڏيهه ڏنا تنهن ڏاتِ، ميين مڱڻهار کي.

(19)

چارڻُ چَنگُ ڪُلهي ڪَري، پيرَ پَري پاتا،
صدا جي سَيندُ چئي، وائي ڪيائين واتا،
تنهن تي راءِ راضي ٿيو، ڍلَ وڏيءَ داتا،
مَرڪي مَرُ ماتا، رُوڙي راءِ ڏياڇ جي.

وائي

مٿو ۾ ڪنڪار، يار! ڏاڏُ ڏيندوسَئين، مڱڻان!
جارجڪ! جهوناڳڙهه ۾، هلُ تہ ٿيئون يار،
ڏاڏُ ڏيندوسَئين، مڱڻان!
مٿان ڪا مُنهنجي ڪَريين، ڪلا جي ڪُفتار،
ڏاڏُ ڏيندوسَئين، مڱڻان!
مٽي اُتي مُنهنجي، جي هُون سِرَ هزار،

ڏاڏُ ڏيندوسَئين، مڱڻان!
هرَ هرَ وڊيان هيڪڙو، ٺنهنجيءَ ٽنڊُ ٽنوار،
ڏاڏُ ڏيندوسَئين، مڱڻان!
لڄيندي تو لاهيان، ڪينهي منجهه ڪپار،
ڏاڏُ ڏيندوسَئين، مڱڻان!

داستان چوٿون

(1)

ريءَ مَصْلِحَتِ مڱڻان، قَصَرِ ڪين اچن،
نورَ تَجَلو نورَ سين، نيمو نيڻُ پَسَن،
خيمي ۾ گنگهار جي، چاندوڻا چَمڪَن،
لڏائين لُطيفُ چئي، سَنڌا ڏاڏُ ڏَسين،
تيلاننن مُلڪَ ڏيڻين، مَجيُو مڱڻهار کي.

(2)

”مَرُ تہ آئين مڱڻان، مامَ پَرُوڙي مون،
جيڪا ڳاهَ ڳالهائين، سا سَڀ سَمجھيسُون،
تنهن ۾ نَسِجَ ٿون، جيڪين پوئي پَتَ ۾.“

(3)

”چارڻُ! ٺنهنجي چَنگَ جو، عَجَبُ آهي اِيءُ،
هڻي اُپو هڻن سين، جُڙو رَڪيو چئي،
راتِ منهنجو ريءُ، ڪاٿيو تو ڪُماڇ سين.“

(4)

”تانُ تہ آهي ٽنڊُ جو، رُون رُون ڪَري رازُ،
هڻندڙُ سَنڌا هڻڙا، سڀڪو چئي سارُ،
سَڻُ ڏيئي شهبازُ، ٿيءَ تہ ٿوڪُ پرائين.“

(5)

ٽنڊُ ٺنهنجي تانُ، ڪَهيُو سو قَبُولُ پيو،
سِرُ تہ آهي سَتَ ۾ پَرُ پيو ڪي مَڱج دانُ،
خاڪِ مٽيءَ جو بانُ، ڪاٿيان پوءِ ڪُجهه ناهي.

(6)

”چارڻُ! بولج ڪين پيو، جو گهريئي سو گهوريان،
گهرُ سورڻُ تہ پڙي، جان ٽنڊُنِ برابرِ توريان،
ڳجهي آهي ڳالهڙي، آءُ اوري تان اوريان،
ڪَ ڪُلھڻون ڪوريان، ڪَ جارجڪا جُسي سين ڏيئين؟“

سورٺ مُٺي، سُڪُ ٿيو، خيما گنيا گنگهار،
نہ ڪو راڳُ نہ رُوپُ ڪو، نہ ڪا تَنڊُ تَنوار،
تِهان پوءِ مَگڻهار، ڏنو سِرُ ڏياچُ ڪي.

واڻي

الوداع! ووا! الوداع! ووا! الوداع! جاني ڪيوءُ جُدا،
هئي هئي! سورٺِ ٿي ساري.
هٿُ ٿون تَنڊُ طَريقُ جي، ووا! واجتُ سڀ واري،
هئي هئي! سورٺِ ٿي ساري.
سورٺِ سَرَتِن وِچَ ۾، ووا! اُڀي اوساري،
هئي هئي! سورٺِ ٿي ساري.
”ڏيندوسانءُ“ ڏياچُ چئي، ”هيءُ سِرُ سينگاري“،
هئي هئي! سورٺِ ٿي ساري.
هيءُ جو آيو مَگڻون، سو مَنارا ماري،
هئي هئي! سورٺِ ٿي ساري.
دوسَ دوسَنان دُورُ ڪيو، ٿو ڏيا ڏيڪاري،
هئي هئي! سورٺِ ٿي ساري.
ڪَنڌُ مُنهنجو ڪاٽيو، نينهن سَندي نَعمري،
هئي هئي! سورٺِ ٿي ساري.

(7)

چارُ چَنگ، پَنگُ لهي، وڃايو وڌاڻُ
سِر تان هڏِ آسان، پَر مَگڻهارُ مَٽي وهي.

(8)

”ڳجهُ پَنهنجي ڳجهُ سين، رندا رسائي لاءِ،
اَجَلُ اُڀو آه، پُنيءَ تو پلاڻيو.“

(9)

”وڏِ سِرُ ٿيءُ سَرهو، مَر ڪين آءُ، مَر ڳاءُ،
جاڳڪا! تو مَٽاءُ، مُلڪَ مَٽوئي گهوريان.“

(10)

تيئي پَرچيا پاڻ ۾، تَنڊُ ڪَنارو، ڪَنڌُ،
”تنهن جهوئي ناه ڪين، جو تو چارُ ڪيو پَنڌُ،
ايءُ شُڪرُ اَلحمدُ، جيئن مَٽو گهرِيئي، مَگڻان!“

(11)

ڪَنجهي ڪيرتُ ڪيئرو، واڄو ولاڻي،
هَنئي تَنڊُ حُصورُ ۾، تنهن پارسُ پيراتي،
ڏَسندي ڏياچُ ڪي، ظاهرُ ٿيو ذاتي،
گَدي تنهن کاتي، وڌو ڪَرڻُ ڪپارُ ۾.

(12)

گُلُ چنو گِرَنار جو، پَتڻُ ٿيون پَتين،
سَهسين سورٺُ جهڙيون، اُڀيون اوسارين،
چوٽا چارُ هٿَ ۾، سِرُ سينگاريو ڏين،
ناريون ناڏُ ڪَرين: ”راڄا راتِ رَمَگيو!“

(13)

پاسَنگَ جنهن پيش ڪيو، تنهن ڏنو ڪين ڏياچُ،
مَٽو نيئي ماچُ، وڃي دُورُ، ڏُڪُ ٿيو.

(14)

ڏنو ڪين ڏياچُ، ٿو سائِلُ سڪائي،
مُنهن تي مونائي، مَٽو هَنيسُ مَگڻي.

(15)

سورٺِ مُٺي، سُڪُ ٿيو، خيما هَنيا گنگهار،
ٿيو راڳُ، رُوپُ سو، لَڳي تَنڊُ تَنوار،
سو ڏيئين پَتين پار، پَسو! راڄا راضي ٿيو.

(16)

سُر آسا

داستان پهريون

(9)

”آنا عبد“، مَعْبُودُ تُون، اِت نَ ڪو شَرڪُ نَ شَڪُ،
پُچارُون پَرِين جُون، مَحَبَتِين مَرڪَ،
سو سَپوئي حق، جنهن ۾ پَسَڻ پَرِين ڪي.

(10)

سِرُ نايو سَجدا ڪَرِين، تَن تَواضُعُ تو نَ،
هُو جو مَثڪو مَن جو، سَهجان سارِين سو نَ،
ڪوڙا تِيندُ ڪو نَ، ڏوڻئين ڦوڪئي فائِدو.

(11)

جان جان پَسِين پاڻ ڪي، تان تان ناهِ نِمازَ،
سَپ وِجائي سارَ، تَهان پوءِ تَڪبير چَئو.

(12)

جان جان پَسِين پاڻ ڪي، تان تان ناهِ سُجودُ،
وِجائي وُجودُ، تَهان پوءِ تَڪبير چَئو.

(13)

وَرَدَ وَظِيفَا وَسَرِيَا، نَ ڪا رَهي نِمازَ،
هِينئڙو بَحريءَ بازَ، چوري ڪيو چَنبَن ۾.

(14)

نابوديءَ نيئي، عبدُ ڪي اَعلِيٰ ڪيو،
مُورثَ جي مَخفي تِيا، صُورثَ پُڻ سيئي،
ڪَبي اُتَ ڪِيهي، ڳالھ پريان جي ڳجھ جي.

(15)

تَعْظِيمًا تَرڪُ تِيا، واجهائِيان وِيا،
وِجي تَتِ پِيا، جَت نِهايَتَ ناهِ ڪا.

(16)

ڳالھ پريان جي ڳجھ جي، ڳالھ مَڙيائي ڳجھ جي،
هِينئڙا اُجھ مَر مُنجھ، تَ پَرِينئان پَري نَ تَئين.

(17)

صُورثَ سوچھ مَر تَنهن جي، تُون پُڻ پُچين جو،
سُخُن آهي سو، جو مُنهن مُقابِلَ نَ ٿئي.

(18)

سُچاپي نَ صُورثَ ري، صُورثَ هَڏ مَر سوچھ جي،
تَپي باراڻي بوجھ جي، وِجائي وُجودَ ڪي.

(1)

لُچان ٿي لَاحَدَ ۾، هادي لَهان نَ حَدَ،
سُپيريان جي سُونهن جو، نَ ڪو ڦُڌُ نَ مَدَ،
هِتَ سِڪُڻُ بي عَدَدَ، هَتَ پَرِين پَروا ناهِ ڪو.

(2)

”آءُ“ سِين اُن پارَ، ڪَڏهن تان ڪو نَ پيو،
”اِنَّ اللّٰهَ وَثَرِيحُ الْوَتَرِ“، نيئي بِيائي بارَ،
هِڪڙائيءَ وَتَ هارَ، هَنجُون جي ’هُڻُ‘ جُون.

(3)

بَن بِيائي سَپَرِين، پاڻان مُون ڪي پَل،
”آءُ“ اوريان جَهلَ، توکي رَسي ”تون“ ڏَڻي.

(4)

توڪي رَسي ”تون“ ڏَڻي، سَپوئي جَمالَ،
ڪونهي پيو خيالَ، جي شارڪَ شَڪَ وِجائِين.

(5)

”آءُ“ اوريان جَهلَ تُون، ڇَڏِيَر پاڻ پَچارَ،
شَرڪَ ساڻ سَتارَ، گَڙهان گَهارِيَر ڏينھڙا.

(6)

عَبَن شَرڪَ اِيءُ، جَنن بي شَرڪَ پانئين پاڻ ڪي،
وِجائي وُجودَ ڪي، پاڻان پاسي ٿي،
هَڏهين ڪونهي هِيءُ، ’هُو‘ پُڻ ڪينهن هِن ري.

(7)

هُو پُڻ ڪينهن هِن ري، هِي نَ هُنهان ڌارَ،
”الانسان سَري وَ انا سَڙه“، پَروڙج پَچارَ،
ڪَنڊا وِيا تَنوارَ، عالَمَ عارفَ اِهڙي.

(8)

نُڪا اِبَڏا عَبدَ جي، نُڪا اِنَتَها،
جَن سَجاتو سَپَرِين، سي وِجَڻ ڪي وِيا.

(19)

سي فاني ٿيا ”في الله“ ۾، جن وڃايو وڃو،
نہ تن قيام نہ قاعدو، نڪين ڪن سڃو،
جيانهن ٿيا نايو، تيلانهن رسيا بوڊ ڪي.

وائي

پريٺئون پوءِ، موٽي، موٽي مَ وهامي رات،
راهَ رَمندڙي روءِ.

قوڙاڻو فقير ڪي قادر ڪوہ ڏنو؟

راهَ رَمندڙي روءِ.

چڙهيا ڏاڍين ڏونگرين، سيٺن سانگُ نہ ڪو،

راهَ رَمندڙي روءِ.

اچي اورانھون ٿئي، شال ساجن سانگُ سندو،

راهَ رَمندڙي روءِ.

ويني واٽ نہاريان، من پرين باجه پوءِ،

راهَ رَمندڙي روءِ.

(6)

اڪيون علي الصباح، دوست ديگڻ آيون،
اڀنديون آرداس ۾، ٻي نہ ڪنديون ڪا،
رچنديون ري پاڻ، پرچنديون پرين سين.

(7)

ڪي جو ڪيڏانهين، اڪيون ڏسي آيون،
تاڻين تيڏانهين، پيئون پاڻ مهاڙيون.

(8)

ڪي جو ڪنهن پار، اڪيون ڏسي آيون،
ٿين ديوانيون دل ۾، اڀر لڳين آر،
تهان پوءِ قرار، ستيون ڪن سينڊ چئي.

(9)

ڪي جو وڃي اڄ، اڪيون ڏسي آيون،
سيٺن جي سهج، لائون ڪيون لطيف چئي.

(10)

ڪي جو وڃي ڪالهه، اڪيون، ڏسي آيون،
لائون ڪيون لطيف چئي، جانب جي جمال،
ٿيا نيٺ نهال، جنين دلبر ديکيو.

(11)

اڪين ڪي آهين، عجب جهڙيون عادئون،
سور پرائي ڏيهه جا، وڃيو وهائين،
اتي لئون لائين، جت حاجت ناه هٿيار جي.

(12)

اڳڙين آرام، ڪڏهن تان ڪوئ ڪيو،
هيون منجهه حمام، ڪاڻيون گوري وڃ ۾.

(13)

اڪين ڪي آئون، جان ڪي جهلُون پائين،
لتاڙي لوڪ ڪي، ساجن سوناڻون،
مون ڪي مئاڻون، پاڻ پرچي آيون.

(14)

اڪين ڪي آهين، وڏا وجهه وڙهڻ جا،
منڊي اڀيون مامرو، جهيڙو نہ لاهين،
جئن سي ڪڪر آپ ۾، اڪيون تنن آهين،
جهڙ ڦڙ نہ لاهين، وسن سانوڻ ميهن جئن.

داستان پيو

(1)

اڀرندي سج، پرين جي نہ پسنديون،
گڏي بيئي ڏج، اڳڙيون ڪانگن ڪي.

(2)

اڀرندي سج سان، پرين جي نہ پسنديون،
گڏي ڪي ڪانگان، نوالا نيٺ ڏيان.

(3)

مون ڪي اڳڙين، وڏا ٿورا لائيا،
نہ پڻ پرين پسن، گڻان جي گر سامهون.

(4)

نيرانان ئي نيٺ، نيئي اچ پرين ڪي،
سَر ڪاڏا ڪيڻ، جي ڏنو منهن محبوب جو.

(5)

تن نيٺن ڪي نيران، جن ساجهر سڄڻ پيٽيا،
نہ جيءُ جسي ۽ جان، گر حضور حُج ڪيو.

جي لھوارو لوڪُ وھي، تہ ٿون اُوجو وھ اُوپار،
منجھان ٿوچ نہار، وان پُنيرو پرينءَ ڏي.

(25)

تان جي ٿين سامھان، پُنيرو سُونھن،
سنئون ورائي سڀرين، مُنھن جي مان ڏي ڪن،
رڳون سڀ رچن، ٿن ۾ تازائي ٿئي.

(26)

اڪيون سي ئي ڌار، جن سين پسين پرينءَ کي،
بئي ڏانھن ڪيم نہار، گھڻو ريسارا سڀرين.

(27)

اڪين مون کي اوچتو، اتي آڙايو،
لنئون تہ لڙايو، جت ڪچل ٿئي ڪونڪو.

واڻي

اي ميان سڄڻ، توري اوري، ڪئن رھندا نيٺ منھينجا،
جن جو وارث ٿون، جن جو آڌر ٿون.
اٿون تيس لائق پون.
جئان اُلهي اُپري، توڻي تھان پري.
توہ ويججي ٿن ڏي، اڪيون پير ڪري.

داستان ٿيون

(1)

موھيندءَ مجاڙ، گھڻين تورين ڏينھڙين،
هٿان ڇڏ مَ باڙ، ٿون هاريا حقيقت جو.

(2)

هي جي مجاڙياڻيون مُنھن ۾، ڊيڪ مَ ٿون سين ٿن،
ڪين سڃاتو سڀرين، نہاري نيٺن،
پرين جي پسن، بُئي جنھن ٻوڙيون.

(3)

ساء سين سڃاڻان، پساء سين پسان پرين،
اھي بہ تائان، اچي رھيا رُوخ ۾.

(4)

مون کي ماءِ مجاڙ، پيچاري جئن پڇيو،
هٿن ڇڏي هاڃ، ويئي سار سنڌن مان.

(15)

اڪيون تان عيد، ڪانهي عيد اڪين ري،
خوشي ۽ خريده، ويئي ويچارين وسري.

(16)

اڳڙين آرو، مونھان پڇي نہ ڪيو،
اُتي وڃي آڙيون، جت چوڻ نہ چارو،
هينئڙو ويچارو، واٽون جھليو جھلي.

(17)

وسن ۽ وھسن، ڏيھاڻي ڏسڻ لئي،
جئن جئن پرين پسن، تئن تئن نسا نينھن جا.

(18)

وسن ۽ وھسن، ڏيھاڻي ڏسڻ لئي،
ڏيئي ڏسي آڻيون، توہ تلاشون ڪن،
ڏاڻون نہ ڏاڻن، پست منجھان پرين جي.

(19)

ڏسن ڏيھاڻي، توہ ٿرسن اوڏھين،
آيا سڃاڻي، نيٺ نہاري پرين کي.

(20)

لڏي آيا لعل، پيرن سين پنڌ ڪري،
ساجن اڪيون جي گڻي، تہ ڪوڙين پانيان پال،
منھنجي ناھ مجال، تہ ڪو ويٺ ورائي واريان.

(21)

اُتي ئي آھين، جتي آڻي ڇڏيئي،
سي سباجھون اڪيون، ماڳ نہ مٽائين،
جي اُتي لڪ لاهين، تہ ڪڍي ڪانگن کي ڏيان.

(22)

اڳڙيون پرين ري، جيڪي ٻيو پسن،
تہ ڪڍي ڪي ڪانگن، نوالا نيٺ ڏيان.

(23)

اُڀيون آھين اُت، جتي آڻي ڇڏيئي،
ٻيو ڀروسو نہ پت، اڪيون اوھان جي آسري.

(24)

اک اُلتِي ڌار، وان اُلتو عام سين،

(5)

منهنجي جان جدا ڪئي، حقيقت هئي،
پساهه هيڪڙي پرين ري، سگهان ڪين ڪئي،
ڏيئي ئي ڏيئي، رهيو آهي رُوح ۾.

(6)

حقيقت هن حال جي، جي ظاهر ڪريان ڏري،
نه وڃن وڻ ٻري، اوڀر اُڀري ڪونه ڪو.

(7)

حقيقت هن حال جي، جي ظاهر ڪري رُبان،
نه تاڪر ٽڪي ڪان، لڳي ماڻ مڙن ڪي.

(8)

سنئين سونهائي سڀڪا، ڪا مون منجهائي،
طلب ۽ تحصيل، اوريان ئي آئي،
مان تڏ تڏ لائي، جت آه نه ناه ڪا.

(9)

جت آه نه ناه ڪا، اي خاڪي جو خيال،
جانب جو جمال، پستان ئي پري ٿيو.

(10)

جت آه نه ناه ڪا، اي خيال خاڪي،
پرين جي پاڪي، پستان ئي پري ٿئي.

(11)

پرين نه اڳڙين ۾، هينئون نه حاضر جن،
سي هونهن جاڙ جن، ٺلهنا نانا سڪڻا.

(12)

اڪين ۾ ٿي ويهه، نه آئون واري ڍڪيان،
توڪي ڏسي نه ڏيهه، آئون نه پسان ڪي پيو.

(13)

ونين ۾ ٿي ويهه، تارن ۾ گر ٽڪيو،
پرين اڪين ۾ پيهه، نه آئون اچارو ٿيان.

(14)

سڪ سڪائي سڪ، سڪ نه آهي سٿري،
لڪ لڪوتي لڪ، نه گرن خبر نه ٿئي.

(15)

جي خبر ٿي گرن ڪي، نه مون ڪي ڪندا ڪو،
صورت سپرين جي، ڏني ڪونهي ڏو،
لوريءَ لڳر لو، جنهن رت رٿاريو.

(16)

گر جا گڏ گڏي، پوڻ ڪارڻ پرين جي،
تنهن ۾ پاڻ پئي، غيبتني غار ٿيو.

(17)

الا! گر جين، مدي جن جي من ۾،
اسان ۽ پرين جون اميدون پسن،
تهان پوءِ مرن، سڙي انهيءَ سور ۾.

(18)

ڪر ڪاريندو سي، مانو جن پريٽو،
جوش جلايا جي، ماري تن ماڻ ڪيو.

(19)

گر ڪي گڙ ڪاء، نانگ مٿيارو نڪري،
اُڀي جو اواناء، سر پُر سندي سڄڻين.

(20)

گر ٿو گرائون ڪرين، هر هر هچارا،
پورايتي پرين جا، چوڌاري چارا،
مرين نه منهن ڪارا، سڙي انهيءَ سور ۾؟

(21)

سجڻ سنئون ڪن، لوڪان ليڪي ڏنگيون،
سندي سپرين، پر پڙوڙڻ ڏاڪڙو.

(22)

ٽڪو ڊيگهه نه ويل، ٽڪو منهن نه مهاڙ ڪا،
اي اهوئي ڪيل، ڪور پروڙي ڪين ڪي.

(23)

حوصلو خيرت جو، ڪري ڪين ڌرڪ،
جو حسن سندو حق، ڪور پروڙي ڪين ڪي.

(24)

حوصلو خيرت جو، وڃي ٿيو ويڃون،

مَحَبَّتَ جُونِ مِيچُون، کُورُ پروڙي ڪين ڪي.

(25)

حوصلو حيرت جو، آه نه مٽي عام،
مَحَبَّتَ سنڌي مام، کُورُ پروڙي ڪين ڪي.

(26)

حوصلو حيرت ۾، وڃي لڄاڻو،
ويچارو ڪاڻو، ڏسي ٿيو ڏسڻ ڪي.

(27)

مٽي هاڻي، سين مامرو، اچي پيو انڌن،
مناڙين هڻن سين، اکين ڪين پسن،
'في الحقيقت' فيل ڪي، سجا سڃاڻن،
سنڌي سردارن، بصيرت پينا ڪري.

وائي

وجه منجهه خليل، اندر آڏو آهيين.
سڌ م ڪر صحت جي، اڃا ٿون عليل،
نالو ناه نفاق جو، جتي رب جليل،
منهن ۾ مسلمان ٿون، قلب تان قليل،
وتر جي وصال ۾، ڏوڙي ناه دليل.

وائي

(2)

الله سائين! سائين! پٺان پريئئون م پانهين،
مون تان آسرو آه اوڏانهين.
جتي ديرو دوست جو، سا ڪئن جو آڳانهين،
مون تان آسرو آه اوڏانهين.
قلم جن جي هٿ ۾، سي سين سباجها سائين،
مون تان آسرو آه اوڏانهين.
بنديءَ جي باب ۾ شال م لکن لائين،
مون تان آسرو آه اوڏانهين.

داستان چوٿون

(1)

ديکيندي ڏيڍار ڪي، ڪين سڃاتو ڪل،
تازي طويلن ۾، آه احاطو جهل،
هئا جي امل، سي حسابان هجي ويا.

(2)

محروم مري ويا، ماهر ٿي نه مٿا،
چڙهي چئن چهنج ڀري، لڏياڻون لٿا،
حباب ٿي هئا، انهيءَ واديءَ وچ ۾.

(3)

ديکيندي ڏيڍار ڪي، ڪل سڃاڻي ڪئن،
جانب منجهان چئن، ماهر ٿي منجهي پيا.

(4)

ترڪ ڪر ترڪ ڪي، وڃن ڪنان وڃ،
آهي اي اهڃ، سڻي سڻاڻي ٿون.

(5)

وڃي رس وڃن ڪي، وڃن پڻ وڃاء،
لوڪان پاڻ لڪاء، لڪان پڻ لڪيچ ٿون.

(6)

هڻن سين هاج ڪر، نيٽن سين نهار،
اڃا اڳڻ پار، پس پنهنجا سڀرين.

(7)

آسين سگهون جن ڪي، آسين پڻ سيئي،
لم يلد ولم يولد، اوڏانهن وڃ پيهي،
تهان منجهيئي، پارڪ پرڪج حق ڪي.

(8)

چپ ڪر، چپ م چور، پور اڪيون، ڇڪ ڪن،
پاڻي پي پيٽ م ڀر، ره آڏو رو ان،
نه هوءَ جاورث منجهان من، تنهن جو مشاهلو مائين.

(9)

ڏسڻ ڏسين جي، نه همه ڪي حق چئين،
شارڪ شڪ م ني، انڌا انهيءَ ڳالهه ۾.

(10)

آڏو جو اثبات ڪي، سو شرڪ لاهي شڪ،
هئي جنهن ۾ حق، تنهن نفيءَ جهڙو ناه ڪي.

(11)

نفيءَ سنڌي ناه سين، پڇي پڇيائون،
پڙا جي پاڻ جا، پيري پڳائون،

آسِين ۽ آئون، آتڻ هُئي نه اُن جي.

(12)

وڌي تان اِن واٽ ۾، بيلَڪَ پياڻي،
آهي اونداهيءَ جو، شرڪُ سَهائي،
چَٽِي چَٽاڻِي، اَلَفَ جي عِيَنڪَ ۾.

(13)

اِن پَر نَ اِيماُن، جِئنَ ڪَلَمِي گو ڪوٺائين،
دغا ٽنهنجي دِل ۾، شرڪُ ۽ شيطانُ،
مُنهن ۾ مُسَلِمانُ، اَنڌَر آڏُر آهيين.

(14)

ڪوڙو ٿون ڪُفرَ سين، ڪافرُ مَ ڪوٺاءِ،
هِنڌو هَڏَ نَ آهيين، جُڻيو تو نَ جُڳاءِ،
تِلڪُ تِنين کي لاءِ، سَچا جي شرڪَ سين.

(15)

مُنهن ۾ مُوسيٰ جَهڙو، اَنڌَر ۾ اِبليسُ،
اِهڙو خامُ حُبيثُ، ڪَڍي ڪوهُ نَ چڏئين؟

(16)

مُنهن تہ موسيٰ جَهڙو، سِيرَتَ شَيْطاني،
بازي بيراني، ڪَڍي ڪوهُ نَ چڏئين؟

(17)

مُنهن تہ آهيريائي اُجرو، قَلبَ ۾ ڪارو،
بَهرانَ زيبُ زبائِ سين، دِل ۾ هَچارو،
اِن پَر ويچارو، ويجهو ناہِ وصالَ سين.

(18)

ٿون ڪا ڪاڻي پاءِ، وَرنَ ۾ وصالَ جي،
دُو پيناڻي دُورَ ڪَري، مَعْرِفَتَ مَلهائِ،
سُپيريان جي سُونَهَن ۾، رُخئون ڪوئَ رها،
اَڪِ اَشْهَدَ چاءِ، تہ مُسَلِمانِي ماڻئين.

(19)

اينءَ چُونڊي ڪير، نَ آئون ساڃاري سَڄڻين،
دائِرُ اِن ديار جا، قَوندا پَسانَ قير،
جَن حُضُوري هير، ڪَري تَغيري تَن سين.

(20)

مُون، تون، آئون، آسِين، چارُئي چَٽان لاهِ.

سَنڊي دَوَرُحَ باه، تو اوڏيائي نَ اچي.

(21)

سُرْمُون سِياهِيءَ جو، رُٺن کي رها،
ڪاڻي ڪارائيءَ جي، مَڙسُ ٿِي مَ پاءِ،
اَڪِين ۾ اَٽڪاءِ، لالاڻِي لالَنَ جي.

(22)

سُرْمُون سُفيديءَ جو، جُنبِي پاتو جَن،
تڏهن ڏني تَن، اُچائي عالمَ ۾.

(23)

سُرْمُون سُرخِيءَ جو، جڏهن پاتو جَن،
تڏهن ڏني تَن، رَوَاقَ ريتي جيهڙي.

(24)

جي فارسي سِڪِيو گولو، توءَ غلامُ،
جو ٻڌو ٻن ڳالهيُن، سو ڪيئن چاڻي ڄامُ؟
اُچيو تان اَبَ گهري، بُڪيو تان طَعامُ،
اي عامَن سَنڌو عامُ، خاصَن مَنجهان نَ ٿيو.

(25)

اَوڳڻُ رُسي سِڪو، ڳڻين پَرين رُنام،
ليڪيرَ جي لسانَ سين، سي ڪر ڪين ڪيام،
پاڻُ وِڃائي پانهنجا، ٿورا ٿُڪَ هَنيام،
بَنڊگِيءَ شَرمندگِيءَ، اِها ميڙُ مَڪيام،
پَرين تڏَ پَرچيام، آءُ جڏَ اُنَ ڳڻي.

(26)

اَوڳڻُ رُسي سِڪو، ڳڻين پَرين رُنام،
بُهون ٻاروئن ۾، ڪي ڪَٻيرا ڪيام،
تيلانُهين سَريام، سَڪَنئون سَورَ گهڻا.

(27)

اَلتيمَر جا هيٺان، سا نَ سَلتيمَر ساهَ کي،
سُپيريان جي ڳالهيڙي، لِڪايمَر لوکان،
ويئي مُون وَسان، پَٿَر پيئي پَرينءَ ري.

(28)

مُون تان لِڪاڻِي گهڻون، پَر رُوئڻَ کي روئڻَ،
رَسِيو ريزالنَ کي، مَنجهان زَرديءَ ظَنَ،
ويري مُون وَرنَ، ڳالِهَ ڪِڀائين ڳجَهَ جي.

ڪنهن ڪر وجهي ڪاڙ، پاٿان نينهن نڪيرئو.

(39)

رُستُ نَ آهي ريت، پَهئين پاهُتِ ناهِ ڪو،
پَسو مَنجهه پريت، جيهائي جوڙ وهي.

(40)

مُون ڪي مون پري، ٻڌي وڌو تارِ ڀر،
اُڀا ايئن چوَن، مَڃُ پاندُ پُساين.

(41)

پيو جو پاتار، سو پُستان ڪئن پالهو رهي؟
سالگُ مون سِڪار، ڪو پَه اِنهين پاندِ جو.

(42)

شَريعتِ سُڃاڻ، ڪر طَريقَتِ تَڪيو،
هينئون حَقِيقَتِ هيرِ ٿون، ماڳُ مَعْرِفَتِ ڄاڻ،
هُنڄِ ثابُوتِيءَ ساڻ، تَه پُستُ کان پالهو رهين.

(43)

ڪوڙي ڪُجُ مَ ڪڏهين، ڦِڪي پانڇِ قانگ،
ساري سَناسين جئن، لائِقُ رَڪِجِ لانگ،
تَه چارئي چادرِ پاند، اوسا ڪڙي اُگرين.

(44)

سُتوئي سِيحَ گُهَرين، جفا ڏين نَ جان،
صُلحَ ري سيٿان، مَتان ٿوندين نَ چڙهين.

(45)

سُتوئي سِيحَ گُهَرين، جفا ڏين نَ جيءَ،
پهتي ڌاران پيءُ، مَڃُ ٿوندين نَ چڙهين.

(46)

صُلحُ جَن سَڄُ سين، سِيحَ ماڻيندا سي،
'الَّذِينَ آمَنُوا وَ كَانُوا يُتَّقُونَ'، اِنَ پَر اُڀا جي،
نيئي ٿوندين تي، ڏکي چَتي چاڙهيا.

(47)

جي ٿيا حَلُ حَيَبِ سين، سُمَهَن ٽن ٿوابُ،
نيئُ هيرائي نَنڊِ سين، خُوش ڪيائون خُوابُ،
اوسِيڙو عذابُ، ڍلئان ٿين ڏور ٿيو.

(29)

عاشقُ پانئين ائن، تَه آءُ سَگَ ڪنهن ڪي نَ سَلاَن،
وِچَ رَهندي ڪئن، وَهَن اَڪيون وِرجي هينئون.

(30)

مَتِيون سَپَ مَنجهاءَ، ٿون پاڻُ چڏي اُو ڄاڻ،
پهرين پاڻُ ڦَٽو ڪَري، پرين پوءِ پِڄاڻ،
وِڃاءَ وَحَدَتِ ساڻ، ڪَسافتِ ڪَثرتِ جي.

(31)

انڌر رهي نَ گهٽ، سَپِريان جي ڳالهَڙي،
ڇاڳر سَهي نَ سَتَ، جُهه مِهرائُ موجِ ڪي.

(32)

'پاڻُ' ڀَردو پاڻُ ڪي، سَٿي ڪَر سَنپال،
وِچان جو وِصال، سو تان هُئُ هُنَ جو.

(33)

'پاڻُ' ڀَردو پاڻُ ڪي، طالِبِ سَٿِجِ ٿون،
نَڪا هان نَ هُون، ڀَردا سَپِ پاسي ٿيا.

(34)

'مُون' مُونهين ڀر سَڄي، مُون ڪي 'مُون' جُڳاءَ،
مُونهين مَنجهان 'مُون' ٿئي، مُونهين جي ساڃاءَ،
ڪُيچَ ڪانهي جاءِ، ڪيڏانهن ڪَريان پَنڌڙو.

(35)

انهين ائن جُڳاءَ، اَن ڪي ائن نَ چوڻو،
بُنَ جَنهن جيءَ ذاتِ جو، اُتي آهِ الله،
تُهه نَ پڇي ماءُ، گندي نينهن نَ سَڄي.

(36)

نَظَرُ نَزديڪون، سَهي نَ سَگهان سَاعَتِ سِيئن،
پَسَنُ پَري سَندون، آئون نالي ڳيڙي نِجهران.

(37)

عَلَيَّ اَرَامُ، پَسِي عَلَتِ آيو،
حُسُنُ جو حَقُ جو، سو خامي پانيني خام،
اُچي ٿيا اسلامُ، ڪُفر ڪافر پاڻُ ڀر.

(38)

رُني جا رهائ، سا پيءُ پهتي نَ ٿئي،

(48)

تَنْ تَسْبِيحَ مَنْ مَطِيُون، دِل دَنْبُور وَ جَنْ،
تَنْدُون جِي طَلَبِ جُون، وَ حَدَّثَ سِرَ وَ جَنْ،
'وَحْدَه لَاشْرِيكَ لَهُ' اِهُو رَاڳُ رَڳُن،
سِي سَتَائِي سُونَهَن، نَنْبَ عِبَادَتِ اُن جِي.

وائي

(1)

جِيڏيون آئون ڪا پاڻ وَهِيڻِي آهيان،
ڪا مُون سَارَ لَهِيجا.
واڳون ڏيڻ هٿ ۾، ڪيڏانهن ڪَرَهَلُ ڪاهيان،
ڪا مُون سَارَ لَهِيجا.
جِيڏانهن واريئر سُرِين، پيرُ اوڏانهين پائيان،
ڪا مُون سَارَ لَهِيجا.
قَلَمُ ڪَاتِبِ هٿ ۾، آئون ڪا لَکُ لَکِي مان لاهيان،
ڪا مُون سَارَ لَهِيجا.

وائي

(2)

ڪي اُنهين مَنجِهه آهي، هوءَ جِي جُهونا پَسَجن جُهوپڙا،
اُنَ دَرِ سِيڻِي اَگهيا، جَن ڪي ڪوئَ چَتائي،
هوءَ جِي جُهونا پَسَجن جُهوپڙا.
ڌاريان پائين ڌاريون، پاڻُ پريان سين ڪائي،
هوءَ جِي جُهونا پَسَجن جُهوپڙا.
'اِنَ اُولِيائي تَحَتَ قُبائي' پَنهنجا پاڻُ پَراهي،
هوءَ جِي جُهونا پَسَجن جُهوپڙا.
'لايعرفونهُم غيري' پَر ڪي ڪين پَسائي،
هوءَ جِي جُهونا پَسَجن جُهوپڙا.
پَنهنجون چڏي پَٽ ۾، رڙهه اُنين جِي رائي،
هوءَ جِي جُهونا پَسَجن جُهوپڙا.
خِدمَتَ ڪري خُلُقَ سين، پاندُ گِجِيءَ ۾ پائي،
هوءَ جِي جُهونا پَسَجن جُهوپڙا.

سُر پرياتي

داستان پهريون

(9)

لکي جي بُجھن، پڌر پوءِ مَر اُن سين،
ننڍي وڏي ڳالهڙي، سڄي ٿا سَمجھن،
تُون ڪئن اڳيان تَن، وڃيو وللين وات سين.

(10)

ڄاڻي هڏ مَر ڄاڻ، اِيءُ دُر اُبوڄهن جو،
اِن دُر سيئي اڳيا، جَن نَ پانيو پاڻ،
ريجهائو راجاڻ، آهي اُبوڄهن جو.

(11)

بُجهان باجهه ٿئي، باجهائون بيلي ڏئي،
سَڀڙ سا سَئي، جيڪا چارڻ ڇٽ ۾.

(12)

جيڪي ڏڏن ڏي، ڳجهيان ئي ڳجهه ۾،
سو جي سَڻن ڪڏهن، ڪِرَت وارا ڪي،
نَ سارَ مڙيئي سي، هوند پئون ڪن پلڪ ۾.

(13)

اَت ڪِرَت وارا ڪيترا، ڪِرَت ڪبو ڪو،
جيڪي بندو ڪم ڪري، سو سَڀوئي ڏو،
تُون پارسُ، آئون لو، جي سَجين، تَ سونُ ٿيان.

(14)

ڏات نَ آهي ذات تي، جو وَهي سو لَهي،
آريون اُبوڄهن جون، سَڀڙ ڄامُ سَهي،
جورا وٽ رات رَهي، تنهن کي جُڪي جان ڪي تان لَهي.

(15)

طَمعَ جي تَنوار، مَتان ڪرين مَڱان،
ڌڪي ڪنڌَ ڌار، ماڻڪَ ڏيئي مُڻ ۾.

(16)

ڏڏ ٿي ڏاڻ گُهرِيچ تُون، ڇڏي وڃا جي وائي،
سَڀر رات سَنباهيا، تازي تو لائي،
جو ڄاڻي نَ ڪاڻي، تنهن سين بيلي ڏئيءَ باجُھ ڪي.

(17)

ڪڙهه اڳيان ڪُپ، ڏيهائي ڌاتار جي،
لنگها! لاهِ مَر لَڪ سين، مَتان چانڌ ڇُپ،
مَڱتھارن مَپ، ڪونهي ٻيو ڪِرَت ري.

(1)

اِيءُ نَ پائن پير، ڄئن ڪيئرُ ڪيريءَ ٽنڱيو،
سُونهاري صُبحَ سين، وَجهي وينين وير،
توڪي چوندو ڪير، ڪيرَت ڌاران مَڱتو.

(2)

سُتو ڪئن نَنڊون ڪَڙين، روئي رات وهاءِ،
سُپان ساز سَنڌاءِ، پيا هوندا پَٽ ۾.

(3)

رُوءِ وهائي روءِ، سُتو ڪئن نَنڊون ڪَڙين،
سُپان ساز سَنڌوءِ، پيو هوندو پَٽ ۾.

(4)

سيرانديءَ ساڙ ڪيو، سُمهين ساري رات،
جاڳاڻي ذات، ائن نَ هُئي اڳهين.

(5)

جَنهين سُڪ ناه ڪو، چارڻ سي چَڻجن،
رُجن راه پُجن، مَٽي ڪُلهن ڪيئرا.

(6)

اڳي ائن نه هير، اِن دَر سَندي مَڱئين،
ڄئن ڊکها ڪري پير، سَڄيون راتيون سُمهين.

(7)

پيو ليتين لُٺ، سَڄيون راتيون سُمهين،
اُٿي آڏي نَ ڪَڙين، سَڀڙ ساڻ سَهت،
رُونجهي رات اُٿيا، پيئنيون پاڻي،
ميڙي تَنان مَٽ، چُونڊي پَريا چارُٿين.

(8)

موڙهو پُٺين مَڱان، ڪيڏانهن هُئين ڪالهه،
لنگها! ڇڏِ لُطيفَ چئي، اُجهڻ جا افعال،
سَڀڙ دَر سوال، ڪَر تَ قِيَمَت آڻين.

ڪوڙا درُ دُنيا جا، جاجڪُ مڱين جي،
صبح توهين کي، موٽي ڏيندا منهن ۾.
(27)

ڪاٿي سي ٽنڀير، جن ريجهايا راجيا،
وٽڙا وڏي ۽ وير، ڪلهي رکي ڪيٽرا.

(28)

اڄُ نه سڄي اڳئين، ڪا ٽنڀيرن ٿنوار،
مڙهيون مڱڻهار، پوري ڪنهن پار ويا.

(29)

ٿون سپر، آئون سيڪڙو، ٿون صاحب، آئون سڱ،
پُڄي ٿنهنجو پڳ، ڪلهي پاڻم ڪيئرو.

(30)

ٿون سپر، آئون سيڪڙو، ٿون پارسُ آئون پينار،
ڏسندي ئي ڌاتار، ڪلهي پاڻم ڪيئرو.

(31)

ٿون سپر، آئون سيڪڙو، ٿون ڌاتار، آئون ڌڏ،
سُٽي ٿنهنجو سڏ، ڪلهي پاڻم ڪيئرو.

(32)

ٿون سپر، آئون سيڪڙو، ٿون ڌاتار، آئون ڌو،
ٿون پارسُ، آئون لو، جي سڃين ته سونُ ٿيان.

(33)

ڌاتارُ ته ٿون، ٻيا مڙيئي مڱڻان،
مينهن منڊاڻتا وِسڻان، سدا وسين ٿون،
جي گهر اڃين مون، نه ميرياڻي مان لهان.

(34)

اُپريو تارو، اُٿي ورَ وهاڳ ڏي،
سپڙ ريسارو، ڇت پَر کي چارڻين.

وائي

(1)

ٻئي درِ وانءِ مَر ڪيڏانهين، الا! ٿون ڄام مڱندين مڱڻان،
قير مَر هيٺون، ڪنڌ ڪيڙي، ٿيندءِ هاج هيٺين،
الا ٿون ڄام مڱندين مڱڻان.

ماڻڪ، موتي، مال خُزينا، ڏيندءِ ٻيلي سائين،
الا ٿون ڄام مڱندين مڱڻان.

(18)

اُٿيو اُڄهه، سپڙ جو سڏ ٿيو،
ڄڻ ائين ڪيرت ڪڏُ نه سڳيا، ٽن پائان ريتو راءِ،
مڱو مون ملاءِ، آئون اوهان جو آهيان.

(19)

ٻوليون ٻيلي جون ڪري، پاسي پَر پيو،
سُٺائي سُٺن کي، وهاڻي ۽ ويو،
ڄاڻي ڪين پيو، سُر سڳيو ئي هيڪڙو.

(20)

سپڙ ساهُ پساه، جاجڪُ ڄمَ وسارئين،
ريهي رُپي سنڌيون، ٽنڊون ٽنبي کي پاءِ،
لنگها! ٿون ليلاءِ، اڳيان وڃي اُن جي.

(21)

چارڻ وَس نه ڪا، ته ڪا ڪيرت جي ڪري،
جنين سندو مڱڻون، هٿ ٽنن جي آه،
جي ڪارائينس ته ڪاءِ، جي سُمهاريئس ته سُمهي.

(22)

جڏو ڦڏو ڌڏ، پاڻ ڪونائي مڱڻون،
نه ڪنهن نيو پاڻ سين، نه ڪنهن ڪيو گڏ،
سپڙ ڪريو سڏ، ڏکيا چاڙهي ڏوليئن.

(23)

ميرا پسي مڱڻان، سپر سڏ ڪيا،
سُڄهن سُٺا، اُڄهن آسرو.

(24)

صُبح جو سُهاڳ، مڱڻهارن ماڻيو،
ڏنائون ڌاتار کي، وڏي ۽ وير وهاڳ،
وَس مُنهنجي ناه ڪا، سڀڻ هٿ سُهاڳ،
پرين سين پهڳ، مان نِماڻي ۽ نصيب ٿئي.

(25)

ڌاتار ڏک ڪيا، پائان مٽي مڱڻي،
مون درُ ڇڏيو، مڱڻان! مڱين ڪو به ٻيا،
تڏهن تو ٻيا، وڃيان وَلها ڏينهارا.

(26)

جو ڏيهائي تو ڏي، مڱ ٽنهن کي مڱڻان،

ورچي ٿون وهاڳ کان، متان ڏيڻ پاهين،
 الا ٿون ڄام مگندين مگڻان.
 در داتا مگ مگڻان، انڌا هوڻج اوڏاهين،
 الا ٿون ڄام مگندين مگڻان.
 پياڻيون وجهي ٻن کي، سَمو گڻ سوائي،
 الا ٿون ڄام مگندين مگڻان.
 ”اِنَّ اللّٰهَ تَرِيحِبُ الْوَتَرَ“ وَحَدَثَ وَاڳ وَڏاڻين،
 الا ٿون ڄام مگندين مگڻان.
 پنهنجي طرف پاڻهين، سائل سڏيائين،
 الا ٿون ڄام مگندين مگڻان.
 جتي جوائن کي، کوني ڪنائين،
 الا ٿون ڄام مگندين مگڻان.
 اُتي عشافن کي، اُلفت اُهج ڏنائين،
 الا ٿون ڄام مگندين مگڻان.
 ”الانسان سري و اناسر“، اِن پر اُتائين،
 الا ٿون ڄام مگندين مگڻان.
 ڳجهه ڳجهاندڙ ڳالهيون، راز نه رکيائين،
 الا ٿون ڄام مگندين مگڻان.
 پَسو پينارن جي، پٺ ۾ پاڻ وڌائين،
 الا ٿون ڄام مگندين مگڻان.

وائي

(2)

وڌڙا ڏاڻ ڏنائين، ڪيائين رخت ريزالن جو،
 انڌا منڊا آڻيا، سخا سڏ وڌائين،
 ڪيائين رخت ريزالن جو.
 ڪين منجهان جو ڪي ڪري، سو نه ساراهين سائين،
 ڪيائين رخت ريزالن جو.
 ”وَتَعْرِ مَنْ نَّشَاءُ وَ تَذَلُّ مَنْ نَّشَاءُ“ آهي سڀ اُتائين،
 ڪيائين رخت ريزالن جو.
 نوازيائين نطفو، منجهان ڪين ڪڍيائين،
 ڪيائين رخت ريزالن جو.
 حرفت خريقتن جي، پڇي سڀ پڳائين،
 ڪيائين رخت ريزالن جو.
 حامد سڀ حزن ۾، مُدعي پاڻ مُنائين،
 ڪيائين رخت ريزالن جو.

سُر رامڪلي

داستان پهريون

(9)

هئي هئي ڪيو هٿ هٿان، جوڳي وٿڙا جا،
پيهي وٿڙا پاڻ، آئون نه چيندي ان ري.

(10)

واڄڻ ويراڳين جا، مون وٽ وڏو مال،
مقالان مهند ٿيا، ڪونهي وٽن قال،
حاصل جنين حال، آئون نه چيندي ان ري.

(11)

سُتي سڃ هياس، مون کي آه اُٿاريو،
جنين جاڳاياس، آئون نه چيندي ان ري.

(12)

جيڪي مون کي ني، ڀڳه پائي پاڻ ڏي،
په پروڙير پٺ جا، ڪيئر منجهان ڪي،
هاڻي جي هنيئي، آئون نه چيندي ان ري.

(13)

جيڪي مون کي نيو، ڀڳه پائي پاڻ سين،
ڦوٽ منهنجو ڪاپڙي، سڳين منجهه سهو،
ڪا ڦري ڦوڪ ڏيو، آئون نه چيندي ان ري.

(14)

سُوڌو سڳڙين سين، ڪي جو ڪهاڻون،
هو جي هنيائون، آئون نه چيندي ان ري.

(15)

صُبح سڳڙيون ڪٿي، ويا وڃائي پاڻ،
اهڙو جن اُهيڃا، آئون نه چيندي ان ري.

(16)

صُبح سڳڙيون ڪٿي، ويا ڏکائي ڏور،
ٿيا ڏينارٿان ڏور، آئون نه چيندي ان ري.

(17)

صُبح سڳڙيون ڪٿي، ويا وڃائي وير،
ڏورين ڏورين، نه لهان، بيرايڳين بهير،
جن آسٽ منجهه عَير، آئون نه چيندي ان ري.

(1)

جوڳڙا جهان ڀر، ٿوري ۽ ناري،
ڀري جن ڀاري، آئون نه چيندي ان ري.

(2)

جوڳڙا جهان ڀر، هئا منجهه حمام،
آرامان آرڳ ٿيا، اوڏا نه آرام،
ڪيائون قيام، آئون نه چيندي ان ري.

(3)

سُتر سڳڙين سين، لحظي لاتائون،
ڪيئر ڪٿي آهيان، انهن جي آئون،
مون کي ماريائون، آئون نه چيندي ان ري.

(4)

لکين ڪيا لسان سين، لاهوتين لوڙا،
گهوڙا ڙي گهوڙا، آئون نه چيندي ان ري.

(5)

ڳوليان ۽ ڳنڍيان، ويا ويراڳي نڪري،
صُحبت سنڊيان، آئون نه چيندي ان ري.

(6)

مران مٿو پٽيان، نهاريان نيٿان،
سُخن جي سندان، آئون نه چيندي ان ري.

(7)

وارو ويراڳين ڪي، ويل مَ وساريڃ،
ڦڌم ڪاپڙين جا، ليلائي لهيڃ،
پيرت پسيو پٺ جي، وڃڻ کي وڃيڃ،
راتو ڏينهن رڙيڃ، آئون نه چيندي ان ري.

(8)

واڄڻ ويراڳين جا، مون وٽ وي وٽ،
سُون سڳڙيون، پسي ڪين مَ ڪت،
ويساهي ويل ڪنهن، پورب ويندو پٺ،
هَل! ڪنيائون هٿ، آئون نه چيندي ان ري.

سر ڪنڊُ جنھين ساڻ، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

(18)

ميٽريو پاڻ پريون ڪيو، جوڳي جلائين،
سامي سڳڙين سين، خوديءَ کي کانئين،
هُو جي تار به ٽڳائين، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

(19)

(27)
باڻو بيڪاري ٿيا، آسڻ وٽ نہ اُچ،
بولي ٻي نہ سڪيا، پاڻان چوندَ پيچ،
نسوروي نينهن جو، سامين کي سهج،
هينٿان! تنهين سين هج، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

پسيو آسڻ اُن جا، اچي نہ آرام،
ڪيئر ڪني آهيان، نئين جي ٿام،
مُون کي ٿيو ماتام، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

(20)

(28)
نانگا نانيءَ هليا، سامي سڀيئي،
وهڪَ مون ويئي، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

پسيو آسڻ اُن جا، اڇنگارُون اچن،
پاڻان وڌيس پٺ تي، لاهي لاهوتين،
جي راڙي منجهه رهن، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

(21)

(29)
نانگا نانيءَ هليا، ويچارا وٽ،
ڪيئر ڪاڙين جا، صبح تان نہ سٺا،
هُو جي هٿ هئا، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

پسيو آسڻ اُن جا، ادوها اچن،
ڪيئر ڪاڙين جا، صبح تان نہ سڄن،
جي راڙي منجهه رهن، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

(22)

(30)
نانگا نانيءَ هليا، چيلها چيله ٻڌن،
هو جي هٿ هڪن، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

آسڻ وٽ آهون ڪريان، وس نہ منهنجي واٽ،
لڳم لاهوتين جو، ڪيئر منجهان ڪاٺ،
هڪڻ کي هيهاٺ، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

(23)

(31)
نانگا نانيءَ هليا، ڪيئر ڌري ڪنڌ،
پريا پورب سامهان، راوُل ٿيا رند،
هي جي هئا هن ڪنڌ، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

پسيو آسڻ اُن جا، ٻانهن وجهان واٽ،
هُو جي ڪها ڏنهن ڦلات، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

(24)

(32)
نانگا نانيءَ هليا، هئي! منهنجي حال،
هو جي ڪها ڪالهه، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

وٽن ويئي آهيان، ڏسيو ڪين ڏسان،
جنهن جهوئي ناه ڪي، سا ڪا سونهن سنڊيان،
پسيو ڪين پسان، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

(25)

(33)
نانگا نانيءَ هليا، لوڪان ڪري لڪ،
ويئي مون وهڪ، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

باڻو بيڪاري ٿيا، اُچ نہ آسڻ وٽ،
خودي کانئي هليا، پير نہ لائئون پٽ،
هئي هئي! جنهين هٿ، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

(26)

(34)
جسي سَندو جوڳ ري، مون نہ گهرجي ماه،
سامي منهنجو ساه، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

(35)
ڪالھوڪو ڪاڏي ويو، جوڳين سَندو جوش،
پسي تَنهن پٺ کي، هڏ نہ رهيو هوش،
آسڻ ۾ افسوس، آئون نہ جيئنڊي اُن ري.

باڻو بيڪاري ٿيا، پڇي ڇڏيائون پاڻ،
نسوروي نينهن جو، نانگن وٽ نڌان،

وائي

سندڙيان سڱڙي ڳالهه ڳجهڙي، مون ماريندي ڪڏهين.
جا وڃائين جتڙا، نه تنهن نڙ جهڙي،
مون ماريندي ڪڏهين.

مُڙيءَ کي جنهن ماڻ ڪيو، نه تنهن ٿل ٽنڙي،
مون ماريندي ڪڏهين.

تاريو جنهن توڙي ڪي، نه سو گهنڊ گهنڊڙي،
مون ماريندي ڪڏهين.

ڌاريو جنهن ڏياچ ڪي، ٽنڊان تنهن تڪڙي،
مون ماريندي ڪڏهين.

نه سڙي، نه سنڌ ڪا، ٺڪا هنڌ ههڙي،
مون ماريندي ڪڏهين.

ڪوڙين واڄڻ ڪيتر، لکين لائون هٽندڙي،
مون ماريندي ڪڏهين.

ڪڙي ڪلاڻن ڪي، محبت وارن مڙي،
مون ماريندي ڪڏهين.

منائين مني گهڻون، چوندا جن چڪيڙي،
مون ماريندي ڪڏهين.

وانءِ اُٺا ٺا ڪي، وه مَر ڪڻ وگڙي،
مون ماريندي ڪڏهين.

بيخود ٻاڻو سي ٿيا، بُرندي جن بُڙي،
مون ماريندي ڪڏهين.

جا ساراھيل سُبْحانَ جي، تنهن واکاڻ ڪهڙي؟
مون ماريندي ڪڏهين.

سَهسين سُڙدن ڪي، پاڻان پوءِ وجهندڙي،
مون ماريندي ڪڏهين.

گهانڊار مرون موهيا، هيءَ ماڙهو مُهندڙي،
مون ماريندي ڪڏهين.

داستان ٻيو

(1)

ڪيم ڪاپڙين جي، ٻهرئين ڏينهن ڀرور،
سگها ساعت نه هيڪڙي، چارئي پهر چور،
سدائين سَٽُ جئي، هون سناسي ۾ سور،
جوڳي ساڻ ضرور، لڪا ڀڻن لوڪ ۾.

(2)

ويهي ويراڳين جو، ٻئي ڏينهن ٻڌم حال،

(36)

ويراڳين وَڙن، ڏسڻ گهڻو ڏهلا،
هڪ ٻولڻ ٻوڙن سين، ٻيو سندا فائين فن،
ڪي گهرجن ڪن، ائون نه جيئندي اُن ري.

(37)

نانگا نانِيءَ هليا، سڱيون ساڻ گڙي،
آيل آديسين جي، هيٺين خب گهڙي،
جنين منهن مڙي، ائون نه جيئندي اُن ري.

(38)

نانگا نانِيءَ هليا، سنڀهي سناسي،
آيل آديسين ري، ائون اُداسي،
جي پورب پروا سي، ائون نه جيئندي اُن ري.

(39)

پاڻهين وينا پاڻ سين، پر ۾ پريائين،
هو جي هَلڻ سَنديون، ڳالهائون ڳالهائين،
وڃڻ وڃائين، ائون نه جيئندي اُن ري.

(40)

پاڻهين وينا پاڻ سين، پر ۾ پريائين،
سامي سفر هليا، آسڻ اُجهائين،
رُخصت روتارين، ائون نه جيئندي اُن ري.

(41)

نه ڪي ڪڻن پاڻ سين، نه ڪو ساڻن پاڻ،
اهڙا جن اُهڃاڻ، ائون نه جيئندي اُن ري.

(42)

وڃائي واڻ ٿيا، جوڳي جُڳائي،
هئا جي هاڻي، ائون نه جيئندي اُن ري.

(43)

جُڙو وڃايو جوڳئين، ڪُل سين آهن ڪم،
آسڻ جن عَدم، ائون نه جيئندي اُن ري.

(44)

گوندُ گُڏاريو، ڪاپڙي، پتري وجهن نه پاڻ،
ٺن، آيل آديسين جي، روتان ڪاڻ رهاڻ،
هت نه پَسجن هاڻ، ويا ويراڳي نڪري.

ڪنهن جنهن ڪمائي لاءِ، لڪا پُٺن لوڪ ۾.

(9)

نائين ڏينهن نيٺان، اوجاڳي اجاريا،
سباجهي باجهه ڪي، سُڃاڻي سيٺان،
چتي نظرُ ناٿ جو، اُتي اوتاران،
اهي اُهيڃاڻان، لڪا پُٺن لوڪ ۾.

(10)

ڏهين ڏينهن ڌڪ ٿيا، پرينءَ پابو هيا پَس!
وَرَقَ جي وصالَ جا، واري ڪيائون وَسُ،
لڏائون لُطيفُ چئي، گُروءَ سَندو گُسُ،
جوڳي ڪٽيو جَسُ، لڪا پُٺن لوڪ ۾.

(11)

وَرِيو ويراڳين جو، ڪارهيڻ ڏينهن ڪَرَمُ،
جوڳين جاتائون پُنيون، هلي ويا حَرَمُ،
داڻمُ جهليو دَمُ، لڪا پُٺن لوڪ ۾.

(12)

بارهيڻ ڏينهن بَئي، مَن مُراڏون پُنيون،
جوڳي اِن جاتا ڪي، ٿي سڪيا سَبيئي،
سمانا سيئي، جي گر گڏجي آيا.

وائي

ڪَلپَتي آيا، هو ماءُ، آئون هلندي اُن سين.
حِرَصَ هوائي جَن جا، سُڪين تان نءُ سڏايا،
هو ماءُ، آئون هلندي اُن سين.
تَن ٽڪيا تاڪي ڇڏيا، جي اِيهيءَ وِروُنهن وڌايا،
هو ماءُ، آئون هلندي اُن سين.
توشڪُون ۽ ٽڪيا، وهائڻا جَن وراهيا،
هو ماءُ، آئون هلندي اُن سين.
هلو تہ پَسُون تَن ڪي، جَن لُنگ لاهوَتين لاهيا،
هو ماءُ، آئون هلندي اُن سين.

داستان ٽيون

(1)

سناسي ڪنهن سُوَر ۾، وهلوري وِٽن،
اُٺئي پهرُ اَلڪ جو، ڪو وِڏ ويراڳين،

اُن جا ڏاڳا ڏوڙ پَڪليا، جاڳوتا زوال،
تَن جاڳي جَتائون ڇڏيون، چوٽا چڱيءَ چال،
ويچارا وُجودَ جي، ڪنهن سين ڪن نءُ ڳالهه،
نانگا ٿيو نهال، لڪا پُٺن لوڪ ۾.

(3)

تئين ڏينهن ٽمڪائين، ڏونهيون دائرن ۾،
ميٽيو ڪُڙج ڪاڻيون جوڳي جلائين،
سَنڍيون ڪامَنَ حَبَرُون، تَن آديسين آهين،
ڳجهه نءُ ڳالهائين، لڪا پُٺن لوڪ ۾.

(4)

چوٿين ڏينهن چوگان ۾، ڪنهن جنهن په پيا،
وَهَمَ پريان جي وڌيا، تَن ۾ ڪوڙ ڪها،
اَنڌر آديسين ڪي، اچن جوشَ جها،
سمي سون ٿيا، لڪا پُٺن لوڪ ۾.

(5)

ڪنهن جنهن پُور پڇاڻيا، پنجنين ڏينهن پئي،
اَنڌر آديسين ڪي، سُوَرَن شاخ ڪئي،
مَحَبَتَ جي ميدان ۾، لاشڪ پيا لهي،
ساري رات سَيدَ چئي، تَن گُونڌَر ساڻ گئي،
ڪَريو سِيٺ سَهي، لڪا پُٺن لوڪ ۾.

(6)

پيا ڪنهن پَرياڻ ۾، ڇهين ڏينهن ڇڻي،
اَنڌر آديسين ڪي، ڏريانتي ڏٺي،
پَري باجھارا ڪئا، ڪانئي خاڪَ ڪٽي،
پَنيو پَنجَ ڪٽي، لڪا پُٺن لوڪ ۾.

(7)

ستين ڏينهن سَيدَ چئي، ڏاڳا ڏوتائون،
اُپي اَلڪ سامهون، ٻانهون ٻڌائون،
وڏيءَ ڪنهن ولات جا، اُهڃَ آندائون،
رُوحَ پَنهنجو رامَ سين، پَر ۾ پوتائون،
گُڻيو ڪڍائون، لڪا پُٺن لوڪ ۾.

(8)

اٺين ڏينهن اُپي ويا، جوڳي جاءِ بجاءِ،
سا پَر سامي سڪيا، جا پَر جوڳَ جُڳاءِ،
ويرو تارَ وُجودَ ۾، تَن رامُ رَهيوئي آه.

سامين جي سنڀال، منهنجو جڻ چڱون ڪيو.

(10)

ٽڪيا تاڪيائون، ويا زمندا رام ڏي،
ڪجان خبر نه لھان، تن آديسين ائون،
ڪنھن ڪڻ ڪنيائون! ڪاڏي ويا ڪاڙي؟

(11)

سامي ڪامي پرينءَ لئي، ڪسي ٿيا ڪباب،
جهڙو ڏسن ڏوه ڪي، تهڙو تن ٿواب،
اوتين آرتي گاڏئون، منجهان اڪن آب،
سندو ذات جواب، ٿون ڪين پڇين تن ڪي.

(12)

سامي سمر سور، گوندز گبرين ۾،
جڙي ٻڌائون جان ۾، پيغامن جا پور،
آديسي اسور، وڃائي واٽ ٿيا.

(13)

سامي مڙهي سنڌيءَ، سامهين مون سيله ٿي،
سا تان ڪه اڏيا، جان نانگا وڃين نڪري.

وائي

آسرو آهي، موٽي ايندا، مون نه ڇڏيندا، پاڻ پسندا.
ايندا آديسي، وري، ڏونهيون ڏڪائي،
پٿر وار پر لئي، ويهه ٿون وڃائي،
ڏک لاهيندا ڏيل جا، ڳجهو ڳالهائي،
مون ڪي نيندا پاڻ سين، هي سگ ساڳاهي.

داستان چوٿون

(1)

جي پائين جوڳي ٿيان، ته سگ سڀئي ڇن،
وڃي در دوستن جي، نانگا ڪير نن،
پت تنهن جي پڻ، جن ٻجهي نه ٻجهيو.

(2)

جي پائين جوڳي ٿيان، ته سگ سڀئي توڙ،
جي جايا نه ڄاڻندا، جيءُ تنهن سين جوڙ،
ته ٿون پهچين توڙ، محبت جي ميدان ۾.

سدائين صاحب پيءُ، ٿا ڪاڙي ڪنن،
جي راتو ڏينهن رمن، هلو ته ٽڪيا پسون تن جا.

(2)

ڪنهن جنهن سناسي سور، جي وٽن ۾ وهلور،
ٻهر ٻولي ٻي ڦري، گهٽ ۾ گهائيل گهور،
جت جنين جا چور، هلو ته ٽڪيا پسون تن جا.

(3)

سدائين سقر ۾، رمن مٿي راه،
پرن پورب پنڌ ڏي، منجه موالِي ماه،
جي الڪ سين آگاه، هلو ته ٽڪيا پسون تن جا.

(4)

ڪن ڪٽ، ڪاڀٽ، ڪاڙي، ڪنوٽيا، ڪن چير،
سدا وهن سامهان، عاشق اتر هير،
تسا ڏيئي تن ڪي، ساڙيائون سرير،
جي فنا ٿيا فقير، هلو ته ٽڪيا پسون تن جا.

(5)

ڪن ڪٽ، ڪاڀٽ، ڪاڙي، ڪن جي ڪنائين،
لاهوٽي لطيف چئي، ماڳ نه متائين،
جي خوديءَ ڪي ڪانئين، هلو ته ٽڪيا پسون تن جا.

(6)

ڪن ڪٽ، ڪاڀٽ، ڪاڙي، ڪنوٽيا، ڪن ڪٽ،
ڏونهان جن ڏڪائيا، هلي مٿي هٿ،
خاک جنين جي ڪٽ، هلو ته ٽڪيا پسون تن جا.

(7)

ڪن ڪٽ، ڪاڀٽ، ڪاڙي، لانگوٽيا لال،
لاهوٽي لطيف چئي، موها نه ڪنهن مال،
ههڙا جنين حال، هلو ته ٽڪيا پسون تن جا.

(8)

ڪن ڪٽ، ڪاڀٽ، ڪاڙي، ڪنوٽيا ڪن ڍار،
هلن جي هنگلاج ڏي، بابو ڇڏي بار،
جي ڪين قبولتھار، هلو ته ٽڪيا پسون تن جا.

(9)

ٽڪيا پسون تن جا، هلي منجهان حال،
کوڙين ڪنوٽين جا، پيئر پانپان پال،

ههء مونھين ڪي واء، جا آئون جوڳ ن سڳي.

(3)

جي پائين جوڳي ٿيان، تہ پر گروء جي پار،
هوائون هنگلاج ڏي، ويندي سڀ وسار،
نانگا ناٺ نهار، سامي وڏي سڳ سين.

(11)

جوڳ ن جوڳو ٿون، گرڻ پچارون جوڳ جون،
هڪڙو پنڌ پرين جو، پي ٺهنجي پون،
سامي سيئن ڏون، روندائي رٿ ويا.

(4)

جي پائين جوڳي ٿيان، تہ طمع ڇڏ ٿمار،
گولا جي گولن جا، تن جو ٿي غلام،
صبر جي شمشير سين، ڪر ڪيني ڪي قتلام،
تہ نانگا ٺهنجو نام، لڪجي لاهوت ۾.

(12)

جوڳي هون تہ جيئرا، پائي جوڳ م جي،
هاريا هن ڪئن سين، سڻ سنيهو اي،
وڃائي وجود ڪي پاڻن پاسي ٿي،
هڏهين ڪونهي هي، آسارا ”آئون“ چوين.

(5)

جي پائين جوڳي ٿيان، تہ ترڪ طمع ڪي ڏي،
نانگا نمي ناٺ ڪي، تابع ٿيڻ ٺڏي،
ويراڳي وجود ڪي، لاشڪ ڇڏ ٺڏي،
جو آجهائون آڏي، پري پورب ان کان.

(13)

جا چياري جوڳ ڪي، سا ماڙهن مصيبت،
سامين سور صحت، جي پوريا پروڙين.

(6)

جي پائين جوڳي ٿيان، تہ ترڪ طمع ڪي ڪر،
وڏي وهه وجود جا، ڏيان خاصي ڌر،
تہ ڪنهن پنهجن پر، لڪجين لاهوت ۾.

(14)

جوڳي! ٺهنجي جوڳ ۾، ڳالهه گهرجي ڳچ،
وڏيو، چريو، پر ۾ ايو پچ،
سوئي بارج مچ، جئن باهر باٺ ن ڪري.

(7)

جي پائين جوڳي ٿيان، تہ من پوري منجه مار،
دائر ڏونهين دل ۾، من سين مالها وار،
سه سپڪا آر، آڳي جي ادب سين.

(15)

جان ڪي جوڳي ٿي، تہ تہ ونء، نرجا! نڪري،
ڪوه ٿون ڪن ڪپائين، جان تہ سهين ٿون سي؟
پجي پاسي ٿي، متان لانگوتيا لڄائين.

(8)

جي پائين جوڳي ٿيان، تہ ڪين پيالو پي،
ناه نھاري هت ڪر، ”آئون“ ات تہ ٿي،
تہ سندو وحدت وي، طالب توڙان ماڻئين.

(16)

جوڳي ٿين تہ يار، ڪينهن سان قريبن ري،
من ملاقي جن سين، تن پورب جي پچار،
انئي پهر ان جي، آه نانيء ڏانهن نهار،
لائي ويا لطيف چئي، اندر منجه اپار،
سامي ساڻ ستار، لاهوتي لال ٿيا.

(9)

جي پائين جوڳي ٿيان، تہ منهن ۾ مندا پاء،
ڪنين ڪين وڃايو، جن ڪوڙين ڪڪر وڌاء،
چڏ چاڌر، ٻڌ چمڙا، جتي تو تہ جڳاء،
تہ ساميترا سندياء، گر وٽ ڳلا تہ ٿئي.

(17)

مون پوري پچيا، جوڳي جاڙ ڪري،
هيون جن گري، سڏيون سڏيون سڄڻين.

(10)

جوڳين جوڳ جڳاء، جوڳ پڻ سونهي جوڳئين،
جوڳن سنديء جان ۾، جڳهه جڳهاندر آه،

(18)

گڏي ڪڍائون هليا، جوڳي جيڏانهن،
آئون پڻ اوڏانهن، تن ڪي ٽنڊون پائين.

لڳم لاهوتين جو، منجهان ڪيتر ڪات،
منهنجو راول رهي نه رات.

داستان پنجون

(1)

مونا طور سينا، سندا سناسين،
سجدي ۾ سيد چئي، گوڏا گودڙين،
”الله ولي الذين آمنوا يخرجهم من الظلمات الى
النور“ اهڙي پر پرن،
”خز موسيٰ صرقا“، جوڳي جنگ جلن،
”مازاع البصر وما طغي“، اهڙي روش روڻ،
”كل من عليها فان“، باقي ڪين بچن،
”فكان قاب قوسين او ادني“، ٿا نانگا ايئن نمڻ،
مشاهدو محبوب جو، اتي آديسين،
”بي يصر وبي يسمع“، بي وصال وهن،
”بي يمشي بي ينطق“، اهڙي چال چلن،
سيد چئي سندين، گل پجين ٿون ڪهڙي.

(2)

مونا طور سينا، سندا سناسين،
پورب ڪنيو نه پاڻ سين، بود بير اڳين،
ردا آهي راز جي، اوچڻ آديسين،
قرب ڪاپڙين، ٺنهن چوتيءَ سين ڍڪيو.

(3)

مونا طور سينا، سندا سناسين،
”طالب الموليٰ مذكر“، ايءُ ڪلام ڪيائون ڪن،
سڪن ڪي سين پريين، بجهي ڏنائون بن،
الف آديسين، چوري رکيو چٽ ۾.

(4)

مونا جن محراب، جسو جامع ٿن جو،
قبله ٿما قلب ڪري، ٿن ڪي ڪيائون ٿرا،
تحقيق جي ٽڪير چئي، جسمان ڪيائون جواب،
ٿن ڪهڙو ڏوه ٿواب، هادي جنهن حال ٿيو.

(5)

منهن محراب پرين جو، جامع سي جهان،
قريءَ تان فرقان ڪي، ڪاٿيائون قرآن،
اڏامي اُت ويو، عقل ۽ عرفان،
سيوئي سبحان، ڪيڏانهن ڪري نيتيان.

(19)

گولا جي گراه جا، جونا سي جوڳي،
قتل سي قوڳي، جنين شڪر سانڍيا.

(20)

جن ٿا پڇن ان ڪي، تن جي پڇن پنڌ،
نه رڙهي لڏائون رند، لئين لڪ لطيف چئي.

(21)

ڪن ڪورائي ڪپڙي، چندا ٿيءُ جواڻ،
ڪاه نه لڳيئي ڪاڻ، نانگن هٿان نينهن جو.

(22)

نسروئي نينهن جو، دل ۾ ڏونهون پاء،
اٿي اڳ عشق جي، باري جان جلاء،
چندان تون جاڳاء، جنهن سين آتش آب ٿئي.

(23)

ڪن ڪورائين، ڪپڙي! ايءُ زنائو جوڳ،
سامي! سڃاڻڻ تو پيو، هيڪ ڏهي پيو دوڳ،
جنهن پانيو قوڳ، رام تنهن ڪي ريپو.

(24)

هو جي ڪن ڪپار جا، سوڌو سي نه سٿن،
اندر جي آهن، سٿ سنيهو ٿن سين.

(25)

هي ڪن گاڏها وڪڙي، ڪن ڪي پيا گنهيج،
تنهن ساڻ سٽيج، سپريان جي ڳالهڙي.

(26)

سپريان جي ڳالهه ڪي، سامي ڪي سمجه،
نانگا! ٿون نانيءَ ڏي، آديسي م اُجه،
ويهي ٿون وجود مان، گولي لهج ڳجه،
بي ڏانهن هڏ م بجه، الڪ اتي ئي ڪپڙي!

وائي

راول رهي نه رات، جيڏيون! منهنجو راول رهي نه رات،
ڪوه ڪرينديس ڪانڌ ري، وهاڻي پريات،
منهنجو راول رهي نه رات،
مٺ نه معدورين جا، ڪا جا جوڳي ذات،
منهنجو راول رهي نه رات.

واٽي

ٽن ڳڻن ڳهر وڃائي، هو ماڻي! جوڳين مون سين جي ڪيا،
ڪري مَرُج ڪاڙي، ڪُر وٽ گداڻي،
هو ماڻي! جوڳين مون سين جي ڪيا.
اشارئون اُن جيون، وَنءُ ڪَپي تون ڪاڻي،
هو ماڻي! جوڳين مون سين جي ڪيا.
ننڊ تَنهن کي ناه ڪا، جا آڏيسين اُٺائي،
هو ماڻي! جوڳين مون سين جي ڪيا.
آهي اُنهيءَ ڳالهه جي، راول! ايءُ رُباعي،
هو ماڻي! جوڳين مون سين جي ڪيا.
هڪڪائي هڪ ٿيا، ٻڌن ڪان ٻيائي،
هو ماڻي! جوڳين مون سين جي ڪيا.
اڪين آرسُ ڇڏيو، ڍل ۾ ناه دغاڻي،
هو ماڻي! جوڳين مون سين جي ڪيا.
”اِن الله وٽرُ ڇُجَبَ الوتر“، ايءُ اُنهن لاءِ آئي،
هو ماڻي! جوڳين مون سين جي ڪيا.
ريجهائي رَمورُ سين، ڪاهوڙين آئون ڪڄائي،
هو ماڻي! جوڳين مون سين جي ڪيا.

داستان ڇهون

(1)

ڪنهن جنهن ڪُنا ڪات، ڄڻ سامي مَورُ ن سَرا،
ڏينهان ڏکي ڏيل ۾، سَور سَچيائي رات،
سَندي جوڳيان ذات، جيجان آه جڏاڙي.

(2)

رُوح ۾ رَهيَن رام، ٻهر ٻولين ڪي ٻيو،
پيالو پُر ڪري، جوپ پينائون ڄام،
تَهان پوءِ تَمام، تِن تَڪيا تاڪي ڇڏيا.

(3)

رامُ رَهيَن ۾ رُوح، ٻهر ٻولين ڪي ٻيو،
سَدائين سَفر ۾، مَتا ٿيَن مَوءَ،
سامين جا صُبح، ساريان گَھڻون سيڏ ڇڻي.

(4)

مَتا مَوءَ ٿيان، سدا سَويٽا ڪاڙي،
ڪوئي ڪنهن ن پُڄيا، تَ ڪي اَنڌر اَنڌوڀان،

(6)

مَٽيائون مَلڪوٽ ڪي، نَگيا ناسوتان،
جوڳي جَبُرُوتان، وِڃائي واٽ ٿيا.

(7)

پايو مُنهن مَورن ۾، وينا ٿي وَهَسَن،
جوڳي جاتا ڪن، آيا اَلوهِيت ۾.

(8)

آيا اَلوهِيت ۾، لاهوٽ لَنگهيو جَن،
مَنجهان تَن جُسَن، حَرَفُ ن سَجي هِڪڙو.

(9)

ناُميدي آجڪو، اوچُڻ آڏيسين،
سدا سَڪ وَسَن، طالِب اوءِ تَقدير تي.

(10)

ناُميدي آجڪو، اوچُڻ آڏيسين،
ڪڏهن تازيءَ پُٺ تي، ڪڏهن هيٺ هَلَن،
ساميڙا سَمونڊ ۾، تَنبي جيئن تَرَن،
جي واڳوءَ واٽ وَجَن، تَ ڪُسن ڪُچَن ڪِيئڪي.

(11)

لعل لَڳي لعل ٿيا، لعل لَکيو هو جَن،
عَدَمَ جي اوڙاه تي، ڪيا آسَن آڏيسين،
گَرَدانيو گَنگن، گَرَداب ڪي گِيان سين.

(12)

ڪهڙي پُڄين ڪالَه، ڪر ن ڪا اُڄ صَباح،
وَءُ تَنهين سين واڳيو، جو پَسين مَنجهه پَساه،
رَمُ رَبانِي راه، مَٽي حال هُوشيَار ٿي.

(13)

ڪيهي ڪام ڪاڙي، ٿا اهڙي رُوش رُون،
نڪا ڍل دَورُخ ڏي، نڪي ٻهشت گَهرَن،
نڪو ڪَمُ ڪُفار سين، نڪا مُسلماني مَن،
اُڀا ايئن چَوَن، تَ پرين ڪجو پانهنجو.

(14)

نامُراڌي نَجُهرُو، عَدَمُ اوتارون،
رَضا راڄ سَندون، مَورُ ن مَگَن ڪي ٻيو.

جيڪا ڄماران، سا منجهه ڳوندڙ گذري.

(5)

ويني جنهن وڙه ٿيا، مٿي سين ميري،
اڳيون جنهن جون الڪ ڏي، پون ڏي نه پيري،
کارنٿان گکا ٿيا، جراتيا جيري،
لڙڪ لال لطيف چئي، گنبي ۽ ڪيري،
نينهن نه نيري، سور چرندي سنرو.

(6)

ويني جن وڙه ٿيا، مٿي ميري ساڻ،
کارنٿان گکا ٿيا، جيري وجهي ڄاڻ،
خودي کانئين هليا، پنيءَ وجهي پاڻ،
سي بهر نه هٿن پاڻ، جن گڏيو گڙ گربان ۾.

(7)

نانگن ڪيڻ نمائيو، ناڻ نمائيو نينهن،
مڙهن انا مينهن، جوگيان سنديءَ ذات ڪي.

(8)

نڪي نمڻ ناڻ ڪي، ناڻ نه نمائين،
جاتا ڪن نه جوڳ جي، جوڳ نه جُهارين،
آديسي آئين، اُجهائون الماس جيون.

(9)

پنا جَر جراتيا، منهن کانڻيا سيءَ،
ماين مڱن بڪيا، نه ڪا لڄ نه ليهه،
بابو بيڪاري ٿيا، نه ڪو پُٺ نه ڌيءَ،
پسو! جلایا جيءَ، ويراڳين ويراڳ سين.

(10)

هر هر ڪن هرنام، ڏون ڏيهائي ڌوتيا،
جن نه ريجهايو رام، ناڻ نه نمي ٿن ڪي.

(11)

ڏون ڏيهائي ڌوتيا، هر هر ڪن اميس،
جن نه ماري ميس، ناڻ نه نمي اُن ڪي.

(12)

گهندن پاسي گهنڊ، گڏ گذارين گودڙيا،
پليديءَ کان پانهنجا، پاڪ رکياڻون پنڊ،
نانگا ڪن نه ننڊ، وڃن رُوندا رام ڏي.

(13)

تهڙا ڪڙج ڪڪرا، جهڙا جائن ڦل،
تن سامين جي سڌ مران، جن گودڙين ۾ گل،
اندر ۾ امل، بهر ڪوجها ڪاڙي.

(14)

يادُ گرو ڪن گودڙيا، پر بازارين پينا،
پڙهن سور سُبْحان جي، پين تنهن پينا،
جیلان منهن مينا، تيلان نشا چاڙهيئون نينهن جا.

وائي

تن اکين دل اڙائي، ٻڙي! جيڏيون!
ڪنهن در ڏيان دانهڙي؟
ڦڪيون ڏيئي ڦڪيون، ويجن آئون ورچائي،
ٻڙي! جيڏيون! ڪنهن در ڏيان دانهڙي؟
حُسن هون جي اڏيون، لاليءَ آئون لڄائي،
ٻڙي! جيڏيون! ڪنهن در ڏيان دانهڙي؟
آلَت ڪر م اُن سين، قرب جا ڪڙائي،
ٻڙي! جيڏيون! ڪنهن در ڏيان دانهڙي؟
صُحبت سپرين جي، مني آه منائي،
ٻڙي! جيڏيون! ڪنهن در ڏيان دانهڙي؟
آلا! عبداللطيف سين، وحدت وٽ ورهائي،
ٻڙي! جيڏيون! ڪنهن در ڏيان دانهڙي؟

داستان ستون

(1)

ڦوٽ ڪڙايا ڪاڙي، طعام نه طامعو.
سين هنيائون سُج ۾، پهر نه پيناڻو،
اوسر آسائو، اتي ڳوندڙ گڏيا.

(2)

ڦوٽ ڪڙايا ڪاڙي، طعام نه طمعدار،
سين هنيائون سُج ۾، جوڳي ڪنهن نه يار،
اوسر جيءَ آڌار، اتي ڳوندڙ گڏيا.

(3)

ڦوٽ ڪڙايا ڪاڙي، بڪ چڪياڻون بوءِ،
ويا نيرانا نڪري، جوڳي منجهان جوءِ،
اوسر آجا آءِ، اتي ڳوندڙ گڏيا.

(4)

پئن ڪين پٺ ڪٿي، گهرن ڪين گهران،
مهيسي مخلوق جي، ائين دُر دران،
پُجن ڪوہ شرعان، اندر عدالت ان جي.

(5)

پئن جو پٺ ڪٿي، سو جي سڃاڻن،
نہ بر ۾ بیک لهن، پهر نہ پئن ڪاڙي.

(6)

اسڪ جن اوير، سي سانجهي رهن سُمهي،
لاهُوتي لطيف چئي، آڌي ڏين آلي،
سُتو لوڪُ پسي پيا سامي مٿي سير،
ڪيڏهن ڪندا پير، مڙوئي مٿو ٿيو.

(7)

وچين وينا هون، سانجهي رهن سُمهي،
مهيسي منهن پانهن جو، ڌاران ڌوڙ نہ ڏون،
وهاڻي وائڻ تي، پاسا ڪوڙيو پون،
ڪنهن کي ايئن نہ چون، نہ اسين آڏيسي آهيون.

(8)

وچين وينا رهن، سانجهي رهن سُمهي،
بُڪ مَرندي بکيا، ڪنهن کان ڪين گهرن،
پيٽ نہ هيريائون پانهنجا، چوري ساڻ چسن،
ڦڪي فقيرن، ماڳان پني مان جي.

(9)

ڪشن ساڻ ڪشي، ڏيل ڪيائون ڏهرا،
پيٽ نہ هيريائون پانهنجا، چوري ساڻ چسي،
ويراڳين وسي، رام سدائين رُوح ۾.

(10)

ڪشي، چيلهه ڪشا، ڏيل ڪيائون ڏهرا،
لاهُوتي لطيف چئي، تن کي ڏين ٿسا،
گروءَ جي گسا، پاسي ڪن نہ پاڻ کي.

(11)

آڏيسي آڏيس، هتان ڪري هليا،
ڪاڙين قلب ۾، ڪيو ڏورائون ڏيس،
ويراڳي نئون ويس، راول ڍڪي رميا.

(12)

آهي اڳڙين ۾، آڏيسين آڏب،
تن جو حسبُ حسبِ ناه ڪو، نہ اما نہ اب،
سامين کي سڀين پرين، رُوح ۾ رهيو رب،
ري لانگوتي لب، پاڇي ڪئن نہ پاڻ سين.

(13)

لانگوتي لاهي، ونءَ ويراڳين سامهون،
بُڏ سورن جو سندرو، منجهان سڱ ساهي،
انهين وٽ آهي، اوچن ڳالهه اگهاڙ جي.

(14)

لنگ ڪڍيائون لانگ، موتي ڪن نہ مسحو،
جا اسلامان اڳي هئي، سا سڻائون بانگ،
سامي ڇڏي سانگ، گڏيا گورڪناٿ کي.

(15)

ويراڳي واڳي، ڏين ڏهاڙي ڏيل کي،
راول رتين مولهين، سامي سهاڳي،
جن سين لئون لاڳي، سي جوڳي پسان نہ چيان.

(16)

ويراڳي واري، آلا! اڳڻ آئين،
ڏک لاهيندا ڏيل مان، ٿهن چئن تاري،
ايندم اوتاري، ڪينءَ جون ڏيندم خبرون.

(17)

ارتو اکين مان وهي، مٿي ڳلن ڳاڙ،
ڪوري ڪئن وچ ۾، ڦڇ ڏنائون ڦاڙ،
هڻي توبه تاڙ، نانگا نسورا ٿيا.

(18)

لاهُوتي، لطيف چئي، سد نہ ڪئن ساڻ،
ايءَ آڏيسين اُهڃاڻ، چئن تعلق ڇڏيائون ٽڪيا.

(19)

جر جراتين اڳڙا، گوري ڪائين گل،
ماءُ ماريندم ان جا، اڏيا ماڳ محل،
ڪيائون ڪاٺ ڪهل، آڏيون! عبداللطيف چئي.

ڪڇ ڪو ڪاڙين مان، رُوح رُچندو رُچ،
پيرَ ٽئين جا پُڄ، مٿان سڪين سناسين ڪي.
(3)

جان آهين اوطاڻن ۾، تان ڪي سائڻ اور،
ڏه ڏه پيرا ڏينهن ۾، پاڻ مٿان گهور،
ويا جي هنگلور، ته ڪرم ملند ڪاڙي.

(4)
جان آهين اوطاڻن ۾، تان ڪي وٽن ويه،
سامي سفر هليا، ڏور چٽائي ڏيه،
چڏي سڪ ساڻيه، مٿي گنگا گجيا.

(5)
جان آهين اوطاڻن ۾، تان ڪي وٽن وڃ،
سامي سفر هليا، راتو چٽائي رُچ،
اهڙو جن اُهج، سي ڪرم ملند ڪاڙي.

(6)
جان آهين اوطاڻن ۾، تان ڪي وٽن آء،
ويو تن نه وسري، لاهوتيڪو لاء،
فنا ۽ فراق جو سامين چڪيو ساء،
وٽان تو ويندء، ڪاڙي ڪاڙي ڪاڙي ڏي.

(7)
اڄ نه اوطاڻن ۾، جاڳڙ جوڳين جو،
ساريو سناسين ڪي، رُوندين تان رو،
پس پارياڻ تو، لاهوتي لڏي ويا.

(8)
اڄ نه اوطاڻن ۾، طالب تنوارين،
آديسي اُٿي ويا، مڙهيون مون مارين،
جي جيءَ ڪي جيارين، سي لاهوتي لڏي ويا.

(9)
اڄ نه اوطاڻن ۾، سندي جوڳن جوڙ،
ساري سناسين ڪي، ڪامي ٿيس ڪوڙ،
من جنين سين موڙ، سي لاهوتي لڏي ويا.

(10)
اڄ نه اوطاڻن ۾، سندي جوڳين ذات،
ساري سناسين ڪي، رُٿر ساري رات،
مون جنهن جي ذات، سي لاهوتي لڏي ويا.

(20)
پوڄا ڪار م پاڻ ڪي، ڪوءِ! راول، ٻن رجاڻ،
لباسان لطيف چئي، پل ويراڳي واڻ،
من ماري ڪر ماڻ، ته تيرت پسين ٿڪيو.

(21)
پوڄا ڪار م پاڻ ڪي، پل پوڄا کان پاڻ،
جاڻي چڏي ڄاڻ، پُرج پورب پنڌ تي.

(22)
پوڄا ڪار م پاڻ ڪي، جوڳي رڪڇ جوڳ،
خلق خادم چئن ڪرين، اِيءَ راول وڏو روڳ،
پڳن ڪونهي پوڳ، نانگا وڃن نڳيا.

(23)
پوڄا ڪار م پاڻ ڪي، سمجه ڪي سامي،
تي سورن سين سڙو، ويه م وسامي،
خطرا چڏ خامي، ته نانگا رسين ناڻ ڪي.

وائي
مڙيئون موڪل، ڪاله ڪندا ويا ڪاڙي،
گڏهن اُتر سامهان، گڏهن دونهن جهل،
ڪاله ڪندا ويا ڪاڙي.
هن سيڪيندي هڙا، مون ڳاڙيندي ڳل،
ڪاله ڪندا ويا ڪاڙي.
چيري چنڊن ڪاڻ چئن، سور ڏناڻر سل،
ڪاله ڪندا ويا ڪاڙي.
بابو ڪن نه ٻڪيا، ٿڪا وٽن ول،
ڪاله ڪندا ويا ڪاڙي.
الا! عبداللطيف چئي، ايندم شال امل،
ڪاله ڪندا ويا ڪاڙي.

داستان انون

(1)
رهيا اُٿي رات، صبح ويندا صابري،
لئن لئن منجهه لطيف چئي، ڪر ٽئين جي تات،
سندي جوڳن ذات، پيري ڪنهن پاڳ مڙي.

(2)
صبح ويندا صابري، اڳڻ آهين اڄ،

مُون وَه وِيراگِينِ سين.
جان ڪي ڏاڻيون ڏوڙ ۾، جان ڪي ڪين چٽان، آلا،
مُون وَه وِيراگِينِ سين.
ويني وائڙين تي، پڻن جئن پٺان، آلا،
مُون وَه وِيراگِينِ سين.
ساريو سناسين ڪي، ويني هٿ هٿان، آلا،
مُون وَه وِيراگِينِ سين.
آيل آديسين جا، مون تي گن گهٽان، آلا،
مُون وَه وِيراگِينِ سين.

داستان نائون

(1)
جئن ٿا پڇن ان ڪي، تنن جي پڇن پنڌ،
تہ رڙهي لڏائون رند، لئين لڪ لطيف چئي.

(2)
جئن ٿا پڇن ان ڪي، تنن جي پڇن الله،
تہ رڙهي لڏائون راه، لئين لڪ لطيف چئي.

(3)
سُريءَ سيد چئي، جئن ٿا پڇن ان،
تن ڪاپڙين نہ ڪن، جوگي چائين جاڙ ٿا.

(4)
گندي ۽ گراه، جينهن سناسي سانديو،
انهيءَ کان الله، اڃان آگاهون ٿيو.

(5)
وينو پڇين پڙ، ڪر هننار هلڻ جي،
اڄ آديسي مر، سپان مرنندو سڀڪو.

(6)
جو ڪهنڌ سُهڻڌ سامهون، پرت تنهين سين پار،
نينهن نہ ٻيهي جنهن جو، تنهن سين ٿون مَ تنوار،
هڏ مَ واتِ وسار، ٿيءُ نرالو نيري.

(7)
پوري پئي ره، اُپتي اُجهه مَ ڪاپڙي،
آلا جي عشق جا، سي ٿون سهيو سه،
پُڄ پاڻ ڪي په، هنگلاج هلڻ جو.

(11)
اڄ نہ اوطاڻن ۾، تازا پٿر ڪڪ،
آديشي اُٿي ويا، پيئي اڏامي رک،
سامي ڪٿي سنڪ، وڃائي وات ٿيا.
(12)
اڄ نہ اوطاڻن ۾، ڏونهين، ڏنڌ، نہ لاڻ،
ويا ويراگي نڪري، چٽ چڪائي چاڻ،
آئون ماريَس تنهين ماڻ، جي جان جوگيڙن جي.

(13)
جياسون جوڙ ٿي، جوگي ڏنسون،
مُلا تنهين مون، حاصل ڪي حال ڪيو.

(14)
جياسون جوڙ ٿي، جوگيءَ لاڻو جاڙ،
سندو پورب پار، آچياڻون ايندن ڪي.

(15)
جياسون جوڙ ٿي، جوگي ڏنسون جان،
سگ هو جنهن سان، سامي سو سانپي ٿيو.

(16)
جياسون جوڙ ٿي، نانگو ڏنسون نٿ،
چُنجهو هو جو چٽ، ڪُلي سو باغ ٿيو.

(17)
هئي! جي هئا هٿ، تہ مٿن هوند حق ٿيو،
مٿيون، مورت مٽ، مان وسريون ڪي لهان.

(18)
هئي! جي هئا هاڻ، نہ مٿن هوند حق ٿيو،
پيهي ويا پاڻ، اڏيا مڙه مارين مون.

(19)
ڪاپڙي ڪن چير، ويا ويراگي نڪري،
دل هڻي ويا دل ڪي سين، ٿورو هٿڙا فقير،
سڳيون منجهه سرير، هڻي ويا حلم سين.

وائي

جوگي جڳ گهٽان، لا، مون وه ويراگين سين.
پاڇي ڪن نہ پاڻ سين، ٿبيءَ منجهه ڪٿان، آلا،

(8)

ڏورڻ گهڻون ڏاڳڙو، ڏورج ري مَر ڏئي،
تان ٿون هوڻج حُجري، جانشين يارُ جئي،
جڏهن پاسي پاڻُ ٿئي، تڏهن چڏج ٿڪيو.

(9)

ڏورڻ گهڻون ڏاڳڙو، ڏور مَر ڏيان ڌار،
ڪوڙين لڪَ هزار، اِن اوندائيءَ اُندا ڪيا.

(10)

تو جو ڏيو پانئيو، سا سُورج سَهائي،
انڌن اوندائي، جي رات وهامي ڏينهن ٿيو.

(11)

ناٿ جهڻين ٻنڌ، تَت نہ ٺهاريو جوڳئين،
ڪي ڪويساهيا ڪاڙي، پُريا پراهين پَنڌ،
هوءَ هِنهين هَنڌ، هو هُونهين ويا هِنگلج ڏي.

(12)

سامي ٿون سُلوڪَ ڪي، هتان هڏ مَر ڇڏ،
لڏيندن سين لڏ، تہ رَهِين ٿون راڄُ ڪري.

(13)

ويندن ڪي ويڪُ ٿي، هُوندن ڪونهي هَنڌ،
”مَن لَه الموليٰ فله الكل“، اِيءُ پروڙجُ پَنڌ.

(14)

ڇڏ جاڳوتا جوڳئين، ڏونهين ڪامَر ڏڪاءُ،
”واڏر رَبَڪَ في نَفْسِڪَ“، انڌر آڳَ جلاءُ،
جَن سَجڻُ سين ساڃاءُ، ٿن ڪينا منو ڪي نہ پيو.

(15)

لَنگه لاهوتيان ڪاڙي، ڏونهين ڪامَر ڏڪاءُ،
اوري ڪَر مَر آسرو، پري پيرُ مَر پاءُ،
جَنهن جي جاءِ نہ ماءُ، وَنءُ تَنهين سين واڳيو.

(16)

ڪوءَ ڪوڏڙ، بَن گبريُون، نيئي ڪڍائون ڪانءُ،
جيڏاهين جوڳُ ويو، نيٺُ تيڏاهين نانءُ،
پُڻو اِيهين پانءُ، تہ سِگيُون شومتَ هٿ جُون.

(17)

نُڳڻ گهڻان نڳائيا، ٿون نُڳڻ ڪي نُڳاءُ،
اُٿي آڏيءَ رات ڪي، پَنهنجو ٿنُ پچاءُ،
لاهُوتي مَر لُجاءُ، نانگا ٿون ناموسَ ڪي.

(18)

ڪُل ڪُل ڏسي ڪوڏڙيا، گهڻان مَر پانئيج،
سوئي سَچاڻيج، هيءُ هو آهي هيڪڙو.

(19)

راتيان رُجهن رامَ سين، ڏينهان ڪَن سَنان،
جوڳي سي اَنان، وَٿون جَن وِراهيُون.

(20)

دَلُ ڍڪاڻج ڍل ڪي، لاڻج ڪو مَر لباسُ،
پُوري ڪاڻيج پانهنجو، مڙهيان انڌر ماسُ،
نہ ويراڳي تو واسُ، بَر ۾ بُوِيُون موڪلي.

واڻي

ويه مَر ويسري، ٿون ڪي جاڳي اور الله سين.
مَحَبَتَ جي ميدانَ ۾، سَجي ڳالهه ڳري،
ٿون ڪي جاڳي اور الله سين.
سي پُڻ رُونڌا رَتَ ويا، مڙيا جي مَري،
ٿون ڪي جاڳي اور الله سين.
سُتي سَجڻُ نہ ملي، آهي اِيءُ ڪري،
ٿون ڪي جاڳي اور الله سين.
جي اوسِيڙي آڏيءَ اُٿن، ٿنين واڳَ وري،
ٿون ڪي جاڳي اور الله سين.

داستان ڏهون

(1)

بُڪَ وڌائون بَگريين، جوڳي ڪندا جُج،
طَلَبَ رَڪَن نہ طَعامَ جي، اوتيو پين اُج،
لاهُوتين لُطيفُ چئي، مَن ماري ڪيو مُج،
سامي جهاڳي سُج، وَسِيئن ڪي ويجهائيا.

(2)

نہ ڪندا، نہ گبري، نہ لانگوئي لينگ،
پَنگا جَنهين پينگ، صاحِبُ تَنهين سامهُون.

وينا وَجائين، جي سناسي سُنئين.

(3)

نہ گندا، نہ گبري، نہ لانگوٽي لڪ،
جيڏانهن پرين وڪ، تيڏانهن صاحب سامهون.

(4)

نہ گندا، نہ گبري، نہ لانگوٽي ليڙ،
جيڏانهن گرڻ پيڙ، تيڏانهن صاحب سامهون.

(14)

عاشق شهر فقير، در در هٿن سين،
”من عرف الله كل لسانه“ اهڙائي آمين،
جتي پسن ڪين، تي ڪرين ٿڪيو.

(5)

نہ گندا، نہ گبري، نہ ڪچ نہ ڪاچوٽي،
سامين ٻاري سچ ۾، بائن باهوٽي،
جوگي جبروتي، وڃائي واٽ ٿيا.

(15)

پنيءَ تيون پڙڪن، باهيون بيرايڪن جيون،
هلو تہ سيڪيون هٿڙا، مٿي تن مڇن،
ملا سناسين، جڙ لڳي مون جان ۾.

(6)

ڪچي ڪاچوٽي، نانگن ٻڏي نينهن جي،
جهڙا آيا جڳ ۾، تهڙا ويا موٽي،
سُڪ نہ سٽا ڪاڙي، لاهي لانگوٽي،
انين جي چوٽي، پورب ٿيندي پڌري.

(16)

هو جي ٿيا هر ڪيس، تن لڳي ڪين لباس سين،
وٽن ولهي ويس، لاهوتي لطيف چئي.

(7)

جا براڊ بٽن جي، سا اُڄ بڪ آديسين،
روزا رند رڪن، عيد نہ اوڏا ڪاڙي.

(17)

بُڪ انهن جي بڪيا، ڏوڙ انهن جو ڏوپ،
سو ڪٽائون روپ، جتان لوڪ لڄ ٿئي.

(8)

رامر ڪلي ڏکيا ڪهي، سُڪيا ڪهي نہ ڪو،
ڪو مٽي ڪو ماڻهي، ڪو روچي ڪو رو،
رامر ڪلي ڪهي سو، جنهن پاڳي دڪ اچي.

(18)

سڳيون، سيليون، گبريون، ٽيئي ٽول تڳو،
پت ڪي هٽي پت سين، پيري تن پڳو،
لاهوت جن لڳو، سي مڙهيان مور نہ نگيا.

(9)

پرينديهي پير ٿيا، گنجو ڇڏي گام،
ويهي ڪيو نہ وڃ ۾، آديسين آرام،
راه ۾ گڏن رام، پنڌان چٽا ڪاڙي.

(19)

ويني وٽيائون، ڪي جي سڳا سور جا،
پويو پاتائون، ساڄا ڪيو سڳين ۾.

(10)

اڪيون آلو ماه، سدا سناسين جون،
واري نيٺ نندن، جاڳي جهليا جوگين.

(20)

گر جا ڏني گودڙي، سا مون ڪي ٿي مرڪ،
چيلا! مار چرخ، اوڍي ويه اڌ سين.

(11)

اڏ لڳيون آهين، آيل آديسين جيون،
ويهي وهائين، ڪا قضا ئي راتري.

(21)

گر جا ڏني گودڙي، سا ٿئي لاهيندي لڄ،
سندا تنهن سهج، چيلو چوندو ڪيٿرا.

(12)

اڃان سي آهين، جي سزاوار سڳين جا،

(22)

جاگَرُ ڏني گودڙي، سا مُون گهڻون سُهءِ،
نيئي رسائي ماءِ، اوڍين جي ادب سين.

(23)

پتَ چڙيائون پتَ ۾، ڏنڊ چڙيائون ڏور،
مهيسي معمور، وڃي ڪالهه ڪُلُ ٿيا.

(24)

پتَ چڙيائون پتَ ۾، ڏنڊ چڙيائون ڏس،
الاڻشان اڳي ٿيا، موٽي ٿين نه مس،
هيءُ چڙيائون حس، وڃي ڪالهه ڪُلُ ٿيا.

(25)

ڏاڳا هڏ نه ڌوءِ، دل ڌوٽائون ڏک سين،
لاهوٽي لطيف چئي، روحان اندر روءِ،
ڪو نه ڏنوسون ڪوءِ، سنڀاسي سورن ري.

(26)

پُچڻ پَر ڏيهين جو، آسڻ وٽ آهي،
لڳڻ جي لاهي، هنهن تان حق لهي.

(27)

نڪي طعامُ ٿيندڙن ۾، نڪي گبرين،
مُون پُڻ ملائن، حاصل هيءُ حال ڪيو.

(28)

بولي بجهارت، جوڳيان سنڌيءَ ذات جي،
ڏورن گهڻون ڏاڳڙو، هلڻ ۾ خيرت،
عجب عبادت، پهر پَرُوڙڻ اُن جو.

(29)

جنهن ڪارڻ جوڳي ٿيا، جان جان سو نه پسن،
تان تان سنڀاسين، ورهه وهامي راتڙي.

(30)

نه کڻن، نه کين ڪي، نه ڪي ڳالهائين،
ڪنهن جنهن ۾ آهين، سا پر پَرُوڙڻ ڏاڳڙو.

(31)

ڪي جو ڏنائون، جئن ڏهڪجي ڏور ٿيا،
وهڪ نه ڪيائون، اُپيڪ عيب نه اُن جو.

(32)

ڏرو ناه زمين، جتي عرش نه اُپ ڪو،
نه ڪو سورج، چنڊ جو، پتو اُت پسين،
نه ڪي تارا ڪٿيون، نه ڪي جسم جنين،
اُتي آديسين جي، قدم ري پيو ڪين،
ملي ٿيا مسڪين، رام ريجهائي راز سين.

(33)

جتي عرش نه اُپ ڪو، زمين ناه ڏرو،
نه ڪو چاڙهائو چنڊ جو، نڪو سج سَرو،
اُتي آديسين جو، لڳو ڏنگ ڏرو،
پري پڻ پَرو، ناڻ ڏنائون نانهن ۾.

وائي

جوڳي ڏاڍي ذات، جيجان سامي ڏاڍي ذات،
ماءُ مون قبوليا ڪاڙي.
راتيان ڏينهان رُوح ۾، مون ڪي سنڌين تات،
ماءُ مون قبوليا ڪاڙي.
سگها ايندم سڀيرين، شل سڀاڻي پريات،
ماءُ مون قبوليا ڪاڙي.
انهن آديسين جي، مون ڪي وائي آهي وات،
ماءُ مون قبوليا ڪاڙي.
گريان عرضُ الله ڪي، ائون اُتي آڏي رات،
ماءُ مون قبوليا ڪاڙي.

سُر کاھوڙي

داستان پھريون

(1)

کاھوڙين خفيء سين، سوجهي لڌو سُبْحانُ،
عاشقُ اِھڙين اگرين، لنگھيا لامڪانُ،
هُوءِ ۾ گڏجي هوءَ ٿيا، بابو سي پريانُ،
سيوئي سُبْحانُ، آيو نظرُ اُن جي.

(2)

مُون سي ڏنا ماءُ، جنهين ڏنو پرين کي،
انهين سنڌي ڪاء، ڪري نہ سگهان ڳالھڙي.

(3)

مُون سي ڏنا ماءُ، جنهين ڏنو پرين کي،
رهي اچجي راتڙي، تڻ جُنڱن سنڌيءَ جاءِ،
انهين جي ساڃاءِ، تَرهو ٿئي تار ۾.

(4)

وينيُون پڻ پئي، ڪيرُون کاھوڙين جُون،
اُٿون تڻ ڏوٿين جُون، پُڇان ڪير پهي،
رُڃن راتي رهي، جَنِين ڏونگرُ ڏوريا.

(5)

پاران پُڇي آءُ، خَبَرُ کاھوڙين جي،
ڏوٿين ڏونگرانُ، ڪنهن پَر ڏوريو ڏٺ کي.

(6)

تُون هڏ ڪُڇاڙيا، سَنجهي سَعيو نہ ڪرين؟
سَوارا سَنڊَ گُٽي، کاھوڙي ويا،
اُٿيندين ڪئا، ڏٺ ڏورائي ڏيهه جو.

(7)

هوءَ ڏوٿي، هوءَ ڏينهن، هوءَ ڏونگرُ، هوءَ لڪيُون،
ڪنهن جنهن لڏا نينهن، پُٺان لهسن لُڪ ۾.

(8)

جا جُوءِ، مئي نہ ٻڌي، ڏوٿي سا ڏورين،
پاسا مٽي پاهڻين، کاھوڙي ڪوڙين،

ويا اُت وِوڙين، جَت نِهايتِ ناھ ڪا.

(9)

کاھوڙي ڪِجن، پَسِيو پورھيتِ ويسرا،
سي ڏوٿيڙا ڏور ويا، رُڃن جي رهن،
ڪا مَن آهي تڻ، مُون پريان جي ڳالھڙي.

(10)

ڏٺ گڏيو ڏوٿ ۾، پڪليا پُٺن،
ڳالھيُون ڳلهي لوڪ سين، پڏر پئي نہ ڪن،
ڪا مَن آهي تڻ، مُون پريان جي ڳالھڙي.

(11)

تُون وَٽن ويهي آءُ، اڳڻ کاھوڙين جي،
جوش ڏنائون جيءَ کي، لڪائي لوڪاءِ،
ڏوٿين ڪنهن ڏڪاءِ، سُمهي سُڪ نہ ماڻيو.

(12)

ڪ ڪي کاھوڙي! چَپر ۾ سڏ ٿيو،
اڳي ٿي مئي، جنهين سنڌي ڳالھڙي.

(13)

ڏٺ گھڙائي ڪن، اِن اورانهين ڏيهه جو،
سندا کاھوڙين، پري سُڄن پيچرا.

(14)

ڏٺ نہ کُٽو ڏوٿين، جيڪي ڏٺ ڪرين،
اُھڃاڻيُون عالمَ جُون، اوريائين آئين،
تھان پري ڏسين، پريان سنڌي ڳالھڙي.

(15)

جيڪو ڏٺ ڪري، تہ ڏونگرُ ڏورن ڏاڳڙو،
چَپرُ ڪين ڏئي، سُوکڙيُون سُنن کي.

(16)

مُون کاھوڙي لکيا، موران ۾ ماتام،
ڪيائون قيام، جُھ ڏوٿي ڏٺ گڏ ٿيا.

(17)

مُون کاھوڙي لکيا، گھرين نہ گھارين،
واحد لڳ ولھن ۾، رويو جڙ هارين،
گُونڌر گُڏارين، جُھ ڏوٿي ڏٺ گڏ ٿيا.

(18)

مُون ڪاهوڙي لکيا، ويهي نہ ويرم ڪن،
ڏينهن ٿئي ۾ ڏونگرين، ڪارڙ ڦوٽ ڪهن،
جهنگل ۾ جهڙڪن، جُه ڌوڻي گڏ ٿيا.

(19)

مُون ڪاهوڙي لکيا، آين نہ آرام،
ڪيائون تڻ تمار، جُه ڌوڻي ڏٺ گڏ ٿيا.

(20)

مُون ڪاهوڙي لکيا، سُمهن ڪين پئي،
سمر ڪيائون سڄ جو، ڌوري ڏٺ لهي،
ويا تَت وهي، جَت نهايت ناه ڪا.

(21)

رائو رُج رُهون، جتي نينهان نڪڙي،
لڳيو پير لڪن سين، چڄيو ٿين چُهون،
تان ڪا سار لُهون، هوت! ڪميڙي سڀرين.

(22)

ڪاهوڙين گڙي، ساجهر ٻڌا سندر،
ڌوريندي ۾ ڏونگرين، پاڻ ڪيائون پڙي،
ڏُڪن ڏيل هڙي، چيه لڏائون چڀرين.

(23)

ماءُ! ڪاهوڙي هليا، ڏونهان ڏڪائي،
وڙا وسائي، ڌوڻي ڏونگر وٽ ۾.

(24)

ماءُ! ڪاهوڙي هليا، ڏڪائي ڏونهان،
چڀر جا سونهان، ڌوڻين ڏٺ چٽايو.

(25)

ڪڙن نہ ڪيڪان، پند پراهين هليا،
ڌوڙي ڪنهن ڏٺ ڪي، جنبيا ڏنهن جابا،
ڪاهوڙين اُجهڙا، انگ نہ سڄي اڳڙي.

(26)

سُڪ نہ سُتا ڪڏهن، گرڪڻان لاهي،
اوسيئڙو آهي، ڪاهوڙين اُن پند جو.

(27)

پيرين پراڻان ڪيترا، سُڪا مُنهن سندن،
سا جوءِ ڌوري آيا، سونهان جتي مُنجهن،
گجها گجهيون ڪن، تهان پراهين پند جيون.

(28)

سُڪا سَنڊ ڪڇن ۾، گرڪڻان پيرين،
تمندي نيڻين، اُن ڪي ڪاهوڙي گڏيا.

(29)

سُڪ سَنڊ ڪڇن ۾، گلڪڻان پيرين،
وهائيءَ ويرين، اڻ ٿڻ هين اڳ جي.

وائي

وسائيندڙي مينهن، مانِ ملان ڪي سڄڻين،
اڻون ملندي پرينءَ ڪي، راتيون ڌوري ڏينهن،
مانِ ملان ڪي سڄڻين.
مُون ڪي پرين ميڙين، روجهڙيون ميڙين مينهن،
مانِ ملان ڪي سڄڻين.
اڪين اڳم لائيا، ڪر مندائتا مينهن،
مانِ ملان ڪي سڄڻين.
مادر! موتي نہ وهان، جان پريان سين نينهن،
مانِ ملان ڪي سڄڻين.

داستان پيو

(1)

پيو جن پرو، گنجي ڏونگر گام جو،
چڏي ڪيت ڪرو، لوچي لاهوتي ٿيا.

(2)

پيئي جن پرڪ، گنجي ڏونگر گام جي،
وانچي سپ ورڻ، لوچي لاهوتي ٿيا.

(3)

پيئي جن پڙي، گنجي ڏونگر گام جي،
چڏي نند گهڙي، لوچي لاهوتي ٿيا.

(4)

پيئي جنين پوءِ، گنجي ڏونگر گام جي،

ڏوري سائي جو، لوچي لاهوتي ٿيا.

(5)

پيئي جنين باس، گنجي ڏونگر گام جي،
چڙي سڀ لباس، لوچي لاهوتي ٿيا.

(6)

گنجي ڏونگر گام جي، پيئي جنين سڌ،
بي سڀ چڙي ٻڌ، لوچي لاهوتي ٿيا.

(7)

گنجي ڏونگر گام جي، پيئي جن پروڙ،
چڙ سڀ ضرور، لوچي لاهوتي ٿيا.

(8)

پيئي جن پروڙيو، گنجو ڏونگر گام،
گري ٿن ٿمام، لوچي لاهوتي ٿيا.

(9)

ڪهڙو اٿيئي ڪام، گنجي ڏونگر گام ۾،
پسي تنهن پهڙ ڪي، اچي نه آرام،
متان ڏونگر ڌورين، اجهين ڪه عوام،
”هٿن“ ڪر حرام، ڪام نه ڪاهوڙي ٿين.

(10)

گنجي ۾ گڻ گهٽان، پير پروڙي پاء،
ڪاهوڙي ڪرا ويا، ٺڪا اوڏي ماء،
جنين ڏني جاء، ٽنين موٽڻ منهنئون.

(11)

جت نه پڪيء پير، تڻ ٽمڪي باهڙي،
پيو ٻاريندو ڪير، ڪاهوڙي ڪير ري.

وائي

آئون جيهائي ذات، ٿون پاڻ سڃاڻج سڀرين،
اوڻيون آديسين جيون، پريان ساري رات،
ٿون پاڻ سڃاڻج سڀرين.
جي ٻانهي ڪوئين باجه سين، نه ڪر لڏيم ذات،
ٿون پاڻ سڃاڻج سڀرين.
تان ڪي ڏونگر ڌورين، جان نه وهامي رات،
ٿون پاڻ سڃاڻج سڀرين.
ڪنديس عرض الله ڪي، وهائي پريات،

ٿون پاڻ سڃاڻج سڀرين.

داستان ٿيون

(1)

اچي پيا آت ۾، واٽ وڃائي جن،
اوه بصير برن ۾، آندا ٿيو اڀن،
ڪن آڏيون تارڙيون، گنگن چئن گهمن،
فراقي فرمان جو، آهي بر بوڙن،
لنگها ٿيا لاهوت ڪي، ستا پيا سڪن،
ڪپت ڪاهوڙين، آه اٿئي پئي نه لهي.

(2)

ڏسي ڌوري ڏونگرين، واٽ وڃائي جن،
گردان ڪي پروڙيو، رندين سي نه رڙهن،
پيئي دار ڏيون ڪيو، پيرت تان نه پڇن،
ڌوڙ پريان لئي دار ڪيو، ويچارا وجهن،
خبر ڪاهوڙين، آهي لڪ لاهوت جي.

(3)

ويجهو وڃ م واٽ ڪي، ڪهچ ڏنهن ڪواٽ،
اُجهي منجهان آت، اويسي ٿي آء ٿون.

(4)

ڪپيري ۾ پير، ڪنهن پاتو پيرين،
جڻان منجهڻ ماڙهين، سڄڻ تڻا ٿي سير،
ان پون سڌو پير، ڪوڙن منجهان ڪو لهي.

(5)

ڪپريان پري ٿيا، اُٻڌي ٻڌائون،
انهين ڪي آئون، هينئر ڏسي آيو.

(6)

ماء ڪاهوڙي آيا، ڌوري ڌوري ڏيه،
مين پيرين ڪيه، ڪه جڻان ڪنهن پار جي.

(7)

جهنگل هليا، سي نه ٿليا، راه هليا ڦرجن،
اوجهڙ سي نه پون، بيئي جنين چڙيون.

ڏوٽيڙا ڏٺ ڪي، آراڙان اچن،
خيما ڪاهوڙين، اچُ نُه اُنهيڻ پيٽين.

(18)

ڏُونگرُ نُه ڏوٽي، ڏُونگرُ سُون ڏوٽن ري،
پُچان پروٽي، ڪه ڏوٽي ڏٺ اچان؟

(19)

ڪاهوڙي گرا، سُوڌي خَبَر پڪڙين،
سوڄهي جن ڪيا، مٽي اڳڻ آهرا.

وائي

(1)

سياڪو سيٺان، پوري تو پاڻ سُڃاڻي نُه ڪيو.
موتي ماڳ نهارئين، ڪهڙي مُنهن ڪيٺان،
پوري تو پاڻ سُڃاڻي نُه ڪيو.
مُڇ پسي ڪئن موٽئين، سَوَئين نُه لئي سيٺان،
پوري تو پاڻ سُڃاڻي نُه ڪيو.
واريءَ جئن وڃري هيئون، ڪُٺڪي لئي ڪيٺان،
پوري تو پاڻ سُڃاڻي نُه ڪيو.
اٿن مُنهنجا اَنگڙا، ڪَل نُه پوي ڪيٺان،
پوري تو پاڻ سُڃاڻي نُه ڪيو.

وائي

(2)

جاڳي اڳڙين، تو ڪوه اوجاڳو نُه ڪيو؟
اڳڙيون پرين لئي، ٿه ٿه ڪيو ٿمن،
تو ڪوه اوجاڳو نُه ڪيو؟
جي سَنجهيئي سَتِيُون، سي سُرُ سُرُ سَهَن،
تو ڪوه اوجاڳو نُه ڪيو؟
جَن ڪي آرسُ اڪيين، سي ڪئن پرين پَسَن؟
تو ڪوه اوجاڳو نُه ڪيو؟
جَن نيئُ هيرايا نَنڊَ سين، سي ڪئن مُجَب مِلَن؟
تو ڪوه اوجاڳو نُه ڪيو؟
وهاڻيءَ وهاڻيين، ڳوڙها سرُ ڳلَن،
تو ڪوه اوجاڳو نُه ڪيو؟

(8)

جهنگُ ڪامي پٽ ٿيو، پڳي چوران لڳ،
سيڪڙو ۽ سِڪ، بئي گڏيا پاڻ ۾.

(9)

جهنگُل آهيڙين ڪي، پئڻُ ڪيو رو،
نُه ڪُتا، نُه ڪوڙ ڪيون، چڙهيو اُڀو چو،
هاڻي هِنهان پوءِ، لڳي لونو نُه ٿئي.

(10)

جهنگُل آهيڙين ڪي، پئڻُ ڪيو رُونو،
نُه ڪُتا، نُه ڪوڙ ڪيون، چڙهيو اُڀو چُوندو،
هڏهين نُه هُوندو، اِنهان پوءِ عالم ۾.

(11)

نُه ڪُتا نُه ڪوڪار، نُه سي سڏ شڪارئين،
پتِيو ڪڍي پار، جهنگُل آهيڙين ڪي.

(12)

وَر سا سُڄي ويڙه، جنهن ۾ سَڄڻ هيڪڙو،
سو ماڳ ئي ڦير، جتي ڪوڙ ڪُماڙهين.

(13)

وَر سا ڪاري رات، جنهن ۾ راهُ گم ٿئي،
نُه ڪا هُن جي تات، هيءُ پُڻ وڃي وسري.

(14)

ڪاري رات اچو ڏينهن، اِيءُ صِفَتان ٿو،
جتي پرينءَ خُصُور، تتي رنگُ نُه روپُ ڪو.

(15)

تحقيقُ جي ٿون پري، مٽي ريءَ ڪڍي،
جا حاجُ هُئن ري نُه ٿئي، سا ٿونو ٿي ڪري،
هڪل حَقِيقَتُ جي، ٻوڙو ٿي ٻڌي،
اُندو ٿي پسي، مُشاهدو مَحْبُوبُ جو.

(16)

وائي وڃيم شال، ڪئن سين ڪيمر سَٺان،
پلو ڪري پال، اڪين سين اُندو ٿيان.

(17)

ڏُونگرين ڏسجن، اچُ پُڻ رِيُون اُن جِيُون،

سُر پورب

داستان پهريون

(8)

آء کانگا وڻ ويهه، سڏيون ڏي ساڻيهه جون،
چڱا ڀلا سڀرين، ڪي سڪ وسي ساڻيهه،
پرين لئي پرڏيهه، مون تان گهڻون نهاريو.

(9)

ڪر ڪڍيو کانگ لئي، مٺي تي مضبوط،
اٿيو ڏي اٿڻ ۾، سنيها ٿاڻو،
کانگل اٿئون ٿو، پيغامق ٽن پرين جا.

(10)

مٿان مٺهن منهنجي، ڪنهن اڏايو ڪانءُ،
گنهي آيو ڳالهڙي، سڏي سڀريانءُ،
جڏيون جاڙ ڪيانءُ، سٺو هوند سنيهڙو.

(11)

ڪڍي کانگا تو ڏيان، هنئون ساڻ هٿن،
وڃي ڪاءُ ولات ۾، اڳيان عجيبن،
پرين مان چون، ته هيئن قربان ڪير ٿئي.

(12)

ڏائي چڙهي ڌار تي، ڪي جو کانگ ڪهيو،
سوريٽيءَ سور پئي، پهو پٽ هنيو،
ڪامي آرٿ گنيو، ويچاريءَ ورهون مان.

(13)

ڏائي چڙهي ڌار تي، تو زاغ ڪري زاريون،
اٿيو ڏي اٿڻ ۾، سنيها ساريون،
مان ڪريو ماريون، ته ڪهيو سٿان کانگ جو.

(14)

ڏائي چڙهي ڌار تي، ڪا جالات لتي،
اٿڻ ۾ آندو ٿيو، سگهي ڪان ڪتي،
ويڙهي منجهه وٽي، ڪي جو کانگ ڪمايو.

(15)

ڪي جو زاغ زبان سين، لنيو مٿي لامر،
پهچايائين پرين جا، سرتيون اڃ سلامر،
ڪاڪيون ڪتي ڪامر، ته ڪهيو سٿان کانگ جو.

(16)

واڪا ڪيو وڻن ۾، اچيو اچيو پون،

(1)

ڪري کانگ ڪورنئون، پرين پرين پئيج،
اٿون جو ڏيان سنيهڙو، وچ م وساريج،
الله لڳ لطيف چئي، گجهو ڳالهائيج،
چنان تئن چئيج، ته ڪنياتا خوش هئين.

(2)

اڏر لڳ الله، ويلو ڪر م وچ ۾،
اٿون جو ڏيان سنيهو، سانڍ برابري ساه،
سڏي گجهاندري ڳاه، ڪهچ م قريبن ري.

(3)

آء اڏامي کانگڙا، پارانيان پچار،
ويهي هٿ وصال جو، تان ڪو تر تنوار،
جي ڏسڻ ۾ ڏيسار، سي اڏامي آڻ پرين.

(4)

مٿي لامر لطيف چئي، پارانيان پچار،
قير م فضيلت ٿون، جا ڪر اوهان جي ڪار،
جي ڏئي ۾ ڏيسار، سي اڏامي آڻ پرين.

(5)

وهلو ور، وريا پرين، آء کانگا وڻ ويهه،
جن دور وسايو ڏيهه، سي اڏامي آڻ پرين.

(6)

پرين جي پرڏيهه ويا، کانگل سيئي ڪوٺ،
جنين ري جهان ۾، اڳئين اروٺ،
الله لڳ لطيف چئي، ڪچ ڳاراجو ڳوٺ،
جي ڏمريا ڪنهن ڏوٺ، سي اڏامي آڻ پرين.

(7)

پرين جي پرڏيس ويا، تن جي کانگا ڪچ خبر،
ته سڀ مڙهيان سون سين، پڪي تنهنجا پر،
گهمي مٿان گهر، ڏچ پارانيا پرين ڪي.

پرين پڙهائي، مان سڌ لهن سورُ جي.

(25)

اڳڻان هيٺ نه اُٿري، کانڪان کانگُ ڪري،
پريان سنڌي پارَ جي، کانگل ڳالهه ڳري،
پت نه پيرُ ڌري، اُيو چوي آيا پرين.

(26)

آءُ کانگا ٻهو ڪول، سڏيون ڏي سائيھ جون،
جي آندءَ عجيبن جا، سي خط خوشيءَ مان ڪول،
ائون سٿانئون ٻول، سنيھو سڄڻ جو.

(27)

کانگا ڪتابت جي، آندئي خوب خبر،
لس تنھين ۾ لکيا، دلاسا دلبر،
هينئڙو مون هر هر، وانچيو وانچيو وندري.

(28)

ري پريان پرديس ۾، وره وڌي ڪي وس،
اڪيون پار پرين جي، ٿيون گامر نهارين گس،
ڏيندا پانڌي ڏس، ڪينءَ جون آئي خبرون.

(29)

زاغ تنهنجي ذات جو، ٿورو مٿي مون،
اڏامڇ، عبداللطيف چئي، صبح سڀڻ ڏونهن،
ڪڇ وينتيون وترئون، باجهائج ٻهون،
لاکن ڪون لهون، جهو تو جهان ۾.

(30)

قربين جو کانگڙو، تاريءَ تي ٽلي،
گڏيو ڪنڀاتو خبرون، ڪيرُون ڏيو ڪلي،
لائي جنهن لالڪن سان، منهنجي بات ٻلي،
سو ور چشمن تي چلي، جو درباري دوس جو.

(31)

کانگل قاصد پرينءَ جا اڳڻ آيو ٿل،
پيائيد، بنشنيد، محب مون ڪي مل،
زاغ گفت فهميدم، خوشحال وينو ڪل،
غراب نه غافل، جنهن طعنا تنڪا لائيا.

(32)

پريان سنڌي پار جو، ڪٿو جي کانءُ،

سنيها سڀڻن جا، چوٽي چڙهيو چُون،
کانگ نه ڪوڙا، هُون، پريان سنڌي پار جا.

(17)

پريان سنڌي پار جو، کانگل نه ڪوڙو،
اچي وڃي وڃ ۾، مٿي ڌر ڌوڙو،
جو اندر اوسيو، سو لاتائين لطيف چئي.

(18)

کانگل قربين جا، اچي وائي وڻ،
تو ۾ بوءِ بهار جي، مُشڪ ڪٿوري مڻ،
اچي عجيبن جو، اورانگهه اڳڻ،
توڪي پسي ٿڻ، سورنئون صاف ٿئي.

(19)

آنديون کانگ قريبن جون، اُچ واذايون واه،
من مرادون پنيون، ٿيون سرهائيون ساه،
آندا پرين الله، سڏ منهنجا ساب پيا.

(20)

پيو آهين پٺ ۾، کانگل ڪوه ٿيو،
اڳي اُس تڙڪو نه سهين، اُچ سارو ڏينهن سنو،
پسي حال سندو، کانگن کانگيرو ڪيو.

(21)

هئين وسيلو وڃ ۾، کانگل پاڙيئي ڪان،
اتوءَ ڪين عجيب ڪي، ظاهر ساڻ زبان،
توڙ پهتئين تان نه، اوريان ئي آيو ڏئين.

(22)

کانگل تنهنجي چانگ، جڏو جيءَ جياريو،
مٿان لامڻ لٽ ڏيو، ٻولئين سر پيلانگ،
اڏر مٿان قانگ، ته گهر اون سپرين.

(23)

کانگل نيئي کانگ، منهنجي ڏي محبوب ڪي،
”لالن لائي ڏينها، ڪنهن ستائي سانگ،
اوهان ريءَ آڙانگ، ويني وره وسائيان.“

(24)

آءُ کانگل تو ڏيان، چني چورائي،
منهنجي ڏج محبوب ڪي، لوڪان لڪائي،

انھين مٿان آء، ڪوڙين ڦرباني ٿيان.

(5)

سامي چائين، سُڪِ ڏيکين، هو مَر ھوندن ڄڻ،
لاھوتي لطيف ڄڻي، ھون آديسي اٿن،
سي ڪاڙي ڪئن، جي ٿعلق رکن ٿڪيا.

(33)

سو ڪانگ مَر قاصد ڪر، جو سدا ڏوندي ڏوندي ڪي،
ڪ ڪندو پنهنجي پيٽ جي، ڪ ويندو دوسن ڌر،
جنهن جي ٻوليائي ”ٻر ٻر“ سو نياپا نيئي رهيو.

(6)

سامي چائين، سُڪِ ڏيکين، وارئين ن ويراڳ،
لاڳاپا لطيف ڄڻي، جوڳي ڇڏي جاڳ،
جيئن ٿون ڀڙپين سڙو، اي آديسين اڳاڳ،
لاھوتيڪو لاڳا، مَرين جي تہ ماڻئين.

(7)

سامي چائين، سُڪِ ڏيکين، ٽيڻا ڏئين تہ ٽن،
ماڙهن کان منهن ڪيو، پنين آتا ۽ اُن،
ڪاڙي تو ڪن، ڪ چيرايو چشن لئي.

(8)

پوريا پوري ويا، آسڻ آڏي رات،
سُڀر تہ سناسين جون، پچارون پريات،
ڪا جا جوڳي ذات، سٺ تہ معذورن جا.

(9)

پوريا پوري ويا، آسڻ اُچ صُبح،
حُسنوريءَ خوشبوءِ آهي آديسي ڳيا.

(10)

مٿي راہ روان ٿيا، پورب پوريائون،
هي گهر گهريائون، اڳانڊيائون اڳيان.

(11)

پورب مَر پيهي، تان مون گهڻون نهاري،
سڌ تہ مڪي سڄڻين، جيهي تہ تيهي،
هئا پرڏيهي، وڃائي واٽ ٿيا.

(12)

پورب مارياس، ڪنهن ڌر ڏيان دانھڙي؟
مٽيون ڏيندي لوڪ ڪي، چري پاڻ ٿياس،
جنهن تہ جيهياس، ما لئون لڳي ٽن سين.

(13)

پورب پورب تب ڪرون، جُب هينري آون پور،
سڳندي ڪي سڄڻين، نڪون لائون ٿور،

وائي

سائين! سڱ سَندوم، مَر چچي سين جوڳين،
هلڻ جو هنگلاج ڏي، آديسين اُتوم،
سائين! سڱ سَندوم!
نيئي پورب پار ڏي، ويراڳين وڌوم،
سائين! سڱ سَندوم!
سوئي تيرت ٿڪيو، سوئي پند سَندوم،
سائين! سڱ سَندوم!
هو جو تيرت ٿڪيو، سامين سونهايوم،
سائين! سڱ سَندوم!

داستان پيو

(1)

سدا شوق پرين جي، ڦران ڦيري دار،
مان سڄيئون يار، اڳيان اڳيون ڪڍي.

(2)

ٽن اکين اتان سڪ، ڪلندي ڪئن جي،
پرين پاهون سان، ڏور ڪيا سڀ ڏک،
ماڙهن ليڪي بڪ، سامي سور سَنهان ڪيا.

(3)

سامي چائين، سُڪِ ڏيکين، ھوندن ڄڻ مَر ھو،
توڪي ويس وڃايو، ويس وڃايو تو،
سامي آهي سو، جنهن پاڻ وڃائي پوريو.

(4)

سامي چائين، سُڪِ ڏيکين، سڪئين تہ سامي،
اڃا اورئين پند مَر، وينين وسامي،
گَر ڪي ٿون تہ گڏئين، چائين انعامي،
دائمر مدامي، پورو رهج پرين سين.

ماريس انهن سور، جن ساڄن سڄي، نه ملي.

وائي

جن جو وارث ٿون، آلا! سي ڪئن رهندا نيٺ منهنجا؟

اڳي اپ خلقيا، ڀلي خلياين پون،

جن جو وارث ٿون، آلا!

جوڙيائين جوڙ جهان جي، چئي ”ڪن فيڪون“،

جن جو وارث ٿون، آلا!

ڪوڙي دنيا، ڪوڙا پسارا، ڏينهن مڙيي ڏون،

جن جو وارث ٿون، آلا!

اهيون آلف آسري، محمد مڃيوسون،

جن جو وارث ٿون، آلا!

سُر بلاول

داستان پهريون

(1)

وسه انهن وين کي، جن دعوت کي داتا،
مُضمضه واتا، وجهه تئن ڏينئي وات ڀر.

(2)

گڏي گهل گهران، صلح ڪر سلطان سين،
نه تون تنهن ڌران، ڏيهائي ڏان لهين.

(3)

پيءُ مَ طهورا، وانءُ اورانگهي اوريان،
وجان جي وصال کي، سي سڀ اجورا،
حاصل خضورا، سمي جي سڀ ٿئي.

(4)

سما! تو سر چٽ، تات پاڳارا پُرس گهٽان،
گهرڻ تنهنجي گنج تي، اچي جال جڳٽ،
جن جهڙو ئي پٽ، تن تهڙيئي پڪيا.

(5)

پيريون پيري پيچ، هي جي منجهان پوريون،
بي ڌر ڪنهن مَ وڃ، ريءَ هاشميءَ هيڪڙي.

(6)

سمون تئن سڏ ڪري، جن تي وڏو وير،
اٿي نه اچي ٿيان، پاءِ پاڪوڙي پير،
تو ريءَ پيو ڪير، سرڻين جا سونا سهي؟

(7)

سرڻين جا سونا سهي، وسيلو ولهن،
لڏي ڪين لطيف چئي، اڳيان لال لکن،
جت ڪوڙين ڪين ڪڇن، اتي پابو هي ڀڌرو.

(8)

جو چليون پسي نه چڪيو، تنهن واکاڻيو وڪ،
لڏي ڪين لطيف چئي، لکن اڳيان لڪ،
پير نه موڙي پانهنجو، تڪيءَ پيئي تڪ،
سرڻين ڏئي نه سڪ، هڪل سين هالار ڏئي.

(9)

تڙ تڙ ڪيمُ ترس، سرُ نهارج سپرو،
ڏيندءَ لڪ لطيف چئي، راڄ راهوءَ جي رس،
ولها جنهن ونهيان ڪيا، پاڳ تنهن جي پس،
ڪوڙين لاهي ڪس، جي ڳالهائي ڳاٽ ڪئي.

(10)

اروڙجي اٿيو، ڊيمن پيس ڏڪ،
لاتائين لطيف چئي، عالم تان اهڪ،
تن سرڻين ٿيا سڪ، جي اجهي آئيون آڙي.

(11)

اروڙجي اٿيو، ڊيمن پيس دانهن،
پابو هيو پير ڪئي، سمون سرڻين ڏانهن،
مٿان مٿي بانهن، ايو آجي سلطان کي.

(12)

سرڻين جي سڪ لئي، سام گنئي سردار،
جي آيون آڙي جي آڏو، سي سونگ نه ڏينئون سومرون.

(13)

آڙو آڳاهن ڀر، سپرُ جنن بيلي،
سي پٽ ڪنهن نه پوريا، جي تو پڙ پيلي،
سجڻ سانوڻ مينهن جنن، رجون تو ريلي،
اچن جي ويلي، تئن پور بخشي پٽ ڏئي.

(14)

آءُ جڪري جيهو، پُرس پسان ڪونه بيو،
واڻي جنهن جي وات ڀر، ڏيو ۽ ڏيو،
وڃي چونه وهو، اُن در مٿي مڱڻان.

(15)

آڙو وڏو سوڙو، جهلي سامن،
سرڻين جا سونا سهي، سمون سونهن سين،
تنهن ڌر سڀ اچن، ڪنڌ نه ڪڍي ڪڇ ڏئي.

(16)

پڙ ڀر ايو پاڻ، ساڻين کي سڏ ڪري،
پلي جي لاڏاڻ، سڀ لنگهيندا لڪيون.

واڻي

ڍڪ ڍڪيندو، مون نه ڇڏيندو، شفيع شافع سڀرين.

(4)

جڪرو جسُ ڪرو، ٻيا مڙيئي مير،
جڻان گهڙيو جڪرو، تڻان نہ پڙيا پير،
مٽي انُ ڪمير، اصلُ هئي ايتري.

(5)

جڪرو جسُ ڪرو، ٻيا مڙيئي مل،
سمي جي سهاڳ جي، ڪنهن نہ پيئي گل،
مٽي انُ مرسَل، اصلُ هئي ايتري.

(6)

جڪرو جسُ ڪرو، ٻيا سڀ آڻيرا،
جڻان جڙيو جڪرو، تڻان تان نہ ٻيا،
مٽي انُ ماڳا، اصلُ هئي ايتري.

(7)

جڪرا ٿون جئين، تنهنجو مڏو ڪنن مَر سڻان،
اڪيُن ۽ هيٺن، ٻنهي تاري تنهنجي.

(8)

جڪرا جئين شال، تنهنجو مڏو ڪنن مَر سڻان،
جئن تو اچي ڪالهه، نالائق نواڙيا.

(9)

ڏني جادَمَ جڪري، ڇت نہ ٻيا چڙهن،
تہ ڪي ڪوہ گجَن، جُ سَر لَپي سَپرو.

(10)

سَرُ ٺهارج سَپرو، تڙ تڙ ڪيمَرَس،
لاهيٺو لُطفَ سين، مَتان قَلبن ڪَس،
اوڳا ڇڏَ آرسُ، اوڏو ٿي تہ اُجرين.

(11)

هٿان جادَمَ جڪري، وڻي پوءِ مَر وِچ،
”اچو، آيا نِچ“ سمي وائي واٽ ۾.

(12)

وڻي وِچ نہ پوءِ، هٿان جادَمَ جڪري،
پيئي سو پُر ٿئي، جو حاتمَر پاسي هوءَ،
ڪيفَ ڌاران ڪوءِ، جيئي ڪو مَر جُهان ۾.

انڌا اُونڌا، اڪڙيا، سڀ ٺياهي ٺيندو،
شفيغُ، شافعُ سَپرين.

بدلي بدڪارَن جي، دارُون پاڻ ڏريندو،
شفيغُ، شافعُ سَپرين.

جي ڏهارين، ڏکڙا، لُڪَ سي لنگهائيندو،
شفيغُ، شافعُ سَپرين.

ٺورُ ناڪارو نہ ڪر، مُحَمَّدُ مِٺَ مَچيندو،
شفيغُ، شافعُ سَپرين.

هتي پڻ حامي هيٺن جو، هت پڻ هٿ ڏريندو،
شفيغُ، شافعُ سَپرين.

طهورا تڙين ڪي، پاڻئون پياريندو،
شفيغُ، شافعُ سَپرين.

پاڻ سڃاڻي پاڻهن ڪاملُ ڪرم ڪريندو،
شفيغُ، شافعُ سَپرين.

تنبو آڻي تاءِ ۾، عاصين ڪاڙ اڏيندو،
شفيغُ، شافعُ سَپرين.

داتا دوزخين تان، لينگهو لهرائيندو،
شفيغُ، شافعُ سَپرين.

رَسَنَ وِڙ، رسي ڪري، مُشڪَ رَنگَ مَٽيندو،
شفيغُ، شافعُ سَپرين.

”رَحْمَةُ لِلْعَالَمِينَ“، اهڪي اڳه ٿيندو،
شفيغُ، شافعُ سَپرين.

اُتي عَبْدُاللطيفُ جو، هادي هٿ جهليندو،
شفيغُ، شافعُ سَپرين.

داستان ٻيو

(1)

جڪرو جوڙي، پاڻ ڏڻي پيدا ڪيو،
ڪيهرَ جئن ڪُر گڏي، مڇون ملهه موڙي،
جڏهن گهوٽ چڙهيو گهوڙي، تڏهن عالمَ آسودو ٿيو.

(2)

جڪرو جسُ ڪرو، ٻيا مڙيئي خان،
مٽي انُ مڪان، اصلُ هئي ايتري.

(3)

جڪرو جسُ ڪرو، ٻيا مڙيئي ڄام،
مٽي انُ مقام، اصلُ هئي ايتري.

جُنڱ جَڪري ڪي، ٻئي چَڱيون چَٽ ۾.

وائي

آسرو آهي، الا! مون ڪي هوٽ حبيب جو،

جانَ جانَ اوڏا ڪرها، پُجان تان ڪاهي،

مون ڪي هوٽ حبيب جو.

موت مُنهنجا سُڀرين، واڳون ورائي،

مون ڪي هوٽ حبيب جو.

شفا عت جا شفيع جي، تنهن ۾ قير هڏ نه آهي،

مون ڪي هوٽ حبيب جو.

ميرُ محمد ڪارڻي، اڙيا ڇڏائي،

مون ڪي هوٽ حبيب جو.

اهي ڪم ڪريم جا، جئن ڪنگا ڪنگهائي،

مون ڪي هوٽ حبيب جو.

لطف ساڻ لطيف ڇڻي، موڙها ملائي،

مون ڪي هوٽ حبيب جو.

داستان ٽيون

(1)

مار مَ مُطيعن ڪي، مَجوسيءَ ڪي مار،

وڏي جنگ مَ وسار، نُنڍيان نفعو ناه ڪو.

(2)

نُنڍيان نفعو ناه ڪو، وڏي مَ وساري،

مَجوسي ماري، اڪبر ڏانهن اچيچ ٿون.

(3)

اصغر ڏي آهن گهڻا، ٿون اڪبر ڏي آءُ،

مَتان لوڙو لاهين، مَجوسيءَ مَتانءُ،

حيدر هٿانءُ، وڙه نه ويري ماريين.

(4)

پاندپ سين نه پاڙيان سوين ٻيا سردار،

آهي مثل مينهن جي، سخي ٿنهنجي سار،

حاتم هڙده هزار، جهڙ ٿنهنجيءَ جهپيا.

(5)

جهڙ ٿنهنجيءَ جهپيا، هزارين حاتم،

ڪوجهن سندا ڪم، ڪامل ري ڪير ڪري.

(13)

راهوءَ جا رهيام، سنيها سريز ۾،

ٻيا ڌر وسريام، ڏني جادمر جڪري.

(14)

راهو ٿنهنجي ريت، پر گندين پڌري،

گهڻان گهوڙن چاڙهيئي، مسافر مسيت،

پيچن ڪاه وڌيت، جي آيا سي اگهيا.

(15)

ڏني جادمر جڪري، چٽ ٻيا چڙهن ڪين،

سمون ٽن سارون لهي، جي مٺا ۽ مسڪين،

انهي مل مڀين، لڏي سار سڀين جي.

(16)

جڪري جهو جوان، ڏسان ڪونه ڏيهه ۾،

مهڙ مڙني مرسلين، سرس سندس شان،

”فڪان قاب قوسين اواڏني“ ميسر تيس مڪان،

تنهن اگي جو احسان، جنهن هادي ميڙير ههڙو.

(17)

سمون سواڻي، بهون بئنڻان اڳرو،

دانهه جي دربار ۾، ورتي ايءَ وائي،

گهڻ ڳالهائي، مهڙ سڀ ملهائيا.

(18)

سند، سورت، هند هاڻ، جهڙس ڪونه جهان ۾،

در داتا مگ مگتا، ٻئي جي ڪڏ م ڪاڻ،

ايءَ پاڻوندر پاڻ، حال پسيو پال ڪري.

(19)

ڪري آس اپار، پاريءَ جهليو نه رهي،

ٻيلي ۽ گرناڙ، اُٺو گنگا جل جڪرو.

(20)

پيهي ٻن پاتار ۾، چٽ ڳڙه گنگا جر واءِ،

چڏي جيلا هن هند جا، ٿي جڪري پاسي جاءِ،

اوڏو ٿي الله ڪي، ڪاڇ تنهن جو ڪاه،

سگن ايندءَ ساءِ، ويله ويندي وسري.

(21)

ڏمريو نه ڏني، پرچي نه پاڻ پري،

سَمِي پَگِين سِڪ، واصلِ تيا وصالِ کي.

(15)

جي اڏميو اُچُ، تہ وسائيندو سون پڻي،
جال ڏيندو جڳ، جودان وسي جڪرو.

واڻي

جڻان ڏنائون پير، جڻان ڏنائون،
مٽي اڳڻ آڻيا، سونهڻ لڳا سير،
جڻان ڏنائون پير.
جڻان ئي ئي نڱيو، ڀري مبارڪ پير،
جڻان ڏنائون پير.
لٽا ڏڪ، سڪ ٿيا، ٿي واڏائيءَ وير،
جڻان ڏنائون پير.
لطف توريءَ لطيف چئي، ڪندو پيو ڪير؟
جڻان ڏنائون پير.

داستان چوٿون

(1)

گندي، ماني، ماڳ موچارو، پاسي پير ٿيوس،
وس نہ ڪنهن وڏوس، وڳند وري آڻيو.

(2)

وڳند وري آڻيو، پينارنئون پوءِ،
محڪم لڳس موچڙا، ڏرو نہ ڏٺس جوءِ،
وينو ايهين جوءِ، تہ پيران پاسي نہ ٿيان.

(3)

اُسور سَندي آسري، وينو آه وڳند،
هڏ نہ ڇڏيندو هنڌ، آيس بوءِ بهار جي.

(4)

اُسور سَندو آسرو، وڳند ڪي وڏو،
جُسي ۾ جڏو، پَر ڪيڻ تي ڪڙا ڪڙي.

(5)

وڳند وري آڻيو، ٻڌو سين ٻڌبوءِ،
خاونڊا ڏي خوشبوءِ، تہ سُرو ٿيان سيگهه ۾.

(6)

جي ٿون آسائو آڻيو، تہ وَنُءُ جڪري لائي،
مَتان وَڙ وڃائين، ڪنهن پئي ڌر ليلائي،
سَمي سامائي، چنتا لٽي چارڻين.

(7)

جي ٿون آسائو آڻيو، تہ چانئڻ پي مَر چور،
ڪيرا ڪُميئن جا، ڪڙي آڻي ڪوڙ،
ان ڌر عراقِي گهڻا، چانگون ڪيو چوڙ،
تنهن سَبد وڏي سوڙ، جنهن ۾ مٿو لڪايو مڱئي.

(8)

سَمون سخاوت جي، وينو پُجي پَر،
ڪوٺيو ڪنگالَن کي، ڏني ڍلاسا ڌر،
مٽي وَلهن وَر، ڏيهائي ڌاتار جي.

(9)

ڪوہ نہ جُهارين جڪرو، جنهن ڏيهہ ڏيا ڏيئي؟
جي لڏيا ٿي لينگهن ۾، سالن ۾ سيئي،
سَمي سَپيئي، طاماعو تار ڪيا.

(10)

آلا! جَنگ جين، جنهن اجهي گهاريان،
شال مَر سُڪي ويڙي، جڻان پي پين،
مرڪڻ اڪڙين، تو ڏني مَن سُڪُ ٿيو.

(11)

ايندي لٽي اُچُ، پير پريندي ٿريا،
منجهر ويڙيءَ سَچُ، ڪَر لڏي رڻ اڪارڻين.

(12)

ٿون اوڏر، ٿون اوڏڪو، ٿون اجهو، ٿون آڳ،
هت پڻ ٿنهنجو ٿڪيو، مهند پڻ ٿونهنين ماڳ،
سي لوريون ڏين نہ لاڳ، جي اجهي آڻيون آڙي.

(13)

اڪين سوئي اوڙڪيو، جو ڪنين سومر ڦرڻ،
ماءُ مُنهنجو مَن، جامر پسنديئي پتيو.

(14)

پسنديئي پُر ٿيا، جڪرو ئي جاجڪ،
تشان ڏني مڱئي، طهورا مان تڪ،

جيڪي وڃي وڃو ڇڏي، سو ڄاڻين ڄاڻڻهار،

آئون جا طامع آهيان ٽنهنجي.

ڄڻ سي گل گلاب جا، ڪڙيا ڪٽڻهار،

آئون جا طامع آهيان ٽنهنجي.

مون کي سڱ سڱ ڇڏي، آهي مديني موچار،

آئون جا طامع آهيان ٽنهنجي.

(6)

وڳند وري آڻيو، ڪنو ٿي ڪو جهو،

ڇڏي نه موزو، لڳس آڙ غطر سين.

(7)

وڳند وينو پَس، داتا سندي در تي،

تنهن روڳيءَ کي رَس، جو آلودو آزار سين.

(8)

دائِم آهي در تي، وڳند ويچارو،

عطر سين آرو، لڳس تي لڏ ڪڍي.

(9)

داتا سندي در تي، وڳند ٿي وينو،

بَصَر سين بازار ۾، ڪَر واڻيون جينو،

دران تنهن پينو، جيت ڪُفر ٿي ڪين ڪي.

(10)

وڳند وري آڻيو، نسورو نرڳ،

گندا گلابي ڪري، سيد جو سرڳ،

عطر سين اورڳ، نه هئين سدائين سرهو.

(11)

وڳند وري آڻيو، ڪوتريان ڪُلات،

سندو ڪرڙ ڪاڻ، هڻ نرڳيءَ کي نڪڻين.

(12)

وڳند وري آڻيو، ٻڏو بي نماڙ،

ڄڻ تتر مٿي باڙ، وڳند تئن خوشبوءِ تي.

(13)

بانڊو بيلي نه ٿيو، ورو اڇ ويو،

بيتر پند پيو، سونهاري سيد ڏي.

وائي

مون ۾ عيب آيا، يار! آئون جا طامع آهيان ٽنهنجي.

هيڪ وڃايم ويسري، ڄاڻي سڀ ڄمار،

آئون جا طامع آهيان ٽنهنجي.

هن ٽنهنجي حال جي، توکي سڌ ستار،

آئون جا طامع آهيان ٽنهنجي.

امر اوڏي نه ٿيان، نهئي ڪيس نڪار،

آئون جا طامع آهيان ٽنهنجي.

سُر سارنگ

داستان پهريون

(8)

اُچ پُڻ اُتر پار ڏي، تاڙي ڪي تنوار،
هارين هر سَنباهيا، سرها ٿيا سَنگهار،
اُچ پُڻ منهنجي يار، وسڻ جا ويس ڪيا.

(9)

اُچ پُڻ اُتر پار ڏي، ڪَريُون ڪاريُون،
وسي تو وڏ ڦڙو، ٽهڪن ٿيون تاريُون،
لَتِين لُڪَ لَطيف چئي، ڍايُون پاساريُون،
پِچنديُون پتاريُون، وري وٽائين آئيُون.

(10)

اُچ پُڻ اُتر پار ڏي، ڪَڪَر تو ڪري،
وسايو وائڻ تي، تو خالق گنڊ پري،
پاساريُون پري، شال مَ وِجَن سُپرين.

(11)

اُچ پُڻ اُتر پار ڏي، ڪارا ڪَڪَر ڪيس،
وَجُون وَسڻ آئيُون، ڪري لعل لَبيَس،
پرين جي پرديَس، سي مُون ڪي مينهن ميڙيا.

(12)

اُچ پُڻ اُتر پار ڏي، ڪَڪَر ڪي چوتي،
مُندايتي مينهن جي، ڪنوڻ نَ ڪوتي،
آءُ لالَن! موتي، گهوريا رُسڻ ڏينهڙا.

(13)

اُچ پُڻ اُتر پار ڏي، ڪَڪَر تو ڪري،
روزي پاڪ رَسول جي، پلتيو پت پري،
وِجَن ساڻ وري، تَ سَنگهارَن سَڪ ٿيا.

(14)

اُچ پُڻ اُتر پار ڏي، ڪَڪَر ڪيائين،
مُندايتن مينهن جي، رت نَ روڪيائين،
پَلَر پلتيائين، سانگين گهڻا سَڪ ٿيا.

(15)

اُچ پُڻ اُميدُون، اَڪَر سَنديُون اُپ ڀر،
ساوڻ پسي، سرتيون! سَچڻ ساريو مُون،
آئون آسائتي آهيان، مان پڄائي پُون!
گهر تَ گهرجين ٿون، مُند مَڙيُوئي مينهن جي.

(1)

لڳهه، پَس! لَطيف چئي، اَگَميو آهي،
وَنّا مينهن وَڏ ڦڙا، ڪيو ڏن ڪاهي،
وَهُو مَ لاهي، آسرو الله مان.

(2)

لڳهه، پَس! لَطيف چئي، اَڪَر ڪيا الله،
پَلَر جي پالوڻ سين، پَنَن جهليا پاه،
واحد وَڏائي ڪيا، مَتي گسن گاه،
سانگين وريا ساه، اُنو آب اَڪُوندرو.

(3)

اَڪَر ايئن نَ اَنگ، جهڙو پَسڻ پرينءَ جو،
سيئَن ريءَ سِيڏ چئي، رُوح نَ رُچَن رَنگ،
سَهَسين ٿيا سارنگ، جاني آيو جُوءِ ڀر.

(4)

جاني آيو جُوءِ ڀر، ٿيو ڦلڻ ڦراڙ،
وهلو وِجان ئي ويو، ڪري غمُ گُڏار،
نظارو نروار، پي پَسايو پانهنجو.

(5)

پي پَسايو پانهنجو، ٿوري نظارو،
ويو غمُ وُجود مان، ڪيو ڪُلُفت ڪنارو،
آيو سويارو، مَن مرادُون پُنيُون.

(6)

اُڀون ڪَڪَر ڪَڍيُون، اُتر ڏي آهين،
ڪري اَڪَر آئيُون، مُند نَ مَتائين،
مَتان لوڪَ لَطيف چئي، گُوندَر گَنوائين،
پَلَر پيارين، اُجيين آب اَڪُوندرو.

(7)

ماڻهو، مرگهه، مينهون، سڀ سازنگ ڪي سارين،
اَڙيُون اُڀر آسري، تاڙا تنوارين،
سڀون جي سَمونڊ جُون، ٽئين سڄ نهارين،
پَلَر پيارين، تَ سَنگهارَن سَڪ ٿئي.

(16)

مُندَ مِڙيوئي مينهن جي، وسي تڏهن وس،
ڪٿڻ ڪيتا ڇڏيا، جي مڙيون ٿي مس،
گابا مٽي گس، ڏک نه ڪندا ڏهرا.

(17)

وسڻ اڳڙين جيئن، جي هوند سڪئين، مينهن!
نه هوند راتو ڏينهن، بس بوندنئون نه ڪريين.

(18)

وڃون وسڻ آڻيون، سارنگ سينگاري،
اچيا لڪ لطيف چئي، پلڙ پياري،
وڃڙين واري، کڻي ڪعبی تي ڪنڌ نائيا!

(19)

گام گندي، گنج، ابر ۾ اها ٿيو!
پسي پر پرين جي، ڏور ٿيا سڀ ڏنجه،
شال وسندو سنجھ، عاشق تي اوھيڙا ڪري!

(20)

انو اوھيڙا ڪري، عاشق مٽي اڇ،
ڏور ڏڪاريا! پڇ، مينهن منهن ڏيڪاريا.

(21)

گڪر پسو آپ ۾، اُتران جي اچن،
ابر سندي اوج ۾، وڃون وراڪا ڪن،
وسي وڌ ڦڙن، ساڻيھ سڀ سڪي ڪيو.

(22)

گڪر منجه ڪپار، جهڙ نيٽئون نه لهي،
جهڙا منهنجا سپرين، تهڙا ميگه ملار،
ڪڻ اڪيون ڪل يار! وڃن سور سنڌا ڪيو.

(23)

جهڙ نيٽئون نه لهي، گڪر هون نه هون،
ساريو سپرين کي، لڙڪ ڳلن سين پون،
سي مَر رويو رُون، جن مُسافر سپرين.

(24)

اڳڙ تازي، بهر ڪنديون، پڪا پت سونهن،
سُرهي سيج، پاسي پرين، مَر تا مينهن وسن،
اسان ۽ پرين، شال هون برابر ڏينهنڙا.

(25)

پي پسائيو پانهنجو، نظارو ناگاه،
لڻو ڪت قلب تان، سُرھو ٿيو ساه،
اميدون ارواح، پي پسندي پئيون.

(26)

بر وٺا، ٿر وٺا، وٺيون ٿرايون،
پره جو پتن تي، ڪن ولوڙا وايون،
مڪڻ پرين هٿڙا، سنگهاريون سايون،
ساري ڏهن سامهون، ٻولاهيون رايون،
بايون ۽ دايون، پڪي سونهن پانهنجي.

(27)

بر وٺا، ٿر وٺا، وٺو جيسر مير،
اگر ڪري آڻيون، پاڻ پري پير،
لاتائون لطيف چئي، واندين مٿان وير،
سرها ڪيائون سير، سرهيون سنگهاريون ٿيون.

(28)

بر وٺا، ٿر وٺا، وٺي ڪڇ ڪنار،
پونياڙي پتن تي، ڏس! نايائين نار،
سباحي ستار، لاتا ڏرت ڏيه تان.

(29)

مڪي مٿان موتيون، اُنيون تي عرفات،
روضي پاڪ رسول جي، رنگ ڪيائون رات،
وڃڻيون پريات، موتي مصر آنيون.

(30)

ڪيائون ميران سندو مجرو، جڙڪيون ۾ جيلان،
جتي غوث بهاؤالدين، اُتي مَرڪيون ۾ ملتان،
ڪنوي خراسان، سڪ وسائون سنڌڙي.

(31)

کانڌا مَر وڪڻ ڪنديون، ڏڻ سپوئي ڌار،
اُپريون سپريون پانهنجيون، سسيون سڀ سنڀار،
بُن ڇڏي چن پئي، وڃي ولهارن وار،
نه اچي اڳڻان بهار، سَلا ڪنديون سڌڙا.

(32)

سارنگ کي سعيو، توکي سعيو نه ٿئي،

جي وَسَٽُ جا ويسَ ڪري، تہ ڪَڪَر ڪَن ڪِيهان،
بادلُ ٿي ٻِيهان، جي اَگَر اچڻ جا ڪَرين.

(7)

ڪُٽڪَن ڪانڌ چَت ڪيو، جُهڙ پَسِيو جُهڙن،
وَر ريءَ وانڍين اڏيا، پڪا سي مَر پُسن،
اُتر ڊاهي اُن جا، تہ ڪَنهن کي ڪارُون ڪَن،
وارِث وَر ٿن، اچي شالَ اولو ڪري.

(8)

ڪُٽڪَن ڪانڌ چَت ڪيو، جُهڙ پَسِيو جُهڙن،
سُڻيو رَڙ رَعَدَ جي، ڪَلِيُون ٿيون ڪَنبن،
ڪُٺِيُون ڪِيَن ڪُڇن، ويچارِيُون وَرَن ري.

وائي

گُر مَر ڪامي، پڇي، آئون ويندي ڌر دوستن جي.
جِيائين ڏجهن ٽڪيو، سَڄُ ٽيائين اچي،
آئون ويندي ڌر دوستن جي.
ٿورا پايو نِينهن جا، ڌر ڀلي جي ٺجي،
آئون ويندي ڌر دوستن جي.

داستان ٿيون

(1)

گَنيرَ گَت سِگن، ڇَلُ جي چاهَ پئي،
هَنڊوا حيرَتَ ۾ پيا، لالي ڪي لَبن،
چَمڪَن چوڏَسَ چَنڊَ جئن، وِجزيون وِهنن،
لوچَن تا لطيفُ چئي، پَسَٽَ لئي پرين،
ڪيسرَ قَريبن، سَنپاري سَيدُ چئي.

(2)

مُنڌَ ٿي مَنڊَل وَجيا، ڪي اوهيڙن اوڪَ،
چاچَر ٿي چَن ۾، مينهون چَرَن موڪَ،
سَرهيون ٿيون سَنگهارِيُون، پويو پائَن طوقَ،
ميها، چيڙَ، ڦَنگِيُون، ٿين سَپِيئي توڪَ،
لاهيَن مَتان لوڪَ، ڏولائي جا ڏينها.

(3)

مُنڌَ ٿي مَنڊَل وَجيا، تاڙي ڪي تنوارَ،
هارين هر سَنباها، سَرها ٿيا سَنگهارَ،

گُڙي ٿو گُمانُ ۾، آيو ڪين آيو،
هارين لاءِ هَر جاءِ ۾، هاديءَ هلايو،
مَتان ائين پانيو، تہ ڪا بادلُ آهي بس ڪي.

(33)

سارَنگ سارَ لهيج، الله لُڳ اچين جي،
پاڻي پوچَ پئن ۾، آرزان اُن ڪَريج،
وَطَن وَسائيج، تہ سَنگهارَن سُڪَ ٿئي.

داستان ٻيو

(1)

پري پٺ تي آيو، سارَنگ سَهجَ مَنجها،
ڪَڙيون ڪَنڌهارَ جئن، وِجُون اُتر واءِ،
سُرُها سَبزا موريا، ڊامُ ڊبَ ڪيا،
ٻهري پَنڻا، پَريائين ڪُن ڪِراڙ جا.

(2)

پَريائين ڪُن ڪِراڙ جا، وِنو وارياسو،
ڪوٽِيئي ڪوڙ جو، چَگُون چوماسو،
ماڪاڻِيءَ تان موٽيو، ڏيئي پَپ پاسو،
خالقَ ڪيو خاصو، چيهو چُڪِيءَ ڪَنڌين.

(3)

گَنگُو جِيان گوڙ ڪري، ڪاهيائين ڪاهوجي ڏانهن،
وِنو مينهن وڌ ڦڙو، سَري پَريائين ساهَ،
ڏيئي پَن پاهَ، پَريائين ڪُن ڪِراڙ جا.

(4)

چيهو چُڪِيءَ ڪَنڌين، ڪيائين گُڙنگَ تي گُلَ،
هَڏا ڪُٽيان هليو، پَري ٿرايون ٿلَ،
آندِيَن آبُ اُچلَ، مَٽي باغَ ٻهار ٿي.

(5)

اچَ رَسِيلا رَنگَ، بادلَ ڪِڍيا بُرجن سينَ،
ساز سارَنگِيُون سُرندا، وِجائِيَن بُرجنگَ،
صُراحيُون سارَنگَ، پُلُئيُون پَدامَ تي.

(6)

مينهان ۽ نِينهان، ٻئي اکر هيڪڙي،

اڳي آسمانن جو، توکي ڪاريو سِيرُ ستارُ.
 “وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ“، توسين قادر ڪيا قرارُ.
 آهين ڪَرَمَ ڪَرِيمَ جا، اَحْمَدَ ساڻ اُپارُ.
 اُڪنڊا جي اُڀر ڪي، سَڙها ٿيا سَنگهارُ.
 موڪل ٿي مينهن ڪي، دوست هٿان ڍلدارُ.

داستان چوٿون

(1)
 موٽي مانڊائڻ جي، جُڙي ڪيائين جوڙُ،
 وَجُون وَسَنُ آئِيُون، ٻه ٻه ڪري ٻوڙُ،
 اُنن جا عالمَ ڀر، ڪَرَن اَنڌر ڪوڙُ،
 سارَنگ لائي سوڙهه، ساندهه سُهائو ٿيو.

(2)
 موٽي مانڊائڻ جي، پري ڪيائين پيڇُ،
 وَجُون وَسَنُ آئِيُون، سارَنگُ چڙهيو سيڇُ،
 تنهن ٿوريون نوازيون، ڏوٿان ڏيئي ڏيڇُ،
 بچَ ڪٿي پَتَ هليا، هاري منجهان هيڇُ،
 راضي منجهان ريڇُ، عالمَ سڀ آباد ٿيو.

(3)
 موٽي مانڊائڻ جا، پري ڪيائين پَرُ،
 وَجُون وَسَنُ آئِيُون، ڪوڏان ڪٽي ڪَرُ،
 مينهڻون پاڻ مُراڏيون، ٿڌا چَرَن ڦَرُ،
 وڏي اوهه آئيون، پُٺي لائي ڦَرُ،
 ساري اُچيو سامهڻيون، ڏين ڪيرَ سَجَرُ،
 ساڻ وانڊين، وَرَ، پَرِيُون پَرچَ جُون ڪِيُون.

(4)
 موٽي مانڊائڻ جي، واري ڪيائين وارُ،
 وَجُون وَسَنُ آئِيُون، چڱي پَتَ چوڌارُ،
 ڪي اُٿيون اِسْتَبُولَ تي، ڪن مَڇيان مَغربَ پارُ،
 ڪي چمڪن چين تي، ڪي لَهَن سَمِرَقَنْدَ سارُ،
 ڪي رَمي ويئون رُومَ تي، ڪي ڪابلَ، ڪي قَنْتارُ،
 ڪي دِهلي، ڪي دِڪَن، ڪي گَزَن مَٿي گِرَنارُ،
 ڪن جُنبي جيسلميرَ تان، ڏنا بيڪانيرَ بَڪارُ،
 ڪنهن پُڄ پڄاڻيو، ڪنهن ڍٽ مَٿي ڍارُ،
 ڪنهن اُچي عَمَرَڪوٽ تان، وسايا وَلهَارُ.

اُچُ پڻ مُنهنجي يارَ، وَسَنُ جا ويسَ ڪيا.
 (4)

مُنڌ ٿي مُنڊَل وَڃيا، آيو جُهڙ جهاتي،
 هيڪُ آزان اُن ٿيو، ٻيو مَڪڻ منجهه ماتي،
 ڪَلَمي سين ڪاتي، لاٿر ڪُٽ ڦلُوبَ تان.

(5)
 موٽ، مُنهنجا سُرِين، آئيئي اللهُ،
 توکي ساري ساهُ، اُڪنڊيو آهون ڪري.

(6)
 اَگَر ڪيو اُچَن، سَجَنُ سائو مُنهن جَن،
 پاسي تَن وَسَن، جي سَپَ جَمَانڌرَ سَڪيا.

(7)
 پاڇاڻان پِيئي، ٿيو آڳاٽا آڳرو،
 چُڪس سڀ چڱي، تڏهن موليٰ مينهن وسائيا.

(8)
 اوچُ گهرجي آڇڪو، جُهپو سَهِي نه سِيءُ،
 سَٺائِيحَ سُوڙَ ڪي، حالَ منهنجو هِيءُ،
 اڳُ آيو ٿي، ته ڊولا ڪنهن ڍنگَ ٿيان.

(9)
 ڪانڌا! ٿنهنجي پاندَ ري، سَنجهي سِيءَ مَران،
 ڪامِلَ! ڪپاهَن ڀر پيئي نارَ ٿران،
 تاريءَ تنهن ٿران، جنهن وَرَ وهائيءَ واريو.

(10)
 ڪانڌا! ٿنهنجي پاندَ ري، سِيءَ مَران سڀ راتِ،
 ڪامِلَ ڪپاهَن ڀر، جهپُ ٿ اُچي جهاتِ،
 اُچين جي پريات، ٿئون سِيءَ نه ساريان.

(11)
 سينڊو مينهن پُساڻيو، سري ٿيو سيلو،
 پڪي پيهي آڻيو، رَحْمَتَ جو ريلو،
 ساڄن سويلو، پيڇ پنيءَ گهر آڻيو.

واڻي

اڳيون ميگهه ملارَ، صُورثَ ٿنهنجي سڀ جڳَ موهيو.
 سَجدو فيلَ في الحالَ، ڪيو پسي مُطلبَ نُوڙَ نراڙُ.
 ڄاڻَ وقتَ ڄامَ جي، ڪريا ڪوٽَ ڪُفارُ.

سائينم! سدائين، ڪرين، مٿي سنڌ سڪار،
دوست! منا دلدار! عالم سڀ آباد ڪرين.

(5)

حڪم ٿيو بادل ڪي، سارنگ ساڻ ڪجن،
وڃون وسڻ آڻيون، ته ته مينهن ٿمن،
جن مهنڱي لئي ميڙيو، سي ٿا هٿ هڻن،
پنجن منجهان پندرهن ٿيا، ايئن ٿا ورق ورن،
ڏڪاريا ڏيه مان، موذي شال مرڻ!
وهڪئي جن وره ٿيا، موٽيو سي مڙن،
وري وڏي وس جون، ڪيون ڳالهيون ڳنوارن،
سيتڏ چئي سين، آه توه ٽنهنجي آسرو.

(6)

واهوندان وڃون ٿيون، ڪڙيون ڏنهن ڪنيات،
ڪنڊيون ڪاهي گس ڪريو، وڃون ڪريو واٽ،
سنگهارن سڪ ٿيا، لئي اڃ اسات،
جهڙ ڦڙ ڏيئي جهات، پُسايندو پٽيون.

(7)

ڏت ڍري پت پيون پاسي پارڪر،
سڀئي پريا سر، پلر جي پالوت سين.

(8)

ڏت ڍري پت پيون، آيون عمرڪوٽ،
پُسايائون پلر سين، سڪا پت جي سوٽ،
چنچل ڏيئي چوٽ، سڀ سامارو سر ڪيو.

(9)

ڏت ڍري پت پيون، آيون ڪاهي ڪاماري،
ونا پت پراڻ جا، وڻيون ساماري،
گگر ۾ ڪاري، وڃڙين، پسو! ويس ڪيا.

(10)

ڏت ڍري پت پيون، وڃون ويس ڪري،
مينهن وسي ملڪ جا، ڇڏيا ٿل پري،
قادِر ڪرم ڪري، سڪا پت ساوا ڪيا.

(11)

ڏت ڍري پت پيون، ٿيا ولهارن ويءَ،
سورج ڪمر نه پاڙيان، سيٽن جي شبيهه،
جي جانب اندر جيءَ، سي پرين پيهي گهر آيا.

(12)

ڏت ڍري پت پيون، وڃن ڪيو واڃو،
پڪو پنهنجي پرين لئي، سڀي ڪر ساڃو،
سجڻ سباجهو، پيڇ پني گهر آيو.

(13)

ڏت ڍري پت پيون، وڃون ڪري وارا،
اُنا وڏي اور سين، گگر جي ڪارا،
واحد و سڪارا، چوڌاري چڱان ڪيا.

(14)

ڏت ڍري پت پيون، وڃن ڪيا ڌرم،
واحد وڏائي ڪيا، ڪنڊين ساڻ ڪرم،
سنگهارن شرم، رک منهنجا سڀرين.

(15)

ڏونگا آڇ م تن ڪي، ڪاسا جن جو ڪم،
پنندي پرڏيهه ۾، تن سوڍين ٿي شرم،
اُتئين گهڻي ادب سين، ڳالهائين نرم،
قادِر ڪر ڪرم، تن وطن ۾ وس ٿي.

(16)

سڄو صاف نه اُپري، سڙلي وڃان سڄ،
منهن چڙهيو ماڻهن ڪي، ڏي واڏايون وڃ،
هينئر ڪپ م ڪڇ، سڳها ملندءَ سڀرين!

(17)

سجڻ ساوڻ مينهن چئن، جهڙڪن پاسي جهوڪ،
ڏيندا پاڻ پتن ڪي، منجهان مينهن موڪ،
لُس پيارين لوڪ، اگم ڪيو اکين سين.

(18)

اندر جهڙ جهور وهي، بهر برسي بوند اپار،
وت جنين جي يار، سي اوڪاڻين نه اڪيون.

(19)

اندر جهڙ جهور وهي، بهر ڪڪر نه ڪوءِ،
وسائيندي وڃڙي، حُب جنهن ڪي هوءِ،
لالن جنين لوءِ، سي اوڪاڻين نه اڪيون.

(20)

اَندَر جُهڙُ جهورَ وَهي، بھري نہ برسي بوند،
سَجڻُ جنھين جي هوند، سي اوکاڻين نہ اڪيون.

(21)

وَسِي ساري رات، صُبحَ جو ساهُ کڻي،
مَنجھيئي مينھن پرين جو، جي تَن ۾ هئي تات،
تہ وهاڻيءَ پريات، هوند بادل بسُ ئي نہ ڪري.

(22)

اَگَر جي آئيُون، اُتران ڪري اُور،
جي پرين هڻڙا ڏور، سي مون کي مينھن ميڙيا.

وائي

آئي مُندَ ملار، ميگھ ملار، آئون ڪُنھنبا ڪُنڌيس ڪڙڙا.
وَسڻُ جا ويس ڪيا، اُچُ مُنھنجي يار،
آئي مُندَ ملار.
لارَ لائيندي وڇڙا، پتڙس پِنيا وار،
آئي مُندَ ملار.
پڪي آءُ پرين تون، لهُ تون سَيد سار،
آئي مُندَ ملار.

سُر سريراڳ

داستان پهريون

(9)

ڪوڙ ڪماءَ مَ ڪُڇ، اُتي اور الله سين،
ڪڏ تون دغا دل مان، صاحب وڻي سڄ،
محبت سَندو مَن ڀر، ماڻڪَ ٻارج مڇ،
ان پَر اُتي اُچ، تہ سودو ٿيئي سڦرو.

(10)

سودو جو سڦرو، سو مون پلڻي پاء،
وَس ويچارِيءَ ناهِ ڪو، تون آگا! عَرَضُ اگها،
ريءَ همراهيءَ هاديءَ جي، مُور نہ ٿئي ڪي ماء،
لُطف ساڻ لنگها، لاهرو لهرن وچ مان.

(11)

لڙ، لهرِيُون، لَس، ليٽ؛ جتي اُنٺ نہ آبُ جو،
الله! اُت مَ اولين، ٻيڙا مَٽي پيٽ،
جوڪو ٿئي مَ جهازَ کي، ڦرهي اُچي مَ ڦيٽ،
لڳي ڪا مَ لپيٽ، هن غاريبي غراب کي.

(12)

سڙه سَنوان، لاڄو نوان، اولا سَندنِ عاج،
ساڻي سَفرِ هليا، پري جُنگِ جهاج،
حاصل ڪَريين حاج، واحد! وڻجَارَن جي.

(13)

سڙه سَنوان، لاڄو نوان، مُهاڻا سَندنِ مير،
ساڻي سَفرِ هليا، ٿيا سڻاوا سير،
جي اچن ساڻ اڪير، سي ٻيڙا رَڪين ٻاجه سين.

(14)

منجهان پيئي مَڪڙِيءَ، ڪا جا پاڻي پَڪ،
وڪڙ هڻي وُنگ، ڪڍجي ڪارو ٿيو.

(15)

منجهان پيئي مَڪڙِيءَ، ڪا جا پاڻي بوند،
سيئي ڏنم رُوند، وڪڙ جَنِين وِجائيو.

(16)

وهاڻيندڙ ويسرا، وڪڙ ڏيرئون ڏير،
ڪَنين وهاڻي وَس ڪيو، وڪڙ وڏي وير،
ڪَنين گهمندي سير، وڪڙ وڪامي ويو.

(1)

مان پُڇنئي سُپرين چتان لاهِ مَ چُر،
اُنين جا اُمَر، ڪڻ، تہ خالي مَ ٿيبن.

(2)

مان پُڇنئي سُپرين، چتان چُر مَ لاهِ،
پرين اڳيان پاء، پلو مَگنهار جئن.

(3)

مان پُڇنئي سُپرين، چيتاريچ چٽ،
دائما دُوربيءَ ڀر، پَسين وِلاثن وِث،
نيهه نيڪاري نٿ، ملاح گڏ مُعلم سين.

(4)

مان پُڇنئي سُپرين، چٽ ڀر رَڪج چيٽ،
سينو ڏوئي صاف ڪَر، صابڻ ساڻ سڀيت،
سامونڊي سُچيٽ، ٿي تہ پُهچين پار کي.

(5)

مان پُڇنئي سُپرين، چٽ مَ چيتاريچ،
ڪڇ ڪاڻي ڪڇ کي، ڪوڙ مَ ڪمايچ،
وڻج وهاڻيچ، سڀ سوداگر سڄ جو.

(6)

مان پُڇنئي سُپرين، چتان لاهِ مَ چور،
ڪڍي ڇڏ ٿون قلب مان، ماري ڪوڙو ڪور،
هُن پَر سَندو هور، مَتان تو معاف ٿئي.

(7)

ڪاڻو ڪمايوم، موتي مُون نَ وڻجيا،
سيهي جو سيد چئي، وڪر وهايوم،
ههڙو حال سَندوم، توه ٽنهنجي اُبهان.

(8)

ڪُڇ ڪمايم ڪوڙ، ڀڳم عهد الله جا،
پڇرو جو پاپن جو، سو چوٽيءَ تائين چور،
معلوم اٿيئي مذڪور، ڳوڙها، انهيءَ ڳالهه جو.

وائي

سھسين شڪرانا، ڪوڙين پال ڪريم جا.
 حمد چئج ڪڪير ڪي، جوڙ هڻي جانا،
 ڪوڙين پال ڪريم جا.
 تو ڏيڪاري تو ڌڻي، باطن جا بانا،
 ڪوڙين پال ڪريم جا.
 متان مردا وسارين، صاحب جي ٿنا،
 ڪوڙين پال ڪريم جا.
 دوست رڪي دل ۾، پڙه لالڻ لسانا،
 ڪوڙين پال ڪريم جا.
 جفا ڏيئي جيءَ ڪي، ٿي فڪر منجهه فنا،
 ڪوڙين پال ڪريم جا.
 ٿسي تو سين توهه ڪري، من اگو احسانا،
 ڪوڙين پال ڪريم جا.
 ڪڍ ٿون دغا دل مان، ٻانهي سين ٻانهي،
 ڪوڙين پال ڪريم جا.
 صاحب وڻي سچ سين، ٿي دانه ديوانا،
 ڪوڙين پال ڪريم جا.
 جي تسليم سين تحقيق هئا، سي ڪئن آمانا،
 ڪوڙين پال ڪريم جا.
 جاگيا جي جبار ٿي، سيئي سمانا،
 ڪوڙين پال ڪريم جا.
 فاڌڪروني اڌڪر ڪم، ڪهيو ڦرانا،
 ڪوڙين پال ڪريم جا.
 واشڪروالي ولا ٽڪڙون، ڪڍ تو ڪفرانا،
 ڪوڙين پال ڪريم جا.
 سڀ سنواري سڀرين، ڪول تو ڪنا،
 ڪوڙين پال ڪريم جا.
 چڱي چئج چاهه سين، مدخ ايءَ منا،
 ڪوڙين پال ڪريم جا.
 تائب ٿيو ٽڪڙا، جوشان، جوانا،
 ڪوڙين پال ڪريم جا.
 نه لهين ٿون لطيف کان، امن ايمان،
 ڪوڙين پال ڪريم جا.

وائي

(2)

مون ۾ تون موجود! آءُ ڳاهين آهيان!
 آءُ آسونهي آهيان!

اڪيون اڪڙين ڪي، سڪيو ڪن سڄوڏ،
 آءُ آگاهين آهيان!
 آءُ آسونهي آهيان!
 تيلانهن رسيون ٻوڏ ڪي، جيلانهن ٿيون نابوڏ،
 آءُ آگاهين آهيان!
 آءُ آسونهي آهيان!
 ماڙهن جي موٽڻ جو، صاحب هٿ سڄوڏ،
 آءُ آگاهين آهيان!
 آءُ آسونهي آهيان!
 ان ڌر سڀئي آگاهي، جن وڃايو وڃوڏ،
 آءُ آگاهين آهيان!
 آءُ آسونهي آهيان!

داستان ٻيو

(1)

جيڪي منجهه جهان، سو تاريءَ ٽڳي ٽنهنجي،
 لطف جي لطيف چئي، تو وٽ ڪمي ڪان،
 عدل چٽان انءَ، ڪو ڦيرو ڪڇ فضل جو.

(2)

ساري رات سُبْحان، جاڳي جن ياد ڪيو،
 ان جيءَ عبداللطيف چئي، مٽيءَ لڌو مان،
 ڪوڙين ڪن سلام، اچيو آگاهه ان جي.

(3)

سيوا ڪر سمنڊ جي، جت جڙ وهي ٿو جال،
 سعين سڀڄن سمنڊ ۾، ماڻڪ، موتي، لال،
 جي ماسو مليئي مال، ته پوڄارا پُر ٿئين.

(4)

سي پوڄارا پُر ٿيا، سمنڊ سيويو جن،
 آندائون عميق مان، جوتي جواهرن،
 لڌائون لطيف چئي، لالون مان لهرن،
 ڪانهي قيمت ٿي، مل مهانگو ان جو.

(5)

سيوڻو جن سُبْحان، وير نه وڙهي تن سين،
 توبهه جي تاثير سين، ٿري ويا ٿوفان،
 ڏيئي ٽوڪل ٽڪيو، آڙ لنگهيا آسان،

ڪامل ڪشتيان، وچ ۾ گڏين واهرو.

(6)

ساري رات سڄاڻ، سڌو ڪن صاحب سين،
بانھپ ڀري پيڙيون، هليا جوپ جوان،
پاڻي پهلوان، لحظي منجه لنگهي ويا.

(7)

بانھپ جو پيڙين ۾، وگر وڌائون،
موتي معرفت جا، سڄا سوڊياڻون،
التائب من الذنب، ايءَ ڪٿيائون،
اٺين جيءَ اٿون، برڪت ٻار لنگهائين.

(8)

جنين سڌي، سڄ جو، وگر وهايو،
بخرو لهر البشري جو، اُنهيڻ لئي آيو،
اُن کي لالڪ لنگهايو، ساندارو سمنڊ جو.

(9)

ايءَ گت عواصن، چئن سمنڊ سوجهياڻون،
پيهي منجه پاتار جي، ماڻڪ ميڙياڻون،
اُٿي ڏناڻون، موتي لال هئن سين.

(10)

اچارا عميق جا، گڏيا عواصن،
جهريون جهاڳي اُٿيا، ڪارونپار ڪئن،
سمنڊ سوجهي جن، اُٿي امل اوليا.

(11)

ويا جي عميق ڏي، منهن ڪاڻو ڏيئي،
تن سپون سوجهي ڪڍيون، پاتاران پيهي،
پسندا سيئي، امله اڪڙين سين.

(12)

آڏو چڪڻ چاڙه، منهنجي موج نه سهي مڪڙي،
ميڙي منائين جو، بيحد چاڙهي ٻار،
چوڻ چارو ناه ڪو، بڏيون بي شمار،
ڪپر ڪارونپار، اڪارئين احسان سين.

(13)

وير م لاهي ويه، مٿي آر اوڙاه جي،
پسي پاڙي واريون، ڪج آنديشو ايه،

ويندو نه پسين ڏيه، پٽن هن پار مٿي؟

(14)

اٺي پهر اوڙاه تي، منجه گهر ڪهاري،
وس نه ويچاري، ته ڪا ماڳ ڏڪندي مڪڙي.

(15)

هڪي بانهي چٽ ۾، بي صاحب سنواري،
ڏنگي هن درياه مان، هلائي هاڪاري،
تراڙو تاري، ستر سيئي ڪري.

(16)

هڪي بانهي چٽ ۾، بي ستي صاحب،
ڪڍي اونهي ڪن مان، اي آڳي جو عجب،
ايءَ سائينءَ جو سبب، چئن ٻڌا اڪاري پار مان.

(17)

هڪي بانهي چٽ ۾، بي جا ڪري الله،
پاڻهيڻ وجهي ڪن ۾، پاڻهيڻ اڪاري اوڙاه،
تنهن واحد کي واه، جو ستر سيئي ڪري.

(18)

هڪي بانهي من ۾، بي جا الله ڪري،
پاڻهيڻ وجهي ڪن ۾، پاڻهيڻ ڪنڌيءَ تي،
ستر سي ڍوئي، جي تڙ توائي مڪڙ!

(19)

هڪي بانهي چٽ ۾، بي ڪري جوڙ جبار،
ڪڍي اونهي ڪن مان، ايءَ آڳي جو آڌار،
جهاز جوهرين جو، تنهن کي پو نه ڏي پتار،
ننڍا وڏا مڪڙا، سڀ پسندا پار،
جيڏانهن منهن مڏيني جو، سڄي محمد موچار،
سباجهو ستار، ستر سيئي ڪري.

وائي

ڪنڌي ساريان ڪان، يا امن امان!
يا الاهي! باجه ٻلائي پائين.
گڏ ڳاڙهو ناه ڪو، اُڀر ٿيا عصيان،
يا الاهي! باجه ٻلائي پائين.
خبر ناه قبر جي، نسورا نسيان،
يا الاهي! باجه ٻلائي پائين.
والي! رسج وهلو، ارڪ ٿيا انسان،

(2)

تري تڻ پياس، پاسنئون پاڻي وهي،
گوهو جهڙ جهڻو ٿيو، لاجو سڀ لڙياس،
جيان سڌر سڪائياس، وهي تي وه ساهون.

(3)

وينو تڻ ٿينس، مڪ ڏيهائي مڪڙي،
سناهي سيد جڻي، مٽي نيدوءَ نينس،
وتائي وڌاندرا، لاجو لڳائينس،
آخر اهرائينس، تڻ جوکو ٿئي تڻ جهڙ کي.

(4)

تڻ ٿيندو آءٌ، مڪ ڏيهائي مڪڙي،
ساناهي سمونڊ جي، منا مور مر لاه،
اڄ ڪ سنجھ صباح، اهرندي اتانگ ٿڙين.

(5)

تانگهي ۾ تائي، ٻنڌ پنهنجو ترو،
اونهي ۾ آئي، ڪوئ ڏيندءَ ڪو پيو.

(6)

وگر سو وهاءِ، جو پئي پراڻون تڻي،
ويچيندي ولات ۾، ڌرو ٿئي تڻي،
سا ڪا هڙ هلاءَ، آڳه جنهن جي ابهين.

(7)

وڻي وجهو وگر جا، ڏنگي ۾ داڻا،
وير وڙهنديئي، ويسرا، وه مر، ويگاڻا!
هيءَ ننڊ، تڻ جاڻان، ڪڏهن هڻنديئي تار ۾.

(8)

وڻجارا، ويني، تو تڻ سرندي شاه ري،
مڪ پنهنجي مڪڙي، چڱي ڪر چيني،
پاسا پاڪڙين جا، سمنڊ تو سيڪي،
جي لنڊا ۾ ليڪي، وير وڙهندي تڻ سين.

(9)

وه تڪ وهڪرا، جيت ننگر تڻ نهرن،
وڌانديون وه ساهيون، ججهي زور جنبن،
نيوئ ۾ ناتاريون، وڻجارا وجهن،
ملا معلمن، مون گري سئي ڳالهڙي.

يا الاهي! باجهه ٻلائي پائيان.

سڻ سباجها سڀرين! نعرو، نگهبان،

يا الاهي! باجهه ٻلائي پائيان.

مديون پسي منهنجيون، سرمايا شيطان،

يا الاهي! باجهه ٻلائي پائيان.

هن منهنجي حال تي، هتي هتي ڪن حيوان،

يا الاهي! باجهه ٻلائي پائيان.

سائين! سڪاڻي آهين، سامونڊي سُبْحان،

يا الاهي! باجهه ٻلائي پائيان.

ٿرهو چڻر تار ۾، رسچ ٿون رحمان،

يا الاهي! باجهه ٻلائي پائيان.

بيلي جو ٻڌن جو، مون تي موتي مان،

يا الاهي! باجهه ٻلائي پائيان.

وينو پني پتو، ڪر پيرو مٽي پاڻ،

يا الاهي! باجهه ٻلائي پائيان.

خالق تان خوب ڪيا، گولن جا گذران،

يا الاهي! باجهه ٻلائي پائيان.

اٿون پڻ آندو ان ۾، وينو پنان پاڻ،

يا الاهي! باجهه ٻلائي پائيان.

سڀ سوالي سمڪڻا، داتا ڏيئي دان،

يا الاهي! باجهه ٻلائي پائيان.

ولها سڀ وڻهيان ڪيا، تنهنجي جود، جوان!

يا الاهي! باجهه ٻلائي پائيان.

متان مون کي ڇڏين، بيلي سندا پاڻ،

يا الاهي! باجهه ٻلائي پائيان.

وير وسيلو آهين، داڙو ۾ ديوان،

يا الاهي! باجهه ٻلائي پائيان.

لاءِ ڏهارين ڏينهن کي، خيمون اڏيو خان،

يا الاهي! باجهه ٻلائي پائيان.

اُتي عبداللطيف چئي، سڻج ڪا سلطان،

يا الاهي! باجهه ٻلائي پائيان.

داستان ٿيون

(1)

بيڙي پراڻي، وگر پاء مر وٿرو،

تري ۾ تڻ پيا، پاسنئون پاڻي،

هي، هڏ وهائي، ڪڙه ڪالھوئي ڏينهن کي.

توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.
 ڪُلُ نَفْسِ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ، پڙهو اِيءِ پِچارِ،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.
 شڪارُ تون شهبازُ جو، تون تان منجهه شڪارُ!

توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.
 يَوْمَ يَفِرُ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ، حَتّٰى يَجْعَلَ يَارَ،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.
 تَرَهُو چنو تار ۾، اچي ٿون، اوسارِ.
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.

لَڪَ مِزِيئي ٿنڀا، هُنهين ويا هزارِ،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.
 ڏِئِي جي اللهَ کي، هُونڌ ٿيڻن پريڻن پارِ،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.

جوئن مٿان جُٽڪي، ڏني ٿنهنجي دارِ،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.
 جيئو آهَ حديثِ ۾، انڌي اِي آچارِ،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.

وَتِيئي ڪيئن وَلَهَن سِين، ڪَنبي پَر ڦهارِ،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.
 سا ڪئن هلي توسين، جا پِڳي کان پِتارِ؟
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.

چئن جالُ نہ نِبهي، سُڻج، اِي سَنڀارِ،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.
 جَمَ وساريين ويسرا، پِتَن جي ڀَلڪارِ،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.

داستان چوٿون

(1)
 مُون ٿي چِيئي ڪانڌ، پُتي پاڙَ مَر مَڪڙي،
 سِڙه پُراڻا پانڌ، لَهريُون سَهِي لَڳنديُون.

(2)
 اڳهين اُتومانءَ، تہ مَڪ پَنهنجي مَڪڙي،
 پورا شَڪُ مَر پانءَ، لَهريُون سَهِي لَڳنديُون.

(3)
 اچي سو ڏنوءَ، جو ڪَپَر سَوءَ ڪَن سِين،
 سَتي لوڪ، لُطيفُ چَئي، يادُ نہ ڏرو ڪِئوءَ،

(10)
 جُتو وانءُ، جَهارَ، گَڏيو غُرابن سِين،
 پُوريندي هُنَ پارَ ڏي، سَڌَر ڪُڻج سارَ،
 اچَن تا آوازَ، سَتاڻي سَمُونڊَ جا.

(11)
 ڳوڻا ڪالهه ڳڻي، اُن وِڌا اُترِ آسَري،
 آلا! جُهري مَر اُن جي، اولي جي اُڻي،
 وِڻجَارَن وِڻي، وِڪڙ وِڌو پيڙيڻ.

(12)
 پيڙي ٿنهنجي باجهه، وِڪڙ تنهن وِصالَ جو،
 ڳوڻا، اولاءِ، تو ڪيا، سڀ سُونهارا ساڄِ،
 اُتِ ڪا مُعلمَن حاجَ، حَتّٰى پُورَ وارو پاڻهين.

(13)
 جَر ۾ قوتو چئن، لَهريُون لَڳندي اڌ ٿئي،
 ٿون پُڻ آهين تَن، ڏنڀا ۾ ڪو ڏينهو.

وائي

سائين نندا بار، وو! ٿن پانڌين نندا بار،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.
 پاتا پاڙيوارين، پڳهه منجهه پاتارِ،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.
 پَتڻ ٿو پُورَ ڪري، آئي ٿهجي واري،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.
 سَجيُون راتِيُون سُمهين، ڪيو منجهه خُمارِ،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.
 ڪِ تو ڪَنين نہ سَئي، هَلڻ جي هاڪارِ،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.

تائِب ٿيو تڪڙا، سَجي اِيءِ سَنڀارِ،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.
 نَنڊ نہ ڪَجي ايتري، سُڻج، ادا يارِ،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.

سائينءَ مُڪئي سَڄَ کي، تون ڪوڙو منجهه ڦٽارِ،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.

ڪِ تو ڪَنين نہ سَئي، ڪَپَر جي ڪُوارِ،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.

گهڙان ٿي ريءَ گهڙي، الاهي ٿهارِ،
 توڪي آرسُ اڳڙيئن ۾.
 هو جو شَڪُ شارڪَ جو، تَنان رَڪُ، سَتارِ!

ڪَپَرُ تُو ڪُن ڪري، جئن ماتي منجهه مهِي،
ايڏو سورُ سهِي، بندِ نه ڪجي، ناڱا.

(12)

سندي معلم آسري، سنا سڀ پئي،
ائين پڻ سمهو ناڱا، بندرِ ناه پئي،
جن جي لائق لڄ رکي، سي سڀ لنگهيندا لڪيون.

(13)

اورياڻين آئين، ميڙيو معلم خبرون،
سا تان سڏ نه ڏين، جتي وه ويڏ ڪري.

(14)

ناڱو نگهباڻ، معلم منجي خبرون،
جن ساري گنيو سمونڊ تي، سفر جو سامان،
لطف ساڻ لطيف چئي، تن لنگهيو طوفان،
سنياري سبحان، وڃي عادنئون اڳتا.

(15)

ملاحظو مهراڻ جو، مور مر لاه مناء،
سامونڊي سنڀال ڪي، سمهڻ آيتي ساء،
جاڳي جر متاء، تاري وانء تراڙ ڪي.

(16)

تاري وانء تراڙ ڪي منجهان موج ملاح،
داهون ڪن درياه جيون، اونهي جا آگاه،
سونهن جي صلاح، وٺ ته وير لنگهي وڃين.

(17)

سونهان سڏيون ڏين، هن ديواني درياه جيون،
ڪوڙ اوڏائي ڪين ڪي، رڳو سڄ سودين،
عجز جو آڌ رات ڪي، وڪڙ وهائين،
ساڻ نباهيو نين، ثابت انهن سير مان.

(18)

ئون ويسرو وير، ساڻين سنڀت پند جي،
جوڙي جنگ جهاز ڪي، ڪوڏ هٽائج ڪير،
وهي وڻجارن جي، بندر ڏانهن بهير،
گهر ٽين جي ڪير، جني لاڳيدار لنگهائيا.

(19)

قرقل، قوتا، پارچا، پاڻي پاتاڻون،

غافل ٿي غراب ڪي، اوڙاه تي آندو،
سو چتر چوهي کان رڪين، جو پيو پراڻون پوء،
جهاز صعيقن جو، پاڻي ۾ پرتو،
سڀدا ساڻ سندو، پر بندر پهچائين.

(4)

پاڻ پراڻو چاڙهيو، وڪڙ وڻجارا،
اچي لهريون لڳيون، ٻيڙي ٻپارا،
جاڳو جي يارا، ته تڙ ٽوئي نه ٿئي.

(5)

لهرين ليکو ناه ڪو، جت ڪپر ڪن ڪارا،
اچارا عميق جا، اچن اوپارا،
اُتي آسارا، وير ويڙهندي ويسرا.

(6)

وير ويڙهندي ويسرا، اُتي توه طلب،
سائر ڪنهن سبب، ڪاله ته وڌي ڪن ۾.

(7)

ڪاله وڌائين ڪن ۾، جاڏا جنگ جهاز،
تنهنجي اُچ تراڙ، آهي آڙ اڪين ۾.

(8)

آهي آڙ اڪين ۾، ناڱا ڪڇ نگاه،
وڏا ٻيڙا ٻوڙيا، سائر ڏيئي ساه،
ملاحظو ملاح، ڪڇ ڪو انهي ڪن جو.

(9)

ڏنگي وچ درياه، ڪي ٻڏي ڪي اُپڙي،
هو جي واڍي واڻيا، سي سونهن سڀ سڙيا،
معلم ماڳ نه اڳين، قلنگي منجهه ڦريا،
ملاح، تنهنجي مڪڙي، اچي چور چڙهيا،
جتي ڍنگ ڍريا، تتي تاري تنهنجي.

(10)

ٻيڙياتا ٻيڙي، تو نه ڦنديون ڳالهائون،
سڄيون راتيون سمهين، پڙ سڪاڻ ڏيئي،
صباح سڀيئي، پار پڇندء خبرون.

(11)

بندر جان پئي، ته سڪاڻيا، مر سمهو،

(4)

جڳا ڪن چڱاڻيون، منائون مٺن،
جو وڙ جڙي جن سين، سو وڙ سيئي ڪن.

(5)

مِين مٽي سَمرا، ڪُهين سڏ ڪرين،
ساڻ ٻاهيو نين، اِيءَ پَر سَندي سَجڻين.
(6)
وڻ ويهي جو جي لُهين، تہ بي ڪار نہ ڪرين ڪا،
سا پُروڙج ڳالھڙي، وڻجارن وٽا،
موتي جن هٿا، آندڙي ڪُهڙي آدب سين.

(7)

اُمْلَه آچ مَر اُن کي، جي نہ پُروڙن مٺ،
جتي گڏ جيئي جوھري، ماڻُڪ تَتِهين مٺ،
جَنين سوَن سين سَت، تَن هُتي ري رَد ڪيو.

(8)

سونا! وانءُ صَرافِ سينءَ، لڏو لاهر مَر لڏ،
سودو سوئي چڏ، جنهن ۾ جواهرِ ناهر ڪو.

(9)

سونا! وانءُ صَرافِ سينءَ، لڏو هڏ مَر لاهر،
آهي تَن اُونداھ، جن جواهرِ ضايع ڪيا.

(10)

جو صَرافن لڏيو، تہ تون پڻ لڏج، سون!
قُدُرُ لَهَنءَ ڪوَن، نيئي گڏيندڙي گڏوئ سين.

(11)

وَجَن مَر وينجھار! پاڻيٺ جي پَرَڪٿا،
ڪَنِيرُ پايو اُڪيين، لَهَن سَيڪَنهن سار،
موتيءَ جي مزاج جو، قُدُرُ منجھہ ڪنار،
صَرافنئون ڌار، ماڻُڪ مَلاحظو ٿئي!

(12)

جي نہ سُجائن سَچ کي، وه مَر تَنين وٽ،
اُمْلَه کي اڏ ڪري، پاڻا هُندا پَت،
وڃي مَهر تَنين وٽ مٺ، جي پارِگو پارِس جا.

(13)

قَدَر وارا ڪم ٿيا، ڪُٺا خُرِدار،

ڪوئيون قيمَت سَنديون، تَر ۾ تاڪيائن،
لاڄن منجھہ، لُطيفُ چئي، بيڙا ٻڌائون،
نڏرُ ٻِي جامر جو، چڙهندي چيائون،
جي چُهِي چوڙيائون، سي بيڙيون رَڪين باجھہ سين.

(20)

وچين جان ويهي، جَر پَلڻو پائيان،
”تَر بيڙا، گُهر سُپرين“، اوسه اِي پيئي،
جئن وڻجارو سين وڪرين، سَرها سَپيئي،
حرمَت ساڻ حَيَب جي، سُونگتا نہ سيئي،
پاڻهي اُوءَ پيهي، ڪنڊ ڪيڙائو آڻيا.

واڻي

عُمرِ سَپِ عَبتُ، ويل وِجايمر، وقت وِجايمر پانهنجا.
ويني لَڪيو لوڙيان، جيڪين ڪَٽو مَس،
ويل وِجايمر پانهنجا.
اچي اِياڳيني کي رَسِج، اچي رَس،
ويل وِجايمر پانهنجا.
حالُ مُنهنجو هَٿو جهڙو، تان تون پريمِ پَس،
ويل وِجايمر پانهنجا.
قَلبُ جو ڪارو ٿيو، ڪاتِب لاهيين ڪَس،
ويل وِجايمر پانهنجا.

داستان پنجون

(1)

سَپِيئي سَئينءَ ڪرين، ڪو مَر مُنجهابين وات،
سَهڪي ڪِچ سَچا ڏٺي، سَچي جا صِراط،
سُپيريان جي سات، لائو لَگو ميڙيين.

(2)

سَپِيئي سُبْحان جي، ڪَر حَوالِي ڪَم،
ٿيءَ تحقيقتُ تسليم ۾، لاهي عَمَ وَهَم،
قادرُ ساڻ ڪَرَم، حاصل ڪري حاج تو.

(3)

چَڪَن ساڻ چَڱاڻيون، اِينءَ سَپِڪو هوءَ،
تو جئن ڪري نہ ڪوءَ، بِيچن ساڻ پَلاڻيون.

چورُ اُيو ايئن چوء، تہ آءُ اُهوئي آهيان،
جي آسي اکين هوء، تہ لڪي کي ڪوئ لهي.

(23)

چوري پھتُ گُجهه سين، پڌرِ ناهِ آرڻ،
پوءِ لڪاڻج وڻ، پهرين لڪائي پاڻ کي.

(24)

جهنگُ ڪامي پڻ ٿيو، لٿي چوران لڪ،
ويئي وڄودان نڪري، جيڪا ڌڙي ڊڪ،
هيڪُ سڄڻُ بي سڪ، بئي پھتا پاڻ ۾.

وائي

جاڳو، يارا! جيڏيون! پاڻ پرنجي،
جاڳو جوشان، جيڏيون! پاڻ پرنجي.
هلندي حبيبَن ڏي، ويلو وڃ نہ ڪجي،
جاڳو جوشان، جيڏيون!
مٿا اُھس اُسري، پٽنگَ جئن پئجي،
جاڳو جوشان، جيڏيون!
عرض احوالُ اُن کي، چڱيءَ پٽ چئجي،
جاڳو جوشان، جيڏيون!
ڪري نيارُ نڪئون، واحدَ ڏي ورجي،
جاڳو جوشان، جيڏيون!
آهي موٽَ مڙن تي، گوڙيون ڪيو گجي،
جاڳو جوشان، جيڏيون!
اَجَلُ ايندءُ اوچتو، جو سدا تو سڄي،
جاڳو جوشان، جيڏيون!
اڳيان اُونداھيءَ جو، سَمُرُ ساڻ ڪجي،
جاڳو جوشان، جيڏيون!
ڪنُ تون ڦوڻ ڦيرَ جو، گھڻو تو گھرجي،
جاڳو جوشان، جيڏيون!
اڳو عيبَ آنهجا، ڍڪيا گُجهه بجهي،
جاڳو جوشان، جيڏيون!
جيڪي وهي وڄودَ ۾، صاحبُ سو سَمجھي،
جاڳو جوشان، جيڏيون!
اَمُن آهي اُن کي، جو منجهه الله اجهي،
جاڳو جوشان، جيڏيون!

پاڻيٽ جي پرڪڻا، ويا سي وينجھار،
عَبڻڪَ پائي اکين، لهن سڀ ڪنهن سار،
صَرافنئون ڌار، ماڻڪَ ملاحظو ٿئي!

(14)

اگھيو ڪاڻو ڪڇ، ماڻڪَن موٽَ ٿي!
پَلو پايو سڄ، اچيندي لڄ مَران!

(15)

ويا سي وينجھار! هيرو لعلَ وندين جي،
تئين سندا پوڻيان، سيهي لهن نہ سار،
ڪُئين ڪُٽ لھار، هاڻي انھين پيڻين.

(16)

تا صَرافَ سُجن، پاڻ ڪونائين جوھري،
ماڻڪُ ڪري مُٺ ۾، وانءُ وني وٽ تَن،
سندُسَ ئي سيدَ چئي، ڪهڙو ڦڏرُ ڪَن،
پاڻيٽ ئي پرڪَن، ڪَ ڪُنڇلُ ڳڏن ڪڇ سين؟

(17)

اَمُلُ، اُساري پئي، پوري! پڳئي جت،
ڪه نہ رُئي تَت، بئي اڏَ هَتَ ڪري.

(18)

اَمُلُ، اُساري پئي، پوري! پڳئي جيئن،
وانءُ صَرافنَ سين، بئي اڏَ هَتَ ڪري.

(19)

اَمُلُ، اُساري پئي، پوري پڳئي جان،
بئي اڏَ هَتَ ڪري، سري صَرافنَ وانءُ،
تہ سو تنھين تان، سڄو ڪرايين سيگھ ۾.

(20)

ماڻڪُ، مُنڌَ هٿان، پيتيءَ ۾ پرزا ٿيو!
سڄو تان سيدَ چئي، لهي لڪُ سوا،
پڳي پُڄاڻان، پڌمان ئي پري ٿيو!

(21)

حتي ماڻڪَ ماڳ، تتي چوران ٿڪيو،
سنئون تَن سڀاڳ، اَمُلُ جن اوباھيو.

(22)

داستان چھون

مَ ڪين هيڃ، مَ هوج، تَرَسُ مَ، تاڻ جهاڙ ڪي،
چئو ڪلئون مُخندَ تي، تَ اڳيان اچيئي اوج،
سُهڪيءَ پَت، سَبوڄهه، تَنهنجي مَڪي ڏُڪي مَڪڙي.

(11)

تَن ۾ تراز توهه جي، گهڻون لَهه گهوري،
اَدب ۽ اخلاص جا، سڙهه بڏج سوري،
وگڙ ويٺين جو، تنهن ۾ پاءِ توري،
تَ عادِنئون اوري، تنهنجو نوائي تَ تئي.

(12)

ثابت لنگهيا سير، لَهڙ لوڏيا ڪين ڪي،
وڃي پهتا پار ڪي، نرئون منجهان نير،
ماءِ پهتا مير، پار لنگهائون باجهه سين.

(13)

ويهه نون وساري، چنڊا جي چُلڻ جا،
جو لڪ لهرئون ڏي، ڪر ساڃاهه تنهن سُمونڊ جي.

(14)

سُمند جي سيوين، نئين ماڻگ ميڙيا،
چُلڙ جي چوئين، تَن سانگوتا ۽ سَتِيون.

(15)

توڻي نوائي، توهه تنهنجو آسرو!
سَجڻ ڳر لائي، ڪيرُون ڏينديس جيڏين.

واڻي

هي جي، هو جي لڪ، مُون ماريندا لڪ،
مُون ماريندا لڪ.

يا والي، ڪيچ تَ اوڏي چڪ،
مُون ماريندا لڪ.

اَنڻ تَ ڏجي عامر ڪي، لوڪان ڪجي لڪ،
مُون ماريندا لڪ.

پاڻ ۾ پارئون ڪري، نينهن وهائجي نڪ،
مُون ماريندا لڪ.

سُهڪيءَ پَت، سَبوڄهه، تَنهنجي مَڪي ڏُڪي مَڪڙي.

(1)

تانگهي ۾ تائي، بڏ پنهنجو تَرو،
اونهي ۾ آئي، ڪوئ ڏيندو ڪو پيو.

(2)

تارو تَريو وڃن، نندا وڏا واڙ،
هئي، بَر! اتارن، چئن ڳرا مَتَن مولهيا.

(3)

ڏوري لَهه ڏاتار، چمر وهين ويسرو،
هڪڙو هوج هُشيار، ڪوڻ ڪونڌي اوچتي.

(4)

سُتين ڪهڙي سار، وچ ڪونڌي ويسرا،
تو جيڏا تو يار، لَهڙين لَهوارا ڪيا.

(5)

سُتين سَنجهيئي، وچ ڪونڌي ويسرا،
وير وري ويئي، آسارن تان اوچتي.

(6)

ڪوڻ ڪوايو، آئيئي ننڊ اڀاڱ جي،
جَنين نه پئو پانيو، ڪري نوائي تَن ڪي.

(7)

سامونڊي تو سَنبهين، ساڄو جهل سُڪاڻ،
لڳي واءِ وڏاندرو، مُنجهائي مهراڻ،
جَنين پانيو پاڻ، ڪري نوائي تَن ڪي.

(8)

تُڪو سُڪ نڪتين، تَ ويساند نئين،
جيڪا اچي سامهين، پايين سا سئين،
مُوڙي ڪوهه مئين، چئن سَڄيون راتيون سُمهين.

(9)

اهڪي راهه الله جي، اهڪي، اهڪي پَت،
هوءَ جي ڏهائي ڏيهه جا، تَن پُڻ مُنجهي مَت،
اچاران اَبَت، گهڙج گهاتي نينهن سين.

(10)

سُر سامونڊي

داستان پهريون

(1)

پڳهه پاسي گهار، آيل سامونڊين جي،
وڃي جيءُ جناار، جَمَ وَجِيئي اوهرِي.

(2)

پڳهه پاسي پڇ، آيل سامونڊين جي،
مَن ۾ باري مڇ، جَمَ وَجِيئي اوهرِي.

(3)

پڳهه پاسي ويه، آيل سامونڊين جي،
ئون ويسري وڪ ڪڙين، هو پوريندا پرڏيه،
سَمُنڊُ جن ساڙيه، ڪوه نَ ويئن تَن سين.

(4)

جان ايندين تان آءُ، هڻي هٿ پڳهه ۾،
لڳي واءُ سَواءُ، سَڙه سانباهي نَ سَهي.

(5)

ننگر جان نَ ڪڻن، وانءُ وهلي نڪري،
مِچُڻُ ڏيه وَجن، ناڙيون پوري ناڪڻا.

(6)

ننگر ۽ ناڙيون، پڳهه ڪڍي پند ٿيا،
بندر بازاريون، سڃا سامونڊين ري.

(7)

ننگرئون نيڻين، مَن اوليءَ نَ اوهرِي،
سباجهين سيڻين، پاڻي ڳڻ ڳهيو هيئون.

(8)

سيئي جوپن ڏينهن، جڏهن سڄڻ سفر هليا،
روٽان رهن نَ سڀرين، آيل ڪريان ڪيئن،
مون کي چاڙهي جيئن، ويو وڻجارو اوهرِي.

(9)

نَ سي تڙ هوڙاڪ، نَ وايون وڻجارن جون،
سرتيون سامونڊين جا، اُڄ پڻ چڪير چاڪ،

مارينهنون فراق، پاڙيجيون پرين جا.

(10)

ويا اوهرِي اوءِ، مون کي ڇڏي ماڳهين،
جڳن جا جڳ ٿيا، تڻان نه موتيو ڪوءِ،
گوندر ماريندوءِ، ويچاري وڻن جو.

(11)

اونهي ۾ اوهرِي، جڏهن جي ويا،
سانداري سَمُونڊُ جي، نهوڙي نيا،
وڃي تَت پيا، جيتي نهايت ناه ڪا.

(12)

اونهي ۾ اوهرِي، جڏهن ويا جي،
موتي ماڳ نه آيا، ماءُ سامونڊي سي،
ڪارو تئين کي، جيڪس وه وري ويو.

(13)

اوڙاه ويا نه وريا، آءُ تنهن ماري ويٺ،
ڪري سامونڊي سين، جُسي جار پرائيو.

(14)

جي ويڙم اُڄ، سي ڪڏهن ايندا مان ڳري،
پريان جي هُن پار ڏي، وڃي دُونڪي ڏُڄ،
سامونڊيڪو ڏجه، ماءُ ماريندم ڪڏهين.

(15)

اوهريا جڻائين، ڏڪن تَن تڙن تي،
سامونڊين، سائين! واءُ سڻائو وارين.

(16)

سامونڊي ساري، مٽي تڙ گذاريان،
مون کي ٿي ماري، انهن سَندي ڳالهڙي!

(17)

سامونڊي ساري، ماءُ منهنجو جندڙو،
بندر ويچاري، وڃي لايا ڏينھڙا.

(18)

سامونڊيڪو سنگ، آهي گوندر گاڏئون،
انگهن چاڙهي انگ، ويو وڻجارو اوهرِي.

(19)

وڃيئي وسري شال! جوئون سودو سڪيو،
اڃا تائين ڪالهه، موٽيو سفر سنبهين.

(20)

گريو جهليو روءِ، مٽي مهري هٿڙا،
ڪوءِ! سودو سندوءِ، جوئون، ڏوليا سڪيو.

(21)

الوڙڻ نه ڏئي، ور وڌائين ونجهه ڪي،
رهه اڄوڪي راتڙي، لالڻ! مون لائي،
وڃ مڙ ڦوڙائي، ايڏي سفر سپرين.

(22)

مون جهليندي نه رهيا، جڪس نبر نينهن سندوم،
قادرو شال ڪندوم، ويجهي وڻجارن سين.

(23)

جڪس نبر نينهن سندوم، جئن مون آئي، هن ٿيليو،
سعيو سامونڊين سين، اڳهين تان نه ڪيوم،
وجهن منجهه هئوم، پاڻ وراڪي رس سين.

(24)

پيڙيءَ جي ڀٽن، نينهن نه ڪجي ان سين،
اڀيون ڏنڀ ڏسن، جهه سڙهه ڏيئي سير ٿيا.

(25)

هينئڙو پيڙيءَ جان، ڏنڙ پئي ڏينهن ٿيا،
پڇيو تان نه پريان، ڪر لاهو ٿي ڪڏهين.

(26)

تن جنين جي تانگه، سي سڄڻ سفر هليا،
لڻج لات، لطيف چئي، ڪڏهين ايندم ڪانگه،
ڪنهن سٿائي سانگه، پرين پرڏيهي ڪيا.

(27)

تان ڪين لڻج ڪانگه، ڪڏهن ايندا مون گهرين،
سيئن ڪارڻ سانگه، مون تان گهڻي ڪيا.

(28)

سر نسريا پاند، اتر لڳا آء پرين،
مون تو ڪارڻ ڪانڌ، سهسين سڪائون ڪيون.

(29)

سر، لوهيڙا ڳپيا، ڪسر نسريا،
تو ڪئن وسريا، ڏوليا! ڏينهن اچڻ جا.

(30)

جيڪر اچي هاڻ، ته ڪريان رُوخ رچنديون،
ايل ڏولئي ساڻ، هوند ڳر لڳي، ڳالهون ڪريان.

(31)

ايل ڏولئي ساڻ، اچي ته جهيڙيان،
”لائي ڏينهن گهڻان، مون سين ڪيئي ٿورڙا.“

(32)

ڏوليو وڙو ڏور، تي ٿي سيءُ گذاريان،
مادر مون مڙ چور، نا ته پڏر پوندي پرينءَ ري.

(33)

لاهندا ئي ڪن، ڳالهون هلڻ سنديون،
ڏيندا مون ڏکن، وهه جهندا چنڊڙو.

(34)

مون ڪي چياريو، پرين جي ڳالهه ڪري،
ڏنو اچ اڏيو، هينئڙو ڪوٽ برج چئن.

(35)

وانءُ وڃي واڻڻ، هينئڙا ماڳ پرين جو،
چميو، چم چائنڻ، هوءَ جا سندي سڄڻين.

(36)

آئون جن آساري، مٽي تڙ گذاريان،
مون ڪي وساري، شال مڙ وڃن اوهرِي.

(37)

آساري آهيين، مٽي تڙ گذارين،
تون ڪئن وسارين، سڱت سامونڊين جي.

(38)

سنهي لڪ، نڪ سئين، ڪجڻ پئن نيڻ،
سامونڊي مون سين، ڪ تو ڪالهه لنگهائيا؟

(39)

هي سڄڻ سيئي، جي مون ڪوڏ نهاريان،

ايندمر جان پيهي، تہ سڀ لاهيندمر ڏکڙا.

(40)

چمڪيون چوڌار، ڏڄون ڌاڙيجن جيون،
ماءِ سامونڊي آڻيا، سھسين ڪري سنگار،
انهين جي پڄار، ڪالھونڪر ڪانگ ڪري.

وائي

ڪرھل پائي لڄ، ڪھ نہ ويئينءَ ان سين؟
اڃاريائون اوليون، ڏٺاريائون ڏڄ،
ڪھ نہ ويئين ان سين؟
متان وھين ويسري، اُتي پورل پڄ،
ڪھ نہ ويئين ان سين؟
سيئن ساجھر لڏيو، ٿون آئي نھارين اڄ،
ڪھ نہ ويئين ان سين؟
ڪالھ سڀاڻي ڪنجرو، انگون پاتيئي اڄ،
ڪھ نہ ويئين ان سين؟
ڪير سڻندو ٽنھنجيون، اڌوراڻون اڄ،
ڪھ نہ ويئين ان سين؟

وائي

(2)

ويندي آئون هوئن وت، مون وه وڻجارن سين.
پڳھ ڪڍ م، پاڻي، جاني مون لئي جت،
مون وه وڻجارن سين.
وايون وڻجارن جيون، اڏيون اڄ نہ هت،
مون وه وڻجارن سين.
گرھيان سور سقر جو، هلي پنھنجي ارت،
مون وه وڻجارن سين.
پورينديس پرين ڏي، ڪا ڪرينديس گھت،
مون وه وڻجارن سين.
ڏيئي سڙھ سڀر ٿيا، پير نہ لائون پت،
مون وه وڻجارن سين.

داستان پيو

(1)

پران، مان پُجان؛ بندر مون ڏور ٿيا،

نہ مون هٿ نہ هنج ڪين، جو آئون چئي چڙهان،
ايهين ڪڇ پاڻي، جنهن پر پرين مڙان،
ڪارون ٿي ڪريان، تو ڌر اُپي، ناڪڻا.

(2)

هٿ ۾ ڪين هيون، هونھين هن نہ چاڙھيا،
سارو ڏينھن سُموند تي، لهي سڄ ويون،
جڏھ سائين سبب ڪيون، تڏھ سڙ ٿيا، سيد چئي.

(3)

اسان اڏارا، آڻي آونگ چاڙھيا،
منهن ڏيئي مون آڻيا، سُمهان سيارا،
اڀرن سيڪارا، پسيو ور پين جا.

(4)

مون اُپي تڙ وت، پرين پڳھ چوڙيا،
ڪا منھين ۾ گھت، نات سڄ سباجا گھڻون.

(5)

مون اُپي تڙ هيٺ، پرين پڳھ چوڙيا،
ڪا منھين ۾ ڏيٺ، نات سڄ سباجا گھڻون.

(6)

مون اُپي تڙ جھل، پرين پڳھ چوڙيا،
ڪا منھين ۾ آل، نات سڄ سباجا گھڻون.

(7)

مون اُپي تڙ پاس، پرين پڳھ چوڙيا،
هو الله هارا اُھريا، آءُ دمدم دعا ڪندياس،
آءُ نہ لاهيندياس، موتي ايندا مون گھرين.

(8)

ڪيڙائن ڪارو، سنجھيئي ساريو،
ايل اُمارو، آھن پرين پار جو.

(9)

ڪاري ڪيڙائو، مٽي مٺي موتيا،
سودو ڪن نہ سون جو، وڏا وھائو،
موتي جي مھراڻ جا، ٿن جا طماعو،
سامونڊي ساڻو، لٽڪا لوپي آڻيا.

رُوثان رهن نہ لڪ سين، جهليان جهل نہ ڏين،
وره ويد ڪرين، آيل سامونڊين جا.

(20)

ڏني ڏياري، سامونڊين سڙه سنباهيا،
وجهيو ور ونجهه ڪي، روئي وڻجاري،
ماريندء ماري! پره سور پرين جا.

(21)

ڏني ڏياري، سامونڊين سڙه سنباهيا،
ان ڪي مند اتر جي، اوچتي آئي،
وڻجارجن وائي، آهي پرين پار جي.

(22)

ٿي ڏياري ڏين، ڊوليو هلڻ جي ڪري،
مڪيو پنهنجي مڪڙي، چيني چڱي، چيٺ،
رُوثان رهن نہ سپرين، جانڪين جهليان بيٺ،
مون سين ڪري ميٺ، سڄڻ سقر هليا.

وائي

(1)

آئين اچي بسو، جيتون! ووءِ! هي جو وه منهنجي ڇنڌي
پائي وٽا پير ۾، منجهان ڪرس ڪسو،
ووءِ! هي جو وه منهنجي ڇنڌي.
ڏيئي وٽا ڏاه ڪي، سورن جو سروسو،
ووءِ! هي جو وه منهنجي ڇنڌي.
آءُ ڏوريندي ان ڪي، ڏيئي تن تسو،
ووءِ! هي جو وه منهنجي ڇنڌي.
ساء نہ آيان سور جو، هاڻي ٿيون هسو،
ووءِ! هي جو وه منهنجي ڇنڌي.
متان وهو، ويسريون! رڙهو تي رسو،
ووءِ! هي جو وه منهنجي ڇنڌي.
مندائتي مينهن ڄڻ، ويروتار وسو،
ووءِ! هي جو وه منهنجي ڇنڌي.

وائي

(2)

آئين مون ڪي، زور ۾ جهليو، جيتون،
ووءِ! آئون هلندي هوت ڏي.

(10)

لنڪا لنڪا ڪن، لئي لنڪا جي اوهريا،
سڻي سون لنڪا جو، سڪ نہ سامونڊين،
پرہ پڳه چوڙيا، ڪاري ڪيڙائن،
وي پاڳ پڙن، جي ڪهيا ڪارونيار ڏي.

(11)

وڻجارجن وري، پرہ پڳه چوڙيا،
اوليون پسي ان جيون، پٽڙم گچ ڳري،
وينديس ماء مري، ساري سامونڊين ڪي.

(12)

وڻجارجن واري، پرہ پڳه چوڙيا،
ڪيڙائو ڪاري، سنپوڙا، سيد چئي.

(13)

وڻجاري وائي، سدا آه سقر جي،
آيل ايهائي، مون ماريندي ڳالهڙي.

(14)

وڻجاري جي ماء، وڻجارو نہ پليين،
آيو بارهين ماه، پڻ سقر سنبهي.

(15)

وڻجاري ڪانڌاء، مون ور ويني گهاريو،
لڳي اتر واء، ڊوليو هلڻ جيون ڪري.

(16)

جي ٿون وڻجارو ڪانڌ، تہ مون هڏم لائون لٽيون!
پرڏيه متي سانگ، آئي پهر جنهن ڪيو.

(17)

پرڏيه پوريائون، سامونڊين سڙه سنباهيا،
مان تن ماريائون، پاڻان وجهي ڳونڊرين.

(18)

ٿيا ڏياري ڏينهن، سامونڊين سقر جي ڪئي،
مون سر وٺا جيتون، ڏگن سندا مينهن،
ڪيس نمائي نينهن، ڪاري ڪيڙائن جي.

(19)

ڪارو جي ڪيڙين، سيئي منهنجا سپرين،

مُون اُپيئي هليا، بَندرَ جَن تَرَن،
سَرتِيُون سُوَر سَنَدَن، مُون مَارِيندو جَندَڙي.

(5)

اُچُ پُڻ وائُون ڪَن، وُڻجارا وَجَن جِيُون،
هَلُ هارا سَپَرِين، رُوڻان تان نَ رَهَن،
آءُ جَهَلِيندي ڪِيَترو، آيل سامُونديَن،
پَڳهَ چوڙي جَن، وڌا پيڙا ٻارِ مِ.

(6)

لاهيان جي نَ چَتان، آلا! اُنِ مَرِ وِسران،
مَڙهيو منجهاران، جِيءُ مُنهنجو جَن سين.

(7)

چَتان جي نَ چُرن، آلا! اُنِ مَرِ وِسران،
مُون مَنُ آهي تَن، مَڙهيو منجهارا هيئنئين.

(8)

تَرين تَنوارين، ماءُ سامُوندي آيا،
مُون ڪي چياريَن، وائُون وُڻجارَن جيون.

(9)

اولا ڪُٽي آءُ، پَڳهَ چوڙي پَنڌَ ٿيا،
آيل سامُونديَن جِي، آه اڙانگي جُو،
ڪڏهن ڏَسنديس رُو، وري هِن اَڪين سين.

(10)

لَڳي اُترَ هيرَ، سامُونديَن سِڙه سَنباھيا،
نَنگرَ ڪُٽي ناڪڻا، تِڻا سَڻاوا سِيرَ،
هيئنڙي نَڻ اُڪيرَ، ڪاري ڪيڙائَن جِي.

(11)

لَڳي اُترَ اُهرِيا، واهُوندن وَرَن،
آءُ گَهڙوئي گهروڙيان، سان سودو سامُوندين،
اڳڻ جَن اُچَن، عيدَ وَرتي اُنِ ڪي.

(12)

اڳڻ آيا جان، تہ سَرتِيُون مون سُڪَ ٿيا،
اُمَل پَرين مَتان، بُرُڪيو پُڻ ڏيان.

(13)

آئي اُترَ مُندَ، هيئنئين اُڊڪو نَ لهي،

اُونهي وُڙا اُهرِيا، تَراڙُون تاري،
ووءِ! آئون هلندي هوڻ ڏي.
مَري رَهنديس ماڳهين، سامُوندي ساري،
ووءِ! آئون هلندي هوڻ ڏي.
سُوَر تُنهنجو سَپَرِين، مُون مَعذُور ڪي ماري،
ووءِ! آئون هلندي هوڻ ڏي.
هاڻِ نَ چيان جِيڏيُون، آئون ڪُئيس ڪوهياري،
ووءِ! آئون هلندي هوڻ ڏي.

وائي

(3)

آيل ڪَريان ڪيئن؟ مُنهنجو نِينهن اُپليو نَ رهي.
ويو وُڻجارو اُهرِيا، مُون ڪي چاڙهي چيئن،
مُنهنجو نِينهن اُپليو نَ رهي.
سامُونديَن جي سَگَ ڪي، رُوڻان راتو ڏينهن،
مُنهنجو نِينهن اُپليو نَ رهي.
اُڏوهي، جئن ڏُڪڙا، چَڙهيا چوڻي سِيئن،
مُنهنجو نِينهن اُپليو نَ رهي.
گُونڌَر مَتاءُ جَندَڙي، وِريا وَلَن جِيئن،
مُنهنجو نِينهن اُپليو نَ رهي.
مادرَ پائي مَنڊيُون، وِجان هاديءَ سِيئن،
مُنهنجو نِينهن اُپليو نَ رهي.

داستان ٿيون

(1)

جي ويا پهرئين پُور، آهيان گهوري اُنِ جِي،
سامُونديڪو سُوَر، ماءُ مَارِيندم ڪڏهين.

(2)

سامُونديَن سَعيو، سَدائين سَفَرِ جو،
ڪو ڏيهه چَٽايو، اونهي وَجَن اوهريا.

(3)

اُچُ پُڻ وائُون ڪَن، وُڻجارا وَجَن جِيُون،
اُنئي پَهَر اُٿن، سَعيو ڪنهن سَفَرِ جو.

(4)

اُچُ پُڻ وائُون ڪَن، وُڻجارا وَجَن جِيُون،

وَتَيْنَ لاجُوبَنْدَ، بَهَرَ مَكِنَ بِيژِيُون.

(14)

لاجو ٿا لون، اچن سڙه ايتيا،
ڪارن تن پرين، ويئي واٽ نهاريان.

(15)

سڙه سڃاڻيو چوءِ، ”ماءُ، سامونڊي آيا،
مان منهنجو هوءَ، جاتي هن جهاڙ ۾.“

(16)

سڙه ٿي سڀياڻون، بندرجن تڙن تي،
سڙه سڀي ساڃا ڪري، ڪوها گنڀاڻون،
بيرقون بحر ۾، چوڙي ڇڏياڻون،
لهريون لنگهياڻون، لطف ساڻ لطيف چئي.

(17)

سڙه ٿي سڀياڻون، بندرجن تڙن تي،
ملا معلم خبرون، پڇي پوريائون،
ستڙ سونياڻون، اوڙ ڪنهن نه اوليا.

(18)

بندر ديسان ديس، مل نه ملي واريين،
فقيراڻي ويس، امل ڏين اتورڻا.

(19)

پڻ پوءِ پچار، ان ڪي سڙه ويندا گڏيا؟
اڪنڊ مون اپار، شال منهنجا موتيا.

(20)

اڀيون تڙ پوڄين، وهون وڻجارجن جيون،
اڻيو آکا ڏين، ڪٿوري سمونڊ ڪي.

(21)

جنين ڪارڻ مون، ٿي تڙ پوڄارا پوڄيا،
پنيمر اميدون، سيئي سڄڻ آيا.

(22)

واڻتيون ٿيون ورڪن، آيا سڙه نه پڌرا،
سيئي ٿيون مرڪن، جنين سندا آيا.

(23)

گوهن سر وانتيون، واڻتين سر گندي،

ڪيڙي ڪيڙي گند، ماءُ سامونڊي آيا.

(24)

جر ٿر ڏيا ڏي، وڻ ٿڻ ٻڌي واڻتيون،
”الا! ڪانڊ اچي، آسائي آهيان.“

(25)

جا جر جاڻون نه ڏئي، ڏيا نه موهي،
سڏون ڪوه ڪري، سا پنهنجي ڪانڊ جيون.

واٽي

(1)

پرين جي پنڌان، مون ڪي جي جهلينديون،
سي نه پڇنديون.

پلي ڪري آيو، ناٿارو ڏيهان،

سي نه پڇنديون.

پڳي ڪٽ سڄي ٿي، لٽي جاڪ ڳران،

سي نه پڇنديون.

سرتين سور پرائيا، هاڻي هن هنڌان،

سي نه پڇنديون.

تان ڪين واس وهاڻيو، باروچي ملان،

سي نه پڇنديون.

تان ڪين ڏونگر ڏوريان، جان ڪڙه اندر ساه،

سي نه پڇنديون.

مٽيون موٽن سنديون، ٿون هڏ آڇ م ماءُ،

سي نه پڇنديون.

واٽي

(2)

تڙ نهاريان تي، منهنجا بندر وٽرا جي،

مان سڙه سڃاڻان سڄڻين.

اڀي اوسه پائيان، ڪارڻ وڻجاري،

مان سڙه سڃاڻان سڄڻين.

گهڻون اڪندي آهيان، پرين، پنهنجي ڪي،

مان سڙه سڃاڻان سڄڻين.

آسائي آهيان، آلا! ڪانڊ اچي،

مان سڙه سڃاڻان سڄڻين.

سُر ڪاموڏ

جي ميءَ مڇيءَ مارا، سمي سي سين ڪيا.

(10)

ڪي ھاڻيون ڪاريون، ڇي ھاڻا ڇڄ،
پاند جنين جي پاند سين، لڳو ٿئي لڄ،
سئون ڄام سُهڃس، اُڀو ڪري اُن سين.

(11)

ڪاريون، ڪوجهيون، ڪوڙيون، مَور نہ موچارئون،
وڻي وينيون واٽ تي، ڪي ڇيون ڪاريون،
انهين ڇيون آريون، سمي ريءَ ڪير سهي.

(12)

ڄاريون، ڪاريون، ڇڄ ڇريون: جن جي محبت مڇيءَ ساڻ،
رهن، وهن سر بانڊين، سڀئي ٻڌبو هاڻ،
نڌڙن جن لطيف چئي، پاڻيءَ وجهن پاڻ،
تن ملاجن جو ماڻ، سمي سر ڪيو پانهنجي.

(13)

گند جن جيءَ گوڏ ڀر، پاپوڙا پوشاڪ،
انهين جي اوطاق، راجا ريجهي آيو.

(14)

گند جن جي گوڏ ڀر، پاپوڙا پينام،
انهين کي انعام، ميجر مڙوئي ٿيو.

(15)

گند جن جيءَ گوڏ ڀر، مٿن تي موڙيون،
اچن سنوڙيون، سمي جي سلام تي.

(16)

ٿيا ٽماچيءَ ڄام سين، مهاڻا محروم،
ننڍيءَ وڏيءَ گندريءَ، مٽي ماڙيءَ ڏوم،
جي ڪينجهر جي روم، ته سڀ انعامي ٿيا.

(17)

ن وڏي، ن وڳڻي: ن ماري، ن ڌاري،
ڪارو وڌائين گوڏ ڀر، نرتون نهاري،
سائي پر پاري، جا گهر سمي جي سڀجي.

(18)

ن وڏي، ن وڳڻي: ن گڻي ڀر ڪاري،
اهڃ سُهڃ، ساهميون، ڌريان ن ڌاري،

داستان پهريون

(1)

ئون سئون، آئون گندري، مون ڀر عيبن جو،
پسي راڻين روءِ، ماگر مٽين.

(2)

ئون سمون، آئون گندري، مون ڀر عيب اپار،
پسي لي لغار، متان ماگر مٽين.

(3)

ئون سئون، آئون گندري، مون ڀر عيبن ڪوڙ،
پسي ڪي ڪوڙ، متان ماگر مٽين.

(4)

ئون سئون، آئون گندري، عيب مون ڀر ويهه،
پسي مڪي ڏي، متان ماگر مٽين.

(5)

ئون سئون، آئون گندري، مون ڀر عيبن لڪ،
هن منهنجي حال جي، توکي سڀ پرڪ،
ڪارڻ رب الڪ، متان ماگر مٽين.

(6)

ٿو ٽماچي، تڙ ڏڻي، آئون مهاڻي مي،
مون ڏهاڳ مَر ڏي، آئون جا نالي سڀس تنهنجي.

(7)

ئون ٽماچي، تڙ ڏڻي، آئون گندري غريب،
توسين ڄام قريبن، ڪي ڏن ڇڏائي ڏيڃ مون.

(8)

ڪاڇ جنين جو ڪيون، مال جنين جا مڏ،
سمي سيني سين ڪيا، هيٺا جني جا هڏ،
ڄام پرتي لڏ، سانگين جي سيند چئي.

(9)

ڄارا ڀ ڪارا، مال جنين جو مڪڙيون،
ٽماچي جي ٽڪيي، اچن سوارا،

سائي پر پاري، جا گھر سمي جي سڀجي.

(19)

پاڙو پيش ڪيو، ٿوريءَ ٺٽون نيئي،
حاضر ٿيون هڪڙيون، سميون سڀيئي،
ٺاڙي نيئي، گاڏيءَ ڇاڙهي گندري.

(20)

مهاڙيءَ جي من ۾، نه گيرب، نه گا،
نيٺن سين ناز ڪري، ريجهائين راءِ،
سمون سڀن ملاءِ، هيريائين حرفت سين.

(21)

ٿوريءَ جي نيار جو، عجب اجهل هو،
سمون سر سڀن ۾، ميءَ مورو چيو سوءِ،
اچيو آڀن پوءِ، حجت پڳي راڻين.

(22)

ميءَ مچيءَ ۾ هٿڙا، ويٺي ڪري ورن،
راءِ اڳهين رکي، مهاڙي منجه من،
تماچيءَ جي ٺن، ڳالهيون چيس ڳجهيون.

(23)

هٿين، پيرين، لکڻين، منهن نه مهاڙي،
جن سڳو وچ سرنڌڙي، تن راڻين منجه راڻي،
اصل هئي ان کي، اهل جاماڻي،
سمي سڃاڻي، پيڙو ٻڌس ٻانهن ۾.

(24)

تهڙو ڪينجهڙ ۾، ڪين پيو، جهڙي سونهن سنڌياس،
مد، مياڻيون، مڪڙا، مڙئي معاف ٿياس،
مورچل متاس، هڻي ڄام هتن سين.

(25)

تڙ تماچيءَ ڄام جو، تماچي تڙ راءِ،
تماچي جي ٽڪڻين، ٺون تماچي ڳاءِ،
نه ٺون تماچيءَ، تماچي تڙ لهين.

(26)

سڀ سميون، سڀ سومريون، سڀني ڳچيءَ هس،
پسڻ ڪارڻ پرين جي، وڏا ڪيائون وس،
ڍول ٺن جي گس، هيٺائون هلن جي.

(27)

ڪوءِ سميون، بن سومريون، جي ڄامن جيون ڄاڻون،
ڪريو ويس وڏاندر، اڳڻ ٿي آيون،
گوندڙ گماڻون، جهپي سڀ جهڙپ سين.

(28)

ڪوءِ سميون، بن سومريون، جي اچن اونچي ڳات،
ور سي ڪينجهڙ ڄاڻون، جن تماچي جي تات،
راڻين ملا رات، ماڻڪ ميءَ پراڻيو.

واڻي

هيري هٿ وڌائين، ويهي سائين وچ ۾.
ٺاڙش ٿوريءَ جي، آهي تماچيءَ تائين،
ويهي سائين وچ ۾.
گندگيءَ گوشو ڪيو، عطر اوتياڻين،
ويهي سائين وچ ۾.
انڌا منڊا آيا، سخا سڌ وڌائين،

ويهي سائين وچ ۾.
پسو جود جوان جو، ڪو هنڌ ڪون متياڻين،
ويهي سائين وچ ۾.
قيمت ڪميٽن سين، جهڙي وٽ وٽياڻين،
ويهي سائين وچ ۾.

موتي مچيءَ هٿ تي، ڪوڏن جن ڪڍياڻين،
ويهي سائين وچ ۾.
ماڻڪ مياڻين ۾، چلڻ جن ڇٽياڻين،
ويهي سائين وچ ۾.
ڏيئي سوڻ سوال ۾، رڀي راند ڪياڻين،

ويهي سائين وچ ۾.
پاڻي آڻي پاڻ سين، لعلون سڀ لٽياڻين،
ويهي سائين وچ ۾.
فيروزا فقيرن تان، گهوري سڀ گهورياڻين،
ويهي سائين وچ ۾.
اُتي عبداللطيف چئي، اچلي امل ڏناڻين،
ويهي سائين وچ ۾.

داستان ٻيو

(1)

سر صلابت، سپرين! مرڪڻ، ٺون مر مريج،
آهين ناز اڪين جو، وٽان مون مر ويجج،

ٿماڇي ٿڳيج، ڪو ڏينهن ڪينجهر ڪنڌين.

(11)

ڪو جو ڪامڻ ميءَ، آهي اڳڙين ۾،
تڻ ٿماڇيءَ ڄام جو، نايون پايو تي،
عشق ائين ڪري، جن ڄارو ڄام ڪلهي ڪيو.

(2)

ڪو ڏينهن ڪينجهر ڪنڌين، تون ٿماڇي ٿڳ،
اونجو ٿيومر اڳ، مون ڪر ملاخن ۾.

(12)

ڄامان اڳي جي ڄاڻيون، تن جي نرت ٿوريءَ کي نانھ،
ن منهن ن مارڪي، ن وڃن ڪينهن ويھانءَ،
سي ڪينجهر ڪنڌيون ڪانھ، جن ٿماڇي ٿڪيو.

(3)

هيٺ جر، مٿي مڃر، پاسي ۾ وٿراءِ،
اچي وڃي وڃ ۾، ٿماڇي جي ساءِ،
لڳي اتر واءِ، ڪينجهر هندورو ٿئي.

(13)

ن ڪنهن ڄايو ڄام کي، نڪو ڄام وڻاءِ،
نڍيءَ وڏيءَ گندريءَ، سڀن آهي سڀاءِ،
”لم يلد ولم يولد“ اِيءُ نڄابت نڀاءِ،
ڪبر ڪيرياءِ، تخت ٿماڇيءَ ڄام جو.

(4)

هيٺ جر، مٿي مڃر، ڪنڌيءَ ڪونر ترن،
ورئي واهونڌن، ڪينجهر ڪتوري ٿئي.

(5)

هيٺ جر، مٿي مڃر، پاسي پرين سڌام،
ڪوڙين ڪاڇ سڌام، اڻ سڌو ڪون رهيو.

وائي

تنهن کي ڪير چونڌو مي؟ آڙي! اِيءُ سمي جا سمنگي.
سمي جي سهاڳ جو، مينڍو ڳٽو مي.
ڄارو ڄام ڪلهي ڪيو، عشق ائين ڪري.
جن وهڻ ن ڏني وٽ ۾، ٿيا سلامي سي.
عالم انعامي ڪيو، نوريءَ ناز ڪري.

(6)

سميون ڪري سينگار، راءِ ريجهائڻ آڻيون،
ڄام هٿ ۾ ڄار، ڄلي ڇيرين وڃ ۾.

(7)

ميءَ هٿ ۾ مڪڙي، ڄام هٿ ۾ ڄار،
سڄو ڏينهن شڪار، ڪينجهر ۾ ڪالهه هيو.

تنهن کي ڪير چونڌو مي؟ آڙي! اِيءُ سمي جا
سمنگي.

(8)

جيانهن ٿوري نوازيئين، ٿيو ٿماڇي تي،
گاڏيءَ ڇاڙهي گندري، ماڙهو ڪيو مي،
ڪينجهر چونڌا ڪي، ن سڄ سڀائي ڳالهڙي.

(9)

پگن پوءِ پڇار: ”اڄ ٿماڇي آڻيو“،
مرڪن ملاخن جا، مٿي ٻانڌيءَ ٻار،
وڏي ڄام ڄمار، جنهن مياڻيون موڪيون.

(10)

پکا پڪاريو، ڄام ٿماڇي آڻيو،
گوند لاهيو، گندريون! اٿڻ اُڄاريو،
ڪينجهر ڦاريو، سمي سامر بخشئي.

”الذَنبَا جِنْفَةُ وَطَالِبُهَا كِلَابٌ“، اِيءَ هَنئين سِين لاءِ.

سُر معذوري

داستان پهريون

(10)

جُر يارُ دَنائُون يارَ جو، پُئيءَ پيرُ ڪَڙين،
قُريا نَ فرماَن کان، اُنهيءَ ۾ آهيَن،
دَسِي نَ ڏاڙهيَن، شَبانَ جي سَڳ کي.

(11)

سَڳبانَ سِينديارِيا، بَچيا، تي پَهَن،
قُريا نَ فرماَن کان، مُله نَ موتِيڙَن،
ڪونهي ڏوهُ ڪُتن، ڏاڪارِيا ڏاڙهيَن ٿا.

(12)

ڏُڪا، ڏُونگرَ جا مَرُون، مَرُ ٿا مُون تي ڪَن،
پُڙندا ڪينَ پَريَتَ تي، هِنَ جا سَڌَرُ ٿا سُجَن،
سَڳائيءَ جي، سَيدَ چَئي، آهي سَڌَ سِين،
هُوندَ نَ هِتَ ٿَرَن، پَرِ قُرايَتَ ڪَرمُ ڪيو.

(13)

ڪَرمُ قُرايَتَ جَن جي، هَتي آيمُ هيئَن،
رِفاقتَ راڪنِ جي، پَهَتِيَسَ پاھڙَ سِين،
ماڙهُو مَلاحَظو تنهن جو، ڪيچَ نَ ڪندا ڪين،
ذاتِ نَسورِياڻي نِين، پَرِ سَڌَرُ سِين سَڳ ٿيو.

(14)

سَڌَرُ سِين سَڳ ڪَري، پَرَڪنديَن پِياس،
ڪيرِ پَرَهَمُ ڪَن جي، ڪيرُ ڄاڻي ڪيڻاس،
هُوندَ نَ سِنَدَ سِياس، هِنَ پُرين ڪيس پَتري.

وائي

خُوبي مَنجِهَ خَفَتَ، اي دوستِ دَفَتَ،
آهي عَبدُاللطيفُ کي.
مَدَحَ مُون کان نَ ٿئي، سَندي سَورَ صِفَتَ،
آهي عَبدُاللطيفُ کي.
هَجي ڪَريان هِيچَ سِين، مُطالِعَ مَحَبَتَ،
آهي عَبدُاللطيفُ کي.
خُزَنُ هَوَتَ پُنهُونُ جو، رُڳياڻي راحَتَ،
آهي عَبدُاللطيفُ کي.
پَريان جي پَسَتانَ جو، فاقوئي فَرَحَتَ،
آهي عَبدُاللطيفُ کي.

(1)

هَلندي هَوَتَ پُنهُونُءَ ڏي، ڪُهَجَنَ ڪي ڪوٽيون،
پانهڙَ تَن پَٺَ ٿئي، جي لَئي لالَن لونيُون،
سَپ سَهيليُون سَڳ کي، چُنجهُون ۽ چونيُون،
بانِيڙَ! ٿئي ٻوٽيون، نَ ڪُتا ڪيئي ڪيچَ جا.

(2)

ڪُتا ڪيئي ڪيچَ جا، سندا جي پُنهُونُءَ،
اگهيَن هُونَدَ، اُسُونهن جي جانارَن يادِ پُئين.

(3)

تَن پيئي جانارَن يادِ، جي پارِئَل پُنهُونُءَ ڄامَ جا،
سَندي لالَن لاقَ، مُيان پوءِ مُندَ ٿئي.

(4)

جاڳايسَ جَنبُورَ، ڪُتي قَريبنَ جي،
بُهِي بُهڪي اُٿيو، گَهڙي مَنجهان گهَورَ،
سَپ لاهيندو سَورَ، ڪَري هِنَ غَريبَ تان.

(5)

نُڪين آهيُون جُوهڙا، نُڪين آهيُون چورَ،
هانگاما ۽ هورَ، ڪُتا! ڪَڙين ڪَن تي.

(6)

ڪُتو چَئي قَريبَ جا، آهيُون سادَ سَهِي،
پَهرين باتِ بُهِي، پُچُون پوءِ پانڌينَ کي.

(7)

ڪُهين، تان تون ڪُه، ڏسَ مَ چُوهڙيان،
سندا آهيڙيان، اُنَ نَ سَهندي هَڙا.

(8)

ڪُتو طالِبُ دُونِدا جو، اَسِين ڪُتي ڪيڙَ،
چُهڙي آهي چيڙَ، ڪارايلَ جي ڪَن ۾.

(9)

ڪُتو ڪُرتي هَڏيون، جُوانمَرُ ڄَگرَ ڪاءِ،

داستان ٻيو

جي هٿان هٿ مَرَن، هٿ ٽنن جي هنج ۾.
(10)

ڏکيءَ سنڌيون ڏونگرين، وٽ ٿڻ وائون ڪن،
وٿان ويهي جن، وڏيءَ سي واڍوڙيا.

(11)

وڏيءَ سي واڍوڙيا، رٿ ٿڻ ڏنو جن،
موت قبوليو ٿن، ڏنو جن ڏکيءَ کي.

(12)

ڪنهن جنهن ڏکان ڏي، پارانيا کي پانڌين،
سور پريائين سي، ڳالهه ڪيائين جن سين.

(13)

ڪو جو وڏي وڏي، چئن وٽ وڍيائين وڏ سين،
ڏک ڏکيءَ کي ڏي، جن ڏني سي ڏکيا ٿيا.

(14)

وڍيل ٿي وائون ڪري، ڪٺل ڪوڪاري،
هن پڻ پنهنجا ساريا، هيءَ هنجون هڏن لئي هاري.

(15)

ڏکيءَ توءَ ڏڪار، توڻي وسن مينهڙا،
صاحب هٿ سُڪار، هن وس آهين هٿڙا.

(16)

ڏکيءَ توءَ ڏڪار، سيٺن ڏيهه سُڪاريو،
ٻاروچائون ٻار، سپوڻي سواءِ سين.

(17)

اولاڪن اچي، معذور تي مارو ڪيو،
متان ور وِسارئين، منجهان ڪر ڪڇي،
سُڀڪ ٿي سورن سين، پهچندڻ پڇي،
سُڀڪ ٿي سورن سين، پهچندڻ پڇي،
لاهي لاڳاپا لنگهه ٿون، سيٺن ڏانهن سڄي،
منجهان راه رڄي، ٿيندڻن لال لطيف چئي.

وائي

اچي لالڻ! لٽ، ميان مئي جو لوڙه لڪن ۾.
هو کان گٿوريءَ هيرئون، مون ۾ صابڻ چٽ،
مئي جو لوڙه لڪن ۾.
آريائي! اچي ڪري، ڪا گهڙي مون وٽ جٽ،

(1)

ڏکي ڏمَر ناه، بُڪيءَ ڪل نه اُجهي،
اُگهاڙيءَ وهانءُ، ويو ويچاريءَ وسري.

(2)

ڏکيءَ ڏورن پال ٿي، ويچاريءَ وڌو،
ڏيل ٽنهن جو ڏک سين، سپوڻي سڌو،
هٿس اڳ لڌو، پوءِ ٿي ڪري پنڌڙا.

(3)

ڏکي ٿي ڏڌور، لهسي لئون پنهنون جي،
ڏيئي اڳ اتور، سڀ نه ساڙي سسئي.

(4)

ڏکي! ڏک وسار، سڄ ڦٽي ڪر، سسئي!
پٽين پير نهار، نه آريائي اتان لهين.

(5)

ڏکي! ڏک مٽي ڪري، وانءُ چيري پيهي،
گڏيئي ڏيهي، سوڌيون ڏيندءَ خبرون.

(6)

ڏکيءَ ڏيهائي، مٺيءَ مٽي هٿڙا،
تنهن پر نه ڪاڻي، جنهن پر چئي، جيڏيون!

(7)

ڏکيءَ سنڌيون ڏونگرين، آڏيءَ آهون پون،
ڌاري جو ڏونگر کي، سو ڪين چيو چون،
آري جي افسوس ۾، ماڙهو، مرون رُون،
ان پر سيئي هون، هينئڙا جن هجي ويا.

(8)

ڏکيءَ سنڌيون ڏونگرين، پسو! پئون پون،
مئي پڄاڻا منڌ کي، روجه رجن ۾ رُون،
پڻا ايهين چون، نه ”مئي آسان کي ماريو!“

(9)

ڏکيءَ سنڌيون ڏونگرين، اوچنگارون اچن،
هٽي سانگ سسئي کي، ڪلو ڪٽو ڪيچين،

(7)

ڏسڻ ڏکان اڳرو، سسئي! آڻ مَر شڪ،
تيءَ ٻانهي، پر اوڻيون؛ لوڏ مَر، س پسي لڪ،
وَر پنهونءَ سين پلڪ! ڪو ٻارهن ماه بين سين!

(8)

هردمر هوت پنهون جو، ڏسڻ پانئج ڏڪ،
وَر پنهونءَ ساڻ پلڪ! ٻن ٻارهن وره بين سين!

(9)

تور ويزمي تيءَ، وڃڻ ويرم نه سهي،
ڏيئي مَرَج ڏونگرين، جتن ڪارڻ جيءَ،
هڏ نه هوندو هيءَ، ساه ٻريان تان صدقو!

(10)

اڏيون! وَر اگهاڙ، وهانءَ جنهن وساريو،
جيدئون! ڇڏي جاڙ، سڀ ننگيون تي نڪرو.

(11)

سڀ ننگيون تي نڪرو، لالچ ڇڏي لوپ،
سپيريان سين سوپ، نڌن ڪندي نه ٿئي.

(12)

سڀ ننگيون تي نڪرو، پرهڻ ڇڏي پوءِ،
مهڻد مڙنيان هوءَ، ڪهي جا ڪين ڪڍي.

(13)

ڪهي جا ڪين ڪڍي، پرينءَ پهتي سا،
وهي ويڙهجي جا، وصل تنهن وڃايو.

(14)

وصل تنهن وڃايو، سيند سرامي سينءَ،
سا لوني ليلان جين، مڻيون جنهن مڻ ڪيو.

(15)

هوندان هوت پري، اوڏو اڻ هوند ڪي،
ساجڻ ٽن سري، ’لا‘ سين لڏين جي.

(16)

لائي خنجر ’لا‘ جو، هن خنجر ڪي هن،
سڏن جيون، سيد جتي، وڻون سڀ وڪڻ،
پير پروڙي ڪڻ، نه هڪڻ ۾ هوري وهين.

مِي جو لوڙه لڪن ۾.

گهوري ڪشيوءَ سين، هاريائون هت هت،

مِي جو لوڙه لڪن ۾.

درد منهنجي دل جو، تون ڪامل اچي ڪت،

مِي جو لوڙه لڪن ۾.

داستان ٿيون

(1)

جهلي تان نه رهان، پست ڌاران پرينءَ جي،
اڀر عاجز آهيان، لائن جان نه لهان،
فردا مون ڇڏي ڪي، وعدي ڏي نه وهان،
صباح سينءَ نه سهان، خواهه ميڙين خواهه ماريين.

(2)

صبح سين تان سور، سهي ڪير سرتيون!
گهٽيان رهن نه گهٽ ۾، پيغامن جا پور،
مئيائي منظور، هير هلنديس هوت ڏي.

(3)

هير هلنديس هوت ڏي، پيون وجهي ٻن،
جئو جان فدا ڪريان، مٿان ٽن پرين،
ايا اڄ گهرجن، فردا مون ڇڏي ڪي.

(4)

فردا منڏ ڇڏي ڪي، نقد گنيو نار،
هيءَ جا واڳ ولهيءَ جي، ويرم ڏي م وار،
جيڪين مئيءَ مار، جيڪين ميڙ مئيءَ ڪي.

(5)

مئي ٿي مدعا گهري، موٽ ٿيو موجود،
اچين ته اڄ ڪريان، صباح جو سڄو،
جيڪين تي وجود، جيڪين ميڙ مئيءَ ڪي.

(6)

جيڪين ميڙ مئيءَ ڪي، جيڪين مئيءَ مار،
جيرو ٻنهن ڪنڌين، ٻنهن پارين ٻار،
ڏکيءَ ڪي ڏيکار، هڪڙ هوت اکين سين.

داستان چوٿون

(1)

هلندي هاڙهو مڻي، ڪرڻ ڪوه پيام،
آرڙا آري ڄام ري، گوندر گڏريام،
لڪيون، لڪ لطيف چئي، اورانگهڻ آيام،
پُرڻ پنهونءُ پُٺ ڀر، اِيءَ سعادت سنديام،
مٿس ڪم وڌام، وهان تان نه وس پيو.

(2)

هلندي هاڙهو مڻي، ڏڪن منهنجا ڏوه،
هو اوچڻ سر اُنن تي، هيءَ پنڌ پڇاڙي پوه،
ليڙن ري، لطيف چئي، ڪئن ڪرينديس ڪوه،
اڳيان راڻو سڄي روه، وهان تان نه وس پيو.

(3)

هلندي هاڙهو مڻي، سسي ڏينديس ساه،
لڳن تان لطيف چئي، پارِي نيمر پاه،
ڪندو ٻاجهه الله، وهان تان نه وس پيو.

(4)

هلندي هاڙهو مڻي، گسان تان مَر گسان،
لڪن تان، لطيف چئي، رڙهي مان رسان،
پنهون شال پسان، ويهان تان نه وس پيو.

(5)

پاڻي حال هلي ويا، ڪنهن کي سور سُلان،
ڪڻيو لڄ، لطيف چئي، لڪن منجهه لُچان،
پانڌي ڪير پُچان، ويهان تان نه وس پيو.

(6)

وڌو ڪيمر وڻاه! اُونچا، ڏونگر مَر ٿيو،
تمو مَر، نيڻاه، نه پيرُ نهاريان پرينءَ جو.

(7)

وارو مون وڻاه، ڪا سڌ سونهپ جي نه ڏيو،
اِيءَ اِهاڻي ڳالهڙي، شجر سڻيجا،
چوٽيءَ چاڙهيجا، نه موڙهيءَ ڪو منهن ٿئي.

(8)

وارو مون وڻراه، ڪا سڌ سونهپ جي نه ڏيو،

(17)

هورن هاڙهو لنگهيو، ٿيءَ جريدي جوه،
هوند جنين سين هوه، هوت نه هوندو تن سين.

(18)

هورن هاڙهو لنگهيو، مڻي! موسڻ ڇڏ،
'لا' سين اُتي لڏ، 'ڪين' رسائي ڪيچ ڪي.

(19)

هورن هاڙهو لنگهيو، ڳوريون پاسي ڳوٺ،
ڪيچ تنهن کي ڪوٺ، 'ڪين' جنهن جي ڪچ ڀر.

(20)

هورن هاڙهو لنگهيو، ڳوريون ٿيون ڳمن،
هاجي تنهن هجن، ڌاران سڳ سڏ چئي.

(21)

نڪا هت، نه هت ڪا، ڳوريءَ سندي ڳالهه،
ڪين پُهتي مال، حال پُهتي هوت ڪي.

وائي

هل هوتن ڪارڻ حال، شال سڳر ٿينديئن ساڻ جي!
پير پنهجي پرينءَ لئي، ڪوڏ رتائين ڪالهه،
شال سڳر ٿينديئن ساڻ جي!

چڙهندي سر چوتين، لڪن ڪيڙس لال،
شال سڳر ٿينديئن ساڻ جي!

جي پابين جتن، جي، ويجهي ٿيان وصال،
شال سڳر ٿينديئن ساڻ جي!

بُري پڻ وڻن ڀر، وجهج ڪا وڙال،
شال سڳر ٿينديئن ساڻ جي!

ڪيچان آيو قافلو، مين مٽي مال،
شال سڳر ٿينديئن ساڻ جي!

اينديئي بوءِ بوئن جي، ٿون جهلج پڻ پيال،
شال سڳر ٿينديئن ساڻ جي!

جتي جمارن کي، جبل ٿين جنجال،
شال سڳر ٿينديئن ساڻ جي!

پُچي پيادين کي، اُت آرياڻي احوال،
شال سڳر ٿينديئن ساڻ جي!

جيءَ جتن سين، جيڏيون!
موتي ماءُ! پنيور ۾، اڳڻ سي آيا،
جيءَ جتن سين، جيڏيون!

وجهي وراڪن ۾، معذور کي مَ منجهاءَ،
منجهان پاڻ پياڏيون، هادي ٿي هلاءَ،
پريان کي پهچاءَ، تہ لڳي لُونو نہ ٿئين.

(9)

وارو مون وڻڪار، ڪا سڌ سونهپ جي نہ ڏيو؟
آهي آسونهين جي، مٿي تو ميار،
وڙهيا ويراڳڻ سين، لڪن جا ليار،
گريان ٿي ڪوار، ڪنڊن، ڪانڊيرن جي.

(10)

ڪنڊا مون پيرن ۾، توڻي لڪ لڳن،
اڳڻ، اڳوني نہ مڙي، چئون پير چئن،
ويندي ڏانهن پرين، جتي جات نہ پائيان.

(11)

جُتي سي پائينڏيون، جنين پير پرين،
لاٿيون سڀ پرين، سسئي سڀيرين کي.

وائي

(2)

ويجهي ونڌر جي وڻن.
اي اوڏي آيس، جان پريان جي پيچري،
جي تو اوڏا پانٿيا، سي ڏونگر ڏور ڏسن،
مدي نہ هين من ۾، تہ ڪيچان ڪوہ اچن؟
مرڻ منهنجي کي ڪيو، هي پھُ باروچن،
سُونهن سڳر پٽيين، منهن معذورن،
ونڌر وائي جا وهي، مون کي سا نہ سلن،
آڻي ٻڌا اونڀين، موتي کي مين،
لاٿائون، لطيف چئي، لڏون سر لڪن.

داستان پنجون

(1)

هٿين پيرين، مونڙئين، هليج ساڻ هينئين،
عشق آريءَ جمار جو، نهاي نئين،
جان جان ٿي چئين، پاڙج ڪوم پنهون سين.

(2)

هٿين، پيرين، مونڙيين، ڪهچ پر ڪپار،
متان، چوري! چڏين، پريٽي پچار،
تو کي سنڌ، سسئي! سنڌي لئون لغار،
جي هوئي هزار، تہ پاڙج ڪوم پنهون سين.

(3)

هٿين، پيرين، مونڙيين، ڪهچ پر قدام،
وچ وسيلو ناه ڪو، اوري آريءَ جمار،
هينئين لائي هار، پاڙج ڪوم پنهون سين.

(4)

هٿين پيرين، مونڙيين، پري ڪج پرڪ،
قَدَم ڪيچ ڏئين ڏي، پاءُ وڌندي وڪ،
جي هوني هون لڪ، تہ پاڙج ڪوم پنهون سين.

وائي

جيڏيون! جا جڙ لائي، جيءَ جتن سين،
سا مون سرتيون! سيٻاڻيام: تنهن جڻ جال ڪيام،
جيءَ جتن سين، جيڏيون!
مهَر جا مين جي، سنجهي هت هيام،
جيءَ جتن سين، جيڏيون!
صُبح ستي سڪ ۾، ويسلي ويام،
جيءَ جتن سين، جيڏيون!
هڪل هوت پنهون جي، سڳر منجهه سام،
جيءَ جتن سين، جيڏيون!
ڏوريندي ۾ ڏونگرين، ٿهر ٿوپ ٿيام،
جيءَ جتن سين، جيڏيون!
ڪوڙيين پال ڪريم جا، گنجي منجهه گهريام،
جيءَ جتن سين، جيڏيون!
سُتي سڳر پٽيين، سگهڙي سار لڏيام،
جيءَ جتن سين، جيڏيون!
ڪيهون ڪوهن پٽيين، ڪوڪون جمازان،
جيءَ جتن سين، جيڏيون!
هوٽاڻي هت گڻي، پنهون پياڏيان،
جيءَ جتن سين، جيڏيون!
ڏگون، بگون، ڏاڪڙا، ڪارڙ جن ڪيام،

جيڪر گريان ريهه، پر چوندا مُندَ چري ٿي.

(14)

چُونِمَر مُرُ چري ٿي، پرُ جي سڏُ سڻين،
مُرُ مُنهنين کي ڏين، ماڙهو اُچيو مهڻان.

(15)

ماڙهو ڏيئي مهڻان، مون کي ڪندا ڪوڙه؟
جنهن چوري ۾ چوڙه، سا پڻئون ٿيندي پير تي.

وائي

توڏن تان نه ٿنواريو، مُنهنجو لالڻ واريو،
الله ڪارڙ، ميان اونيا!
شرفُ لَهي سُسِي، ڪُئل کي ڪمُ ڪاريو،
مُنهنجو لالڻ واريو.
مينديءَ مورَ مَليرَ جا، چانگن کي سڀ چاريو،
مُنهنجو لالڻ واريو.

داستان چهون

(1)

آئون نه گڏي پرينءَ کي، ٿورا ڏينهن ٿيا،
راتين روز ويا، عبث آريءَ جامَ ري!

(2)

آئون نه گڏي پرين کي، سَهسين سڄ ويا،
هَلڻ ويَر هٿان، ديڪي شال دَمُ ڏيان!

(3)

آئون نه گڏي پرينءَ کي، ٿون ٿو لهين سڄ،
آئون جي ڏيائن سَنِيها، نيئي پريان ڏج،
وڃي ڪيچ چُئج، نه ”ويچاري واٽ مئي.“

(4)

آئون نه گڏي پرينءَ کي، پويون ٿيو پَساه،
سڪان ٿي سڪرات ۾، رويو پُچان راه،
شال مَر وڃيم ساه، ڌاران پَسڻ پرينءَ جي!

(5)

آئون نه گڏي پرينءَ کي، غمِ تان ويئي،
ولهيءَ ڏينهن وڃايا، سرتيون! سڀيئي،

(5)

هٿين، پيرين، موٽڙين، سِرڄ ساه پَساه،
هوٽ گڏبي حب ۾، رهبر مٿي راه،
جان جان ساڻه ساه، نه پاڙج ڪومر پُنهنون سين.

(6)

جڙ جا هنيمر جَت، تنهن جُجهي ڳاريُ جندڙو،
آڻي اندر ڪوڙيا، ڪوهياري ڪروٽ،
سورن ساڙي آهيان، سڪان کي صحت،
اندر ريلارَت، ٻاهر پاڻ نه نڪري.

(7)

تتي ٿڌي ڪاه، ڪانهي ويل وهڻ جي،
آسَر هڏ مَر لاه، چنڻ گندي اُن جو.

(8)

ٿڌي ٿڪي نه وهي، تتي ڪري تان،
وڌائين وڻڪار ۾، سُسِي پاڻ سڪان،
پُچي پَه پڪين کي، پيئي مُندَ پريان،
ڏس ڏيه وڻن جا، ٿن الله لڳ آهيان،
مان پرچي پاڻ، اچي آريائي وري.

(9)

توڻي ولاڙون ڪرين، توڻي هَلين وڪ،
لِڪي منجهان لڪ، ڏرو ضايع نه ٿئي.

(10)

لِڪيو جو نراڙ، سو انگ ڪياڙي نه ٿئي،
پاڙيو ويئي پاڙ، جيڪين لالڻ لڪيو لوح ۾.

(11)

جتي جيتريون، لڪيون لوح ڦلَم ۾،
تتي تيتريون، گهڙيون گهارڻ آئيون.

(12)

ڪيائين ڪيچين لئي، جُسو جلاوت،
چڏي، پيني چَپرين، هاري سڀ حجت،
هئي نماڻي نَسَت، پند وڌائين پاڻ تي.

(13)

پند نه پندن جيترو، ڪئن سڄندي ڪيه،

پيريء ۾ پيئي، اڪيون آريءَ ڏي کڻي.

(15)

ولاڙيو وڻين چڙهي، ڀسو! سگهه سنڊياس،
آڏيءَ وڃيو آڱڙي، نڪو پي ن ماس،
سوئي سو سيڻاس، پري پڙاڏا ڪري.

(16)

ولاڙيو وڻين چڙهي، ڏاڍو ڏوري ڏور،
سپيريان جي سور، پري پڙاڏا ڪري.

(17)

پري پڙاڏا ڪري، اوري نه آهي،
ڪمتر ڪا ڪاهي، ٻهجي هن پتيءَ کي.

(18)

رُجن ۾ رڙ ٿي، ڪر ڪوئل جي ڪوڪ،
ولولو ۽ وُڪ، اي تان آه عشق جي.

(19)

رُجن ۾ رڙ ٿي، ڪر چئونءِ س جي چانگار،
ايءَ عشق جي اُپڪار، نعره آهي نينهن جو.

(20)

رُجن ۾ رڙ ٿي، جهڙي ڪري جو،
ايءَ نه عورت هوءَ، ايءَ تان آه عشق جي.

(21)

رُجن ۾ رڙ ٿي، ڪر ڪرڪي ڪونج،
نعره منجهه نڪونج، ايءَ تان آه عشق جي.

(22)

رُجن ۾ رڙ ٿي، ڪر سارنگيءَ ساڙ،
اي عشق جو آواز، ماڙهو رکن مُندَ تي.

وائي

هيءَ گهايل هڏ گهوري، ووا! الاميان! ڪيچي مون نه سڳيان.
عشق آريءَ ڄام جي، هيءَ جهونڙي هڏ جهوري،
ووا! الاميان! ڪيچي مون نه سڳيان.
رهي جا رُجن ۾، سا چپر چڙيو م چوري،
ووا! الاميان! ڪيچي مون نه سڳيان.
اڏيون آريچن لئي، ڏونگر ٿينديس ڏوري،
ووا! الاميان! ڪيچي مون نه سڳيان.

(6)

آئون نه گڏي پرينءَ کي، جوين ويو جاڙ،
آڏا آريچن کي، چاڙهڪا ۽ چاڙ،
مون مٺي کان نه ٿئي، وڌيڪ منجهه ولاڙ،
عمر سڀ آواز، ويسر! ٿي واکا ڪريان!

(7)

آئون نه گڏي پرينءَ کي، هيءَ پڻ ڏينهن ويو،
نهوڙي ناپن سين، مون کي نيهن نيو،
مٺي موٽ ٿيو، ”پي، پي“ ڪندي پنڌ ۾!

(8)

آئون نه گڏي پرين کي، آيو عزرائيل،
جو راڻي سين جيڏيون، نڪو قال نه قيل،
آيو موت ڏليل، ماريندو مراد کان!

(9)

آئون نه گڏي پرين کي، مٿان آيو موٽ،
واجهائيندي وره ٿيا، هڏ نه گڏير هوٽ،
جيڪس ٿينديس فوٽ، فنا هن فراق ۾!

(10)

ولاڙيو وڻين چڙهي، گجهن ٿيندي ڳاه،
سسئي سوري چاڙهيو، پريان لئي پُساه،
هو مرون، هيءَ ماه، ڪين ڪميڻي رکيو.

(11)

ولاڙيو وڻين چڙهي، رڻي پسيو رو،
وچان جو وچ پوءِ، سو ڪنهن پر ڪهي لاهيان!

(12)

ولاڙيو وڻين چڙهي، اُنچن مٿي اُچ،
لاکن ڪارڻ لُچ، باسيائين بُردار جي.

(13)

ولاڙيو وڻين چڙهي، ڏيو پتولي لانگ،
تاريءَ تاريءَ چانگ، سسئي، مور بچن چئن.

(14)

ولاڙيو وڻين چڙهي، ڪي جو ڏنائين،
موٽ به ماريائين، پاڻ تنهن جي پٺ ۾.

داستان ستون

مَرُ! مُون سين هَل، تہ پُنيءَ تو پَنڌ ڪَريان.

(11)

تو سَگ، ساه! گهڻن سين، جڻ! گوشتي جاء،
مَرُ! مُون سين آء، تہ پُنيءَ تو پَنڌ ڪَريان.

(12)

وڏا طالع ٿن جا، جي مارڳ منجهه مَرَن،
پُون ڇا ڪي ڪَن، ڪوڙي دعويٰ دوست سين.

(13)

سڏ سڃاڻي پرينءَ جو، واکي جي تہ وَرَن،
ڪُڄاڙي ڪي ڪَن، ڪوڙي دعويٰ دوست سين.

(14)

مُيين جي مارڳ ۾، چَپر چُلي جي،
تہ قدر ڪيچين ڪي، هُونڌ پوءِ تهننجي پَنڌ جو.

(15)

پَر ۾ پڇي پرينءَ ڪي، مري تہ جاتوءِ،
”موٽوا“ مُنڌ تہ سوء، ڪَنڌ ڪُڄاڙيان ڪاٽين.

وائي

وہ مَر وات ورڇي، هو! الاميان!
جڻن گهڻن تڻن لهنڊن.
ڪنين اڇي ڪا گهي، ڪنين اڇي ڪا چئي،
جڻن گهڻن تڻن لهنڊن.
اُمڻ پانپان اُن ڪي، ساڄن مون ڪي جا چئي،
جڻن گهڻن تڻن لهنڊن.
پير پٽائين ڪُونٺرا، رائي ڪيس رڇي،
جڻن گهڻن تڻن لهنڊن.
مُنهن ڪر معذورن ڏي، پُنهنون ڄام! پَرڇي،
جڻن گهڻن تڻن لهنڊن.
مُون ڪي تنهين ماريو، جڻن جا چئي،
جڻن گهڻن تڻن لهنڊن.
ونڌر واٽين ڪي، ڪانڌي تيندمر ڪيچي،
جڻن گهڻن تڻن لهنڊن.

(1)

مري، جيءُ تہ ماڻهين، جانب جو جمال،
ٿيئن هُونڌ حلال، جي پَنڌ اهاڻي پارين.

(2)

مَر، تہ موچاري ٿيئن، اعلان اڳي اُچ،
جان ڪين هُئين جڙي، تہ مُنڌ پَنپوران پُچ،
پُنهنونءَ ساڻ پُهچ، تہ ملڪ الموت ماڻهين.

(3)

مَر، تہ موچاري ٿيئن، جڻ آڏو جَت،
هاري ڪر همت، تہ ڏيئي دَم دوس لهن.

(4)

مَر، تہ موچاري ٿيئن، ويهي وجهه مَر وي،
دل ۾ آڻ مَر دُور ٿون، ڦِرڻ سَنڌو ڦير،
توڻي لهن تہ پير، توءِ راحت آه رڙهڻ ۾.

(5)

مَر، تہ موچاري ٿيئن، ويهي جي مَر جو،
مُنڌ! مَرڻا پوءِ، پُهچندڻ پُنهنونءَ ڪي.

(6)

اعلان اڳي، سسئي! مُنڌ، جيريائي مَر،
تولتان تنهن مَر ٿر، جنهن رُوح وڃايو راه ۾.

(7)

مَرڻا اڳي جي مُئا، سي مري ٿين تہ مات،
هُونڌا سي حيات، جيڻان اڳي جي جيا.

(8)

جيڻان اڳي جي جيا، جڳ جڳ سي جين،
اُوءِ موٽي ڪين مَرَن، مَرڻا اڳي جي مُئا.

(9)

تو سامائي، سسئي! مَرڻ ڪيو مُردار،
ڪُپر سين ڪوهيار، لوني! تو لڄايو.

(10)

اُونچو اُتاهون، گهڻون، جين ڪي جبل،

سُر ديسي

داستان پهريون

ڏاڻي نَ ڏاڳهن کي، اوڳي ساڻ اڳڻ،
تَ هوندَ نَ ٿنهنجي هٿ، سورُ پرايا سسئي.

(9)

اڳڻ مٿي اوڀرا، جڏهن ڏنئي توڏا،
ونگيئي نَ وارن سين، تَن گورن جا گوڏا،
تَ لڪن جا لوڏا، هوندَ نَ سنئي سسئي.

(10)

ڏاڳهن ڏيرن، جي آندا برد پيڙور ۾،
هٽي چيل چرا ڪيا، وه پئي وهڙن،
کڙي ڪڙڪو اُن جو، هوندَ ستي سو سين،
ڏانڊن ساڻ سينڊ چئي، پياديون پهچن،
جن جو پيرُ نَ لڳو پتئين، تَن آير ساڻ اُنن،
گنگن ۽ جنگن، مُندَ اسونهين ميڙين.

(11)

اڳي اُڻ رڙن، مون پيري ماڻ ٿي،
پلائيندي پاڻ ۾، ڪچيو ڪين ڪئن،
ڪا جا مام مئن، هن پڻ هئي هن سين.

(12)

چا جي ڏنگا ڏير، منهنجو ڏينهن ڏنگو م ٿي،
اُنن، اونڙن جي، چا وهيو وير،
هيءَ ڪميڙي ڪير، جا اُمرَ کي آڏو اچي.

(13)

ديسي سين ڪجن، پرديسي ڪهڙا پرين،
لڏيو، لاڏوڻا ڪيو، پنهنجي ديس وڃن،
پُڄاڻا پرين، ڪجي بس پيڙور کان.

(14)

ڏريائين ڌاريان، مٿ مٿيءَ جا نه ٿيا،
مدي ڏيرن مَن ۾، ڪليو ڪيڪاريان،
صُبح ٿي ساريان، تَ اُڻ نَ اوطاڻن ۾.

(15)

اُڻ مَ اوري آڻ، ڏاڳهن ڏڏي آهيان،
هٽي هٿ هين کي، پري نيئي پلاڻ،
هوڻ منهنجو هاڻ، پُنهون نياڻون پاڻ سين.

(1)

مُنيس! جهل مهار، ڪُنيس! ڪاه م ڪر هو،
مُون نِماڻيءَ جي نِجهري، پيرو ڪج پتار،
ساجن توهان ڌار، ڏنر ڏينهن قيام جو.

(2)

ڏاڳهن، ڏيرن، ڏونگرن، تنهن ڏنر ڏک،
سي سڀ پائيم سڪ، هيڪاند ڪارڻ هوڻ جي.

(3)

ڏاڳهن، ڏيرن، ڏونگرن، تنهن ڏک ڏنام،
لڪن لوساڻيو هيٺون، چنن پير چنام،
رندين رڻ رنام، پرندي پار پنهونءَ جي.

(4)

ڏاڳهن، ڏيرن، ڏونگرن، ڏکن ائون ڏڏي،
پُڄان پير پنهونءَ جو، وجهان وڪ وڏي،
لڪي ائون لڏي، تات پتن ڪير پند ڪري.

(5)

ڏاڳها ڪيم ڏرو، اڃا آريائي اڳي ٿيو،
موڙي مڃر تاريون، چانگا تا چرو،
آن تان حرف هرو، مورائين معاف ٿيو.

(6)

اڳڻ مٿي اوڀرا، جڏهن ڏاڳها ڏنئي ڏينهن،
وَنِي سڙڪ سسئي، ويهه وهائيءَ سيئن،
چوڻي سين چانگن کي، جڙ زنجيرن جيئن،
تَ هوڻ ٿنهنجو هيئن، پنهون نياڻون نه پاڻ سين.

(7)

اڳڻ مٿي اوڀرا، جڏهن ڏاڳها ڏينهن ڏنا،
ڪُنجون جي ڦلن جيون، تان ڪنهن لڙ لڪاء،
تَ سڀاڻي سنڊيا، ٿئي ساروڻي سسئي.

(8)

اڳڻ مٿي اوڀرا، جڏهن ڏنئي اُڻ،

(16)

جتا! شال جيو! جيو تان جاڙون ڪريو،
بانڀڙ ڪي ٻروچ ري، ٻيلي ناه ٻيو،
چئڻ تان نه ٻيو، هي سڱ نه چئڻ جيهڙو.

(17)

جئن جا جيلان، ٿي ساڻ پڇائي سسئي،
آيس آريءَ ڄام جا، تڙ توڙا تيلان،
ان ڪي ناڪيليون ڪن ڀر، ڏهريون ڏليان،
سر هڻيو سيلان، لايو نينهن نندون ڪريين.

(18)

جئن ڪج جئن جو، آيا ڪي ايندا،
وئي پنهنون پانهنجو، وٽان تو ويندا،
ڏم نه ڏميندا، سڌاريندا ساڻيه ڏي.

(19)

جٽ هڏهين هٿ، مون هٿ هينڙي ڀر حل ٿيا،
جنگل جنين چوڦرا، راحت ٿي جي رت،
گنگن جي گپت، چيڙي وڌيس چيرين.

(20)

جئن وڌيس جار، نات هيس نماڻي ڪڙي،
ٿيڙا پاڻ قرار، مون مٿس گڏي گونڊرين.

(21)

جي ڄاڻان جئن، پوءِ پٽاندڙ هيترو،
آءُ ڪيئن ملا ٿي، سرتيون سور پرائيان.

(22)

هي جي آيا هير، مون اڳ نه ڏنا ڪڏهين،
آئون ترسان، هو ٽڪڙا، پٽ نه لائين پير،
پنپوليس ٻرن ڀر، پسي پيندين پير،
آءُ آرياڻي آسري، ٿي واهر جي وير،
هيءَ ڪمپڻي ڪير، ٿون پارس رسج پڻ ڀر.

(23)

جئن يارائون، ڪيچين مون سين ڪوئ ڪو،
نالي سيس هوت جي، مٿم بارانون،
تيلاهين طعنون، ڏيندا مون ڏير ويا.

(24)

گورا وڃن گام، ڏيرن سندا ڏيهه تي،
توڏن جيون تڙپيڙ ڀر، تريون ترڪن تان م،
اونيڙا آرام، لنگهي پڻ پري ٿيا.

(25)

گهه سر ٿئي م گس، پڙي پوءِ م پرين تي،
جنهن سر ساجڻ سپرين، تنهن اٿ م لڳي اس،
پنهنون پاڪ ڀرس! هوت نه ڪجن هيڏيون.

(26)

اس م لڳي اونيين، ليڙان لڪ م لڳ،
الله! آريچن ڪي، ڪوسو واءُ م وڳ،
جٽ ججهه ڀر جڳ، منهنجي ڀرت پنهنون سين.

(27)

لڏيندي لباس، جئن جيڏوئي ڪيو،
اچي آريءَ ڄام جو، وڻ وڻ منجهان واس،
مرون ڪيئر ماس، هڏ هلندا هوت ڏي.

(28)

اٿ ويري اونار ويري، ويري ٿيڙم ڏير،
چوئون ويري واءُ ٿيو، جنهن لٽيا پنهنون پير،
پنجون ويري سڄ ٿيو، جنهن الهه ڪي اوير،
ڇهون ويري چڙ ٿيو، جنهن سوان نه ڪيا سير،
سئون ويري چنڊ ٿيو، جو ڪڙيو نه وڏي وير،
واهيري جي وير، چلون ڪريان چيرين.

وائي

ڏاڳهن، ڏيرن ساڻ، ڪرهن، ڪيچين ساڻ،
متان ڪا ٻي لئون لائي!
آئون ستي، هو هليا، وڙا ڪرهل ڪاهي،
متان ڪا ٻي لئون لائي!
آسڻ اڳيان ان جي، ”ٻر ٻر!“ ڪيو ٻاڏائي،
متان ڪا ٻي لئون لائي!
چتر ڏيئي ڇت ڪي، وڙا هوت چپائي،
متان ڪا ٻي لئون لائي!
جيڪا هين من ڀر، وڙا پنهنجي پچائي،
متان ڪا ٻي لئون لائي!

داستان ٻيو

لُطُفُ ساڻ لُطِيفُ چئي، لنگهيو بُرُ بوئن،
تن ڪهڙو عُمُ گنگسن، هوڻ حِماتي جن جو.

(7)

جاڳائي جتن، گورا گس هلايا،
پهتي ري پهڙ ۾، اُن مَر آگهتجن،
لُتاري لُطِيفُ چئي، لنگهيو بُرُ بوئن،
تن ڪهڙي چُڪَ چانگن، هوڻ حِماتي جن جو.

(8)

پني ٿا ڀرين، سائين سَنڊ هٿن ۾،
ليڙن جو لُطِيفُ چئي، مُون ڪي منجهُ نَ ڏين،
هوڻ پُنهون ٿا نينس، اسونهيءَ جو آجڪو.

(9)

اوڳارين نَ آريا، ٻڌا چَرَن نَ بُور،
ليڙن ڪي لُطِيفُ چئي، هَلُڪُ جو مذڪُور،
مين ڪي مامُور، آهي اُتڻ اڳين پند جي.

(10)

دوڪَ دهليا جت، گورا هَلَن نَ گس ۾،
چو سال ئي نَ چلڻا، ٿي تنگ ٺهاري تَت،
سوڌي اُنهن سيد چئي، پوءِ پانچارن پَرَت،
ان اڙانگي پند جي، ڪا نيشن پوءِ نَرَت،
سسئي وڏي سَت، جا اهڙيءَ پر پند ڪري.

(11)

پُڻ ٿا پلائين، اوني اُچُ اُڳُڙا،
پَهَ پارسيون پاڻ ۾، ڏيرَ ڏيهائي ڏين،
هوڻ پُنهون ٿا نين، باروچي ٻولي ڪيو.

(12)

پُڻ ٿا پلائين، اوني گهڻون اُٻاهرا،
هوءَ جي هَلُڪُ سنڊيون، ڳاهون ڳالهائين،
مُون ڪي ٿا مارين، سَجڻ سانباھي ڪيو.

(13)

”هئي هئي!“ ڪيو ”هه!“ ٿي پاڻ هڻي سر پاهڻين،
لدائين لُطِيفُ چئي، جتن سنڊي جاءِ،
شڪر بار سَنڊاءِ، جتن ستاڻي ساڻ مڙي.

(1)

اُچُ پَ وَسائي اونيڻ، مٽي مارَڳَ ماڪ،
پُنهون نيائون پاڻ سين، تاريون پيچي طاق،
”هيهاٿ هيهاٿ لِمَا ثَوَعْدُون“، سَجي ٿي اوطاق،
چڪيءَ چوري چاڪ، هاڙهي هوڻ هلي ويا.

(2)

مڙي مُندَ ڏي آئيون، ساهيڙيون سَهجان،
”السفرُ قِطْعَةً مِّنَ النَّارِ“، هاري! موڻ هتان،
سَگُ صِراطِ المُسْتَقِيمِ جو، اُتئي تان اڳيان،
سي ڪيچي نيندءَ ڪٿان، تنهنجو نينهن نفاق سين.

(3)

جَذان ڪُن فيڪُون چئي، نيو آرياڻيءَ ارواح،
انگُ اڳهين لکيو، مُنهنجو مِيشاقا،
”مَنْ طَلَبَ شَيْئًا وَجَدَ وَجَدَ“، اُتو علي شاه،
اِجا هِنَ حَدِيثَ جو، مُون آسرو آه،
پُنهوسنءَ جي پيغام تان، مُنهنجو موڻ مباح،
سَرَتِيُون! دُعا ڪجاه، تَ ميڙائو مُون ٿئي.

(4)

صُبْحُ سِياھي، آهي آريءَ جامَ ري،
گڏهن پسي ڪا نَ ڪا، ري لالَن لالائي،
دُودِ دِل تان دُور ڪري، ڪر ساجَن صفاي،
”مَنْ لَا شَيْخَ لَهُ فَشَيْخُهُ الشَّيْطَانُ“، ان ري اونداهي،
هوءَ جا هلي هيڪلي، سا گيرَب گمائي،
”بِلا شَيْخٍ مِّن يَّمشي فِي الطَّرِيقِ“، اهڙي آواڻي،
تنهن ري ٿوائي، ڪوڙئين ٿيون ڪيڙيون.

(5)

بُرُ وڏو، بارُ گهڻون، ويجهو نَ وڻڪار،
ليڙن جو لُطِيفُ چئي، گنيو مُندَ مدار،
وُتُندَن نَ وڙ ڪندا، ناٿ اڳين جي اختيار،
ڪاڏي ٿيو ڪوهيار، ڪاڏي ٿي هٿ ڪڍي.

(6)

ڪيڙي ڪيچاين، گُورا گس هلايا،
لڙيو، چڙهيو چوڻين، ڪريو ڪوه ڪڙن،
سُونهن جي سردار سين، سي توڏَ مَر تَرِجن،

وائي

لالڻ آيتو پيهي، وٽڙا سور سڀيئي،
جيس جيس! وو جيڏيون، منهنجو لالڻ آيو پيهي،
گالهڙيون گنديس گجهيون، منهن مقابل ويهي،
جيس جيس! وو جيڏيون.
گشوريءَ ٻار پري، آيو ڏونگر ڏيهي،
جيس جيس! وو جيڏيون.
سرڪشي سردار سين، مون ڪميٽي ڪيهي،
جيس جيس! وو جيڏيون.
هئي شڪستي سسئي، راز پنهونءَ جي ريهي،
جيس جيس! وو جيڏيون.

داستان ٿيون

(1)

الله ڪارڻ اونيءَ، ڪرها م ڪاهيو،
جانب جڏي جيءَ جو، آڳاڻو آهيو،
لاڳاپو لاهيو، متان منهنجو سڀرين.

(2)

الله ڪارڻ اونيءَ، ليڙا نيو م لر،
نيو نماڻي پاڻ سين، ٻانهيءَ جهلي ٻر،
مون کي ماري منجه ٿي، سندي هوتن هر،
گچو لائين ڪر، ڪيچان اوري جي وراڻ.

(3)

ڪيچان اوري ڪٿين، وٽ نه ويساهين،
ڪميٽي ڪيچين لئي، پورج پراهين،
تاڻج تيڏاهين، وار ڪا م ورڻ جي.

(4)

ڪيچان اوري ڪيٿريون، معذوريون مئون،
وائون ويه ٿيون، ڪه ڄاڻان ڪيهي ويا.

(5)

الا! اچن اوه، جن آتي من سرهو ٿئي،
پسان مان پر ڪهين، جتن سندي جوءَ،
لنگهي لڪ، لطيف چئي، سٽيان هوتن هوءَ،
گولي تيان گلبوءَ، جي سڃاڻان ساڻ ڏئي.

(6)

ڪيچان آيو قافلو، عطر آنداڻون،
گشوري خوشبوءِ سين، وٽ ٿڻ واسياڻون،
پسنديئي پنهونءَ ڄام کي، وسريون وڃاڻون،
خيما کوڙياڻون، وريو بخت پنيور جو.

(7)

ڪيچان آيو قافلو، ساڻ ڏئي سرون،
وار وڏي واڳون ڪريان، پٽان هوند پلاڻ،
جهڙو پنهون پاڻ، تهڙي ستا ساڻ جي.

(8)

ڪيچان آيو قافلو، طرح موچاريءَ توه،
سينگارياڻون سيد چئي، ڪرها منجهان ڪوه،
لڪ لهي ٿي لوه، جيجان تن جتن جي.

(9)

ڪيچان آيو قافلو، جنگ سونهاريءَ جوڙ،
ٿليارا توهن کي، گچيءَ سونهن موڙ،
دولت چاين دوڙ، جي مون نيو پاڻ سين.

(10)

ڪيچان آيو قافلو، رات موچاريءَ روه،
بوتي ۽ بلوچ جي، رڙهي پسان روه،
لنگهي لڪ لطيف چئي، پچان ڪيچين ڪوه،
گولي تيان گلبوءَ، جي مون نيو پاڻ سين.

(11)

ڪيچان آيو قافلو، پليرو پايان،
پٽي جا پيرن جي، لگن کي لايان،
چنبيلي چاين، جي مون نيو پاڻ سين.

(12)

ڪيچان آيو قافلو، ڄامن سندو ڄام،
پسندي پنهونءَ کي، اکن ڪيو آرام،
ناتر چاين نام، جي مون نيو پاڻ سين.

(13)

مزمائن مهري، آڻي جهوڪيا جهوڪ ۾،
چاتي چنبن ۾، ويا، جتن ٻار ستي بحري،
ڪوهيارو قهري، ويو نهوڙي نند ۾.

وَرِي آيُس وَرُ، سَفَرُ مِي جا ساب پيا.

(22)

وَر ۾ ڪونهي وَرُ، ڏيرن وَرُ وَڌو ڪيو،
نهارينديس ٺڪڻي، بوئن ڪارڙ بر،
آڏو ٺڪر ٿر، مٿان روه رتيون ٿين.

(23)

وَر وراڪا وچ ۾، لکين آڏا لڪ،
هو جي آڏا حق، سي ڪندا ڪوه ڪئي ڪي.

وائي

هوٽا پانپير هيئن، آئون جا ماري سڄڻ ٿنهنجي نينهن،
ووا! چڏي ٿون ڪو چپر ويندين.
لڪون لڳن ڪوسيون، ڏاڍا ٿين ڏينهن،
ووا! چڏي ٿون ڪو چپر ويندين.
عشق آريءَ جامر جي، ڪيس نماڻي نينهن،
ووا! چڏي ٿون ڪو چپر ويندين.
جهونگاريندي جهنگ ۾، ڏوٿين ڌڙي ڏينهن،
ووا! چڏي ٿون ڪو چپر ويندين.
ان جا چڏي چپر، ڪيچ رسندي ڪيئن،
ووا! چڏي ٿون ڪو چپر ويندين.
ولهيءَ هٿ سسوسو سائيا، سندا محبت مينهن،
ووا! چڏي ٿون ڪو چپر ويندين.

داستان چوٿون

(1)

وارو! وَر وَني ويا، آريچا اظلام،
آنداڻون آريءَ جا، پنهونءَ ڏي پيغام،
پهه ڪيائون پاڻ ۾، مونهان مخفي مام،
سنپوڙا ساڻ گڏي، ويساهي وريام،
ڪاڪيون! رات قيام، جيڏيون! جٽ ڪري ويا.

(2)

وارو! وَر وَني ويا، ڪري ڏير ڏنگي،
مون ولهيءَ ڪين ونڳي، مام پڙوڙي منجهه جي.

(3)

وارو! وَر وَني ويا، هاجون هوٽ ڪري،

(14)

ڪيچي ڪالهه ڪهي ويا، اڏيون آڏيءَ رات،
جاڳان تان جيڪين ٿيو، وهائيءَ پريات،
قوڙائو فقير ڪي، ڏنو جتن ذات،
رفيع الدرجات، ڀرمل پنهون ميڙين.

(15)

مون پانيو مون وت، هميشه هوندا پرين،
ويڙهو ڏيئي ويڪرو، پهري ويا پت،
ساه جنهن جي ست، وڪير ٿي وٽڪار ۾.

(16)

مون پانيو مزما، هميشه هوندا پرين،
ڪهي ڪميڻي هليا، ڪهل ڪيائون ڪان،
ڏيئي ويا ڏاه ڪي، سورن جا سامان،
جورو رات جوان، جيڏيون جٽ ڪري ويا.

(17)

پانيو جي سرواڻ، چلائيندم چپر،
ڪانيم هوند پلاڻ، اٺ گڏايم ان جا.

(18)

سائين سوير، اٿي اٺ جهڪايا،
هينئين ت پانپير جيڏيون، ت ڏاڍي ڪندا ڏير،
اٿيس آئون اوير، ڪري سچ سنجهي ويا.

(19)

جهوڙا جن جهلن ۾، هيري لڪ هزار،
لڳا وات وٽن جا، پنهونءَ ڪي پالار،
آن ڪي ويندا گڏيا، اهڙيءَ ست سوار،
لنگهي ڪالهه قطار، ٿون آئي اچ نهارين.

(20)

کاڌي منهن مڪران جو، کاڌي ڪيچ ٿيو،
ههڙو ساڻ پنيور تان، ڪڏهين ڪوٺ پيو،
ڪوهيارو ڪام هڻي، چوري چٽ ويو،
جنين جٽ نيو، تن اٺن گهوري آهيان.

(21)

بره مٿايس بر، ناٺ سڪي ڪير سڏون ڪري،
گهڻون ڏوريان ڏک سين، ڏيرن لئي ڏونگر،

آڌيءَ اُٿي هليا، سڃون شهر ڏري،
هيءَ ڏکي هٿ ڏري، هوءَ وڃي ڪيچ قراريا.

(4)

وارو! وڙ وٺي ويا، جابر ڪري جوڙ،
بيدي ٿيو پٽيوڙ، حشر ڪري هليا.

(5)

وارو! وڙ وٺي ويا، ڪري ڏير ڏمڙ،
هاڻي ٿيو حشر، پٺان قول قيام جا!

(6)

وارو! وڙ وٺي ويا، ڏير ڪري ڏورو،
ساجن ري، سرتيون! آڻڻ آڏورو،
ني سين نسورو، حشر ڪري هليا.

(7)

وارو! وڙ وٺي ويا، جوري سين جابر،
صبر ڪئن صابر، اچي عجيبن ري.

(8)

وارو! وڙ وٺي ويا، ڏاڙهيءَ پٺيا ڏير،
ڏيندڀس ڏاڍين ڏونگرين، انهن لئي آليڙ،
ڪيچ پُهجي ڪير، وڃن سين وس ڪريان.

(9)

سنجهي مون نه سنڀاليو، نه ڪي اوني ڪندا ايئن،
ڪهي ڪميٽي ڪئن، جڏي رات جتن ڪي!

(10)

سنجهي مون نه سنڀاليو، صبح ساريم سور،
جتن لاءِ ضرور، گهڻا گهاريم ڏينھڙا.

(11)

سنجهي مون نه سنڀاليو، صبح ساريم سور،
آڌيءَ رات اڏميو، ڏين پلتيو پور،
جتن جي ضرور، مادر! ماري آهيان!

(12)

سنجهي مون نه سنڀاليو، مارييس سور صبح،
نيئن هيرائيئي ننڊ سين، جتن لنگهي جو،
هاڻو ڪري هو، آڌيءَ رات اُٿي ويا.

(13)

آڌيءَ اوڙ اُٿي ويا، ڪر رکيائون ڪيچ،
باروچاڻي پيچ، منهنجو من منجهائيو!

(14)

جڏي وٽ جالي، مان الله ڪارڻ لڪ سين،
آهي آريءَ جام جي، هٿ هٿ حوالي،
عيب مون ۾ اڳرا، مان نرمل نکالي!
پرڻاڻي پالي، ڪامل نيندو ڪيچ ڏي.

(15)

پرڻن پالياس، بانڀڻ بيٺي آهيان،
حسن هوت پنهون جي، ماري موت وڌياس،
جانڪين تان چيندياس، پيس ور وصال جي.

(16)

پرڻن جي پاڙي، جاڙ ڳڏاڙيم جيڏيون،
جنهن مون کي ماريو، سورن سين ساڙي،
ارادي اُٿي، سانگين سين سڱ ڪيو.

(17)

آسين پاڻ پرڻ، پورهيت پنهونءَ جام جا،
هوڻ گهوري هيرئون، مون ۾ صابڻ چٽ،
آڻڻ منجهه اگهت، ڪانڌ ڪهين جي م ڪري!

(18)

گڏيو ڏوپين ڌوءَ، پنهوسنءَ پارچو هٿ ۾،
اُٿي آريءَ جام جو، قاصد آيس ڪوءِ،
”ايءُ ڪامل ڪم نه سنو، جتن پھس پڇاڙين پوتين.“

(19)

نڪو ڪيچ پٽيوڙ، نڪو مائٽ منڌ جو،
هور مڙوئي هن ڪي، هوتن ڪونهي هور،
زاريءَ ڌاران زور، هلي ڪوئ حبيب سين.

(20)

چوري، ندوري، نڪو مائٽ منڌ جو،
سوين هلن ساڻ ۾، ڪمي ۽ ڪوري،
آئون پڻ آهيان ان ۾، لنگهي ۽ لوري،
لنگهائين لطيف چئي، ٿرڻ جا ٿوري،
آهيان آڏوري، تنهنجي جوري جبل لنگهيان.

(7)

اڄُ اڱڻُ ڪيڻان، آسَرُ لڳي سوريان،
ڏُونگرُ ڏينهن لڳان، مانُ وِرڪنُ سُڀرين.

(8)

ڏُونگرُ لڳن ڏينهن، مانُ وِرڪنُ سُڀرين،
ڪَيسَ نِماڻي نينهن، آيل! ٻاروچن جي.

(9)

نيڻُ نِهاري مُنهنجا، روئي رَتُ ٿيا،
جي هٿان هوت ويا، سي اچن تہ آجي ٿيان.

(10)

جئن سو هرُڻُ هُما، سرگردان سنسار ۾،
هيءُ پڳُ نُه ڪوڙي پَتِين، هُو ڏڙُ سر ڌري نُه ساه،
جيڪُسنُ تن ملاءُ، سُسُئيءَ سورُ پراڻيا.

(11)

راتِ ڏنائين روجه، پانءِ ڪَ اوني آڻيا،
پريٽي پرين جي، سَڪُنُ ڪي سَوجه،
هئي گهڻون آوجه، سورن سونهائي سُسُئي.

(12)

روجه ڏنائين رات، هوت گوليبندي حب ۾،
ڪيچين جي ڪڙي ٿي، توهن تينن جي تات،
ٻاروچائي ذات، مَنان مِي نُه وسري.

(13)

جَبَلُ ۾ جانار، سره گڏبئي سُسُئي،
پنيءَ پوءِ پوارئي، ٻانڀڻ جي ٻاڪار،
هوتاڻي هيكار، مولا! مون کي ميڙين.

(14)

سَره گڏبئي سُسُئي، سوڙهي منجهي سَبيل،
ڪاهي رسندا قهريا، جيت ٽڪڙا سين تعجيل،
آرياڻي اصيل، اُت پياديءَ کي پُهچ ٿون.

(15)

سَمَرُ جَنهين نُه ساڻ، هوت جِماتي تن جو،
ڪري چيچ چپر ۾، پُنهون ايندو پاڻ،
ٿيندي ريجهر رهاڻ، لَحظي منجهه لَطيف چئي.

واڻي

ڇاڪي ٿا ڪَرهَ قطاريو، وو! مون نِماڻيءَ تان ڪي نُه چيو.
الله ڪارڻ اوني، آئين واڳ وڻي وُر واريو،
وو! مون نِماڻيءَ تان ڪي نُه چيو.
رهو رات پنيور ۾، تان ڪا گهڙي هت گهاريو،
وو! مون نِماڻيءَ تان ڪي نُه چيو.
سڪي جنهن سَگُ ڪيو، تنهن معذور کي مَ ماريو،
وو! مون نِماڻيءَ تان ڪي نُه چيو.
سائينءَ ڪارڻ، سُڀرين! دوستِ دَرَسَنُ ڪاريو،
وو! مون نِماڻيءَ تان ڪي نُه چيو.
موڙي مَجر تاريون، چانگن کي آئين چاريو،
وو! مون نِماڻيءَ تان ڪي نُه چيو.
اڀري عَبدُاللطيف ڏي، واڳ وَنهيَلِ آئين واريو،
وو! مون نِماڻيءَ تان ڪي نُه چيو.

داستان پنجون

(1)

نيڻُ نِهارا مون ڪيا، مٽي واڙين،
ايندا مان پَسَن، اوني آريءَ ڄام جا.

(2)

نيڻُ نِهارا مون ڪيا، ڪيچين ڪارڻ ڪالھ،
ايندا پَسَن شال، اوني آريءَ ڄام جا.

(3)

نيڻُ نِهارا مون ڪيا، اوني ڪارڻ اڄ،
پُنهون ڄام! پُهچ، نُه آري! اولون نُه ٿيان.

(4)

نيڻُ جي نِهارين، سي اڄُ نُه اوني آڻيا،
هَنجُون نُه وَسائين، پاڻي پُنهون ڄام ري.

(5)

نيڻُ نِهاري مُنهنجا، روئي ٿيا رَتُ،
پُنهون هوءَ پَهت، تہ پاري نين پاڻ سين.

(6)

نيڻُ نِهاري مُنهنجا، رَتُ ٿيا روئي،
ڏُگن جي ڏوئي، آهي هتِ آسُونهن جي.

(16)

پسي سي سرهي ٿئي، جي مين لنگهيا مس،
تڻ تنهن کي ناه ڪو، لڳ مڙئي لس،
حُب جنهن کي هوت جي، وندڙ تنهن کي وس،
سنديءَ چانگن چس، پير نرندءَ پڻ ۾.

(17)

سسئي لنگهيو سو، مرد جنهن ماڻ ڪيا،
جبل وڏو جو، ٺوڻ مڙئي نينهن کي.

(18)

جبل ماري جڪ، جو آڏو آريجن کي،
توڻي لکن لڪ، سڀ لنگهينديس سڱ سين.

(19)

جبل جيڏوئي، جو آڏو آريجن کي،
وڻي وڙ وات ويا، بُرقت ڀروهي،
رُجن ۾ روئي، پسان شال پنهونءَ کي.

(20)

جبل سڄن جال، آڏا آريجن کي،
هاڙهي ڏانهن هڻ ڪٽيو، چپر مڙان شال!
ڪيچي وٽڙم ڪاله، تي ٿي ڏونگر ڏوريان.

(21)

چپر چمر پانڻيان، ڪانيو ۽ ڪارو،
پڻ وجهنديس پڻ تي، صُبح سوارو،
وڃڻ مڻ وارو، ڪين وهنديس وچ ۾.

(22)

ڪين وهنديس وچ ۾، هلنديس ڪري هاءِ،
ساجڻ سندي ساءِ، ڏوسنگڙ ڏورڻ مڻ پيا.

(23)

چپر ۽ چمر، ٿا لڳهه لڳن پاڻ ۾،
آڏا ڏونگر ڪرڪرا، ويڏ، ونگائون، وڙ،
آئون پيادي پٽين، نماڻي، نڌر،
سوريون جت سڱر، اُت باتاڙيءَ بيلي ٿين!

وائي

هينٽڙو ٿو هُن ساري، مُنهنجو ساه سَيد کي ٿو ساري،
جيڏيون! آئون هلندي، ويندي هوت ڏي.

سرتيون! آئون ڪهندي، ويندي ڪيچ ڏي.
هونن هلڻ مڻ ۾، ڪير گهڙي هت گهاري؟
جيڏيون! آئون هلندي، ويندي هوت ڏي.
سرتيون! آئون ڪهندي، ويندي ڪيچ ڏي.
آسڙ پري آهيان، مان واحد آئين واري!
جيڏيون! آئون هلندي، ويندي هوت ڏي.
سرتيون! آئون ڪهندي، ويندي ڪيچ ڏي.
پنڌ اڙانگا پٽين، مڻ کي ڪوهيارو ٿو ڪاري،
جيڏيون! آئون هلندي، ويندي هوت ڏي.
سرتيون! آئون ڪهندي، ويندي ڪيچ ڏي.
سڄو سُخن سُڀرين، مان پنهل پنهجو پاري!
جيڏيون! آئون هلندي، ويندي هوت ڏي.
سرتيون! آئون ڪهندي، ويندي ڪيچ ڏي.
جيرو اندر چنڌڙي، ويو ٻاروچل ٻاري،
جيڏيون! آئون هلندي، ويندي هوت ڏي.
سرتيون! آئون ڪهندي، ويندي ڪيچ ڏي.
وڏا ڪم ڪريم تي، هن ويچاريءَ واري،
جيڏيون! آئون هلندي، ويندي هوت ڏي.
سرتيون! آئون ڪهندي، ويندي ڪيچ ڏي.

داستان ڇهون

(1)

آڏ ٽراچا، آهڙا، ڏاڪا ڏونگر کي،
هو جي وڙ وندڙ جا، ماريندا مڻ کي،
هاڙهو هيڙيءَ کي، لنگهائج، لطيف چئي.

(2)

آڏ ٽراچا، آهڙا، ڏونگر کي ڏاڪا،
ڪيم آه عجيب کي، سڱ منجهان ساڪا،
پيئي هٽيڪي هوت کي، ڪوڪ وڃي ڪن ڪا،
منهنجو وس واکا، ٻڌڻ ڪم ڀروچ جو.

(3)

آڏ ٽراچا، آهڙا، ڏونگر کي ڏاڪا،
وڻي وڙ وات ٿيا، بر چڙهي بانڪا،
ڦٽيا پير فقير جا، چڙهندي چڙهاڪا،
هين جيءَ اندر جاڪا، ويا پڄائي پانهجي.

(4)

آڌتراچا، آهڙا، وندڙ وراڪا، ور،
حُب جنهن کي هوت چي، سا ڏوريندي ڏونگر،
پُهچاين، پرور! لُطف ساڻ، لُطيف چئي.

(5)

آڌتراچا، آهڙا، وندڙ وراڪا، واڪ،
اُجهائيس اُٺن جي، ڦوڙائي ڦراق،
پُنهون پَرَمَل پاڪ! واجد لڳ، وريچ ٿون.

(6)

آڌتراچا، آهڙا، ونگا وَر واٽن،
جيرا، جڳر، بڪيون، آريءَ لئي اُٺن،
کسي ڪنوائن، سَنپوڙا سَيند چئي.

(7)

کوڏڙ نه کاتي، جنهن سان ٿڪڙ تانڪيان،
جيڪو جَبَل لنگهيان، سو هيبت جو هاڻي،
پرين جا پاتي، سا جَڙ جَڙي نه لهي.

(8)

گرڙا ڏونگر، ڪهه گهڻي، جت بَرِپٽ، بيران،
ڏاهن ڏاهپ وسري، ٿيا حَريف ئي جيران،
سَسئي لنگهيو، سَيند چئي، مَحبت سين ميدان،
جنهن جو آريائي اڳوان، تنهن جي ڪانهي باڪ بهير ۾.

(9)

گرڙا ڏونگر، ڪهه گهڻي، جت واٽن تي واري،
آڏا لڪ، لُطيف چئي، بَر سُبَن باري،
جا مَنڙلن ماري، سا قادِر! ڪيچ رساڻين.

(10)

گرڙا ڏونگر، ڪهه گهڻي، جت جَبَل گوناگون،
ليڙن جيون، لُطيف چئي، ٿنگ ٿنوارُون پُون،
جَن ڏنو پير پُنهونءَ جو، سي نه ڪي رُون نه چُون،
هُوندن مَٿي هُون، لاڳاپا هن لوڪ جا.

(11)

گرڙا ڏونگر، ڪهه گهڻي، جت مائر مٿاهين،
سُجَن ٿا، سَيند چئي، اُت مِرُون مهائين،
ٿون آريائي آهين، مَنهن مَعذورن جي.

(12)

گرڙا ڏونگر، ڪهه گهڻي، جت ويا روڏا رنگائي،
ساڳاپي سيٺن جي، ٿي وندڙ واجهائي،
رَهِيس رَس، لُطيف چئي، تَنهن ڪَميڻي ڪاهي،
آريائيءَ آهي، مَنهن مَعذورن جي.

(13)

گرڙا ڏونگر، ڪهه گهڻي، جت رڻ تتو راتو،
تَتِڙ ٿئي مَر ٿي ڪي، ڏونگر ۾ ڏاٽو،
جڏهن ڄام پُنهون ڄاتو، ٿڏهن ٿي وَس وڻڪار ۾.

(14)

ماڻِڪ مٺ سَندوم، اُنداھيءَ ۾ سوجھرو،
حَشَر ويل حساب ۾، ڇڏي نه ويندوم،
ساريو سڏ ڪندوم، ڪوھيارو ڪيچ ڏٺي.

وائي

(1)

وينديس ڪيچ گهي، سيٺن ساڻ سهي،
وو! پيئڙ! اُٿون جينديس تان نه جتن ري.
وهان ڪئن ماڻ ڪري، هيڏو سور سهي،
وو! پيئڙ! اُٿون جينديس تان نه جتن ري.
هيڏي شَهَر پَنپور ۾، ساريان ڪوئ سهي،
وو! پيئڙ! اُٿون جينديس تان نه جتن ري.
صُبُح ڏونگر ڏوريان، ڪنهن پَر رات رهي،
وو! پيئڙ! اُٿون جينديس تان نه جتن ري.

وائي

(2)

گُهَمان جال جَبَل، ميان، جيڏيون جانب جَت لئي،
ڏورينديس ۾ ڏونگرين، ڪنديس اُٿون اُڄل،
جيڏيون جانب جَت لئي.
هيڏي شَهَر پَنپور ۾، رهان نا هڪ پل،
جيڏيون جانب جَت لئي.
پُنهون پاڻ نه وِڃڻو، ڪو مُونهين ۾ ول،
جيڏيون جانب جَت لئي.
اوڏي ٿي، عَبدُاللطيف چئي، هوت ڪارڻ هل،
جيڏيون جانب جَت لئي.

داستان ستون

(8)

بُر مڙوئي بوءِ، چپر چاٿون مُڪيون،
بُه بهر ٿي پنيور ۾، هنڌ مڙيئي هوءَ،
راڻين وري روءِ، گونڌر لٽا گوليبن.

(9)

جڏهن پيئي چٽ، چپر هوت پُنهونءَ جي،
پرهي وينيون پٽ، گونڌر لٽا گوليبن.

(10)

جڏهن پيئي باس، چپر هوت پُنهونءَ جي،
اڏيون آريجن جا، وڻن مڪا واس،
آيل! پُني آس، پُنهون آيو ڪيچ ۾.

(11)

آيل! اوطاقون، ڪري ڪيچي هليا،
سُڪيون ن سڀڻ جي، ماڳن تان ماڪون،
نسوريون ناڪون، سڄي هليا سور جيون.

(12)

جئن سان جانڪون، سرتيون! مون سڱ ٿيو،
ڪري ڪوهيارو ويو، تڻ چني تانڪون،
ان پڻ ٿڌاڪون، اڏ ڏکوي آهيان.

(13)

متان ڪا ٻڙي، ٻول ٻاروچي وسهي،
هوند ن سرتيس سرتيون، ويهي رهيس وڙي،
جت پنهنجي جوءِ ۾، گهارن مان گهڙي،
ڪيچين ان ن ڪڙي، ڪنهن ڏکيءَ ڏاؤڻ ڏاڻيو.

(14)

سڪي جان ستياس، تان سڱ سُمهڻ ن ڌڻي،
جاڳي ستيس جن لئي، سي آيا تان ن اُتياس،
پيئر ائون پلياس، نٽ سڱ سُمهڻ ڇا لڳي.

(15)

ڏيرن ڏوه ن جيڏيون، ماءِ، مڙيوئي مون،
آئون آسونهنين، او سونهان، پرين سندا پريون،
اصل آريءَ جمار جو، پاند ن پڄتوسون،
جنهن جو ٿونهين ٿون، سي پياديون پهچائين.

(1)

پُنهونءَ سين پريت جو، ڪو جو پيچ پيوم،
پني هِن پنيور ۾، وهڻ وه ٿيوم،
مَتِيُون موٽڻ سَنديُون، ڪاڪيون ڪيم ڏيوم،
سَرَتِيُون ساه سَنڊوم، ٿيو حوالي هوت جي.

(2)

پُنهونءَ ساڻ پريت جو، ڪو جو پيڙم پيچ،
ڪنديس ڪشالا ڪاف جا، هاڙهو پائيان هيچ،
ڪاهي مَنديس ڪيچ، ديرو دوست پُنهونءَ جو.

(3)

ڪُجاڙتان ڪاهي، شَر ان سينگاري،
ٿليُون، ٿوَنر، هَلوِيُون، ويا چيرُون چمڪائي،
لنگهيا لڳ لطيف چئي، ويا ڪرهل ڪڏائي،
ٻاٺي ڪي بروچ جو، آسرو آهي،
واڳون ورائي، ڦيرين مان ڦير تي.

(4)

ڪو مُنهن ڪُٺل آيو، وس ن ويچاري،
هوت تنهنجي هٿ ري، پهچي ن پاري،
اچين جي آري، ن پاند پُجي، لڳ لنگهيان.

(5)

ڪڏهن تان ٻاجه پئي، ساڃن مڃ سلام،
سڱ تنهنجي سڀرين، ڪيو تڻ تمام،
هتين حاج وه ٿي، نيڻين نند خرام،
دوس ن سهان دام، ٿون ونڊر تو ويلا ڪرين؟

(6)

ڪو مُنهن ڪُٺل آيو، ناه ويچاري وس،
هوت! تنهنجي هٿ ري، گولي ٿئي م گس،
ڏک ڏکيءَ ڪي ڏس، ن موڙهيءَ ڪو مُنهن ٿئي.

(7)

سُرهي منجهان ساڻ، آئي بوءِ پنيور ڪي،
پينا بازارن ۾، لاڻي جت جبات،
سَنديءَ هوت حِما، ڪيچ پهتو قافلو.

(16)

اڏيون آئون نه تڻ، جڻن پريٽئون پرين سين،
 ٻڌي سٽيس سوگهو، ڇلور ڇاتيءَ سيئن،
 ته ڪيچي ڪاهي ڪرها، مونهان وڃن ڪيئن،
 ڏوه منهنجي ڏينهن، پنهنوءَ ڪي ڪا م چئي.

وائي

(1)

لڳڙي آه لغار، وو يار! ٺنءَ ٺنءَ ۾ لالڻ جي،
 سنڌ سنڌ ۾ ساجڻ جي،
 آئون سٽي، هو هليا، سنجهي تڙا سوار،
 وو يار! ٺنءَ ٺنءَ ۾ لالڻ جي.
 جيڪين اورڻ پرين سين، جيڪين پرين پڇار،
 وو يار! ٺنءَ ٺنءَ ۾ لالڻ جي.
 ڪوئ سي جيڻ ڏينهن، جي پون پريٽان ڌار،
 وو يار! ٺنءَ ٺنءَ ۾ لالڻ جي.
 لڳي آهي، نه لهي، سنڌي عشق پڇار،
 وو يار! ٺنءَ ٺنءَ ۾ لالڻ جي.
 گهڻون اڪنڊي آهيان، تڻ جڻن جي جنسار،
 وو يار! ٺنءَ ٺنءَ ۾ لالڻ جي.
 گڏي وينديس گس ۾، ڪاڪيون! ساڻ قطار،
 وو يار! ٺنءَ ٺنءَ ۾ لالڻ جي.
 ميڻون محبت سنڌيون، هينئڙي منجهه هزار،
 وو يار! ٺنءَ ٺنءَ ۾ لالڻ جي.
 ڪانگن قطارون ڪيون، چڪيءَ ڪي چوڌار،
 وو يار! ٺنءَ ٺنءَ ۾ لالڻ جي.
 آئون نماڻي نڪڙي، دمچئون ڏلدار،
 وو يار! ٺنءَ ٺنءَ ۾ لالڻ جي.

وائي

(2)

هوئن بنا ني، ميان! درد فراق ني، ميان!
 پنهنوءَ سائينءَ، جيڏيون! آلولو! ماري آهيان!
 اڏيون! آريجن جي، آئون نهوڙيس نفاق،
 هوئن بنا ني، ميان!
 ڏونگر ڏوريو نه ٿئي، مون ولهيءَ کان واک،
 هوئن بنا ني، ميان!

وائي

(3)

تڻ پرين ڪي اڪنڊي آئون، لڪ لنگهيائون،
 ڏير قراريا ڏيهه ۾، تڻ اٿن گهوري آئون.
 چڙهي ڏاڍين ڏونگرين، ٻانڀڻ اچلي ٻانهون،
 ڏير قراريا ڏيهه ۾.
 هيس پاس پرت جي، ٻانڀڻ ڏي نائون،
 ڏير قراريا ڏيهه ۾.

وائي

(4)

چوري ڇڏ م چيرين، باروچل! ٻانهي،
 جانب جهڙو جڳ ۾، ناهي ڪو ثاني،
 چوري ڇڏ م چيرين.
 پنهل نيو پاڻ سين، پورهيت پرتياڻي،
 چوري ڇڏ م چيرين.
 پورهيو ڪنديس پر جو، پرينديس پاڻي،
 چوري ڇڏ م چيرين.
 هوت! م چڙيو هيڪلي، هيءَ وندر وڪاڻي،
 چوري ڇڏ م چيرين.

تڏهن ٽئين کي، ساٿ سٽيئي ڇڏيو.

سُر کوهياري

(9)

سٽئين پير ڊگها ڪري، وڏي جاڙ ڪيا،
دَر پَر اُپيئن دوسَ جي، تہ سُر پَر هوندُ سِيا،
اصل آريءَ ڄامَ جي، سڳي ٿون تہ سِيا،
پُنهونءَ سين پيا، تي نياڳي نندون ڪرين!

(10)

اِي ڪَم ڪميٽين، جئن سُمهن پير ڊگها ڪري،
لوچين چوئ، لُطيفُ جَئي، هاري لئي هوتن،
ننڍان نياڳن کي، اويالا اچن،
سي پُنهون ڪوئ پُجن، جي سنجهي ئي رهن سُمهي.

(11)

سٽئين سَواري، مُنهن ويڙهي مُن جيئن،
اوجاڳو اکين کي، جاتوءَ تہ ڏيئي،
هٿان تو پيئي، تي ڪچو ڪيچين کي ڪرين.

(12)

سٽئين سَواري، مُنهن ويڙهي مُن جيئن،
ڏٺي تہ ڏيرن جا، چوڌاري چاري،
تيلان ويچاري، ساٿ سٽيئي لڏيو.

(13)

اوجاڳو، اڃا! ڪيئي تہ ڪميٽين جئن،
آساري اهڙيءَ پر، پيئي ڪيچين سين ڪاڻ،
بانهي چايو پاڻ، تي سڄيون راتيون سُمهن!

وائي

گلا ڪا مَ ڪري، لکيو تان تہ ٿري،
بڙي! جيڏيون! مُنهنجي، ووا! شهر پنيور ۾.
جو سينگارُ سرتيين، سو مون ناه ڳري،
مُنهنجي، ووا! شهر پنيور ۾.
جهڙي تهڙي حال سين، وڃان پير پري،
مُنهنجي، ووا! شهر پنيور ۾.
جنهن وڻ هينان هليا، سڄڻ سانگ ڪري،
مُنهنجي، ووا! شهر پنيور ۾.
لامون تنهن وڻ سنڏيون، لوڏيان، لايان ڳري،
مُنهنجي، ووا! شهر پنيور ۾.
قضا جا ڪريم جي، ڪنهن تان ڪين ٿري،

داستان پهريون

(1)

ليل تہ جاڳئن لڪَ سيئن، ڪُلي نوم ڪيا!
فَر تي پُهچ قُربَ کي، اِجلس تو تہ جُڳاءَ،
مُني! مَهمانن سين، ويهي راتِ وهانءَ،
جيانهن نند ڪيا، تي روزُ رهين تي راه ۾.

(2)

ليل تہ جاڳئن لڪَ سيئن، شامَ سٽيئن سڀ رات،
اوڳي اونيڙن جا، تي پَه پُجين پريات،
ٿي سڳر ٿن جي ساٿ، تہ پوري ڪنهن پال مڙين.

(3)

ليل تہ جاڳئن لڪَ سيئن، سٽيئن راتِ سُجي،
هتان هوتائين جيئون، ويئون خُزئيئون ڪجي،
پوري ٿون پڇي، سڳر ٿئين تہ ساٿ جي.

(4)

اِجلس ڪري اُٿيا، تنواريو توڏن،
نوم نواڙن، اُن کي، مَرخبا موڏن،
رڙهي رَس روڏن، اَليومَ سيروا، سَسئي!

(5)

غافل! غفلت چوڙ، ٿون ڪئن، اٿاسي اوجهرين؟
چُپاتا چڙهي ويا، وڃي پُهتا توڙ،
نيشين نند اُکوڙ، جَم وَرن ۾ واکا ڪرين.

(6)

نند ويريائي هوءَ، جيڏيون جَم سُمهو،
مَتان مون جئن پوءِ، وَرن ۾ واکا ڪريو.

(7)

الوڙو اکين، آيم نند اڀاڳ کي،
هاڻي هن پنيور ۾، گهاريان ڪارڻ ڪن،
اڏيون! اونيڙن، هينئين سين هاجو ڪيو.

(8)

جڏهن سٽيون جي، پٿر پير ڊگها ڪري،

منهنجي، ووا! شهر ڀنڀور ۾.
جيڪي لکيو لوح ۾، پاڙيان، سو پڙي،
منهنجي، ووا! شهر ڀنڀور ۾.

داستان ٻيو

(1)

ڏونگر ٿون ڏاڍو، ڏاڍا ڏاڍايون ڪرين،
مون تن اندر تيئن وهين، جئن وڻ وڏي وڏو،
اڳ ڪرم جو ڪاڍو، نات پٿر ڪير پند ڪري.

(2)

ڏونگر ڏک سندا، پرين ڪڏجان ته چوان،
پنيءَ تيئن پوارئون، ٻيا ونگا ور سندا،
چڱي کان ڪيء، پير وڃائي پرينءَ جو.

(3)

ڏونگر ڏس پرين جو، قاف نه ڏيڻ ڪو،
قطاريا ڪالهه ويا، توڏا وٽان تو،
هوٽ مٿي جو هو، ڪو ساجڻ انهيءَ ساڻ ۾.

(4)

ڏونگر ڏس پرين جو، قاف نه ڏيڻ ڪل،
قطاريا ڪالهه ويا، توڏا توهين جهل،
سٺي هوٽ هڪل، مان ٻڌي ٻاروچو وري.

(5)

ڏونگر ڏوراڻو، پهرين چونديس پرينءَ کي:
”پهڻ پير پئون ڪا، تريون چنيون تو،
رُخ نه پيئي رُوح ۾، قدر منهنجو ڪو،
واڪو ڪنديس وو، مون سين جبل تو جاڙون ڪري.“

(6)

ڏونگر مون نه ڏکو، ان اڳ ڏکوي آهيان،
ساريان ڪوئ سڪو، سور گهڻي سڀيان.

(7)

ڏونگر ڏکوين کي، ڏلاسا ڏجن،
گهڻون پڇجي تن کي، جن وٽان هوٽ وڃن،
ئون ڪئن سندا تن، پهڻ پير ڏکويين.

(8)

ڏونگر ڏک پئي، ڪير تو سين ڳالهڙي،
پاڻان ائون مٿي، سور سڻائي پرينءَ جو!

(9)

ڏونگر مون سين رو، ڪڍي پار پنهنجو، جا،
سجڻ هوم هيڪڙو، ويو قوڙائي سو،
ڪنهن کي ڏيان ڏوه، مون سين ايرادي ايئن ڪيو.

(10)

ڏونگر ڏکيون، تو ۾ اورڻ آئيون،
جي اچن قوڙائيون، ڏجن ڏلاسا تن کي.

(11)

ڏونگر ڏکوين کي، ڳل نه سڪا ڳوڙها،
هو جي پهڻ پڻ جا، پڇي ٿيا پورا،
گوندر جا گهوڙا، وڃن جان ڏاڍا ڪيو.

(12)

ڏونگر ڏيهائي، پاڻ مٿان تو گهوري،
تو منجهه رهائي، سدا ٻاروچن جي.

(13)

ڪي جي ڪڍيا پار، ڏکيءَ ڏونگر پاڻ ۾،
سٺي سا تنوار، مروڻ پيا مامري.

(14)

ٻئي وينا رُون، ڏکي ڏونگر پاڻ ۾،
ڪنهن کي ڪين چُون، منجهن جو پريئون.

(15)

اڄ پڻ وينو روءِ، ڏکي ڏونگر پاڻ ۾،
ڪوهياري جو ڪوءِ، اچي سور اڏميو.

(16)

ڏونگر پونين ڪير، سجڻ ميخون ڏونگرين،
ههڙا سيل سڌير، ڪين لهنديئن ڪي پيا.

(17)

ٽپي ڪندين ڪوءِ، ڏونگر ڏکوين کي،
تون جي پهڻ پڻ جا، ته لڳ منهنجا لوه،
ڪنهن جو ڪونهي ڏوه، آمر مون سين ايئن ڪيو.

توهين لئي ڪاٿي، ڏکي ڌوري ڏوگرين.

(18)

ڏوگر، نه بيلي، ڏجي بن بيلين ري،
ڪان چلندي چرين، ساڻس سهيلي،
چوٿيون چنبيلي، جنن تنن جهاڳي اگتي.

(5)

مون کي ڇڏيائون چرين، پوءِ رهايس پاڻ،
جي ڀلايون پاڻ، تن کي رس رسيلا راه ڀر.

(19)

ٻڙي! ته بيلي گهٽان، ساڻي پڇي سڪ،
رفاقت رڃن ڀر، ڏوگر ڪاري ڏک،
آريءَ جو آهڪ، مون رهنما راه ٿيو.

(6)

سُتي پون چرڪ، آيل، باروچن جا،
وَمَ وهائي، ووءِ ڙي! ڪوهياري ڪرڪ،
ڏڙ ڏوٿيو تنهن ڏک، جڏي جڻن نه ٿئي.

وائي

آهيان جن سندي، ڙي آڙي ميان!
مون کي تان، سي نه ڇڏيندا هوتا.
پهاڻينديس پنهنوءَ کي، آئون گچيءَ پائي گندي،
مون کي تان، سي نه ڇڏيندا هوتا.
ويني آهيان واڻ تي، آهيان آسروندي،
مون کي تان، سي نه ڇڏيندا هوتا.
پرينءَ پڄاڻان هڻهين، آئون رتي تان نه رهندي،
مون کي تان، سي نه ڇڏيندا هوتا.
ڪرم ساڻ ڪريم جي، آئون پرينءَ ملندي،
مون کي تان، سي نه ڇڏيندا هوتا.

(7)

سُتي پون چرڪ، آيل! باروچن جا،
پنهنوءَ جي پيڪان جيئون، راسيون منجهان رڪ،
هٿيم هوٽ ڪرڪ، لوچان، لوه نه نڪري.

(8)

جيهي جي ٽيهي، ٽپ ٻانهي باروچن جي،
حُجَت هوٽ پنهنوءَ سين، مون ڪميٽيءَ ڪيهي،
اصل آريءَ ڄام جي، پلءُ آئون پيئي،
هوءَ جا پائن پير ڀر، تنهن جُتيءَ نه جيهي،
وساري ويهي، تن ڪيچين کي ڪئن رهان.

داستان ٿيون

(1)

رويو ويني راڳ، آمر اوريان نجهري،
لاٿو مون ڏيهه وڻن سان، لاڳاپو ۽ لاڳ،
ڏوگر سي ڏورينديون، جن اندر بري آڳ،
هوتاڻي هن ماڳ، مون کي ڇڏ م چرين.

(9)

هئي، جي نه هئي، ٽپ ٻانهي باروچن جي،
ان سڱ مقابل سسئي، سندن ٿي سئي،
هن تان لڄ لئي، هن جو هلڻ هوٽ ڏي.

(10)

ڪنيزڪ ڪيچين جي، ٻانهي، ٻانهوتي،
بئي باروچي هٿ ڀر، چڱن سر چوتي،
ٻانڀڻ کي موٽي، پاڻهي پڇندو پڻ ڏٺي.

(2)

مون کي ڇڏ م چرين، هٿ، هوتاڻي هاڻ،
اوڏي منڏ اُنن کي، الله ڪارڻ آڻ،
پورهيو ڪنديس پاڻ، اڳيان آريچن جي.

(11)

ڪنيزڪ ڪيچين جي، ٻانهوتي، ٻانهي،
سي ڪئن وڃن وسري، جي جيءَ اندر جاني،
اڳڻ آماڻي، شال ڪيچين جي ڪام ٿئي!

(3)

مون کي ڇڏ م چرين، هوتاڻي هن هنڌ،
توسين پونديس پنڌ، ڏينديس باه پنيور کي.

(12)

صدا وڌيم سور جي، اڳيان ڪوهياري،
جو نجس نڪاري، سو پنهنون وڌم پاند ڀر.

(4)

مون کي ڇڏ م چرين، هاتڪ هوتاڻي،

وائي

مُون کي نيندا ساڻ، ٻاروچا ٻاجهه پئي، آلو! آلو!
ڏيندا مون ڏکيءَ کي، الله لڳ آهياڻ،
ٻاروچا ٻاجهه پئي.
لا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ، پرين چيو پاڻ،
ٻاروچا ٻاجهه پئي.
إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا، سچو اي پريان،
ٻاروچا ٻاجهه پئي.

داستان چوٿون

(7)

مُون کي جنين ماريو، سُجائڻ سيئي،
پُنھونءَ پيڪاڻ پُچنديا، ٻلن تان پيئي،
ويجنئون ويئي، ٿي وهڻي سڄڻين.

(8)

مُون کي جنهين ماريو، سُجائڻ پاٿان،
لوھو لڳن ناھ کي، سنڌ مڙئي ساٿان،
دارُونءَ جا داٿان، ڏنم هوت هٿن سين.

(9)

پرتو پُنھونءَ جو، کي چانئين کي اُس،
قريبائي کُسن، آهي ڪر ڪرڙي.

(10)

پرتو پُنھونءَ جو، سُھائي، سياه،
مُنھن ڏيئي مون آئيو، رنگا رنگي راه،
پهرين ڏيندا پاه، پوءِ رڳيندا رڱ سين.

(11)

پرتو پُنھونءَ جو جھڙ جئن جهالا ڏي،
ائون تنهن آريءَ کي، وٺيو راه، رُٿان گهڻون.

(12)

پرتو پُنھونءَ جو، رُڳيائي راحت،
پايان ڏينهن پوارئون، ساجڻ لاءِ صحت،
مني مُصِيبَت، آهي آريءَ ڄام جي.

وائي

ٻاروچي ساڻ، ٻڙي! اي جيڏيون! هيڪر ٿيان، هيڪاندي
چڙهي ن سگهان چوٽيين، يار بنان، دل ماندي!
هيڪر ٿيان، هيڪاندي.
پُهچائج پُنھونءَ کي، هيءَ پيادڙي، پانڌي،
هيڪر ٿيان، هيڪاندي.
پيئڙ هن پنيور ۾، ائون ايرادي آندي،
هيڪر ٿيان، هيڪاندي.
پورهيت پُنھونءَ ڄام جي، باندين جي باندي،
هيڪر ٿيان، هيڪاندي.
ڪرم ساڻ ڪريم جي، ڪيچي ٿيندم ڪانڌي،
هيڪر ٿيان، هيڪاندي.

(1)

ڳائو، ن وائو، اڏيون! آريچن جو،
لنگهي پڻ پري ٿيا، ڇڏي رڻ رائو،
ڏيئي ڦوڙائو، ويا ويچارِيءَ سڀرين.

(2)

ڳائي، ن وائي، اڏيون آريچن جي،
ڪنهن پر ڪهي لنگهيان، جبل جهاجهائي،
جيڪس واجهائي، هاڻي مرنديس هوت لئي.

(3)

هَلُ سَھان ن هوت جو، وَجڻ ائون گهوريان،
هُون ھميشه ھٿين، ن ڏونگر ڪه ڏوريان؟
اڪين سين اوريان، پسان شال پُنھونءَ کي!

(4)

هَلُ سَھان ن هوت جو، وَجڻ مون ن وس،
الله! آريچن جي، گولي ميڙين گس،
پرين، پنھوار تو پُچان، ڏونگريا مون ڏس،
اڪين جي آرس، منڏ جيهائي جوڙ کي!

(5)

هَلُ سَھان ن هوت جو، وَجڻ م ورايو،
رھو رات پنيور ۾، ڪا گهڙي هتي گهاريو،
معذور کي م ماريو، سڪي جنهن سڱ ڪيو.

(6)

مُون کي جنهين ماريو، آن کي گڏيا سي،
تُن ۾ طاقت ناھ ڪا، ادا انهن ري،
سور سلتم تي، جيلانھن ڳالهه ڳري ٿي.

داستان پنجون

(1)

ريءَ قَرِيبنَ ڦوٽ ڪيو، ويٺي ورهه ڇران،
ان عذابان آڳهين، مادر چوئه مران،
اڏيون! جو نه اوهان، سو مان سور سرتيون.

(2)

ريءَ قَرِيبنَ ڦوٽ ڪيو، ورهه ڇران ويٺي،
بانڀڻ ڪي بروچ ري، ٿي ڏکڻ سين ڏيئي،
تو پڄاڻان سُپرين، ائون سورن سانڀيئي،
جا مرضن مروتِي، سا سرتيون ڪئن سگهي ٿي.

(3)

سرتيون! ڪئن سگهي ٿي، ويڙهي جا ورهن،
جڻ جنهن جو چور ڪيو، ڏکيو ڏکڻ،
پڄاڻان پرين، اڏيون آڳهي آهيان.

(4)

اڏيون آڳهي آهيان، پرين پڄاڻان،
سي ڪوهيارا ڪيڻ ويا، ساجن سڀاڻان،
جي سسئي سڀاڻان، سي وڃي ڪيچ قراريا.

(5)

حقيقت هن حال جي، جي ظاهر ڪريان ڌري،
لڳي ماڻ مڙن ڪي، ڏونگر پون ڌري،
وڃن وڻ ٻري، اوڀر ايتري ڪين ڪي.

(6)

حقيقت هن حال جي، جي ظاهر ڪريان زبان،
لڳي ماڻ مڙن ڪي، رسي سورن شبن،
تاڪر ٽڪي ڪان، جبل سڀ جلي وڃي.

(7)

جي حب نه هڻ سڪيا، سي جدا ميڙ جليل،
لنگهائي لطيف چئي، نجن ڪيچ قليل،
وساري وسيل، متان مارڳ ڇڏين!

(8)

ساريان ٿي سبيل، پُر تقصير پڻ پاڻ ڏي،
متان مون ڪي ڇڏين، آري جامر اصيل،

وڙ ولهن جا وسيل، رُس رهبر راهه ۾.

(9)

اچيو اچيو چُون: ”وڙ، ويا تان گهوريا“
سرتين سانگه سڳن سين، مون چئن رڻ نه رُون،
اومر وينيون هُون، مون ساڳاڻو سور ٿيا.

(10)

سرتيون سورائين جي، ڪوهه ٿيون پتر پُون،
گههءَ نه لڳن گهٽ جو، ريا مان ٿيون رون،
چيتاريو نه چُون، پار منهنجي پرين جا.

(11)

گڏهن ڏنيم ڪاڪا، سرتيون! سراهي،
ڏيهائي ڏيرن ۾، ويڙجي وائي،
جي ائون نه ڄاڻي، ته عيب نه لڳو هوند اونهين.

واڻي

توڻي نين، نه نين، آلو! ميان! آءُ اُنهن جي آهيان.
زورو هن ضعيف سين، ڪامل ڪوهه ڪرين.
آلو! ميان! آءُ اُنهن جي آهيان.
جڻ پنهنجي جوءِ ۾، جانب مان جئين!
آلو! ميان! آءُ اُنهن جي آهيان.
پڪ پڌمنڻا اڳري، سرڪي مان سجين!
آلو! ميان! آءُ اُنهن جي آهيان.
بانهي باروچا پانهنجي، سڳر مان سڏين!
آلو! ميان! آءُ اُنهن جي آهيان.
پيرين ائون نه پڇڻي، ڪرهل هو نه جهلين،
آلو! ميان! آءُ اُنهن جي آهيان.

داستان ڇهون

(1)

ڪنهن پر رُٿان پرينءَ ڪي، روئي نه ڄاڻان،
مٽي ڪيو پُٿان، هنجن هاڻا هٿڙا.

(2)

ڪنهن پر رُٿان پرينءَ ڪي، اندر ناهي اُساڻ،
لو هو ڪا لکن ۾، ويرِي مٽي واڻ،
چپر ۾ چوڻچاڻ، ڏنر ڏکوپن جا.

وائي

(1)

زاري سا زاري، آلو! ڀلو! ڪوهياري ساڻ،
 آئون جا ڪنڊيس زاري.
 ڪين جيئنڊيس، جيڏيون! سور پريان جي آئون ماري،
 آئون جا ڪنڊيس زاري.
 اٺ گنگائي هليا، بوتا هڻڻ باري،
 آئون جا ڪنڊيس زاري.
 ڪري ڪوهياري هليو، مون سين قيامت ڪاري،
 آئون جا ڪنڊيس زاري.
 مان وڙمن وڃ ڀر، اولائي، آري،
 آئون جا ڪنڊيس زاري.
 هندوئن چئن هولي ڪري، مون ڌوڙ مٽي تان واري،
 آئون جا ڪنڊيس زاري.
 لالڻ لڳ، لطيف چئي، واجهائي ٿي ويچاري،
 آئون جا ڪنڊيس زاري.

وائي

(2)

جنهن جي آهيان ڏونگر ڏوري،
 تنهن ڪوهياري ڪي گهل پوي!
 آئون تان گهوري گهوٽ جي، ماڙهو چوڻ پوري،
 تنهن ڪوهياري ڪي گهل پوي!
 نيو نمائي پاڻ سين، چپر چڏيو م چوري،
 تنهن ڪوهياري ڪي گهل پوي!
 روئي رڳينڊيس رت سين، ساڻ چاڪن چوري،
 تنهن ڪوهياري ڪي گهل پوي!
 روئي رڳينڊيس رت سين، ساڻ چاڪن چوري،
 تنهن ڪوهياري ڪي گهل پوي!
 اڏيون! آريجن جو، له لڳو مون لوري،
 تنهن ڪوهياري ڪي گهل پوي!
 ڪشي کان ڪمان مان، لائي وٺڙا لوري،
 تنهن ڪوهياري ڪي گهل پوي!

(3)

ڪنهن پر رُٿان پرينءَ ڪي، پڇڻ ناه پڇار،
 اندر ٿي آهون ڪريان، ڪاڻي منجهه ڄمار،
 گرڙي جي گفتار، پيءُ پٽ ٻاروچن ڀر.

(4)

ڪنهن پر رُٿان پرينءَ ڪي، پار نه ڄاڻان پنڌ،
 ڪيچين ڪارڻ ڪنڌ، نايو ٿي نعرو هٿان.

(5)

ڪنهن پر رُٿان پرينءَ ڪي، پار نه ڄاڻان پير،
 پئڻ مون پيڙو ٿيو، سورن لايو سير،
 آريءَ لئي آلي، رقص پاڳي رن جي.

(6)

ڪنهن پر رُٿان پرينءَ ڪي، رُٿن مون رياءَ،
 برن منجهه بڪاءَ، پيءُ پٽ ٻڌم جيڏيون.

(7)

سُج وسندي ٿن ڪي، جوش جلايا جي،
 طالب جي تحقيق جا، نينهن تنهن وٽ ني،
 تيڏي پسي ٿي، هو تان آهي هيڪڙو.

(8)

بيون ڏيئي بن ڪي، هلچ پاسي هيڪ،
 ور نه سهي ويڪ، ٿون تيڏي ٿاڻيون ڪرين.

(9)

اڃان ٿون اوات، واتان پاسي ويسري،
 سونهين ٿي سوات، نه منجهان دل ڊڳ لهين.

(10)

پانهين، پسي پڻ، متان ڪا منڍ ڏين،
 اڳيان ڪو م ڪڀ، اي قالي آڏو ڪيچ ڪي.

(11)

ڏاڍي لڳ لڳن جي، پڻ پوءِ پڇاء،
 چپر ڪوسو واء، هريا تو نيڻ ڪيا.

مَتَّان مَتِّي مَچ، پَرِیْمُ باروچَن جَو،

مُون ڪي طعنا تي ڏيڻ، جئن تہ پُروڙين سڄ،
آمڙ اوري اڄ، تہ سٺ سٺاڻين سور جي.

(3)

مٽي منجهان مينهن، پسو پاڻيءَ جئن وھي،
مُون پانيون نينهن، چيئون چيري سنڌيون.

(4)

جي وڃي ساڄن وسري، منجهان منهنجي رُوح،
تہ مڙ لعي لُوءَ، تڙ ٻاٻهو ٿي مران.

(5)

لڳي مون ڪي لُوءَ، وره وائون لائون،
راڙ جنهن سين رُوح، سو ڪوهيارو ڪيچ ويو.

(6)

تَمَن نيٺ، رٿ وھي، چُٽاڪا ڪيو،
مُون ڪي ڏٺن ڏيو، آئين ٿا وڃو اونيا.

(7)

آمڙ وڃي آڻ، چَرخو آڻڻ وڃ مان،
ڪُٽم جنهن ڪاڻ، ڪوهيارو ڪيچ ويو.

(8)

پهڻي ڪام پڄاءِ، آمڙ منهنجي آسري،
ڏيئي لُٽ چرخي ڪي، پوڻيون پاڻيءَ پاءِ،
ڪُٽم جنهن لاءِ، سو ڪوهيارو ڪيچ ويو.

(9)

پهڻي ڪام پڄاءِ، آمڙ منهنجي آسري،
ڏيئي ٿون ڪٽاءِ، مون ڪي نينهن نهوڙيو.

(10)

ڪٽڻ ٻن ڪپاءِ، ڪوءِ آڻڻ، ٻن جيڏيون،
ساڄن منهنجو ساڻ، هاڃي منجهه هڻي ويو.

(11)

آڻڻ چُونم ڪٽ، تائيان، ٿنڌ نہ نڪري،
پاڻان روئي رٿ، چَرخو مون چڪ ڪيو.

(12)

تائيان ٿنڌ نہ نڪري، جيءُ نہ منهنجو جاءِ،

ساڄن ڌاران سرتيون، سڀئي مون نہ سڀاءِ،
جئن ڪين جڳاءِ، آيل ٻاروچن ري.

(13)

ڪوءِ هاڙهو، ٻن هوت، ڪوءِ پنهون، ٻن پريٽون،
ماڏر مون موت، پستان پرائيو.

(14)

ڪوءِ ٻولي، ٻن پرچو، گهوري ذات جئن جي،
مون ڪي چئي ”لوچ“، پيهي ويا چپرڻ.

(15)

جئن جئن ٿي ڏينهن، تئن تئن ٿاڻي پٽڊ ڀر،
ڪو آڳانهو نينهن، ٻانڀڻ پروچن سين.

(16)

جئن جئن پڄي رات، تئن تئن ٿاڻي پٽڊ ڀر،
پوريءَ ٻي نہ تات، جيڪا سا جئن جي.

(17)

نڪو ليڪوئي ٿيو، نڪو نٿو ڏينهن،
تهان اوري نينهن، چنو آڻڻ واريين.

(18)

جان جئين تان جل، ڪانهي جاءِ جلڻ ري،
تئيءَ ٿڌيءَ هل، ڪانهي ويل وهڻ جي.

(19)

تئيءَ ٿڌيءَ ڪاه، ڪانهي ويل وهڻ جي،
متان ٿئي اونداه، پير نہ لهين پرين جو.

واڻي

شاديءَ جو سينگار، آيل، آيل مرڪ منهنجو مون پرين.

آهي ڳه ڳچيءَ جو، ڏي هالورا هار،

آيل مرڪ منهنجو مون پرين.

آهي آڳهاڙين ڪي، جانب جو جنسار،

آيل مرڪ منهنجو مون پرين.

آهي ڪاڇ ٻڪين جو، ٿون تان طعام تيار،

آيل مرڪ منهنجو مون پرين.

آعلي اچو عيد ڀر، دوستائون ڏيدار،

آيل مرڪ منهنجو مون پرين.

حسن هوت پنهون جي، ڪڪوريو ڪوهيار،

اُجاڙان پَنپور، سَرتِيُون سَڪڙ پائِيان،
آريائي اُتور، ڏُٺر جَت اڪِيَن سِين.

(8)

لڳي لاڳاپي، پوري مُنڌ پَنپور جي،
پرينءَ وِجايو تي، ڏکي ڏوري ڏونگرين.

(9)

بُرو هو پَنپور، آريائيءَ اُجاريو،
لاتو سڀ لوڪُ تان، هاڙهي ڏٺي هور،
چوريُون چُرڻ سَڪِيُون، پُنهون ڪيائون پور،
آيو سو اُتور، جنهن ڏُڪِيُون ڏيڪ وِهارِيُون.

(10)

پُليو سڀ پَنپور، جو پُنيءَ هوت نُه هليو،
شهر سُجاتو ڪيئڪي، آريائي اُتور،
ماڻِيو تنهين مور، ديڪيو جنهين ڍل سِين.

(11)

جنهين ديڪيو ڍل سِين، پُنيءَ سي پيئون،
نُه پُڻ تي ويئون، جي پُنهونءَ پاڻ لڪائيو.

(12)

ڏکڻ پُنيان سُڪ، سِگها تيندئي سَسئي،
پيرُ مَ چڏج پرينءَ جو، توڻي لُڪُون لڪ،
دورجُ پاسي ڏک، نُه پوي باجهه بروچ ڪي.

وائي

لڳو منجهه لڪن، آيل، آيل، تازو پيرُ پُنهونءَ جو.
نُه ڪنهن واءِ وِجائيو، جهوريو تان نُه جهڪن،
آيل تازو پيرُ پُنهونءَ جو.
ڪه ڪُٿورِٿان اڳري، هاڻي جا هوئن،
آيل تازو پيرُ پُنهونءَ جو.
بورائو برن جو، رڙهيو منجهه رندن،
آيل تازو پيرُ پُنهونءَ جو.
لُٽُ سائڻ، لُٽِيُ چئي، ڪندو ور ولهن،
آيل تازو پيرُ پُنهونءَ جو.

آيل مَرڪُ مُنهنجو مُون پرين.
سُج ڪيائين سُرهي، واسيائين وُٽڪار،
آيل مَرڪُ مُنهنجو مُون پرين.
چپرُ چائون مُڪِيُون، عطرُ ٿيو آزار،
آيل مَرڪُ مُنهنجو مُون پرين.
ڪوڙين ٿيا ڪيتر، نالي تان نثار،
آيل مَرڪُ مُنهنجو مُون پرين.
سدا صلابت جي، گولي گرفتار،
آيل مَرڪُ مُنهنجو مُون پرين.
گهوريَن گهرُ گهٽيءَ تان، اچي جتان آڌار،
آيل مَرڪُ مُنهنجو مُون پرين.

داستان ٿيون

(1)

ڪو جو گُهمندي گهور، آيم ٻاروچن جو،
چڏيندڙس پَنپور، هيئنئون هت نُه وندري.

(2)

مُون ڪي ساٿان ڪاريو، پَنپور جن سَڪن،
هاڻي ساڻ ڏکڻ، تان ڪيئن ڏونگر ڏوريان.

(3)

پيرُ پَنپورا، پڄو تان اُبهو،
اڳي اِن ماڳان، سَرتين سور پرائيا.

(4)

پيرُ هن پَنپور ۾، دورُخ جو دُونهون،
سوارو سُونهون، پُچي پورج سَسئي.

(5)

پيرُ هن پَنپور ۾، گهايل ٿي گهاريان،
سجڻ جي سانگ ويا، سيئي ٿي ساريان،
سي ڪئن وِساريان، جي وِٿان مُون واڻ ٿيا.

(6)

پَنپوران اُجاڙ، سَرتِيُون سَڪڙ پائِيان،
مُون سِين تنهن پهاڙ، ڏکان هڏ نُه ڏوريو.

(7)

داستان چوٿون

هيڏا ھاڃا ٿين، بُري هن پنيور ۾.

(11)

ڪهان تان ڪيچان پري، وهان، تان وَت مُون،
پُلي ڏوريم پُون، عبت آريءَ جامر ڪي.

(12)

ڪهان تان ڪيچان پري، سُمهان، تان سِرُ هيٺ،
باروچي سين ڏيٺ، جيهيءَ پَر ٿي جيڏيون.

واٽي

(1)

هوٽ، هوٽ، اي هوٽا، ڏينديس ماہ مَرُن ڪي،
آئون جِرا جيءُ ڪري.
ڏيئي باه پنيور ڪي، آئون آيس تو ڳري،
ڏينديس ماہ مَرُن ڪي.
آرياڻي پنهونءَ ري، مُون ڪي سَرَتِيُون تان نَ سَري،
ڏينديس ماہ مَرُن ڪي.
جَندي پايو جان ۾، ڏکي ڏک ڌري،
ڏينديس ماہ مَرُن ڪي.
آءُ اوراهون سُپرين، وَج مَر، پي پري،
ڏينديس ماہ مَرُن ڪي.
مُون ڏني، مُون وَسهُو، وَرچي تان نَ وَري،
ڏينديس ماہ مَرُن ڪي.
ڏکيءَ جي ڏيڪاريين، ڌاران مُنهن مَري،
ڏينديس ماہ مَرُن ڪي.
پيالي پرين جي، موهيس ميٺ ڪري،
ڏينديس ماہ مَرُن ڪي.
آريءَ جي عشق جي، مُون ڪي اَنڌر آڳ ٻري،
ڏينديس ماہ مَرُن ڪي.
توڪي توءَ نَ ڇڏيان، جي وِجان پُونءَ تري،
ڏينديس ماہ مَرُن ڪي.
ڏڙ وَجَهنديس ڏوڙ ۾، مَتو ڌار ڌري،
ڏينديس ماہ مَرُن ڪي.
هَلن سَٽي هوٽ جو، ڏکي پَس ڌري،
ڏينديس ماہ مَرُن ڪي.
پرين ڪُڇ پانهنجِيُون، اڪِيُون باجهه پري،
ڏينديس ماہ مَرُن ڪي.

(1)

لُڃايا مُونهان، ساجهر تي سين ويا،
پيڻ پنيوران، سُد مُنهنجيءَ ذاتي جي.

(2)

هُيس جي آئون، ٻانهي باروچن جي،
هُوند نَ ڇڏيائون، ڏکيءَ ڪي ڏکڻ ۾.

(3)

آئون جي هُيس هڏ، آڏيون آريچن جو،
ساٺ لڏيندي سڏ، مان ڪوهيارا ڪرين مُون.

(4)

هُيس جي سِپاءِ، نَ ڪيم ڏک ڏيرن تي،
اَدب وِجان اُن سين، ڳالهه نَ ڪيم ڪاءِ،
ذات مُنهنجي ماءُ، ڪچي ٿي ڪيچين ڪي.

(5)

اوڻين اُمارو، مُون جهليندي نَ رهيا،
ساٿين سوارو، ڪيو ڪيچ اڪين ۾.

(6)

ساٿي توءَ هَلن، پُٿر جي وار ڪريان،
جيڪس باروچن، ڪو ڏنو عيب اڪين سين.

(7)

ساٿين سئين نَ جاڳين، پوءِ ڪُڄاڙئا روءِ،
ايءَ پَر ڪُپر هوءَ، جئن هو سانگي، تون سُمهين.

(8)

ساٿي نَ پسان سي، جي هُئر هيٺين ٿوڻيون،
هاڻي ڪنهن جي، وِجيو اڳلُ اُپيان.

(9)

آن ڪي ساٿي ڏنٺ، جي مُون ويٺه وِجائيا،
رُٿان رُٺ مِڃڻ، هاڻي تَن پرين ڪي.

(10)

مُون سڏيندي سڏڙا، ساٿي سڏ نَ ڏين،
ولهيءَ جي وٿاڻ تي، توڏ نَ ٿنوارين،

وائي

(6)

ڏني سڱ سسئيءَ کي، بيلباڻي ٻروچ،
لوڪ وڃان ئي لوچ، نيئي پُهڃائي پُنهونءَ کي.

(7)

مُساڻر نئون ماءُ، ورهه وهائيم وٽرو،
اچي تيم اوچتي، تن سانگين سين ساڃاه،
جيڃان جهل م پاءِ، هيئون هوٽ هڻي ويا.

(8)

ڪئن آڙائي پاند، پلُو ٻرڏيهين سين،
ميتيون موڙهيئي سسئي، ڪيئي ڪوهيارو ڪانڌ،
رُلي پائي راند، ٻاڻيٽ عشق ٻروچ جو.

(9)

منهنجو پاڙيڇن، ڪچو ڪوڻ ڏڪيو،
پاسي چڙهي پُنهونءَ جي، ذات سَلتي جن،
تيلان ٻاروچن، نڌر ڇڏي نڌر ڇڏي.

(10)

حُسينيءَ جيءَ هاڪ، مادر ماري آهيان،
ڏيهان ڏورن ڏک سين، راتيان چڪن چاڪ،
ڊڄان ڀر فراق، متان پوئڻ پرينءَ سين.

(11)

جيڪين فراقان، سو وصالان نه ٿئي،
اچي اوطاقان، مون کي پرين پري ڪيو.

(12)

قري آءُ فراق، مون کي وصالان وچ پيو،
جي ٿي چڪيم چاڪ، سي پرين گڏجي پوريا.

وائي

(1)

پُنهونءَ پريشان، ٻر ٻر، نڪو خان نه مان،
هئي هئي! حال منهنجو.
مون کي بک بوتن جي، ناقي پانيان نان،
هئي هئي! حال منهنجو.
شهر صحرا پائيان، مون ليڪي ميدان،
هئي هئي! حال منهنجو.
رُتان ٿي رُجن ڀر، آريءَ لئي غريان،

(2)

ڏونگر ٿي ڏوري، ونڊر ٿي ووڙي،
جئن لئي جيڏيون، ڏونگر ٿي ڏوري.
سور پائي تيس سڃ ڀر، جامر پنهل کان اوري،
جئن لئي جيڏيون، ڏونگر ٿي ڏوري.
اٺ چارينديس اُن جا، ٽڪر پاس توري،
جئن لئي جيڏيون، ڏونگر ٿي ڏوري.
مهارون تن مين جيون، خوب خوشيءَ مان جوڙي،
جئن لئي جيڏيون، ڏونگر ٿي ڏوري.
ڪاهي ڪڍ ڪيچين جي، ڪي ڀڄي، تڙ توڙي،
جئن لئي جيڏيون، ڏونگر ٿي ڏوري.

داستان پنجون

(1)

ليڙن لنگهي لس، مانباڻان مٽي ويا،
وئي وڙ واٽ ٿيا، پُنهون جامر پَهِس،
هئا وڏي وس، ٻاروچا پنيور ڀر.

(2)

وڏي وس هئا، ٻاروچا پنيور ڀر،
وڃي ڏور پيا، سانگين پنيءَ سڀرين.

(3)

سانڍ پنهنجي ساه، ٻانهين ٿي ٻورا ڪريان،
واڳيون جي ورن سين، تن سرتين سڃ سَها،
مون کي طعنا تي ڏين، مون جئن مُنئن نه ماءُ،
آريءَ جي آڪاه، رُلَيس روھن ڀر.

(4)

ماءُ وهائون وار، گڏ پٿرائي پانهنجي،
جيڪين ڏٺي ڏيڄ ڀر، سو سڀوئي سار،
وڃان ٿي وٽڪار، ڏنم پير پُنهونءَ جو.

(5)

چئون چپر گڏ، پهن پٿرائيون پانيان،
جتي رهان راتڙي، مرون منهنجا مٺ،
سيئن جيءَ سهت، ڏونگر ڏولي مون ٿيو.

جي مُون مڙي مٽ، تہ ورہ وهايان هيڪڙو.

(5)

سؤ سڱن ڏيئي، ورہ وهايمر هيڪڙو،
مُون کي تنهن نيئي، پيرُ ڏيڪاريو پرينءَ جو.

(6)

سُورَ مَ ڏي ڏوٽ، آئون آهيان اڳهين ڪاهري،
جا پَر پاڻيءَ لُون، سا پَر مُنهنجي جندڙي.

(7)

سُورَ مَ ويججا، سڄڻ جئن سانگ ويا،
پرين پُڄاڻا، آئون اوهان سين اوريان

(8)

سُورَن سانگهارو، ڪڏهن تان ڪوڻ ڪيو،
آيل اويارو، ٻاڙ ٻڌو ٻوڙ وهي.

(9)

سانگهارو سُورَن، ڪڏهن تان ڪوڻ ڏنو،
ٻاڙ ٻوڙ وهن، ڪالهوڙان اُڄ گهڻان.

(10)

سُورَ نَ ساڳاهين، ڏين اُڌمان اوچتا،
مُون کي مُون پرين جا، اميا آهين،
لُڄون جي لاهين، سيئي ٿيم سامهان.

(11)

سُورَن لڏو سڄه، پاڻهي پيهي آيا،
ڪنهن کي ڏيان منجه، مَر تان چڙڪن چت ۾.

(12)

سُورَ مَ مٽج ساء، آئون نَ وڪني آهيان،
وِچج مَ ويل ڪنهن، ورہ مُون وٽاء،
ئون پُڻ ٿڏهين جاء، جڏهن ٿيان هيڪاندي هوٽ سين.

(13)

سورَ بہ پئون پِت، هيءَ چڙڪيو ڪي ٻيو،
پريڻي پرينءَ جي، ماءُ منجهائيم مٽ،
پيئڙ پليءَ پِت، لڳم ٻاڻُ بروج جو.

هئي هئي! حالُ مُنهنجو.

پٽيان مُنهن پَسڻ لئي، هتي ٿي خيران،

هئي هئي! حالُ مُنهنجو.

آهي آريءَ جامَ جو، مُون کي ڪاري ڪان،

هئي هئي! حالُ مُنهنجو.

ديوانيءَ کي دل ۾، سُورَن جو سامان،

هئي هئي! حالُ مُنهنجو.

وجهج پڪ پينار تي، پرينم ڪائي پان،

هئي هئي! حالُ مُنهنجو.

ڪڏهن ٿيندو ڪيچ ۾، مُنيءَ جو مڪان،

هئي هئي! حالُ مُنهنجو.

واڻي

(2)

پاڙيچيون ڪا پچار، مُنهنجا ڏير ڏمر ڪنهن ڏيه ويا.

ويني ڳوڙها ڳاڙيان، ٽن جامن لاءِ جمار،

مُنهنجا ڏير ڏمر ڪنهن ڏيه ويا.

ڪر ڪا ڪانگ، اچڻ جي، ٽن جي ڪا ٿنوار،

مُنهنجا ڏير ڏمر ڪنهن ڏيه ويا.

مئي ماري هليا، ڪيچي ڪاهي قطار،

مُنهنجا ڏير ڏمر ڪنهن ڏيه ويا.

داستان چهون

(1)

ٻاروچا پنيور ۾، آيا آس ٿيام،

پسي پهر پنهونءَ جي، نهن سينن نيٺ ٿريام،

گوندڙ وسريام، سڱن شاخون مڪيون.

(2)

ڏيڪاريڻ ڏڱن، گوندڙ گس پرين جو،

سونهائي سُورَن، ڪي هيڪاندي هوٽ سين.

(3)

ڪنهن ڪنهن ماڙهين، گوندڙ وڏي وٽ،

ٻڏي گوڏ ڪرڻ، ساڻو ڪجي سُور جو.

(4)

سؤ سڱن ساڻي ڏيان، سرُ پُڻ ڏيان سٽ،

(14)

لڳم ٻاڻ ٻروچ جو، امڙ پل مَر مُون،
سڀ رڳينديس رت سين، ڪيچان اوري پُون،
مادر مٿان مُون، ڪانگ لَوندا ڪڏهين.

(15)

لڳم ٻاڻ ٻروچ جو، ڪرھا ٿيا قَراڻ،
اھڳي جا اُنن کي، سا مين پوءِ مَر ماڪ،
اڳڙين خوراڪ، پَسڻ پَرڏيهين جو.

(16)

سُور وراھيان سَرتيون، جي وراھيا وڃن،
بيون ڪوھ بڄھن، جن سندا ٿن سامھان.

(17)

مٺ مٺ سُورن سڀڪهين، مُون وَت وَتائان،
پريون ڪيو پُٺان، ويا وھاڻو نڪري.

(18)

ڏک سڱن جي سُونهن، گھوريا سڪ ڏڱن ري،
جنين جيءَ ورُونهن، سڄڻ آيو مان ڳري.

(19)

ڏک لڳو، ڏونگر ٻريو، پيئڙ ڪاڻي پُون،
منان لاتو مُون، سندو جڻڻ آسرو.

(20)

ڏکيوڻ ڏيهان، جيڪس لڏي ويئيون،
هاڻي ڪن ملا، پُچان پرين خبرون.

(21)

ڏکيون جان نہ مڙن، تان تان پڻ نہ ٿئي،
بيون هُونهين هٿ هٿن، رُونديون رُونڻ واريون.

(22)

نڪي رُونڻ واريون، نڪي اوسارين،
مُونهين کي مارين، مُونهين سندا ڏکڙا.

(23)

پيڙي پيڙي ٻنڌ، سُورائتي سَندرو،
ڪيچ اڳاهون ٻنڌ، مٿان لکن سين لڳي مَرين.

(24)

پيڙي ٻنڌ ٻيهار، سُورائتي سَندرو،
ڏونگر توهان ڌار، ڪان ڏوريندي ڏک سين.

واڻي

ڪوهياري جي ڪاءِ، ماريندي مَر مُون کي مَن اندر جا ڳالهڙي.
چڙهان ڏونگر چوٽين، سُپيريان جي ساءِ،
مُون کي مَن اندر جا ڳالهڙي.
نهارينديس نڪري، هاڙهو هوڻ لاءِ،
مُون کي مَن اندر جا ڳالهڙي.
پانڌڙا پير پري، پريان کي پُهچاءِ،
مُون کي مَن اندر جا ڳالهڙي.
مولي! مُون کي ميڙئين، سنڌيءَ جانب جاءِ،
مُون کي مَن اندر جا ڳالهڙي.
هوٽ هلن، آئون وهان، تہ ڪا ايئن جڳاءِ،
مُون کي مَن اندر جا ڳالهڙي.
سُسئيءَ جي سريءَ کي، اوڏاهين اُٺاءِ،
مُون کي مَن اندر جا ڳالهڙي.
پيرانديءَ پُنهونءَ جي، مُنهنجو لوڙه لٽاءِ،
مُون کي مَن اندر جا ڳالهڙي.
الا! عَبْدُاللطيف چئي، اِها آس پُچاءِ،
مُون کي مَن اندر جا ڳالهڙي.

داستان ستون

(1)

پُچن سي پَسَن، جڏهن تڏهن پرينءَ کي،
ڏورينديون ڏسن، اڳڻ عَجيبَن جا.

(2)

پُچيو، تان پُور؛ نات پُچڻ هوءَ مَر پرينءَ کي،
ڏورڻ واريون ڏور، هڏ نہ آهين هوٽ کي.

(3)

ڏوريان، ڏوريان، مَر لُهان، شال مَر ملان هوٽ،
مَن اندر جا لوچ، مِچڻ سا ماني ٿئي.

(4)

ڏوريان، ڏوريان، مَر لُهان، ساڻي ڪالھوڻا،
لاهي لاڏوڻا، سَفر ڪنهن سانگ ويا.

(5)

آئون ڏورئين، شال مَر لَهئين، پرين هئين پري،
هڏ ن ساه سري، تن تسلي ن ٿئي.

(6)

آئون ڏورئين، شال مَر لَهئين، تن مَر ملين ٿون،
لنءُ لنءُ منجهان مون، لوچ ٽنهنجي ن لهي.

(7)

آئون ڏورئين، شال مَر لَهئين، ساجن مڃ سوال،
سگ ٽنهنجيءَ، سڀرين ٿئي جان زوال،
وهاڻيءَ وصال، اتيان آرمي ڪري.

(8)

چڏير حُج هلڻ جي، چاڙهڪا چڪيام،
آرياڻيءَ جي آسري، ڏونگر ڏينهن لڳام،
پوڄ، پرين سندام، وينيس، وڪ ن اڀري.

(9)

چڏير حُج هلڻ جي، چاڙهڪن چڙهي،
اڙيڪن آڙي، پيس هوت پنهون سين.

(10)

چڏير حُج هلڻ جي، چڪير چاڙهڪا،
اڏيون آڙيڪا، هينئري پيسر هوت سين.

(11)

وينيس، وڪ ن اڀري، اڄ آرياڻي ٿون آءُ،
چڪيءَ توسين چاءُ، پاسي پر پيئي رڙهي.

(12)

جيڪا ڪندي نينهن، مون جئن باروچن سين،
سڱل سارو ڏينهن، چڙهڻ چاڙهڪن تي.

(13)

جيڪا ڪندي سڱ، مون جئن باروچن سين،
انگن چاڙهي انگ، روئندي سا رت ڦڙا.

(14)

جيڪا ڪندي لاڳ، مون جئن باروچن سين،
اندر ٽنهن آڳ، لڳندي لاٿون ڪري.

(15)

جيڪا ڏيندي منجهه، مون جئن باروچن ڪي،
مٿان گلن هنج، ڪين لاهيندي ڪڏهين.

وائي

منهنجي حُجَت ناهي واٽ، ڪانهي واٽ،
جيجان تن جئن سين.
کاڻيءَ ڪي ڪاڻي ٿي، چيري جي چڙات،
جيجان تن جئن سين.
ڪنڊيس ڪيچ ڏيڻ لئي، لکن ڀر لولات،
جيجان تن جئن سين.
تازو پير پنهونءَ جو، لڙيو منجهه لڙات،
جيجان تن جئن سين.
آهيم آريءَ جام جي، اندر منجهه اُسات،
جيجان تن جئن سين.
ماريو ڪيمر مٺيءَ ڪي، ڪيچي ڪاهي ڪنات،
جيجان تن جئن سين.
گڏيو نيڻ نهاريان، گوڙهن پريو گات،
جيجان تن جئن سين.
سبب تنهن سٽي ويا، جهوتي ڏيئر جهات،
جيجان تن جئن سين.
ڏنر ڏکوين جا، چپر ڀر چوڻچات،
جيجان تن جئن سين.

داستان اٺون

(1)

آٺ اورانگهي ويا، آئون ٿي مران ماءُ،
پئون ٿيندس پير تي، ”هئي هئي! ڪري، هاءِ!“
جيٺ مون ن جڳاءِ، پرين تان پاسو ڪيو.

(2)

آٺ اورانگهي ويا، اڳل مون افسوس،
ديوانيءَ سين دوس، ساڻي آهي سڄ ڀر.

(3)

آٺ اورانگهي ويا، ڪري ڪميٽي ڪيئن،
هاڻ گهرجي هيئن، تہ ڊجي باهه پنيور ڪي.

(4)

آئڻ اورانگهي ويا، پُنيءَ توڏن تان،
ويھُ مَ، مُنڌ پنيور ۾، هُن پڄنديئن هاڻ،
رائي منجهه رهاڻ، هلُ تہ ٿيئي هوت سين.

(5)

آئڻ اورانگهي ويا، پاري ڇڏي پوءِ،
آريچا اُٺن تي، هيءَ تان ڇڏي جوءِ،
ڪين هلي، ڪين هٿ گئي، ڪين رڙهي، ڪين روءِ،
ڪو پُنهونءَ کي چوءِ، تہ مُنيءَ مائڻ آيو.

(6)

ڄاڻي سُڃاڻي، مُون کي ڇڏي هليا،
اڏيون آريچن لئي، اُٺون گوري جئن کاڻي،
پاهڻ ۾ پاڻي، هاريون! هارڻ آيو.

(7)

ڄاڻي سُڃاڻي، مُون کي ڇڏي هليا،
اُٺون ڪئن ڇڏيان پانهنجو، اڏيون آريڻي،
پريمر جو پاڻي، سو ڪيچين ڪم نہ آيو.

(8)

ڄاڻي جي جاتوم، تہ پوندو فلق فراق جو،
اگر اِرادت جو، ڌريائين ڌوتوم،
پوءِ تان ڪون ڪيوم، هوند ڪشالو ڪيچ ڏي.

(9)

وارو، وِجن تا، سِيڻُ ٺنهنجا سسئي،
ههڙا ٻاروڇا، ڪين لهندن ڪي ٻيا.

(10)

واري ورائي، تو پنهنجا نہ ڪيا،
پوري رنجائي، هوند نہ پيئينءَ هيتري.

(11)

جڻان واري وڳ، اونڻي ٿيا چُلنگيون،
مٽي تنهن مارڳ، پئي پُرزا نہ ٿيئن.

(12)

ڏکائيندي ڏونهڙا، مُنڌ سيڻائي وڃ،
پريائون مَ پيچ، ساڻ چڙهندو لڪين.

(13)

چڄ مَ قطاران، ساڻ چڙهندو لڪين،
مِڇڻ ٿيئن پُٺان، وڳ وائِ ئي نہ لهين.

(14)

ڪا جا ڪيائون، وائي واري ونگڙي،
آيل تنهن اُٺون، ٻوليءَ ٻاتاڙي ڪئي.

(15)

وائي واري ونگڙي، ٻولي ٻي نہ ڪن،
آلا، ڪيچ ڏئين، مون سين پوءِ مَ مامرو.

(16)

ڪا جا آندي ڪيچين، وڻڪاران وائي،
سڻي مون ساڻي، نيڻين نندڙي وه ٿي.

(17)

پُڇيوئي جان دوست، تان پاسي ڪر پرهيز ڪي،
گڏيئي جي هوت، تہ دين سپ دور ٿيا.

(18)

هلو ۽ ملهو، ڏک مَ پَسو ڏوٿيا،
سُونهون جو ساڻ جو، سو مون هوت سلو،
آن پڻ ٿئي ڀلو، اُٺون پڻ گڏجان پرينءَ کي.

وائي

مون کي چپر مَ ڇڏيجا، ٻاروڇا پلي لڳي آهيان.
چوري چني آهيان، نينهن نياهي نيجا،
ٻاروڇا پلي لڳي آهيان.

چوري ڇڏي چپر، ڪيچي ڪيمر وِجيجا،
ٻاروڇا پلي لڳي آهيان.

پُنهون مُنهجو آن سين، ساڻ سلامت نيجا،
ٻاروڇا پلي لڳي آهيان.

مون تان وڙ وڄايو، آئين پنهجو وڙ ڪريجا،
ٻاروڇا پلي لڳي آهيان.

جوڳو ڪو ويس ڪري، سگهڙي سار لهيجا،
ٻاروڇا پلي لڳي آهيان.

داستان نائون

مُنِيُون ماڻُ نَ ڪَن، هَنِيُون رَهَن نَ هوڻ ري.

(11)

وَسِي، وَسِيُون، رَتو روئي پرينءَ ڪي،
پِيُون ڪُڻن پَڻ ڏي، نَظَرِ نِمايُون،
سي ڪُڻن پِيلِيَايُون، جَن ويندو هوڻ نَ واريو.

(12)

وَسِي وَسِي مِينَهَن، جَن لَئي ويس ڪي،
تو پريان جي ڏيه، پِيئي پُچي خَبُون.

(13)

ڪاڻيءَ مَر ڪانيو، مَنيءَ مَنگَر مَر ڏيو،
هيڪَر اُجهايو، ڏيئي بُر لُهارَ جَن.

(14)

ڪاڻي ڪيرن هيٺ، ويني روئي رَت ڦڙا،
ڪا مُون ٿيندي ڏيڻ، پِيهرَ باروَجَن سين.

(15)

پُنهُونءَ پيرَڙيُون، گَهرَ گَهمندي جي ڏيُون،
سي مُون سِرَڙيُون، نَتُ نِهارَڻ پِييُون.

(16)

مُيس، مَر مَران، سِيَسِ وِج سَرَتِيَن،
پورهِيَت ٿي پَران، پاڙي جَامَ پُنهُونءَ جي.

(17)

ماريو جي معذور، تَه هيڪاري هورُ لَهي،
ساجَن اهنجي سَور، ڪِيَن جِيان ٿي ڪيچيا.

(18)

نَڪي مَني آهيان، نَڪي ٿي جِيان،
ساجَن ساهَ ڏيان، توڪي ساريو سَپرين.

(19)

تُون جي ڪالَه مَني، تَه ڪالَه ٿي گَڏي پرينءَ ڪي،
گَڏهن ڪانَ سَئي، تَه ڪا سَگهي گَڏي سَڄَڻين.

(20)

اَڳي پوءِ مَران، مَر مَران مارَڳ ۾،
مَتي پوءِ پريان، حُونُ مُنهنجو جِيڏيُون.

(1)

ڪاڻيءَ تان نَ ڪهين، مَنُ وَجُهَلُ وَڏيو،
ماريسَ سَورَ ٿهين، جو نَ جِياري جِيڏيُون.

(2)

ڪاڻيءَ تان نَ ڪُڻو، ماءُ مُنهنجو جِنڌو،
جَنهين ماءُ مُنو، سي جَت نَ پَسان جَوَ ۾.

(3)

جِيءُ مُنهنجو جَن، اَنگَڙيارو وَڏيو،
پُڄاڻان پرين، سِيان سَجو نَ ٿئي.

(4)

اُچيو مَر اُچَن، باروچا پَنپور ۾،
پُنيءَ لَڳي جَن، ڪَمِيئي ماڙهو ٿئي.

(5)

رو، وِسانتي راندِ، پَه پَرُوڙج ساڻ جا،
هوئن سين هيڪاندِ، هِيَرِ پاڻي ڏينَهڙا.

(6)

رُڻڻُ ۽ راڙو، مُون نِماڻيءَ جي نَجْهري،
ڪُڻل ڪي ڦَلَب ۾، ڦَرَب جو ڪاڙهو،
هوئن لَئي هاڙهو، رجائيندِيس رَت سين.

(7)

روئي ڪَنڊَن ڪو، هاڻي ڪو هوڻ وري،
جِيڏيُون جِيڏوئي ڪيو، ساڻس سِيَن ستو،
دوهي اُڻيان، ڊو، مَتان ڪا مُون سين ڪري.

(8)

رُڻان تان راندِ، ڪِلان تان ڪامي هيئون،
اَڳيُون ويساندِ، پرينءَ گَڏجي ڪَنڊيُون.

(9)

اَڪِيَن ڪِيَن ڪيو، رَت نَ رُڻائون!
اُپي ڏنائون، ڦوڙاڻبا سَپرين.

(10)

ڪاڻيُون، لونِيُون اَڪيُون، ڪُڻيُون ڪِيَن ڪُچَن،

(4)

لڪيون آن ڀر لڪ، ڪين ڪوهيارا ورميا،
جنين سنڌي سڱ، رُٿم رات رٿ ڦڙا.

(5)

لڪيون آن لڳا، ڪي پلو پانڌڙن جا،
توهان گهڻيرو ماءِ، رُوندا اُوءِ رٿ ويا.

(6)

ڪو جو لڳس ڪاڻ، ڪيچين جي ڦرب جو،
تي نماڻي نيشان، ڇڏي سانگو ساه جو.

(7)

ڏوٿين چيس ”ڏور، ڪيچ اڳاهون پنڌ ٿيو“
پاڻا چڙهي پور، وڪ وڏاين وٿري.

(8)

ڏوٿيا ڪو اونين جو، مون ڪي اهڃ ڏيو،
سڄ ڪ ساڻ نيو، پنهون منهنجو پاڻ سين.

(9)

ڪو جو اُٿس مينهن، آريءَ جي اُڪير جو،
باروچاڻون نينهن، متان مانو نه ٿئي.

(10)

جيڏيون ڏسو ڪيچ، جو ڏيه ٻاروچن جو،
پنهون وڏم پيچ، نسوروئي نينهن جو.

(11)

لڪ چڙهيو رڻ روءِ، ڪري سباجها سڌڙا،
ايندن پڇي خبرون، ويندن پيرين پوءِ،
ڏيرن ۽ ڏاڳهن جو، مون ڪي ڏس ڏيو،
مون کان ساڻ ويو، ڀڻي ڏونگر ڏورين.

(12)

گهوڙن هنيون گهڻيون، اُٿن هنئي آنءُ،
جا نينهن ڪندي نانءُ، سا مون جئن پوندي مامري.

(13)

لڪڙياريون آڱريون، باروچاڻون پير،
اچي پسو جيڏيون، تازو پنهون پير،
ويچاريءَ سين وير، جئن جيڏو ئي ڪيو.

(21)

پنهون ڪارڻ پڻ ڀر، مر مٿا ڏيئي،
نه سرتيون سڀيئي، واکاڻيئي وينيون.

(22)

تنهن تون نه سڀاءِ، جي ڪوهيارا ڪيچ ڏئي،
انگن چڙهيو آءُ، جان نالو گيڙءِ نينهن جو.

(23)

مٿان جيءُ جئن، گهوريو گهوري سسئي،
پازي جي پنهون جا، ڪارون ڪري ٿن،
ڪيچ مٿان ڪا ڪن، بي شڪري پنيور جي.

وائي

هتان ٿي هلنديس، ميان! سامهين ساڻيه ڏي.
وڏا پيندا پنڌ جا، ميزل ماڻينديس، ميان!

سامهين ساڻيه ڏي.

الاهر عجيب ڪي، لڪن مان لهنديس، ميان!

سامهين ساڻيه ڏي.

جيڏيون جوڙ جئن جو، جڏهن ائون ٿينديس، ميان!

سامهين ساڻيه ڏي.

خجائتا هوت ڪي، ڏوراپا ڏينديس، ميان!

سامهين ساڻيه ڏي.

فرياديون فرائي جيون، پنهل ڪي چونديس، ميان!

سامهين ساڻيه ڏي.

داستان ڏهون

(1)

سپيريان جي ڳالهڙي، رڳو رنجائو،
ڏونگر ڏولائو ڏيندا مون ڏير ويا.

(2)

آريءُ اُٿن جيئن، ائين تان اونين نه ڪيو،
ڪيچ پهچيو ڪيئن، اهڙن اٻاجهن سين.

(3)

جئن اُٿن آريءَ ڄام، اُٿن تان اونين نه ڪيو،
ٻڙڪي ٻاهر نڪتي، گاڏر منجهان ڪام،
ساه ڏنائين سام، ستي سڳر پٽين.

ٻاڻُ وِجائِمر پيرَ تي، چُٽِي آئون، چُٽِياس،
 آيلَ لڳمَ ٻاڻُ ٻروچَ جو.
 آيمَ آندي لوڪَ سين، مُني آئون، مُنياس،
 آيلَ لڳمَ ٻاڻُ ٻروچَ جو.
 هيڏي شَهَر پَنپور ۾، نڪو پيءُ نہ ماس،
 آيلَ لڳمَ ٻاڻُ ٻروچَ جو.
 پييمَ وِجَ وصالَ ۾، سَنجھي آئون سُنِياس،
 آيلَ لڳمَ ٻاڻُ ٻروچَ جو.
 پييمَ پُنھونَ جَمَ سين، کُٽِي آئون، کُٽِياس،
 آيلَ لڳمَ ٻاڻُ ٻروچَ جو.
 آلا! اُن مَ وِسران، ڏني جنَ جِياس،
 آيلَ لڳمَ ٻاڻُ ٻروچَ جو.
 پييسَ وِ وِصالَ جي، جانڪين تان جُندياس،
 آيلَ لڳمَ ٻاڻُ ٻروچَ جو.
 وائي

(3)

تہ ڪو هوڻ سَجُڻ نيندا، هوا ڏيرا،
 ڪَل نہ پيمَ ڪا، مون نہ پروڙيا ماءُ،
 ڪُهي ڪَمِيڻي هليا، ٻانڀڻ ڪري پيرا،
 ڪَل نہ پيمَ ڪا.
 پسان شالَ اکينَ سين، دوستَ سندا ديرا،
 ڪَل نہ پيمَ ڪا.
 سيڻن ساجهر لڏيو، پوءِ ٿي پُجين پيرا،
 ڪَل نہ پيمَ ڪا.
 ڏاڻُ وجهي ڏاڳهن کي، وَنگِيئي نہ تنهن ويرا،
 ڪَل نہ پيمَ ڪا.
 ٻَڙڪن ٿا ٻانڀڻ جا، جيءَ اندر جيرا،
 ڪَل نہ پيمَ ڪا.

داستان يارهون

(1)

واڪيو واڪيو وڪ، ٻاٻوهيو پيرُ گُٽي،
 سي نہ چَڙهنديون ڏڪ، موڙي پيرُ مَرَن جي.

(2)

وجهُ وڌندي وڪ، مِيڻ لڪَ لڪائين،
 ڏڪ تَنهين کي ڏڪ، حُبَ جَنهين کي هوتَ جي.

(14)

لُچُڻُ نہ لاهين، گُونڌَر هِن غَرِيبَ تان،
 پَر ۾ پِچائين، جيجان جوشَ جَتَن جا.

(15)

هَئي! تُو وِجي هوڻ، آئون ڪي اڳِڙي ٿيان،
 مَتان چوي بلوچُ، ”ڪَمِيڻي مان ڪين ٿيو.“

(16)

ڪَمِيڻين هَتان، ٿين مَورائين مَديُون،
 تون ڪَر پاڻُ وڙان، موڻ سَٻاجها سَڀرين.

(17)

نڪين ٿيان سَگَ ۾، نڪين سَگِيڻي،
 آهيان ڪَمِيڻي، ذاتِ ٻاروچي نہ جُڙان.

(18)

ڪيچَ مَ خَبَرِ هوءَ، هِن مُنهنجيءَ ذاتِ جي،
 مَتان پُنھونَ پوءِ، لَچَ مُنهنجي لوڪَ ۾.

(19)

لَتو ڪَمُ ڪيچين جو، چڏي هليا مون،
 آلا! آهيين تون، هوڻ تان هيڏي ڪئي.

وائي

(1)

مُنهنجو ساڻَ نيو سيٿان، آيلَ وهان ڪئن پَنپورَ ۾؟
 مون کي ويا نہ وسري، نينهن پَريا نيٿان،
 آيلَ وهان ڪئن پَنپورَ ۾؟
 سو ڪئن هيٺڙو جهليان، جهجي جو ڪيٿان،
 آيلَ وهان ڪئن پَنپورَ ۾؟
 مادرَ پايو مُنديُون، ڪُويان وَرُ ڪيٿان،
 آيلَ وهان ڪئن پَنپورَ ۾؟

وائي

(2)

وسان ٿي ويياس، آيلَ لڳمَ ٻاڻُ ٻروچَ جو.
 پُڙا پَ وَرَن ۾، پُڻون ٿي پيياس،
 آيلَ لڳمَ ٻاڻُ ٻروچَ جو.
 تہ پُڻ ڪاڍو ڪيچَ ڏي، توڻي ماءُ مِياس،
 آيلَ لڳمَ ٻاڻُ ٻروچَ جو.

(3)

واڪو هڏَ مَ لاه، سڏن مٽي سڏڙا،
مان ٽنهنجي ڪا، سڳر ۾ سار ٿئي.

(4)

سڏن پٺي سڏڙا، واڪو منجهه وڻين،
سڄڻ پنڌ گهڙي، مان ڪوهيارو ڪوڪ سڻي.

(5)

ڪوهيارو ٿي ڪاڻ، مئون مارڻ آيو،
هوءَ مڙ هوڻ حيات، آئون مياڻي گهوري.

(6)

وهين ۽ ويلا ڪرين، پڇين ٿي پانڌي،
هاري هيڪاندي، ڪنهن پر ٿيندڻ هوڻ سين.

(7)

وهين ۽ ويلا ڪرين، ايءُ نه اڪنڌ آه،
سي لاڳاپا سڀ لاه، اوريا اڀارين جي.

(8)

وهين ۽ ويلا ڪرين، سڏين ساڱاڻو،
هاري آڻاڻو، توسين سونهن نه سسئي.

(9)

ڪجي چئن ڪيچين لئي، تو تان ڪين ڪيو،
ويجهائي وڌو، وڪ نه ڪيئي هيڪڙي.

(10)

پاڙي ناه پروڙ، ته ڪا رات رنجائي گذري،
بانڀڻ ٻاروچن جي، گهائي وڌي گهور،
هڪ سسئي ٻيا سور، ويا پٽيندا پاڻ ۾.

(11)

پاڙيچي: روئي، چاڪ منهنجا چوريا،
پگهر وڃهنديس پرينءَ جو، ڏڪن ۾ ڌوئي،
ساجن سيوئي، ساه اوهان تان صدقو.

(12)

اڄ نه مون قرار، ڏنم سڻچو ساڻ ۾،
نهي وينا ٻار، مٽي ساڻيهه سپرين.

(13)

ڪيا ويچاريءَ وس، ڪارڻ ڪوهياري گهڻان،
گهڻون پڇي پانڌين، سندا ڏيرن ڏس،
لمون ڌوري لس، ستي سڳر پٽين.

(14)

تان ڪا ور ڪجا، ڪميڻي تي ڪيچيا،
آئون اوهان جي آهيان، ٻانهي ٻاروچا،
ڊلاسي دوسا، متان مون ڪي ڇڏيو.

(15)

تان ڪا ڪجا ور، ڪميڻي تي ڪيچيا،
آئون اوهان جي آهيان، بندي بي سمر،
اچي ڪوهياري ڪر، ڊلاسو ڊلگير ڪي.

(16)

هوءَ جي سور سڄن، سي مون پينگهي ۾ پرائيا،
سانڍياس سڱن، سورن ڪارڻ سرتيون.

(17)

سرچي، تان سور، سامڻي، تان سڪ ويا،
اهي بيئي پور، نماڻي نصيب ٿيا.

(18)

سورن سانڍياس، پورن پالي آهيان،
سڪن جي سيد چئي، پڪي نه پياس،
جيڪس آئون هياس، گري گوندر ول جي.

(19)

سورن ٻڌو سندرو، مونهان مهند ٿيا،
هلو نه ڌوريون ان ڪي، وندر جي ويا،
ڪنڊيس ڪين ٻيا، هوڻ متائي اڳيان.

(20)

پڻ وهائيس رات، هلي هاڙهي سامهين،
پنهونءَ جا پريات، اُڀي پڇي پهتڙا.

(21)

نه ڪا تات، نه ٿوٺ ڪا، نه ڪا تات تنوار،
ڪانهي پرت پچار، لئون ويچاري لڏيو.

(22)

ڪينھين طالبُ تاتِ جا، نہ آھي تاتِ تيار،
ڏوريان، پيو ڏڪار، گھوريندڙ ڪٿي ويا.

(23)

جيڪي طالبُ تاتِ جا، تاتِ به تنھين وٽ،
ھڏھين ڪانھين ھٿ، گھور، نہ گھران ئي لھين.

وائي

(2)

ڪارُون وَسَ ڪيام، ڙي! ھئي ھئي! وو! لڏي ڏور
ويام!

منھنجو ھوٽُ نہ موٽيو، وو! ڪارُون وَسَ ڪيام.
بندڻُ ٻاروچن جا، پينگهي منجھ پيام،
وو! منھنجو ھوٽُ نہ موٽيو.
ڪئين قاصدَ ڪيچَ ڏي، مَحَبَنَ لاءِ مُڪام،
وو! منھنجو ھوٽُ نہ موٽيو.
سدا سپيرين جا، سانڍڻُ سورَ پيام،
وو! منھنجو ھوٽُ نہ موٽيو.
ھوٽُ ھلندي جي ڪيا، نہ سي سڏُ سُيام،
وو! منھنجو ھوٽُ نہ موٽيو.

داستان ٻارھون

(1)

ڏٺان جي ٻروچُ، مون جئن ھوٽُ اکين سين،
مون کي چيان ”لوچُ“، پاڻان پينيون چَپرين.

(2)

جيڪس ڏنو جيڏين، ٻاروچو ٻي پيت،
مون جئن موڙھين مت، پسنديئي پُنھونءَ کي.

(3)

جيڪس ڏنو جيڏين، ٻاروچو ٻي روءِ،
سَنجھي ۽ صُبح، ھوند نہ وٺڻن وسري.

(4)

ان جي ڏني جيڏيون، پُنھونءَ جي ٻاٻوءَ،
سَنجھي ۽ صُبح، سورن تي سَجَڪيون.

(5)

جي ھيان ھوٽُ پُنھونءَ سين، مون جئن مُلاقات،

(24)

آن جي ڏناھون، الله ڪارڻُ ڳالھ ڪريو،
نيئُ منھنجا رُون، راتو ڏينھان اُن کي.

(25)

اڃا راتِ رَتوم، ڪوڏَ ڪوھياري ڪَنجرو،
پيئڙ پُڄايوم، صُبح سان، سورن سين.

(26)

سَرتين سَهجَ منجھاءِ، ٿي ڪوڏَ وراھيا ڪَڙا،
تڏھن منھنجي ماءُ، ٿي پھڻ اڇيا پَٻَ جا.

(27)

گڏھن گڏھن جيڏيون، ڪو پُھُ اڇيو پوءِ،
سو پُڻ ساڙو ھوءَ، ھيءُ جو ساءُ سَريِر ۾.

(28)

ڪنھن جنھن نينھن ننڌاءُ، جئن مون واجھائيندي نہ ورو،
جيڪين مئي ڪنڌاءُ، سو جانبَ ڪرھو جئري.

(29)

متان ٿيبن ملور، ڪين اڳاھون آھيان،
ڏسڻ ۾ ڪَر ڏور، حد پنھين جي ھيڪڙي.

وائي

(1)

ھو آرمانُ اُنن، ميان! سُسئيءَ جي سورن لئي.
گجاوا ڪرھن تي، جوڙيا جالَ جئن، ميان!
سُسئيءَ جي سورن لئي.
پير نہ ٽڪن پوئتي، ٿا ڪامن سان ڪُٽجن، ميان!
سُسئيءَ جي سورن لئي.
مھارُون مَين جيُون، واڳون وَسَ ڏئين، ميان!

ٻانهن وجهي وات، ريھون ڪيان رُجن ۾.

(15)

ٻڌو ڪنهن ٻنڌاڻ، هيٺڙو هوتاڻيءَ سين،
ڪا جا پيس ڪاڻ، نيبيريانس، نه ٿري.

(16)

ڪه ڄاڻان، ڪه ٿيو، ڪيڏانهن ٿي وڃان،
هٿ، ڪرايون، آڱريون، موڙيو سڀ پڃان،
ٻين گهر گهڃان، مون هاريءَ هوت وڃايو.

(17)

چان ڪ آيس آگاهين، تان اُتھين اُپي آهيان،
پرٽ پراهين، هاڻي مران، مر جيان!

(18)

سرتيون سور پرين جو، سڄن ۾ شامل،
ڪوهيارو ڪامل، مون ڪي ڏک ڏيڪاريو.

(19)

ڏوڱر، ڏنا، ٺوڻ، مون پارڪو پڇيا،
هڪليون هلن جي، سي تاڪن سنڌي ٺوڻ،
ايءُ اُهڪي پوڻ، سونهن ريءَ نه سٿري.

(20)

لکين لوڙائو، سھسين آھن سڄ ۾،
بر ۾ بورائو، ڪڻ، پيادي پاڻ سين.

(21)

ٻاروڇا ٻيا گهڻان، منهنجو آجهو آريائي،
چوندي رڪيم چٽ ۾، ساڄن سڃائي،
جا وندر وڪائي، تنهن جو موٽن مس ٿئي.

(22)

ٻاروڇا ٻيا گهڻا، منهنجو پنهنون سر سين،
چانگي تي چڙهي ڪري، ڪندو ور ولھين،
مٿي معذورين، هوت ڌريندو هٿڙا.

(23)

هوءَ جا گهوري گهوٽ جي، تنهن ڪي چري چون،
اُگهاڙيون آڻڻ ۾، هوت پڄاڻان هون،
پرا تنهن پون، ڏنو جن اکين سين.

(6)

جي تو ڳالهائي، ماء ٻاروڇا پڇيا،
انهين جي وائي، هوند نه ويان وسري.

(7)

اڄ معذور هٿان، آلا! چڱي مر تيان،
رڙهان ۽ رُٿان، پنيءَ سڳر ساڻ جي.

(8)

سڪي مون سڱ ڪيو، لڪي وڃان لوڪ،
متان مون ڪي ڇڏين، هتي هتي هوت،
نالي تو بلوچ، سبب منجهه سرتين.

(9)

جي ڏونگر مون ۾ ڏک، سي پٿر پون مر پرين ري،
وهڻ مون وه ٿيو، ڪير سانڍيندي سڪ،
هيم هوتن سين چڪ، سڄو سڱ نه ساريان.

(10)

”ووءَ! ووءَ!“ ڪندي وٺ، مڃڻ ”ووءَ!“ وسارين،
پاڻي هار مر پٿرو، رو منجهائين رٿ،
صبر وڏو سٺ، سڳها ميڙي سڀرين.

(11)

ووءَ! ووءَ! وڏوڙا، ووءَ! ووءَ! وڃن نڳيا،
مون سانگياڻيءَ جا سڀرين، سڄ ڪ سنڀوڙا،
لاٿر نه توڙا، ماء اوسيو ان جو.

(12)

گهوڙا گهڙيءَ پون، ووءَ! ووءَ! وڃن نڳيا،
مادر متان مون، ڪانگ لوندا ڪڏهين.

(13)

ووءَ! ووءَ! پڻ ويئي، رٿن ڪارڻ جا هئي،
پنهنون ڪي پيئي، روڻدي ڪير رٿ ڦڙا.

(14)

ماڻ ماريندي پرين جي، مڃڻ رُٿين رٿ،
چوري ڇڏ مر سٺ، همت هوت وڃايو.

(24)

ڏٺم اٺ اکڻ سين، مان ٻاروڇا هون،
جنين ڌاران پون، موريسر اکين ۾.

(25)

سجڻ ڏنو جن، موٽڻ تنهن منهنون،
اي مرڪ معذورين، جئن مرن پريان جي پير تي.

(26)

ور لڪن جي لوڏ، گهوريا سڪ پينور جا،
آمر جي ٿون اچين، سي ڪم نه اچن ڪوڏ،
هينئن منهنجي هوڏ، ٻڏي ٻاروڇن سين.

(27)

ڪو جو آهس ڪوڏ، ٻاروڇاڻي ذات سين،
جي هو چونس ”ٻوڏ“، نه ”جي“ سڻائي جڳ ڪي.

(28)

پلي ڪري ٿيوم، هيءَ سڱ ٻاروڇن سين،
وڃي ڪيچ ڏنوم، پنيءَ لڳي جن جي.

(29)

اڏيون ڪا ايندي، چپر مون سڱ ٿيو،
لائينديس لڳن ڪي، مليران ميندي،
ونڌر آئون ويندي، آريءَ جامر آجهو ڪري.

(30)

ڪٽي لئي ڪاڻي، رڪيئي پرت پنهنون سين،
سهيو سڪيو چنڌڙو، وڌي جيري ۾ ڄاڻي،
توسين هاجو هوتاڻي، صباح ڪندا سسئي.

(31)

مون ڪي ٿا نين، جت ملڪ پانهنجي،
جي گهگهري گڏين، نه بين کان پيئون ڪريان.

(32)

اڳي اينن هياس، جئن پنهنون ڏوٽ ڪپڙا،
هاڻي اينن ٿياس، جيئن جت نه نينر پاڻ سين.

(33)

ڪوهيارو ڪيڻان، ڪيڻ وڃي، ڪاڏي وڃان،
مون پانيو سيڻان، چپر ڪنديس پنڌڙا.

(34)

ڪوهيارو ڪاري، پنڌ اڙانگا پٽين،
سي ڏيهه ڏيڪاري، جي اڳ نه ڏنا ڪڏهين.

(35)

ڏکون اهڃاڻ، ڪلهي قاتو ڪنجرو،
وڃن گوندر گڏيون، لوڪ نه اچن پاڻ،
سورن اسان ساڻ، ننڍي نينهن ڪيو.

(36)

ڪلهي قاتو ڪنجرو، مٿو اڳهاڙو،
منهنجو ڪڇاڙو، پير هاڻ پنيور ۾.

(37)

پنيوران بهر ٿي، آمر مون اماڻ،
ميڇڻ ڪا رهاڻ، مون تو موتي مس ٿئي.

(38)

چن چنا پير، هلي هلي ماءُ،
ڪوهياري جي ڪاءُ، گنهيو پٿان ڳالهڙي.

(39)

جئن جئن جهلي جڳ، تن تن مون تڪيد ٿئي،
گهريو تو ڳالهون ڪري، وهسي پٽو وڳ،
لوڪ لتاڙي بند ۾، پنيءَ لالن لڳ،
آرياڻي اورڳ، پنيوران بهر ٿي.

(40)

نينهن م نالو گنهو، پريڻي پير پيا،
سورن ساڻ م چن، وره وهائج وئرو.

(41)

هاري هينئون م لوڏ، سڪن پونديئن سسئي،
ڪوهيارو تو ڪوڏ، اچي ڪره قطاريو.

(42)

سجڻ ڏنو جن، تن گچي سرگهه ڪيو،
بيون ڪوه بهجن، قدر ڪيميا ان جو.

(43)

جس جفاري نه ٿئي، جفا وارين جس،
ستي ساڻ وڃايو، گولي ڇڏ م گس،

مُون کي چڙي هليا، ڪا پين مٿي پتي،
پيرُ سُجائائين پرين جو.
لڪن منجهه لطيفُ چئي، ملي تان سرتي،
پيرُ سُجائائين پرين جو.

ليڙن جو لطيفُ چئي، ڏونگر ڏيندي ڏس،
پنهنون اچي پس، سرَ پر هلي سسئي.

(44)

پنپوران بهر ٿي، مون جي ڪيا سڏ،
باروچاڻيءَ لڏ، لڪ سويلا لنگهيا.

(45)

اوجھڙ وٽان آنءُ، پئون سڀ سڳر سات جي،
جا نينهن گنهندي نانءُ، سا مون جئن پوندي مامي.

(46)

ماڳهين جي مئي، تہ هوند نہ پيئي مامي،
چڙيو جي ڪهي، تہ هيڪاري هور لهي.

(47)

سسئيءَ جيءَ سريءَ سان، ڪيچ ڏڻي ڪاندي،
پسڻ ڪارڻ پرين جي، منڏ هئي ماندي،
لڪن تان لطيفُ چئي، آريائيءَ آندي،
پنهنون پيراندي، نماڻيءَ نصيب ٿي.

(48)

جڙ جڙي جن سين، مئي پڻ سين تن،
جي هت نہ هوڻ پس، سي ڪنهن پر ڪيچ پسندون؟

(49)

سرتيون سيوئي ٿيو، اندر آريائي،
ويني پسان پاڻ ۾، ڏونگر ڏهاڻي،
هيس جن هاڻي، سي ڪيچي گڏيم ڪوه ۾.

وائي

وڃي ويٺڙي تتي، جت، پيرُ سُجائائين پرين جو،
پيرُ سُجائائين پرين جو، منجهان نينهن نرتي،
پيرُ سُجائائين پرين جو.
هوءَ ويا وڻڪار ڏي، هن پوريءَ پانيا هتي،
پيرُ سُجائائين پرين جو.
جنهن چيڙي وڌيس چيرين، سو ڪوهيارو ڪٿي؟
پيرُ سُجائائين پرين جو.
اما، ليما، ڦل، قاروها، ڳاڱا، راڱا جتي،
پيرُ سُجائائين پرين جو.
مري رهنديس ماڳهين، تہ تہ، هادي آچ ھتي،
پيرُ سُجائائين پرين جو.

سُر لِيلا چنيسر

داستان پهريون

(9)

مُٽِي مَٽِي جي هُٽا، تَن چَٽَن قَبِرُ ۾ چَٽ،
هار گُٽِنديس هوڏ ۾، نِيٻَ ٿيندڙ نَٽ،
گُونروءِ جو ڪِرَٽ، مُونهان مَٽاهُون ٿِيو.

(10)

مُٽِيُون ناهِ مَٽِيُون، جو تُون پَسِي هارُ هِرَڪِئين،
اصل آهي اڳهين، سَندو ڪُوڙ ڪُٽِيُون،
اِن گهوڙن هِنئي گهٽِيُون، دوسَنا دُور ڪِيُون.

(11)

تو جو پانيو هار، سو سُوَرَن جو سَڳڙو،
چنيسرُ چَٽ ڪُٽِي، ٿيو پورهيتَ جو پار،
اوڻتَ جو آچارُ، ڪانڌ ڪهين سين مَر ڪَري.

(12)

نَ ڪين ٻانهڙين ۾، نَ ڪين ڳرَ هيوم،
نَ مُون سيندَ، نَ سُرْمُون، نَ سينگارُ ڪيوم،
تيلانهن ڪانڌ سَندوم، رُڪوئي رِي ڳڙِي.

(13)

سونا ڪَڙ ڪَن ۾، ڳڇِيءَ ڳاڙها هار،
ٻانهوتا ٻاهُن ۾، سيندَ سَٽِيا وار،
تيلانهن پِي پَچارَ، ڪانڌ مُنهنجي ڇڏِي.

(14)

چنيسرُ جي چَٽ ۾، ڪين جو اڳ هُٽو،
تَهان پوءِ ٿيو، مَٽِي تي ٿي مامرو،

(15)

جَرُ هاريو ٿي جَڪري، جڏهن رُنو ڏيريدار،
ڊولي ٿڏهن ڊيلييَن، سوپِي، ٿئي نَ سار،
چنيسرُ پِتارَ، جيلو ڪيو هارَ جو.

(16)

اُو دَمَريو ڏَس، جيلو هُونهين هارَ جو،
سَٿهو، سَپَ سَرَٿيون، وَرُ نَ ڪهين وَس،
دعويٰ پهرئين دَس، پِڇيو تو پورا ڪَري.

(17)

پُوڇا ڏنمَ پيرَ، ڍڪَڻ مَٽِي ڊولَ جا،
مُون پانئيو تنهن ويرَ، ڪوڇي ڪندو پرتَڙِي.

(1)

داغُ ٿنهنجو داسَڙا، جيري مَٽِي جن،
تُون ڪئن مَٽان تَن، چنيسرُ! چَٽ ڪَٽين.

(2)

داغُ ٿنهنجو دائِما، ماري مَعْدورين،
سائينءَ ڪارَڙ، سَڀرين! وَڃ مَر دُورين،
آءُ تو حُضورين، مَٽِيُون وَجهان مَڃ ۾.

(3)

مَٽِيُون وَجهان مَڃ ۾، هائيءَ هُٽان هار،
پري جي پِتارَ، نَ ميرِياڻِي ماڻ لَهان.

(4)

مَٽِيُون وَجهان مَڃ ۾، هائيءَ هُٽي هار،
سو پِي! سَڪ سِيڏ چَٽِي، ڪَريين ڪوهُ قَرار؟

(5)

راجا ريساڻون گهٽون، سَٽاڻون سَردار،
چوڏَس چنيسرُ ڄامَ جو، ڏيهان ڏيهه ڏهڪار،
ناڪُرُ اڪيين نار، مَٽِي تي ٿي مَٽِيين!

(6)

چنيسرُ چوڙنگ، ٻَرنگو لوڪُ پيو،
تنهن سين چنپو سَنگ، وڃيو هار هَت چُهين.

(7)

مَٽِي تي موهجي، موڙهي ڪُئي مُرڪ،
چَٽِي چنيسرُ ڄامَ سين، وَڌو تو فَرَق،
وري ويو وَرَق، آئيئي ڏَنُون ڏهاڳَ جو.

(8)

مَٽِي تي موهجي، هاري! ڳيڙءَ هار،
ڪوڙيين ڪيا ڪيڙا، اِنهين خَرُ خُوار،
پري ويو پِتارَ، آئيئي ڏَنُون ڏهاڳَ جو!

(18)

سوڙين سٽڙيءَ، پڪو سهو ولاريو،
چنيسر ڪانڌاءِ، تان مون هئن نه پانئيو.

(19)

ڊولا ڪُڙيان، ٻولائيو ٻوڏ چئين،
آئون تو پيرانديان، ڪرر موڙيو، ورا آڻيان.

(20)

نئون، ٻڌيو، روءِ، آڱڻ جهوڪيو ڪرھو،
ڪو چنيسر چوءِ: ته ليلا وڃي لڏيو.

وائي

آءُ، پرين، گهر پيهي، ميان چنيسر!
هار هٿان مون ڇڏيو.
پُچن ليلا، هو ڪن حِلا، پهران آچيو بيئي،
هار هٿان مون ڇڏيو.
دوس نيائون داستو، ويساهي وُر ويهي،
هار هٿان مون ڇڏيو.
اوڳڻ عيب، منائون، ڊولا، ڍڪ سڀئي،
هار هٿان مون ڇڏيو.
تو در آچي، داستا، آري ڪرينديس ڪيهي؟
هار هٿان مون ڇڏيو.

داستان پيو

(1)

ٿڙڪي، پسي ٿوڪ، ترڪي، ٽڪڙ ۾ پئي،
اچيو اچيو، ”اڳلي“، چئي ليلا ڪي لوڪ،
اندر اوڀالڻ سين، ساڙي ڪيائونس سوڪ،
بالاڀڻ جو ٻوڪ، ويو ويچاريءَ وسري.

(2)

جيڪس ڪمر سنداڻ، جونا ڏنا جيڏين،
ڪلن سڀ مٿام، ساهيڙيون ۽ سرتيون.

(3)

هئينءَ ته گهڻون هُشيار، گل پ هيني ڪانڌ جي،
تو پانيو مڇاري ٿيان، گچي پاڻي هار،
ڪانڌ ڪوڙيءَ جو نه وڻي، سئين پتين سينگار،
وهر لهي وينجهاڙ، ڏليون پرڪي داستو.

(4)

جان ڪي چڙهنديس گت تي، ريجهائينديس راءِ،
اهڙوئي الله، جو پورهيتون پيش ڪري.

(5)

ڏاهي هيس ڏيهه ۾، سرتين منجهه سجاڻ،
ڪا جا پيپر ڪاڻ، چئن منهن مٿاهون نه ڪٿان.

(6)

الا، ڏاهي مر ٿيان، ڏاهيون ڏک ڏسن،
مون سين مون پرين، پورائي ۾ پال ڪيا.

(7)

وڌيري هياس، ميتو مون گهر سرتين،
هٿ جهڻ هار جي، ڪڙي ڪانڌ ٿياس،
ڊولي ڊيلياس، آيم ڏنڻ ڏهاڳ جو!

(8)

وڌيري هياس، چنيسر جي راڄ ۾،
دُهلين، ڌمامين، نقرين، ٿي پلپل پُچياس،
ڊولي ڊيلياس، ٿيس ڏهاڳ ڏيهه ۾.

(9)

هيس هندورن ۾، پييم ڪانه پروڙ،
مڻيي سئي مامري، ڪو جهي وڌيس ڪوڙ،
سامهان ٿيم سور، ويو وڻي وڻو.

(10)

ڏهاڳان سُهاڳيون، ڪهڙي ڏوه ڪنن،
وُر وڏوئون اينهين، چئن چئن پاڻ پسن.

(11)

گهوريو سو سُهاڳ، جنهن ۾ پسين پاڻ ڪي،
ڏوري لهه ڏهاڳ، جنهن ڪرلاهو داستو.

(12)

سارڄ سڀئي، ليلا، لکن پانهنجا،
وُر سين وڙهيو آئين، ڏوراپا ڏيئي،
نه ڄاڻان ڪيهي، چنيسر جي چت ۾.

وائي

مُون تي وَهَر وَري، وارو ڏيندُم وَلهُو،
توڪي ساري، سُڀرين، آئون پُونڊيس ماڳ مَري،
وارو ڏيندُم وَلهُو.
توڪي سَري سُڀرين، آسان تان نَ سَري،
وارو ڏيندُم وَلهُو.
آسان توري ناهي ڪا، ڳجهاندَر ڳري،
وارو ڏيندُم وَلهُو.

داستان ٿيون

(1)

چَنيسَر سِين چاڳ، مَتان ڪا مُنڌ ڪَري،
جان مُون پوءِ پَرُوڙيو، تہ هي نَ ماڻي ماڳ،
ڏَمَريو ڏهاڳ، سِگهو ڏني سُهائجُيُن.

(2)

چَنيسَر سِين چاءُ، مَتان ڪا مُنڌ ڪَري،
کانڌ ڪنهن جو نَ وَڻي، گِيرَبُ ۽ ڳاءُ،
جي ٿَڙي ٿورَڙياءُ، تہ دوسَ ڏسائي داسَڙو.

(3)

سَڀيئي سُهائجُيُون، سَڀني ڳچيءَ هارَ،
پَسَڻ ڪارَڻ پَرينَ جي، سَهسين ڪَن سِينگارَ،
ڍولُ ٽنن جي ڍارَ، هيناهيُون هَلَن جي.

(4)

سَڀيئي سُهائجُيُون، سَڀني ڳچيءَ هَسَ،
پَسَڻ ڪارَڻ پَرينَ جي، وَڏا ڪِياڻُون وَسَ،
ڍولُ ٽنن جي ڳسَ، هيناهيُون هَلَن جي.

(5)

سَڀيئي سُهائجُيُون، سَڀني مُنهن جَڙاءُ،
سَڀڪنهن پانيو پاڻ ڪي، ايندو مُون ڳرَ راءُ،
پِينو ٽن دراءُ، جي پَسي پاڻ لَڄائجُيُون.

(6)

اَوڳڙ ڪَري اُپارَ، تو ڌر آيسَ، داسَڙا!
جَن تو رَسَڻ سَنڊيُون رُوحَ ۾، تَن مُون پِڻي ناهِ پِٿارَ!
سائينءَ لَڳ ستارَ، مِيتَ مَڏايُون مُنهنجيُون.

(13)

چَنِي چَنيسَر جَامَ سِين، لِيلَا، لَڪايو،
تو جو پانيو پانهنجو، تنهنجو پَرُو ڪوَن پيو،
ڪَڙروءَ کانڌ سَنڌوءَ، ڏسَڻ ڪيو داسَڙو.

(14)

لِيلَا، جَمَ لَڪائِين، چَنِي چَنيسَر ساڻ،
وَر سِين وَڙهيو اُتِين، مُوڙهي! مُنيءَ پاڻ،
پوري، ڪِئي پاڻ، آئي ڏنئون ڏهاڳ جو.

(15)

لِيلَا، جَمَ لَڪائِين، سوڀي، ساڻ سُڄاڻ،
آهين گهڻون اڃاڻ، مِڇڻ پوري نَ پُئين.

(16)

لِيلَا، پوري نَ پُئين، چَنِي چَنيسَر ساڻ،
تو جو پانيو پانهنجو، سو ريساڻو راجاڻ،
پاڻان ڌار پَرياڻ، کانڌ ڪنهنجو نَ وَڻي.

(17)

چَنِي چَنيسَر جَامَ سِين، لِيلَا، ٿون مَر لَڪاءُ،
دوسَ ٿنهنجو داسَڙو، کانڌ وَڏيائي ڪاءُ،
نَ ڍولو ڍڪَ سَنڊياءَ، عِين ڪي آڏو پَئي.

(18)

چَنِي چَنيسَر جَامَ سِين، لِيلَا! لَڪاءُ مَر ٿون،
اِي کانڌ ڪنهنجو نَ ٿئي، نَ ڪا مُون نَ ٿون،
روڏيُون ڏيُون مُون، اِنَ ڌرَ مَٽي داڏليُون.

(19)

لِيلَا حِيلا چَڏَ، جي ٿون سوڀي سَڪين،
پائي پانڌ ڳچيءَ ۾، پاڻو غَريبيءَ ڳڏَ،
هَڏَ نَ چُونڊَ لَڏي، جي ڪارُون اُتِين کانڌ ڪي.

(20)

جي ڪارُون اُتِين کانڌ ڪي، تَ روڻي ريجهاڻيچَ،
لِيلَا، لِيلائيچَ، اُئي ماڳ مِٺَ جو.

(21)

جي لِيلائي نَ لَهن، نَ پُڻ لِيلائيچَ،
اَسَر مُ لاهيچَ، سَڄڻ سَباڄها گهڻون.

(7)

جي مٺو مٺو مٺي مٺ، ته پاڻ سڃاڻج سڀرين!
اصل اواڻ جا، عيب ڏکين ٿو اٿ،
اي، پرا ٽنهنجي پٽ، جئن ولهيون ڏکين، ولها!

(8)

لکڻ ڪيم لکيج، جي موراھين ناھ مون،
مون کي ملھائج، وارو ڏيئي، ولها!

(9)

تان ڪا وائي وار، ڊلاسي جي داستا،
ٿو ٺهنجو ولھو، آئون تو ۾ طمعدار،
ڏکي، ڍول! گذار، لڄ ٺهنجي لوڪ ۾.

(10)

ڍولا! ڍيل مٺو مون، ڪانڌا ڪميٽي آھيان،
سڱ ٺهنجيءَ سڀرين! پيري وڌيس پون،
مون وڙ تونھين ٿو، تو وڙ وھون ڪيٽريون.

(11)

تو، وڙ! وھون ڪيٽريون، مون وڙ ٿو وريج،
سو پي ان سهاڳ کي، پوري پڙ مڙ ڏيڄ،
پرتان پير پريج، ملھائج مسڪين کي.

(12)

ڪوڙئين ٺهنجيون ڪميٽيون، ٿو ڪوڙين سنڌو ڪانڌا،
مون کي ڇڏ مڙ داستا، تھ وڃان تھ وٽواند،
مون گڃيءَ ۾ پاند، تو چنيسر! هٿ ۾.

(13)

ڍولا! اولاه سھان، آڏا اڏيئي جي،
تو، وڙ! وھون ڪيٽريون، مون وڙ ٿو وري،
پرتان پير پري، ملھائج مسڪين کي.

(14)

ناتو نماڻيءَ سين، مڙ ڪر ڍول ڍلو،
ڪونهي ڪميٽيءَ جو، بگر تو ڀلو،
ٺهنجو نام ڀلو ونيو ويني آھيان.

(15)

ليلا، لڄ مڙ ايترو، اٿي اڱڻ سور،
آبو ڏاڏو گهور، پاڻ سوڌو پرين تان.

(16)

ليلا، لڄ مڙ ايترو، اٿي، سور ٻھار،
ڍوليو اڱڻ پار، ڪانڌا ڪميٽيءَ آھيو.

وائي

جيري زيارت، جي مان هو پرين سين!
سڌر ٺهنجا سڀرين! مون تان لاه مڙ هٿ،
جي مان هو پرين سين!
مولا! مون کي ميٽرين، سڀريان جي سٿ!
جي مان هو پرين سين!
چنديان ڪه اکين سين، پرين جهان هٿ،
جي مان هو پرين سين!
ڌوران ڌنر سڀرين، سڄي جن صفت،
جي مان هو پرين سين!
ملڻ ۾ مشتاق سين، ڪاڻ ڪيائون ڪٿ،
جي مان هو پرين سين!

سُر بروو سنڌي

داستان پهريون

توڻي حُبُ نه هوءَ، ته به هوت نه ڪجن هيڏيُون.

(9)

پلي ڪيئي، ڀلا پرين، هيءُ نه شانُ سنڌوءَ،
پهرين لايو پريٽئون، ڪين پڇين ٿو پوءِ،
قادِرُ شال ڪندوءَ، ميڙو هيئن مسڪين جو.

(10)

پلي ڪيئي، ڀلا پرين، مون نه ڄاتو ايئن،
هيئون هيرائي هٿ ڪري، هليو ويندين هيئن،
سا سڱ سَلاَن ڪيئن، جنهن اندر آهيرا ڪيا.

(11)

اُڄ پڻ اڪڙين، سڄڻ پنهنجا ساريا،
ڳلن تان ڳوڙهن جون، بوندون بس نه ڪن،
سنڌي سڱ پرين، لوڪ ڏني نه لهي.

(12)

اُڄ پڻ اڪڙين سين، ڪوني ڪُنائون،
ماس وراهي هليا، ڪرنگل ڇڏيائون،
”وٽو صوابالحق وٽو صوابالصبر“، ايئن اُٿيائون،
مئي ماريائون، کلي گهايو سڄڻين.

(13)

ڪي اوڏائي ڏور، ڪي ڏور به اوڏا سڀرين،
ڪي ڇت نه چڙهن ڪڏهين، ڪي نه وسرن مَور،
ڄڻ مينهن ڪُنڊڙيءَ پور، تنهن دل وراڪو دوست سين.

(14)

ماڻهو گهرن مال، آءُ سڀ ڏينهن گهران سڀرين،
دنيا تنهن دوست تان، فدا ڪريان في الحال،
ڪيس نانءُ نهال، پست تان پري ٿيو.

(15)

هيرائي هٿ ڪيو، هيئنڙو حبيبِين،
بڏي ڪڇيءَ تندر، سلهاڙيو سيڻن،
وجهي پيچ پرين، هيئنڙو هٿيڪو ڪيو.

(16)

جڏهانڪر جاني، سڄڻ سانگ سڌاريا،
راتيان راحت ناه ڪا، ڏيهان جيرانِي،
آئون پانهنجي پرينءَ تان، ڪوڙين قرباني،

(1)

ڇاڪي وڃيو ڇو، بيلي ٿئين پين جو،
وٽ ڪنجڪ ڪريم جي، جڳ جو والي جو،
سوڪو هوندو سو، جنهن جو عشقُ الله سين.

(2)

ڄڻ ڪا ڪاڻي ڪانهن، لُسنڌي لائون ڪري،
اچي پيئي اوچتي، درد پريان جي دانهنَس،
ويج ڏيئين ڪُله ٻانهن، سور هيئنن ڪي سامهان.

(3)

پَرَس ٿي پراڻ، پرين وس نه پانهنجي،
لڳي ڪينءَ لطيف چئي، چير چاتيءَ ساڻ،
پرين ڏيڪاري پاڻ، خوش ڪري ويا خواب ۾.

(4)

اچين جي هڪار، مون ساريندي سڀرين،
پيرين ڏريان پنڀڻيون، هنڌ وڇايان وار،
ساجڻ سڀ ڄمار، هوند گولي ٿي گذاريان.

(5)

مون ساريندي سڀرين، اچين جي ٿون هاڻ،
ڪريان رُوخ رهاڻ، هوند لکن منجهه لطيف چئي.

(6)

در تي ڏونهينءَ ڄڻ، سڙان سڀيرين جي،
لڳو آهي لطيف چئي، تڻ پريان ڏي ٿيئن،
جي حاصل ٿيئي هيئن، ڦرينو قريب جو.

(7)

لڳيءَ جو لطيف چئي، نڪو ڦال نه ڦيل،
لڪئي لامون ڪوڙيون، نيڻين وهي نيئل،
هيئنڙا ٿيءَ سڏين، ڪالهه ڦرين لڏيو.

(8)

پلي ڪيئي، ڀلا پرين، هيئن نه مناسب هوءَ،
لائي ڇٽ، چريو ڪري، پاڻ ڪڍي وئين پوءِ،

رضا رباني، نات ڪيمُ وسِ وصالِ ڪي.

(17)

جڏهانڪرُ ٿيام، ساڃاءِ سُپيرين سين،
تڏهانڪرُ تر جيئرو، ويرُ نه وسريام،
اندر رُوح رهيام، سڃڻ اوطاقون ڪري.

(18)

جي مون گهر اچين سُپرين، هوڏ ڇڏي هيڏي،
ڳالهيون ڳجهه اندر جون، تن گهريون توڏي،
جي وهين گڏ گوڏي، نه دور سڻائين دل جا.

(19)

ڪڏهن ڪلن در دوستن جا، ڪڏهن طاقيون ڏين،
ڪڏهن اچان، اچڻ نه لهان، ڪڏهن ڪوٺيو نين،
ڪڏهن سڪان سڏ ڪي، ڪڏهن ڳجهاندُر گرهين،
اهڙائي آهين، صاحبُ منهنجا سُپرين.

(20)

ڪڏهن در ڪشادا دلبر سندا، ڪڏهن پوريو ڏين،
ڪڏهن وڃان، وڃي نه سگهان، ڪڏهن سڃڻ پاڻ سڏين،
ڪڏهن ڪڇن ڪيڻڪي، ڪڏهن باجهُ منجهان بولين،
ڪڏهن قول ڪرين، ڪڏهن حرف نه ڪڇن هيڪڙو.

(21)

آثارو تنهن عشق جو، ڪڏهن ڪو نه ٿيوم،
محبوبن منهن ڪري، سڃڻ سڪاريوم،
تهان پوءِ ٿيوم، آرو پسڻ پرينءَ جو.

(22)

ئون صاحبزادو سُپرين، آئون نسورو نوڪر،
بيحد گريان بندگي، هٿ ٻڏي حاضر،
چن ڇڏيندس ڪين ڪي، دوست اوهان جو در،
مون تان مهر نظر، پرين لاه مر پانهنجو.

وائي

هوڏ نيٺان دا دلبنڌ، لو، ڀلو جيڏيون!
هيڏانهن هوڏانهن سُپرين، ڪاڏي واريان ڪنڌ؟
لو، ڀلو جيڏيون!

چڙهي ڏاڍين ڏونگرين، راه ڀڄايان رنڌ،

لو، ڀلو جيڏيون!

ساڃن سڀنڌان سُهڻو، سائينءَ جو سوگند،

لو، ڀلو جيڏيون!

داستان پيو

(1)

آهين شان شعور سين، جانبِ ثون جيڏو،
مون تي ڪر، منهنجا پرين، توه ٿسي تيڏو،
ايءَ ڪامل ڪم ڪيڏو، جي نوازينم نگاه سين.

(2)

جانبِ منهنج جي ڀر، جي تو طمع پوءِ،
نه ڪڻ ڪاتي وڍ انگڙا، ادب ڪر م ڪوءِ،
پانيان پال سڏوءِ، جي ساڃن سڻئون بهارئين.

(3)

جانب، ايئن نه جڳاءِ، چئن ماريو، موتيو نه ڀڄين،
رتي رت نه سنجري، سڱ تنهنجي ساءِ،
اسان توهين لاءِ، ٿي پر ڀڄائون ڪيون.

(4)

جڏهن پوي ٿي ياد، صحبت سُپيرين جي،
فريادون فرياد، ناگه وڃن نڱيو.

(5)

چئن لهارن لپيٽيو، ڪڙو منجهه ڪڙي،
منهنجو جيءُ جڙي، سُپيرين سوگهو ڪيو.

(6)

نار منجهاران نڪري، جڏهن پرين ڪري تو پڻڌ،
پون پڻ ”بسم الله“ چئي، راه چمي ٿي رنڌ،
اُپين گهڻي ادب سين، وني خورون حيرت هنڌ،
سائينءَ جو سوگند، منهنجو ساڃن سڀنڌان سُهڻو.

(7)

ساڃن! سڀاهي، آئون اوهان جو آهيان،
اچان ويل سڀڪنهنين، وڃان واجهائي،
لاڻ تو لائي، ڪينڪاريوم ڪرن ڪي.

(8)

فاني ئي فاني، دنيا دم نه هيڪڙو،
لٽي لوڙه لئن سين، جوڙيندءَ، جاني!

ڪشٽي ڪيئن جي، الله لڳ اڪار،
منهنجي الله ڪندو ماڙ.
هو جو ويري واٽ جو، سائين! نيئي ساڙ،
منهنجي الله ڪندو ماڙ.
ڪرم ساڻ ڪريم جي، سڀ لنگهيندا پار،
منهنجي الله ڪندو ماڙ.

داستان ٿيون

(1)
عشق اهڙي ذات جو، مانجهي منجهائي مين ڪي،
ڏيهان ڏورن ڏونگرين، رڻ سڃيائي رات،
اٿي ويني تات، ميان محبوبن جي.
(2)
پيئي ناهي پيڻور ۾، جنهن جي ڏٺيان ڌار،
تنهن ڪميئيءَ جي ڪان ڪي، ساڻ لڏيندي سار،
اءِ عالم جا آڌار، واري واڳ ولهيءَ تي.

(3)
يار سڌائي سڀڪو، جاني زباني،
اهي آساني، ڪم پئي ڪل پوي.
(4)
آدمن اخلاص، متائي مانو ڪيو،
ڪوئ ڪائي ڪنهن جو، سڌو ماڙهوءَ ماس،
دلبر هن دنيا ۾، وڃي رهندو واس،
پيو سڀ لوڪ لباس، ڪو هڪدل هوندو هيڪڙو.

(5)
سورن سانگهيتا ڪيا، مٿي مون معذور،
آئون هت ويني وجهلان، مران نٿ مهجور،
جي دوست منهنجا دور، سي والي وهلا آئين.

(6)
منهنجي مدائن جي، جي ڪل پريان پيئي،
ته ڪڏهن ڪوسا نه ٿيا، ڏوراپو ڏيئي،
ساجن سڀيئي، ڏڪير ڍول ڍلائين.

(7)
ڍل جو دلبر هيڪڙو، گهڻان تان نه ڪجن،

حرف پڇندءِ هيڪڙو، ظاهر زباني،
ڪوڏر ۽ ڪاني، آهي سر سڀڪهين.

(9)
پر پنجهو ويهي، ڪهڙي ڪندين ڳالهڙي،
جارجي مارجي موتيا، ور ونيءَ ڏيئي،
خبر نه پيئي، نه ڏيڃ ڏنائون ڪيترو.

(10)
نيٺ صقيلا سڀرين، پوتر پرون پالا،
چڪيا ڦٽ فراق جا، اندر هر آلا،
يار ميڙئين يالا، جنهن جي صحبت ڪاڻ سڪي هيئون.

(11)
وينو ڏسان راه، اڄ پڻ آيا ڪين ڪي،
ساجن لاءِ سڪي گهڻون، منهنجو ساريو ساه،
آئين شال الله، نه اڳ ٿيئر اجرا.

(12)
اڄ پڻ اڪڙيون، ساريو رون سجن ڪي،
جانب جي جمال ڏي، تائين ٿيون ٽڪڙيون،
جي وهم پريان وڪڙيون، تن اڄ اڪين ڪي نه لهي.

(13)
اڄ پڻ ڪيا اڪين، ابر جئن آگر،
ڳوڙهن ڪيو ڳلن ڪي، نائي پاڻي نر،
بوندن بس ڪي ڪاڪا، دوست پڄاڻان دم،
حبيبنا هم، ساڙيندا سرير ڪي.

(14)
اڄ پڻ جڙير جوڙ، دوست پيهي در آيو،
سڪن وني ڏگن ڪي، محڪم ڏني موڙ،
جا پر گئيءَ ڪور، سا پر سورن سين ٿئي.

(15)
اڄ پڻ انگير انگ، هٿان حبيب جي،
جا پر سوتيءَ سنگ، سا پر سورن سان ٿئي.

وائي

مولو ڪندو ماڙ، منهنجي الله ڪندو ماڙ،
هادي! ڏيئي هٿا، اچي چڪن مان مون چاڙه،
منهنجي الله ڪندو ماڙ.

دل ڏجي ڪي هيڪڙي، توڻي سو سڱن،
سي چلولا چئجن، جي ڌر ڌر لائين دوستي.

(8)

شڪر گڏياسون سڀرين، جاني چئري يار،
ويني جنين جي وٽ ۾، ڪوڙين ٿيا قرار،
ڏٿيم! ڪر م ڌار، پاڙو تن پرين جو.

(9)

ڪٿان سڳئين سڀرين، ڪاسائڪي ڪار؟
تڪي ڪاتي هٿ ڪر، مڏي سين م مار،
چوري چاڪ نهار، سورن سانگهيڙا ڪيا.

(10)

ڪوڙي ڪٺ م سڀرين، ڪنيئي تان ڪوڙ،
عادت جا اکين جي، سا نيئي نياڻج توڙ،
مون ۾ عيبن ڪوڙ، ٿون پاڻ سڃاڻج سڀرين.

(11)

ڏاڻر مون ڏيڪاريو، هوتن جو حضور،
پرين پرچڻ جو ڪيو، موتائي مذڪور،
اي دوستن دسڻو، جئن چنين چجن ڪين ڪي.

وائي

وتان وڃ م مون، منهنجو ٿونهين ٿون،
ڪوئ سٽي ڪو پيو، وتان وڃ م مون.
مون تڏهانڪر مڃي، جڏهن ”ڪن فيڪون“
وتان وڃ م مون.

اهڪي رسيچ احمد، اڳيان سوڙهي پون،
وتان وڃ م مون.

رس محمد ڪارڙي، جتي هونگ نه هون،
وتان وڃ م مون.

اڳهه هن امت جو، آهين ٿونهين ٿون،
وتان وڃ م مون.

سُر ڏهر

داستان پهريون

(10)

سُڪي ڍورُ ڏيئون ٿيو، ڪنڌيءَ ڏنو ڪاٿو،
پاڻي پٽيهل ۾، اُڄ اڳيئون نه آيو،
ماڙهن ميڙائو، ڪنهن ڪنهن پيڙين.

(11)

پٽيهل تو ۾ پور، اڳيئون آه نه آب جو،
سُڪيئن ڪهڙي سور، پيئي واري وچ ۾.

(12)

ڍورُ نه اڳينءَ ڍار، مهڻد ملاخن لکيو،
موڙي چوڙيا مڪڙا، پسي پاڻيءَ پار،
جسودن جيها يار، پيڙا ويرِ وِماَس ۾.

(13)

جان واهڙ ۾ وه، تان ٿون مڇ نه موٽيو،
ڪاٿي ۾ ڪوهه ڪرئين، پوءِ موٽڻ جو پهه،
سر مٽي ٿون سهه، مهميزون ملاخن جون.

(14)

جان جرُ هڙو جال، تان ٿون مڇ نه موٽين،
پوندئي اُڄ ڪ ڪالهه، سانپيون سانگن جون.

(15)

جان جرُ هڙو سِير، تان ٿون مڇ نه موٽين،
اڏا اڏي ڪير، گهٽ به جهليئي گهائين.

(16)

مٽو آهين مڇ، ٿلهو تو ٿونا هڻين،
جا تو ڏني اڇ، تنهن پاڻيءَ پنان ڏينها.

(17)

ڏوران پسي ڏور، وهين جي وهرون ڪري،
هوند نه وڌي هور، ماڻگريائي مڇڙا.

(18)

ڪندي ڪلين وچ ۾، جڏهن هنئي جن،
موتي مون پرين، ڪيڏ جي ڪان ڪئي.

(19)

ڪندي ڪلين وچ ۾، جڏهن هنيائون،
موت نه ماريائون، ڏور وجهي ويا ڏڪ جي.

(1)

ڪر ڪي ڳالهڙيون، ڪندا ڍورُ ڏئين جون،
ڪئن سي راتڙيون، ڪنهن پر ڏينهن گذارين؟

(2)

ڪر ڪا ويهي ڳالهه، ڪندا ڍورُ ڏئين جي،
ههڙي اُڄ ٿون حال، ڏکيا ڏينهن گذارين.

(3)

ڪندا تو وتان، سچ ڪ سڀڻ لڏيو؟
مجر تو منجهان، چڻيو پون چڱا ڪيو.

(4)

ڪندا ڪجاڙيان، اُپو آهين ريل ۾؟
پرين پڄاڻان، سُڪي ٻانهگر نه ٿين.

(5)

ڪندا ڍورُ ڏئين جو، جي تو هڙو سور،
لامن مٽي ٻور، هوند نه چاڙهيئي هيترو.

(6)

جي تو هڙو وڏ، ڪندا ڍورُ ڏئين جو،
پاڻان ڏيئي ڏڏ، موريي مجر نه ڪرين.

(7)

ڪندا ٿون ڪيڏو، جڏهن پريو ڍورُ وهي،
جسودن جيڏو، تو ڪو گڏيو پهڙو.

(8)

سچ ڪي سُڪو ڍور، ڪندي اڪ ڦلاريا،
جنگن چڏيو زور، سر سُڪو سونگي گيا.

(9)

جڏهن ڍاڳي ڍور، ٻئي وهن بليار ۾،
تڏهن تارڙين طور، هڻو جسودن سين.

وائي

لائي جا وَرَنَ كي، سا ڪانڌ مُنهنجي ڪورا.
ماءُ ماريندڙ ڪڏهين، هوتائين جا هورا،
سا ڪانڌ مُنهنجي ڪورا.
سيڻين سر گنڊ سڀڄي، ٻيو عطر پرين اتوار،
سا ڪانڌ مُنهنجي ڪورا.
چچرُ گڏوري ٿيو، ٻي تازي ڦلن ڦورا،
سا ڪانڌ مُنهنجي ڪورا.

داستان ٻيون

(1)

ڏڻي سو وارئين واءُ، جو ميڙائو سڄڻين،
ونهيئن واٽ مٽاءُ، هنڌي آسر نه لهي.

(2)

مديني جا مير، سڻ منهنجا سڌڙا،
سرڻ ٿنهنجي سير، ٿون پار لنگهائين پيڙا.

(3)

مديني ڏڻي، سڻ منهنجا سڌڙا،
ٿنهنجي آه ٽڻي، ٻي ڪنڌي ساريان ڪاڻڪا.

(4)

مديني جا گهوٽ، سڻ منهنجا سڌڙا،
ڪڇ محمد موت، عاصي ٿنهنجي آسري.

(5)

مديني جا شاه، سڻ منهنجا سڌڙا،
ڪارڻ لڳ الله، سگهو رسج سڀرين.

(6)

مديني جا ماءُ، سڻ منهنجا سڌڙا،
ٻيو نه وسيلو واه، آهيان ٿنهنجي آسري.

(7)

مديني جا شير، سڻ منهنجا سڌڙا،
پر مبارڪ پير، عاصي ٿنهنجي آسري.

(8)

مديني جا ڄام، سڻ منهنجا سڌڙا،
آهيان ٿنهنجيءَ سامر، سگهو رسج سڀرين.

(9)

الله جئن نالوءَ، تئن مون وڏو آسرو،
خالق! ٿنهنجي ڪانڊ جو، پرو پاند نه ڪوءِ،
نالو رب سندوءَ، رهيو آهر رُوخ ۾.

(10)

منو جئن نالوءَ، تئن مون وڏو آسرو،
ڪو در ناه جهوءَ، مون ٻيا در گهڻا نهاريان.

(11)

عجب جهڙي آه، صاحب ٿنهنجي صاحبي،
وڏي سگهه سنڌيءَ، پاڻ وهڻئون آهيئن.

(12)

عجب ڏني سون، صاحب ٿنهنجي صاحبي،
پن ٻوڙين پاتار ۾، پهڻ تارين ٿون،
جيڪر اچين مون، ته ميرياڻي مان لهان.

(13)

سترُ ڪڇ ستار، آئون اگهاڙي آهيان،
ڍڪئين ڍڪڻهار، ڏيئي پاند پناه جو.

(14)

وڏي سگهه سنڌيءَ، ٻاجهن ڀريو آهيئن،
مون تان مهر مر لاه، آئون ٿنهنجي آهيان.

(15)

سترُ ڪر ستار، آئون اگهاڙي آهيان،
ڍڪج ڍڪڻهار، ڏيئي پاند پناه جو.

(16)

جيڏو ٿنهنجو نانءُ، ٻاجه ٻ اوڏياڻي مڱان،
ري ٽپين، ري ٽوٽين، ٿون چچر ٿون چانءِ،
ڪڇاڙو ڪهانءُ، توکي معلوم سڀڪا.

(17)

ناتو نماڻيءَ سين، مر ڪر ڍول ڍلو،
ڪونهي ڪميڻيءَ جو، بگر تو ڀلو،
ٿنهنجو نانءُ نلو، وٺيو ويئي آهيان.

راتيون ٻيون گهڙيون، جي تو اينديون هيڪلي.

(8)

وَر سين وجهيو ڪاڻ، ڪرسين ڪلون پائين،
پوري مُنڌ اڃاڻ، ڪڻ ڇڏيو تَهه ميڙين.

(9)

سُتا اُتي جاڳ، نِنڊ نَه ڪجي ايتري،
سُلطاني سهاڳ، نِنڊن ڪندي نَه ملي.

(10)

ڪي سُمه ڪي جاڳ، نِنڊ نَه ڪجي ايتري،
اِي مانجهاندي جو ماڳ، جو تو ساڻيه پانئيو.

(11)

جاڳڻ منجهان جس، آهي ادا جن ڪي،
لاهي جو لطيف چئي، مٿان قلب ڪس،
ورنه ڪجا وس، صبح ساڻ سينڊ چئي.

(12)

سُتي نَه سرندياءَ، ڪر پچار پرين جي،
وهامي ويندياءَ، گهڻا هٽندين هٿڙا.

(13)

سُمهڻان ساڙو، جيڏيون جيڏوئي ٿيو،
پرين سين پاڙو، منهنجو نِنڊ نِيريو.

(14)

سُمهڻان ساڙو، جيڏيون جيڏوئي ٿيو،
هوڻ لنگهيا هاڙهو، ٿون اناسي اوجهرين.

(15)

پره ڦٽي رات وئي، جهيڻان ٿيا نڪت،
هاري ويئي وٽ، گهڻا هٽندين هٿڙا.

(16)

سڄيون راتيون سُمهين، ڇڏيو پي پچار،
پانئني سڀ ڄمار، سڄڻ هوندا مان ڳري.

(17)

ڊول مَر ڪڍي ٻانهڙي، پرهم مَر ڪڍي پاند،
آئون پانهنجو ڪاند، لوڪان لڪي رانئيان.

وائي

مون ڪي نِنڊ نَه نيڻين نيڻين، ڪالُهون پوءِ لڪن ۾،
موڻ آيل ماءُ منهنجي، تان تو ڏک نَه ڪيڻين ڪيڻين،
ڪالُهون پوءِ لڪن ۾.
هوءَ نَه نينر پاڻ سين، آئون تان ويندڙي سيڻين،
ڪالُهون پوءِ لڪن ۾.
ڪالُهون پوءِ لڪن ۾، جهوڙي جهيڻين جهيڻين،
ڪالُهون پوءِ لڪن ۾.
ٻيون سڀ واڳيون ورن سين، آئون واڳڙي ويڻين ويڻين،
ڪالُهون پوءِ لڪن ۾.
هينئرو ڏاڙهون گل جئن، روئي رتڙو ڪيڻين ڪيڻين،
ڪالُهون پوءِ لڪن ۾.

داستان ٿيون

(1)

ڪر ڪو پيرو ڪاند، مون نماڻي جي نجهري،
پرين تنهنجي پاند، ڊولا ڊڪي آهيان.

(2)

جيئن ٿون قائم ڪاند، تن آئون ور ولهي نَه ٿيان،
پڪي چنان پاند، ڳنڍ نَه ڄاڻي ڪو پيو.

(3)

ڪاند پين ڪيترا، مون ور وڌي وٽ،
مٿان ڏيئي هٿ، جنهن عيب منهنجا ڊڪيا.

(4)

ڪاند پين ڪيترا، مون ور وڌي جوءِ،
لوڪ نَه اچي آءِ، جي ڏسي عيب اکين سين.

(5)

ڪاند پين ڪيترا، مون ور وڌي ڪاند،
پاڻان ڊڪي پاند، جي ڏسي ڏوهه اکين سين.

(6)

ڪاند پين ڪيترا، مون ور وڌي ذات،
لوڪ نَه اچي وات، جي ڏسي ڏوهه اکين سين.

(7)

هي تان ٿورڙيون، جي تو پوري پانئيون،

(18)

قريا پسي ڦٽي، گرين ڪيرُ نه چڪيو،
دنيا ڪارڻ دين، وڃائي وٺا ٿيا.

(19)

مسن منهن سٺا، گريا گهڻون ڪلن،
سي تان وسرين، آيا جن ڪمن لئي.

وائي

مون سين هوت نه ڪندڙا هينئن، ماءُ جلم نه ڪندڙا هينئن،
الا! مون نه ڇڏيندا ڇيرين.
هون جي هيڪاند ڪي، روتان راتو ڏينهن،
الا! مون نه ڇڏيندا ڇيرين.
چيڙي وڌيس ڇيرين، ووا! باروچاڻي نينهن،
الا! مون نه ڇڏيندا ڇيرين.
لئون لڳن ڪوسيون، ڏاڍا ٽپن ڏينهن،
الا! مون نه ڇڏيندا ڇيرين.
مون ڪي پرين ميڙين، روجهڙيون ميڙين مينهن،
الا! مون نه ڇڏيندا ڇيرين.

داستان چوڻون

(1)

روه رامانا ڪن، اڄ پڻ هلڻهاريون،
ڪر ڳل ڪونجڙين، رائي ۾ رات ڪيو.

(2)

قسمت آندي ڪونجڙي، وطن سندس روه،
ڪنهن جو ڪونهي ڏوه، رزق رازق هٿ ۾.

(3)

وڳر اڪيري، سر ساريو سور چري،
جهري جهڙندي ڏي، سنيها ڪي سڄڻين.

(4)

وڳر وساري، وينئين ڪئن ماڻ ڪري،
ڪ تو، نه ماري، رڻ جهڻ سڏي سڄڻين؟

(5)

وڳر ويا وهي، ڪالهه ٽنهنجا ڪونجڙي،
ڪندين ڪوهه رهي، سر ۾ سپرين ري؟

(6)

روه نه وئين رات، ڪوهه نه ڪرڪين ڪونجڙي،
اڄ توهين جيءَ تات، سر ۾ سارڻ آڻيون.

(7)

وڳر ڪيو وٽن، ڀرت نه چئن پاڻ ۾،
پسو پڪيڙن، ماڙهنڻاڻ ميٺ گهڻو.

(8)

وڏي وڳر هيرئين، چڻي نه پين گڏ،
ڪونج ڪريندي سڏ، ويئي وهامي راتڙي.

(9)

مر لئنن ڪونجي، ماڻ ڪر، چور مر هينئين چاڪ،
ڦٽيون جي فراق، سي گهر گهارينديون ڪيترو.

(10)

مر لئنن ڪونجي، ماڻ ڪر، چور مر هينئين سل،
گوڙها مٽي ڳل، جمر وهائيءَ وهائين.

(11)

ڪونجڙي ڪالهه لئي، سڄڻ وڏم ڇت،
اٿون جنهنين ري هت، گهنگهر گهاريان ڏينهنڙا.

(12)

اٿر ڏي آلاپ، ڪالهونڪر ڪونج ڪري،
پرين پسي منجهه خواب، وهائيءَ وايون ڪري.

(13)

ڪونجون ٿيون ڪڻڪن، جڪس هلڻهاريون،
بچا پوءِ اٿن، وڃن وانڌا ڪنديون.

(14)

آيون ڍور ڍري، اصل سڏي آسري،
ڪڙي هر پون ڪري، پاڻان پير ڏکيا پڪڻين.

(15)

وڳر ۾ وائي، ڪالهه ٽنهنجي ڪونجڙي،
سر ۾ ساريئي گهڻون، پيئڙ ۽ پاڻي،
پسين نه ڦاهي، جا ماريءَ سڏي من ۾.

مانَ لَهَنئون سارَ، وِچ وَلَهين ڏينَهَڙين.

(16)

جُڻي تَ، اُڀي روءِ، سَنپاريو کي سَجَڻين،
هيءَ جَهجَندي چوءِ، تہ آئون اُڪندي آهيان.

(27)

ڏڻ ڌارڻ، ڌار رَهڻ، اِيءَ تَ سَنگهارَن سَتَ،
ڪاهي ايندا ڪڏهن، مَٿي وانڊِ وَهڻ،
جي هاڻون هُونئِي مِٺَ، تَ بہ اُوڊو لاهِ مَر اُن جو.

(17)

کُونج نہ پَسِين ڪَڪَ، ڀَڄَ جَنِين سِين ڍَڪِيو،
ماريءَ ماري لَڪَ، وَڳَر هَڻِي ويڇُون ڪِيا.

(28)

جَهجَڻ پَسِيو جَهوڪَ، آيل سَنگهارَن جِي،
جَن تِي پَهِي پياريا، مَنجھان مَن مَوڪَ،
لڏي وِڄان لوڪَ، اُني وِيا اُڪري.

(18)

ماري مَرِين شالَ، ڀَڄَ وَجَئِي ڏِيئون،
جيئن تو اُچي ڪالھ، وَڌو وِچ وَرهن کي.

(29)

جَهوڪون تَ جَهڻڪَن، وَڳَر تَ پَسان وَت ڀر،
آيل سَنگهارَن، جيڪُس چَٽاو چَٽ ڪيو.

(19)

کُونج تَ لَڪِيو ٻاڻ، جو ماريءَ سَندي مَن ڀر،
اوچتي ٻرياڻ، وَڳَر هَڻِي ويڇُون ڪِيا.

(30)

جي پانئين وَسَ چَڙان، تَ سَنگهارَن سِين لڏَ،
تَ هاجي سَندي هڏَ، کُوڪَ تَ سُونِين ڪڏهين.

(20)

بِغَل مَنجھ بَنڊوڻ، ماريءَ ميرا ڪَڙا،
ماريو مِيرَ مَلوڪَ، لاڙيو لَڪَ چَڙهي.

(31)

جي پانئين وَسَ چَڙان، تَ سَنگهارَن سِين گهَڙَ،
جَنِين سَندي واڙَ، چَوُر تَ اُچي ڪڏهين.

(21)

چِيتان ڪيو چُڻيجَ، بَدامَڻِيءَ بُت ڀر،
نِڀِين نَنڊَ مَر ڏِيڇَ، چِڙُون چِڙَ آئِيُون.

(32)

جيڪا گهاري ماءِ، آيل سَنگهارَن سِين،
تَ رُڪو مُور تَ ڪاءِ، توڻِي هوءَ اُوڳُڻِي.

(22)

سَنگهارَن ساري، ساڻي ڏِيڇَ سَنِيهَڙا،
سا هيڪلي گهاري، مُنڌَ ڪاچي ڪَنڌِين.

(33)

پَتِين پَڪُون پُون، پَريا پاڻ هَڻن ڀر،
نِيئَ مُنهنجا رُون، ساريو سَنگهارَن کي.

(23)

ڪيرَ ڪَرِيندي ريسَ، آيل سَنگهارَن سِين،
جَنهين جي خُميسَ، واڻِيُون واري چڏيو.

(34)

مَنڌِيُون مَتِين گُڙَن، جَهوڪَ بہ سُونَهَن پَهِيڙا،
سَندي سَنگهارَن، جَوَ جِياري جڏئين.

(24)

ڪاچي ڪاهِيائُون، سَچَ ڪَ سَنگهارَن لڏيو؟
مان تَن ماريائُون، پاڻان وَجهي گُونڊرين.

(35)

پُورِين پانڊَ تَمَن، جهاڳَ جهاڳِي آئِيُون،
ڪاچو مينَهَڙِين، مُنڌائَتو ماڻِيو.

(25)

ڪاچي پِيئي کُوڪَ، آيل سَنگهارَن جِي،
مادرِ اوءِ مَلوڪَ، اُني وِڙا اُڪري.

(36)

راءِ سِين رُنا جي، تَن جاڙِيڻ جاڙَ ڪِي،

(26)

جِين سِي سَنگهارَ، اُجهي جَن جي گهاريان،

ڪئن ماڻيندا سي، چوڏهن چارو ڪڇڙو.

(37)

جاڳو جاڙيجا، سڄا سڄا مَر سَمهو،
پسو آن پارٿان، لاکو ٿو لوڙيون ڪري.

(38)

پُڄڻان پلي پير، وڏو راءِ رڪاب ۾،
ڪڇ رهندو ڪير، لاکو لوڙائن سين.

(39)

پُڄڻان پلي نڱيو، ڏيئي پاڳوڙي پير،
جسي ۾ جسراج جو، مٽي وانڍين وير،
ڪڇ رهندو ڪير، لاکو لوڙائو ٿيو.

(40)

تاتو ڪين پلاڻ، سڌا هٿن گرگا،
لاڪي لوڙائن جا، اهڙائي اهڃاڻ،
ڏيئي تنگن تان، ڪوڪ ڪاريندا ڪڇڙي.

(41)

لاڪو لوڙائن سين، چوڏس ٿو چڙهي،
وڙهيو وريامن جا، ڏٺيو ڏٺ هڻي،
پيس جو پري، سو واهر ڪنهن نءِ واريو.

(42)

اڏيو جو اوڏن، سو شال ڍنگهڙ ڍلو مَر ٿئي،
جنهن پير ويهي ڪن، ليڪو لاکي جامر سين.

(43)

لاڪي لڄ ڪُنئي، اگلن اوڏين جي،
ڪندو ڪانه ٻئي، اڳ وِسوڙل آهيون.

(44)

لاڪا لڄ سنڊيءَ، اوڏا اگلي آهيان،
پکا سي پرتاءِ، جي اجهي ٿنهنجي اڏيا.

(45)

اڏيندي اوڏن، لڏڻ جي ڪانه ڪئي،
لاڪو مٿان ٿن، اوچتوئي آيو.

(46)

لڪي ۽ لاکو، ٻئي مٿا ٻاجه ٿي،

قادِر لاڻو ڪڇ تان، اڏيون اولاکو،
وانڍين ۾ واکو، ريباري رهي ويا.

(47)

چنل چڇ هٿن ۾، ڪلهن ڪوڏارا،
پورهي خاطر پانهنجي، اڻين سوارا،
اوڏ به ويچارا، لاکا! وڃن لڏيو.

(48)

نئي نهاريم ناز، تان پرت پراڻي نءِ ٿئي،
ويچارا سنگهار، ڪنهن سائي جي سانگ ويا.

(49)

ڪيڏانهن ويا سنگهار، جي هئا هنين پيڻين،
ڏور ته ڏورئون يار، ٻيلي ٻنهن ڪنڌين.

(50)

رڙي ريبارڻ روءِ، واڙي پايو وڃڙا،
گرا ويڻ گنگهار ڪي، چنچل اُڀي چوءِ،
واڙي وڃ نءِ ڪوءِ، لاکو لوڙائن سين.

(51)

ريبارڻ روئي، واڙي وڏا وڃڙا،
سَمورا سوئي، هڻي هٿان سات ويو.

(52)

ريبارڻ ريجهاءِ، لاکو لولائين سين،
ساڻو مان سنڊيءَ، ٺٽ مٽائي ٽاڪرو.

(53)

لاڪا لڪ سڄن، پر ڦلاڻي ڦير ٻيو،
جينهن پير راڻا راجيا، ڪوئن ڏئي ڪنبن،
جنهن جو جاڙيجن، ستي سنڪو نءِ لهي.

(54)

جتن جاڙيجن سان، صلح ڪر سنگهار،
ٿون وڳ چڏين ٿو ويسرا، هوءَ چمڪيا چوڌارا،
تو جيڏا تو پار، لاکي ڪئين لڏايا.

(55)

ونهنين سگهارن جي، سونهاري سانجاڻ،
پوءِ ٿا پين پاڻ، پهرين پيارين پيڙا.

(56)

اڏي اڏي اوڏ، ڇڏي ويا پيڻيون،
تڪاڻا ۽ تول، پيا آهين پٽ ۾.

(57)

گڏهن ڳاڙهو گهوٽ، گڏهن مڙھ مقام ۾،
سندو واريءَ کوٽ، اڏيو اڏيو ڪيترو.

وائي

ئون جو وڃين ڪيچ ڪهي، اي ادا، ڏيچ پاراپو پرينءَ کي.
ڏک منهنجي ڏيل ۾، سگهان ڪين سهي،
ڏيچ پاراپو پرينءَ کي.
آئون قوڙائي مارئي، منهنجا واقف وٿرا وهي،
ڏيچ پاراپو پرينءَ کي.
پيئڙ هن پنيور ۾، ساريان ڪوئ سهي،
ڏيچ پاراپو پرينءَ کي.
مون مئيءَ مٿان ڪيترا، وٿرا ڪانگ لئي،
ڏيچ پاراپو پرينءَ کي.

سُر گھاتو

داستان پهريون

(9)

کلي جان کنڪاريان، تان ساتي سڱ نہ کن،
واريو وھت وڃن، کن سپاڳن سامھان.

(10)

جتي گھوريو گھائين، ٽٽي واريءَ بٺ،
سھسين ساتي مٺ، سُر سڪو، سُونگي ڳيا.

(11)

نڪا بوءِ بازار ۾، نڪا چلر ڇٽ،
جتي ڏنيرين جي، اڳي هئي اڪٽ،
سي پڙ پسيو پٽ، ماڙهو وڃن موٽيا.

(12)

مُون اڏاريا مڇڙا، الله، گھائو آڻ،
ميان مُدارن سين، مُون کي قادر! وجهه مَر ڪاڻ،
هٿ مُنهنجي هاڻ، قدر لڌو جن ري.

(13)

اوري هئا نہ آڻيا، جيڪس ويا پري،
ساتي سڏ ڪري، ماڳ نهاري موٽيا.

(14)

ائين جا لڌو لوڏ، ايءَ پر گھاتوڙن جي،
ڪُن ڪلاچي ڪوڏ، سڪ نہ سٽا ڪڏھين.

(15)

گھوريندي گھور پيا، اگھور گھورياڻون،
ميڪر ماريائون، ملاحن منهن سٺرا.

(16)

جان گھڙندا گھائون، تان رڇن ڏيو رڱ،
سڳايون ۽ سڱ، ڪلاچيءَ ڪير ڪري.

(17)

جئن جُهڳا پائين جهول ۾، ائين نہ مَرَن مڇ،
سڀر ڌار سمنڊ جا، ڪي راڻون رڱي رڇ،
هي چارون ۽ ڇڇ، اڃان اوڙاه اڳاهون ٿيو.

واڻي

جيڪس جهليا مڇ، گھائو گھر نہ آڻيا.
ڪاهي وڃو، ناڪا، ڪريو بُري تي بڇ،
گھائو گھر نہ آڻيا.

(1)

گھنگهريا گھڻ ڄاڻ، موڙهي مَت مُهاڻين،
ويا گڏجي وير ۾، پيا منهن مھراڻ،
اڳيان پويان تان، ويا ويچارن وسري.

(2)

ماڪ پڄاين مولھيا، مٿان رات پئي،
اوليون اُجهڻ لڳيون، ويا وَنجهه وَهي،
ڪلاچان گھي، ڪڏهن ڪون آڻيو.

(3)

ڪو جو قهر ڪلاچ ۾، جو گھڙي سو نئي،
خبر ڪون ڏئي، تہ رڇ ڪُڇاڙي رنديا؟

(4)

ڪالھ ڪلاچي ويا، چٽيون گڻي چڱير،
پائرن پيرو نہ ڪيو، اڏن ڪي اوير،
اهڙي خاصي ڪير، ڪُن ورائي جهلي.

(5)

ٿريون پسان نہ تار ۾، جُهڳا جاء نہ ڪن،
مادر! ملاحن، ماڳ نہ ڏويا مڪڙا.

(6)

ڏهاڙي ڏنر ڪيترا، جنين ماريو موڪ،
گھر ۾ گھاتوڙن جا، تا ماريئم ٿوڪ،
لڏي وڃان لوڪ، اونهي ويا اوھري.

(7)

ڪالھ ڪلاچي ويا، گھائو ڪري گھور،
مادر ملاحن جا، ويني سھان سور،
مون کي ڪري ملور، اونهي ويا اوھري.

(8)

اُڀي اوسڙان اُس ۾، جهليو ڪُن ڪنار،
گھائو گھر نہ آڻيا، وڏي لڳين وار،
هيس جنين هار، سي موڙي چڙھيا مڪڙا.

ڪاٿي سنڊين ڪُنڊيون، ڪاٿي سنڊن رڇ،
گهاٽو گهر نه آيا.
ڪن ڪڙڪو ڏاڍو، اٿو اڳيان اڇ،
گهاٽو گهر نه آيا.

سُر ڪاپائي

داستان پهريون

(9)

سي تو ويهي وڃاڻيا، جي ڪٿڻ سندا ڏينهن،
آرٿ اوڏي نه ٿين، پوري پوري سين،
ڪنڌ ڪنڊيئن ڪئن، اڱڻ عجبين جي.

(10)

توڻي ٿين وڏي، توه اٿي آڻي آء،
ٿي پيڙي پيرم وارين، بي هڏ ڪر م ڪاء،
نه صراف تو صباح، ڪوئي ڪاتارين سين.

(11)

سون ساريڪا هٿڙا، ڪوه نه ڪٽين رڌ،
ويهي ڪنڊ ڪاپو ڪر، گهٽون گوهيون ڇڏ،
نه صرافاڻي سڌ، مڪيو هوند متائين.

(12)

پڳو ٿي پير، جانشين رتو راس ٿئي،
بُريءَ بيڪاريءَ سين، هاري پاڻ م هير،
ڪٿ ڪٽنديون ڪير، نئين سين نه جاڻجي.

(13)

پيرين ۽ پائين، اٿن وڏو ڪانڌ،
ويني اور آرٿ سين، ڳچي پايو پانڌ،
ته تنهنجو وٺوانڌ، ڪتو وتو نه ٿئي.

(14)

مڇڻ پاڳ پر ڏين، ڪٿ، ڪنڊي آء،
جڏهن ٺڏهن ماء، پيرن پيرم واريون.

(15)

چانٽ پائي ڇٽ ۾، سُنهن ڪتو جن،
ٿن جو صرافن، ڏکو داخل نه ڪيو.

(16)

محبت پائي من ۾، رنڊا روڙيا جن،
ٿن جو صرافن، اڻ توريو اگهاڻيو.

(17)

اٿئي پهر آرٿ سين، جي ڪٿن ۽ ڪنڊن،
ٿن جو صرافن، قورو قوليو ڪين ڪي.

(1)

توڻي ٿون ڪاتار، ڄم هيڪلي پيرين،
ڏني ڪا ڏٺار، صراف انهن سٺ ۾.

(2)

جنين پيريو، هيڪلو، نئين ميڙيو ماء،
تند اهڙي ساء، مون آڻ هڏ نه اُجهي.

(3)

چرخو چوري هٿ ڪر، هيء هڏ وهاڻي،
ڪاپائي سڀڪا ڪتي، ساجهر سڀاڻي،
جاتو جن جاڻي، ٿن هٿان پهي نه ڇڏي.

(4)

هيء هڏ وهاڻي، ڪڙه ڪالهوڻي ڏينهن ڪي،
اٿي اور آرٿ سين، ويهه م ويڳاڻي،
نه صراف سڀاڻي، موتائي هٿي نه منهن تي.

(5)

جان ڪٿن تان ڪٿ، هي هڏ وهاڻي،
ڪو پنهنجي عيد ٿئي، پيري ڪج پرٿ،
متان روئين رٿ، صباح وچ سرتئين.

(6)

ڪٿڻ جي ڪان ڪرين، سٽي ساهين هڏ،
سڀان ايندي اوچتي، عيد اگهاڙن گڏ،
جت سرتيون ڪنديئي سڏ، سڪنديئن سينگار ڪي.

(7)

پائي ڏور آرٿ ۾، ڪٿن نه ڪوڙي،
وهانء واڏائي، ٻئين سنيوڙي،
مئي جنهن موڙي، سا ڪئن وهي ويسري.

(8)

ڪٿوئي نه ڪالھ، اُڄ پڻ اجهڻ ڪي مرين،
پوري توسين پال، ڪانڌ ڪريندو ڪيترا.

(18)

ڪو جو وَه ڪاپائين، ڪئن ڪنن،
ڪارڻ سوڌ سواريون، آڻڻ منجهه اچن،
اُن جي سونهن سيد چئي، تا صراف سڪن،
اگهيا سٺ سندن، پائي تراڙي نه توريا.

(27)

جا سئون نه سڳي، ته مر رندائي روڙي،
سٺ اُنين جو سڦرو، ويا تراڙيءَ توري،
ٿلهي ۽ توري، ويچاري سين وڙ ٿيو.

(19)

سٺ اُنين جو سڦرو، جي پر ۾ پڇائين،
آواز اُرت جو، ساه نه سٽائين،
لڪايو لطيف چئي، ڪنڀو ڪٽائين،
جي ماڻڪ موتائين، توه ملهه مهانگو اُن جو.

(28)

جَنين ڪتو ڪالهه، سي پاڻان پيئون مامري،
جَنين ٿڪ نه مالهم، سرهين سي صراف سين.

(29)

پائي پاند ڪپاهه، مون آڻڻ سڀ نهاريه،
ڪٿي ڪانه پساهه، سرهين وڃي سٽيون.

(20)

تنبائي تاڪيد سين، جن پڇايو پاء،
لسي تڏ لطيف چئي، هلي تن هٿاء،
ململ منجهان ماء، جي سڪيون تن سون ڪيو.

(30)

چرڪو پنهنجي چٽ ۾، پنيءَ پيريو جن،
توڻي ڪين ڪتن، ته به ڪانڌ اُنين جو ڪوڏيو.

(21)

پلٽي پايو پوڻيون، در در پيرا ڏي،
ڪا مون ڪٿائي، ائون ڪاپائتي آهيان.

(31)

تاچي توريائون، تان عيب نڪتا اڳرا،
ڪوني ڪاپائين ڪي، پر ۾ پڇيائون،
اگلڙي ائون، مون کان پڙا پڳا نه ٿيا.

(22)

ٿڪ ونڱي، ور گهٽا، ڪٿيان ڪُجاڙو،
ڪاپي مٿان ڪيڙو، اڻيان اڏارو،
جي وڙ ڏئي وارو، ته سونهان سرتين وڃ ۾.

(32)

مون کان پڙا پڳا نه ٿيا، اگلي ائون،
جان تاچي توريائون، تان عيب نڪري آيا.

وائي

(23)

اولاڻيان اُرت، ڪيڏانهن ڪٽڻ واريون،
پهيون مٽي پٽ، لڙجن لاکيڻين جون.

(1)

ڪا هيٺين سين لاءِ، پوري ڪا هيٺين سين لاءِ.

(24)

ڪٽي ڪٽي ڪالهه، اچ نه آڻڻ آيون،
اُرت اگلي مالهم، پوري ويئون نهجرا.

تنبائي تاڪيد سين، جن پڇايو پاء،

پوري ڪا هيٺين سين لاءِ.

لسي تڏ، لطيف چئي، هلي تن هٿاء،

پوري ڪا هيٺين سين لاءِ.

(25)

نه سي وڙ وڙن ۾، نه سي ڪاتاريون،
پسيو بازاريون، هيٺو مون لوڻ ٿئي.

پهيون تنهنجيون جهرڪن جهريون، پيون اڏايون واءِ،

پوري ڪا هيٺين سين لاءِ.

اُرت پاسي اوجهرين، توکي سمهڻ آيو ساءِ،

پوري ڪا هيٺين سين لاءِ.

(26)

ڪٽي مٽي آيون، ڪري تڏ تيار،
اٿل اوڏانهن ٿئي، جيڏانهن پرينءَ پار،
ڪاپائتيءَ قرار، منجهان پوڻيءَ آيو.

وائي

(2)

آئون جا ويندڙي پار پرين جي، مون کي آيل جهل مر پاءِ،
 جهلئون ڀلئون پائين، پاڻا مت نه اچين ڪاءِ،
 آئون جا ويندڙي پار پرين جي.
 ويو ٻاروڇو نڪري، سور چڪايم ساءِ،
 آئون جا ويندڙي پار پرين جي.
 منهنجا ڪم ڪريم تي، ربي مون مر رها،
 آئون جا ويندڙي پار پرين جي.
 ويئون ڪنهن وڳهه تڙ، پيڙا پچي ماءِ،
 آئون جا ويندڙي پار پرين جي.
 آڻ مٽي اسري، آيس ائين لاءِ،
 آئون جا ويندڙي پار پرين جي.
 جنين سور سريڙ ڀر، تنهن هت نه ڪاءِ،
 آئون جا ويندڙي پار پرين جي.

سُر پ

داستان پهريون

(10)

لاهر مَ پچاران، سُڪ مَ سُمه چنڌڙا،
گر جهوري ڪيڻان، ڪالھوڻيان اُچ گهڙي.

(11)

جهوري جهڄڻ جهانء، مُون جنهين جي نُه لهي،
آيل! ايئن مَ پانء، تہ ڪا آئون چنڌي اُن ري.

(12)

جهڄي جهانء گري، ماڻ نُه اچي مُون هيٺين،
سڄڻ سي ساري، هو جنهين جو هيڙئون.

(13)

جاء نُه سڄو ڏينهن، هيٺڙو اوني وڳ چئن،
مُون پريان سين نينهن، چڻ ڪارڻ نُه ڪيو.

(14)

لاهيان جي نُه چتان، الله! اُن مَ وِسران،
مڙهيو منجهاران، جيءُ منهنجو جن سين.

(15)

پَل پَل ٿي پليانس، پلڪُ نُه رهي پرينء ري،
چئن جهوري کان جهليانس، جهڄيو تنهن جهوريء پوي.

(16)

ڪڪر منجه ڪپار، جهڙ نيٽئون نُه لهي،
رات منهنجي رُوح ۾، انا پرين اپار،
آءُ ساجن! له سار، وره وڪوڙي آهيان.

(17)

مُون منجهيئي مينهن، ڪوه گرينديس ڪارين،
سولو سارو ڏينهن، مُون پريان جوئه لهي.

(18)

سُتي سنپوم، ڪو گڻ ٻاروچن جو،
ڪنڌ وهاڻو پنو، هريو هٿ ٿيوم،
سڄڻ ياد پيوم، جاڙ جيان ٿي جيڏيون.

(19)

سڄڻ سنپريام، پييم ڪر ڪپار ۾،
جهڙي تهڙي حال سين، پرين نُه وسريام،
هريا هٿ ٿيام، نيٽئون نيڙ وهي.

(1)

گوندر ڪيو غرق، ماءُ منهنجو چنڌڙو،
ڏکوين مَرڪ، مٿي سڳر پنڌڙا.

(2)

گوندر گڏياس، صحت نيڙم سڄڻين،
مادر مارياس، ڦوڙائي پرين جي.

(3)

اُني چئن مورن، اويڙ ولهارن ۾،
سا پر گوندر ڪن، جُه ڦوڙائو سڄڻين.

(4)

لاڻي جو ويا، سو منجهڻين ٿو مڃ ٻري،
سو اجهامي ڪڻان، جنهن سوريندڙ سڀرين.

(5)

گهڻ تہ ڪچائي، سور نُه سانڍڻ سُترا،
اڃان تان آئي، ڏيل منهنجي ڏک سين.

(6)

جيئن سو ٿئيءُ ٿرو، ڪامي گوري وڃ ۾،
مُون ڪي ڏنو سڄڻين، منجهان سڳ سرو،
وَر جهيڻو اي ٻرو، مَر ڦوڙائو سڄڻين.

(7)

اُپريم انگور، سُتي سڀرين جا،
ڪايو ڪايو سور، لُچيو لوچيو اُٿيان.

(8)

ڳرن ۾ گرهيج، روئي ڪج مَ پترا،
تان سوران ئي سهيج، جان لاهيندڙ ڪو لهين.

(9)

ڳر ۾ گجهو روء، پڌر وجهُ مَ پرينء ري،
سورن سپر هوء، هيٺڙا ڪم ڪن چئن.

آسَر لاهِ مَر اُنْ جِي.
اڳيان عَجِيبنَ جِي مُشڪل ٻڌڻُ مَدَ.
آسَر لاهِ مَر اُنْ جِي.
آدم تِئائين خَلقيو، هوءَ جا گجي منجهان گڏ.
آسَر لاهِ مَر اُنْ جِي.

داستان ٻيو

(1)
سَجڻ ساڻ نَ پيٽ، ڳجهَ ڳريهان ڪن سين،
ڳالهيون انهي ريت، سلا ٻڌي موريون.

(2)
ڳالهيون پيٽ وَرَن ۾، وَڌي وَڻ تِيُون،
پَر سين مُون نَ ڪِيُون، گوشتي پرين نَ گڏيا.

(3)
انگن چاڙهي انگ، ويو ٻاروچو نڪري،
روئي ڏنو رنگ، ويچاريءَ وَڻن کي.

(4)
اڪين جا اگمر، مُون تان لاهِ مَر سُپرين،
ڪري ملاز منهن جئن، وسي لاهِ وَهَمَ،
تو ڏني مُون غَمَ، ڏينهن جا ڏور تيا.

(5)
نيٺُ نَ نندون ڪن، ڀڳو آرس اڪئين،
اُجهاميو ٻَرَن، توکي ساريو سُپرين.

(6)
سنئين نه سيٺان، ناهِ اُبتِي اُن سين،
ونءَ سَهي ويٺان، تو نَ سرڻدي تَن ري.

(7)
اندر اندريُون، جئن سي وانجهيءَ لُٺ ۾،
مُون تَن تيرِيُون، تَ ڪينءَ مَلبو سَجڻين.

(8)
جئن سي گوهيءَ نار، وَهَن واريءَ گاڏٿان،
هينئڙو پريان ڌار، نيبيريانس نَ نيري.

(20)
سَنپريو جيان، ڳالهيُون، پريمِ تَنهنجيُون،
ڪهڙا ڳڻ ڳڻيان، تَوَرَن مَتو ناهِ ڪو.

(21)
جُھ سي سَنپرجَن، ڳالهيُون پرين تَنهنجيُون،
لُنءَ لُنءَ هينَ وَجَن، رُڳون رِبانن جئن.

(22)
چَٽرُ رهي نه چَٽ، وَڻين واڳيو نَ رهي،
رَئيءَ لَنجي نَٽ، هينئڙو واٽ وَرڪ جئن.

(23)
چوري چوري چَٽ، وَڻيءَ وَهائيءَ نِڪران،
نِينهن گهرائي نَٽ، پريان سَندي پير ۾.

(24)
چَٽرُ رهي نَ چَٽ، سُوَرين صَبَرُ نَ ڪري،
سَجڻ ساريو نَٽ، ويڳاڻو ٿيو وَهلي.

(25)
چيتاريان چُٽڪن، سَنپاريان سَهي،
اندر رُوح رهي، صَوَرَت سُپرين جِي.

(26)
چيتاريان چُٽڪن، وِساريان نَ وسري،
ويروتار ڏُگن، سَجڻ ڀڳي هڏ جئن.

(27)
چيتاري چُوندياس، ڳالهيُون سَپوئي سَجڻين،
جُھ مُقابلِ ٿياس، تَ سَپ وَجنم وسري.

واڻي

جو نوازي ڏڏ، آسَر لاهِ مَر اُنْ جِي،
ويهُ داتا جِي ڌَر تي، لنگها لاهي لڏ،
آسَر لاهِ مَر اُنْ جِي.
اوڏايان اوڏو گهڻو، ڪهڙا ڪرئين سڏ،
آسَر لاهِ مَر اُنْ جِي.
اڳلن کي اوڏو وهي، گندا ڪري گڏ،
آسَر لاهِ مَر اُنْ جِي.
ڪهڙا جڏ جڏوئين، جُود مهندان جڏ.

مَتان مُون کي چڏئين، هِت هوتاڻي هوت،
 ڪيچي ڪالھ لنگهي ويا.
 ڏينديس ڏاڍين ڏونگرين، تو هي ڪارڙ جهوت،
 ڪيچي ڪالھ لنگهي ويا.

وائي

(2)

جڙي زيارَت، جي مان هو ڀرين سين.
 سڏرُ منهنجا سُڀرين، مُون تان لاهِ مَر هٿ.
 مولا مُون کي ميڙئين، سُڀريان جي سٿ.
 چنڊيان ڪهه اکين سين، پيرين وِجهان هٿ.
 ڏوران ڏنر سُڀرين، هيم جن جي سڱ.

(9)

سڀرُ سيءُ پيو، نه مُون سوڙ نه گبرو،
 نه مُون ڪانڌ نه ڦوٽ ڪي، جوڀن وِهي ويو،
 تنهن حال ڪهو، نڌر جنهن نجهرا.

(10)

اُتر اوئون ڏي، نه مُون سوڙ نه گبرو،
 سيءُ سارينديون سي، جنهن نڌر نجهرا.

(11)

اُتر ڏني اوٽ، نه مُون سوڙ نه گبرو،
 چارئي چنيءَ ڀرت، مُون ريڙهيندي رات ويئي.

(12)

نينهن نهائينءَ جان، ڍڪيو ڪوهه نه ڍڪئين،
 جڙ جيري چڏي، ته ڪئن پچندا ٿانءِ،
 سنڌي ڪنڀاران، ڪن ڪريجا ڳالهڙي.

(13)

نينهن نهائينءَ جئن، ڍڪيو ڪوهه نه ڍڪئين،
 جڙ جيري چڏي، ته رچ پچندا ڪئن،
 ٿون پڻ ڪريج ٿئن، جئن ڪنڀار ڪرين ڪم سين.

(14)

نهائينءَ کان نينهن، سڱ منهنجا سُڀرين،
 سڙي سارو ڏينهن، ٻاهر ٻاڦ نه نڪري.

(15)

نيٺ نهائينءَ جان، سٽي لوڪ ڍڪيان،
 اُجهاميو ٻران، توکي ساريو سُڀرين.

(16)

ڪي جو ڪنڀارن، مٽيءَ پائي مٽيو،
 تنهن مان تر جيتري، جي پيئي خبر ڪرن،
 هي تان هوند مرن، هن اڱڻ اوراتو ٿئي.

وائي

هاڙها ڳاڙها هوت، ڪيچي ڪالھ لنگهي ويا،
 سڱ ٻاروچي نه لهي، مٽي تائين موٽ،
 ڪيچي ڪالھ لنگهي ويا.
 لڳندي لکن ۾، پاڻان ٿيس پوٽ،
 ڪيچي ڪالھ لنگهي ويا.

سُر کارايل

داستان پهريون

دڏيون هڏ مَ ڏور، گهريو ڪپ ڪسين جو.

(10)

وينو چئن وِماستين، حيرت پَو مَ هاڻ،
لکن کي لطيف چئي، اچي ساڻ آراڻ،
ڪنگن لڏيس ڪاڻ، گڏيو هنجُه حبيب کي.

(11)

پڪي پيهي نڱيا، منجهان لٽاڙين لڪ،
ڪنهن ماڻگ ميڙيا، ڪنهن رُتا پڪ،
پُنيءَ لائي لڪ، گڏيو هنجُه حبيب کي.

(12)

هنجهن سين هيڪار، جي گڻ ڪري نهارئين،
بگهن ساڻ بيهار، هوند بيله نُه ٻڌين ڪڏهين.

(13)

هاريا هنجُه بگهن سين، ڪيهي ٻڌين بيله،
ميرو مٽائج تون، اچي ڪر اڪيل،
ڪنگڻ ساڻ ڪويل، لکي چئن لڙ پئين.

(14)

اچو پيو آچاه، تہ اچائيءَ اُبهو،
وهڻ وڙ نُه اُنهجو، پاڻيءَ لڙ لَلاه،
سُسر ڏجي ساه، ڪُسر ڪنگن قبرُون.

(15)

ڪُسر ڪنگن قبرُون سُسر ساڱاهيج،
هنجه هِت جي ڳالهڙي، بگهن مَ بوليج،
ماڻي ٿون مريج، چئج مَ ڪنهن چُهنج سين.

(16)

سُر سُڪي سال ٿيا، هنجُه هريوئي پير،
ڪنگ ويچارو ڪير، جو رسي ان رَمز کي.

(17)

آءُ اڏامي هنجُهڙا، سَر مَ ساريئي،
مَتان ماريئي، پاڙهيڙي پُه ڪري.

(18)

سُر مَ پڪي هيڪڙو، پاڙهيري پنجاه،
سَنديءَ آس الله، لڏي لهرين وچ مَ.

(1)

”وَحْدَه“ وائي، چڙهندي چيائين،
سو لڙ لنگهيائين، جتي پارُڪ پڪيان.

(2)

بگهن سين باڻ هڻي، اڏاڻو آڪاس،
جتي پرين سنداس، سو سُر مٽي هنجُهڙو.

(3)

اڪڙيون اوڙاه مَ، ايو ٽڪي تار،
پئون جي پاتار، هنجُه ٽنهن جو هيرئون.

(4)

پئن لئي پاتار مَ، وڃي نُه پيهي،
ڪنڌيءَ مَ ڪيهي، حاج ٽنهنجي هنجُهڙا.

(5)

اونهون جِت اوڙاه، هنجُه ٽنهن هوءَ،
اي ڪانيرو ڪوءَ، جو چاچر مَ چيرُون ڪري.

(6)

ٿيو حُضوري هاڻ، سوجها پيس سَر جي،
گنڊي لڏي ڪاڻ، پڪيڙي پاتار مَ.

(7)

اچو پاڻي لڙ ٿيو، ڪارو ڪيو ڪنگن،
ايندا لُج مرن، تنهن سَر مٽي هنجُهڙا.

(8)

وينو چئن وِماستين، حيرت پَو مَ هڏ،
لاڻيون جي لباس جُون، سي چيائي ڇڏ،
”آئون، آسين“ ڪن جي، پاسي ٽن مَ آڏ،
ٽن طالبن گڏ، تہ ويجهو ٽئين وصال کي.

(9)

وينو چئن وِماستين، حيرت پَو مَ هور،
اونهون جو اچو وهي، گهڙي ٽٽان ٿي گهور،

(19)

هنجھ مڙيئي هنجھ، ميرو منجهن ناه ڪو،
موتي جي مهران جا، سي پورا چڻج پئج،
اڄ ڪ صُباح سَنجھ، ڏيبيءَ ۾ ڏيري ٿئين.

(20)

پڪي پسي آيا، دلبو منجه ڌرياه،
ويچارا ويساه، آئي اُت آڙايا.

(21)

جنن ڦڙ چڙيو ڪڙھ ڀرين، ٻول بجهندين هنجھ،
اڄ ڪي صُباح سَنجھ، ٿو ڏيبيءَ ۾ ڏيري ٿئين.

(22)

پڪي جنهن پڄاڻيا، تنهن ۾ ساه نه ماه،
منجه ڪرنگهر ڪاڻ جو، مٽي پکن گاه،
ويچارن ويساه، مٽي پکن آيو.

(23)

ڪوٽر پاڙون پاتار ۾، پُور پري آڪاس،
ٻنهي سَندي ڳالهڙي، رازق آندي راس،
تنهن عشق کي شاباس، جنهن محبتي ميڙيا.

(24)

ڪوٽر پاڙون پاتار ۾، پُور پري ۾ سڄ،
ٻنهي سَندي ڳالهڙي، عشق اي اُهج،
تو نه لهين اڄ، جي پيو پين پاڻ ۾.

(25)

ڪنڌين ۾ ڪوه ڪڙين، گسن ۾ مَر گذار،
وڃي وحدت ويءَ ۾، گهڻون ڇڏي گهار،
شريعت جو سَر لهي، ٿن تنائين تار،
حقيقت هنجهن سين، طريقت تنوار،
منجهائين معرفت سين، اندر ٿون اُجار،
هدايت جي هوءَ ۾، چڙيو ٿون چُونگار،
ته پاڙهيري ان پار، ڪوٽ ڏسين تون ڪڏهين.

(26)

جيهر لوڪ جهپ ڪري، اوهير اڏن،
پتون جي پاتار جون، چيتاريو چڻن،
ڪوه ڪندا ڪي ٿن، پاڙهيري په ڪري.

(27)

ماڻڪ چوڻو جن جو، هنجه خُصوري سي،
چلڙ ۾ چهنڊ هڻي، مڃي ڪين نه اي،
لوڪ نه لکيا تي، جيلانن پڻ پگهن گڏيا.

(28)

للي لئي رات، سر ۾ ڪيو سوجهرو،
بگها پاتار ٿيا، وائي ڪن نه وات،
جنگن پنهنجي ذات، نيئي رساڻي روھ ڪي.

(29)

هنجه مڙيئي هنجه، ميرو منجهن ناه ڪو،
جتي رهن سَنجھ، سو سر ڪرين سرهو.

(30)

سَر اهي ئي اڳيان، پڪي پيا پيا،
جن لَمڻو لائون ڏنيون، سي ويچارا ويا،
پاتونڊر پيا، وڃي ڪينجه ڪنڌين.

(31)

ويا مور مري، هنجه نه رهيو هيڪڙو،
وطن ٿيو وري، ڪوڙن ڪانئيرن جو.

(32)

سَرهو سَر وڃاڻيو، ڪوڙن ڪانئيرن،
رُنا روھ وڃن، ڪنهن هيڻائيءَ کان هنجهڙا.

وائي

جي مان چارائين، جيڪر جيڻيون، ووا ڪره سندان چاريان.
پيرين آئون نه پڄڻي، ڪرهل هوءَ نه جهلين،
ووا ڪره سندان چاريان.
گجهي آئون نه وڃڻي، پڏر پرين نه نين،
ووا ڪره سندان چاريان.

داستان ٻيو

(1)

ويا واسينگن جا، سَنها پانءَ مَر سڀ،
جنين جي جهڙپ، هاڻي هنڌائين نه چري.

ڏيل جنهنجو ڏنجهڙ، سو ماري ٿو منجهه ڦري.

(2)

سَنها پانءَ مَ سَپَ، سَڪا جَنين پيٽ،
تَنين جيءَ جُهپيٽ، جَنگن کي جوکو ٿئي.

وائي

ڪُوڙي راند، ڪُوڙو چَٽڪو، لَڪَ سِيئَن لَلو پَتو،
لَنيو جَن لامين چَڙهين، ڪَريو ڪارايل ڪَٽڪو،
ڪُوڙي راند، ڪُوڙو چَٽڪو.
ڪَ تو ڪَنين نءُ سَئو، شَهباز جو سَٽڪو،
ڪُوڙي راند، ڪُوڙو چَٽڪو.

(3)

جن اوطافُون آريج ۾، تَن جي وهه جو وَرَن پيو،
پُريئَن پَترو، تَن نانگن جو نِهو،
اَن جو ڪَنڊو ٿي ڪَم ڪَري، جي مَٿس پيرُ پيو،
ڪلي ويل ڪِهو، جو سامهُون ٿئي سَپَن کي.

(22)

مَنهنجو ٿورُ ٿلن ۾، چيها ٿو چاري،
ڍاڻي ڍٽ ڌاري، آهر اُٺي مينهڙي.

(4)

وهه هَتين، وهه پيرين، وهه جن جي وات،
ڪاري ڪا جا ذات، جا مورن پُٺ مَٽي ڇڏي.

(23)

مَنهنجو ٿورُ ٿلن ۾، آئون هِت بَندياڻي!
مُون ڏاڏاڻي ڏيهه ۾ ڦرهه ۽ لاهي،
ڪَنڊيس رهائي، ماروءَ پاس مَلير ۾.

(5)

ڪَنهن ڪَنهن ڪاريءَ ذات کي، مور پَه مَتائين،
جي چَٽرا چڪيا ڪري، تَه وَڳ ورائي ڏين،
سات سَمورا نين، جي مَنين پانئي موٽيا.

(24)

حَقاڻو هِت ٿيو، آئون هِت بَندياڻي!
ساري ساڌوهين کي، ڪونين ڪوماڻي،
لَگين لوَه لُطيف چَئي، وينيس وسائي،
مُنڌ ماروءَ جي نءُ لهي، گپت ڪِڄائي،
سَمَن سَچائي، اُتي آهر اُن سين.

(6)

پهرين ڪاري نانگ جي، ڪو چَڪيل چيڙ ڪري،
جي هُٽي ڏنگ ڏسايو، ته ويجهو تان نه وري،
جيڪي تپ مَري، جيڪي سَڪي صحت کي.

(7)

واتان جَنين وهه وهي، سي آيا اوڳارين،
جي آرن بَڌي آيا، تان نانگ نه نهارين،
ڏيڙ ٽن ڏاڙهين، ميل جَنين جي مَن ۾.

وائي

لوئيءَ ۾ لائون، مون ماروءَ سين لَڏيون.
سون بَراڻر سَڳڙا، باهن ٻڌائون،
سو ڪئن پُٺ پَرهين سومرا، گهوريو عَمَر جو، آئون،
مون ماروءَ سين لَڏيون.
ڪاڇ ڪَتيرن سَڦرو، سَگر ۽ سائون،
مون ماروءَ سين لَڏيون،
سا ڪئن ڪاڻي ڪارڪون، جنهن کي ڏورا ڏيڇ ڏنائون،
مون ماروءَ سين لَڏيون،
ڪه، مانڌائون، مَڪڻي، ڦوٽ جَنهين جو سائون،
مون ماروءَ سين لَڏيون.
عَمَر تي جور ڪَري، جيلانَن راج اُڳاهون،
مون ماروءَ سين لَڏيون.

(8)

گَڇر ڪاروڙين سين، وڏو وڏيءَ وير،
نانگ نه ويندين نڪري، تو ڏَر مَٽي پير،
هيءُ تَنين جو ڏير، جَنين جُهوناڳڙهه جَلايو.

(9)

ڪارايل جي ڪوڏ، مون ڪينجهر سڀ نهاريو،
وري واهيري نءُ وريا، لَلا لاکيڻيءَ لوڏ،
هينئين جن سين هوڏ، سي هنجهڙا سڀ هلي ويا.

(10)

سو پڪي، سو پَجرو، سو سُر، سوئي هنجهر،
پيهي جان پَرُوڙيو، مون پانهنجو منجهڙ،

داستان چوٿون

(1)

ميندا ڌوئي نه ماڙئي، پيس پنهوريون ڇٽ،
راج رٿاڙي، هنجون هاري، هيء هتي جي هٿ،
آهس پاڻڙ پار جو، ڪڇڻ ۽ ڪٽ،
ونگس ويڙيچن ريء، مس سڻي ڪا مٽ،
سومرا! سٻت، ڪر ته ڪوٽان نڪري.

(2)

ميندا ڌوئي نه ماڙئي، آهس من ملير،
ڪڍي نه ڪاڻ لهي، هتان هي همير،
ڪاڙ پين ڪير، امانت اٽ وڃي.

(3)

ميندا ڌوئي نه ماڙئي، نه ڪلي نه ڪاء،
عمر جي انصاف جا، ويني واسما ڳاء،
هيء جا ڪيئي هاء، سا، مهندان اينديئي منهن ۾.

(4)

ميندا ڌوئي نه ماڙئي، تيس ڪرئون وار،
سٽيء سيئي ساريا، جي پاڙ جا پنهور،
عمر! انهن ڌار، مور نه وهي ماڙين.

(5)

ميندا ڌوئي نه ماڙئي، مڃين ماڙن ڌار،
پايو ميٺ ملير ري، منڏ نه ويڙهي وار،
جا هتيجن هار، سا ڪين وهندي ڪوٽ ۾،

(6)

ميندا ڌوئي نه ماڙئي، ڪونهي ان اوجاه،
عمر جي انصاف جو، پيس ڪن پڙاء،
ويني چو: ”الله، مون تي مٽ نه موٽيا!“

(7)

مڃين ماندي ماڙئي، ڏنير منهن ملور،
اٿيا سڻيا نه ڪري، سونهن وڃايس سور،
پيس لوه لطيف چئي، لٽس ڪوڏ، ڪپور،
ڇٽ جنين جا چور، سي مڪي مرڪ نه ڪنديون.

(8)

ڪريو مهاڙ ملير ڏي، روء اُڀي چو:

(9)

”سهج سوري پائيان، سومرا! سندوء،
”ملڪ ماروء جي آهيان جور نه ٿيان جوء،
سو قلب ڪوٽ نه هوء، جو هتيجن هٿ ڪيو.“

(10)

ڪير مهاڙ ملير ڏي، مٽي ڪوٽ چڙهي،
نٺ نهاري ڏيه ڏي، ڳوڙها پير ڳري،
نگي ڪوڪ قلب مان، منجهان رُخ رڙي،
ويڙيچن وري، ڪر نه لڏي ڪڏهن!

(11)

جي ڪر لڏائون، ته بنديء بند نه ساريو،
ماروئڙن آئون، جيڪس ويس وسري!

(12)

بندي پيا ڦرا، آسين لوچون لوه ۾،
مٽي تن ترار، سدا سانپڙن جي.

(13)

نير نه لهي نينهن جو، لهه جا ويا لهي،
ڪنجيون جي ڦلن جيون، سڻن هٿ سهي،
وٿا راج رهي، ڏيان ڏوراپا ڪن ڪي.

(14)

نير نه لهي نينهن جو، لهه جا لهي ويا،
مارن ڌاران ماڙين، ڏهلا ڏينهن ٿيا،
ڏيهي ڏور ويا، ڏيان ڏوراپا ڪن ڪي.

(15)

لنگڙياري لوڪ ۾، جنهن لئي ٿياس،
تنهن تر جيترو، پلڪ نه پڇياس،
جهروڪن جهوريو هيئون، ڪوٺين آء ڪنياس،
مارن مونجهه مياس، ناٺ ماڙين ماريس ڪين ڪي.

(16)

ماڙين ماريس ڪين ڪي، ميس مارن لاء،
ڪر لهندا ڪڏهن، منهنجي اڇي ماء!

سانڀڙڻ سڌاءِ، وينو واجهه وجهي هيٺون.

(17)

وينو واجهه وجهي هيٺون، پر پهٽوارن،
ات اڪندي آهيان، پاڻ ۽ پرين،
گريان بي نه ڪن، وينديس وطن سامهين.

(18)

وينديس وطن سامهين، مليو منهنجو ماڳ،
ڏٺ چوئنديس ڏيهه ۾، ساڻ سرتين ساڳ،
ته مون سئون سپاڳ، جي ويجهي ٿيان ور ڪي.

(19)

جي ويجهي ٿيان ور ڪي، ته سپاڳور سنئون،
نٿ نٿ آهه ٿئون، مون ڪي وره ويڙچن جو.

(20)

آئون ڪئن ڇڏيان، سومرا! تن پهٽوارن پچار،
جڙ جنين جي جان ۾، لڳي ريءُ لهار،
ميخون محبت سنڌيون، هيٺنڙي منجهه هزار،
بڪا ۽ پهٽوار، ڏني مون ڏينهن ٿيا.

وائي

مون مَر گسيجاھ، مون مَر گسيجاھ لوئي، ميان عمر!
ساڻ پُلاهه نه پاڙيان، سنڌي ڏونرن ڏوئي،
ميان عمر! مون مَر گسيجاھ.
کانڌ نه ڪنديس ڪو ٻيو، مون ور مارو سوئي،
ميان عمر! مون مَر گسيجاھ.
ڪوئي سي طعامر تڻ جا، ور سا ڏونرن ڏوئي،
ميان عمر! مون مَر گسيجاھ.
جهانگي جو جهنگن جو، سيڻ ڪميڻي سوئي،
ميان عمر! مون مَر گسيجاھ.

داستان پنجون

(1)

سونهن وڃايم، سومرا! مارو مس مڃين،
ڏونگها ڏاڏي پوتين، ڪن ڏنا، ڪي ڏين،
جي مان لوهه لاهين، ته ڪوئن ۾ ڪين هٿان.

(2)

سونهن وڃايم سومرا! ميرو منهن ٿيوم،
وڃڻ تڙ پيوم، جت هلڻ ناهه حسن ري.

(3)

سونهن وڃايم سومرا! سکر جهڙي سونهن،
دل ۾ ڏکي ڏونهن، منهنجو منهن ميرو ٿيو.

(4)

سونهن وڃايم سومرا، هتي اچي هاڻ،
ڪئن لهندي ڪاڻ، حسن مون هت ويو!

(5)

سونهن وڃايم، سومرا! ڪيڏانهن ويو ڪمال!
وڃان ڪئن وطن ڏي، ههڙو وٺي حال،
جي مون ڏين جمال، ته پسان منهن پهٽوار جو.

(6)

سونهن وڃايم سومرا! وطن وڃان ڪيئن،
حسن ڌاران هيئن، پسان ڪئن پهٽوار ڪي.

(7)

سونهن وڃايم سومرا! پسان ڪئن پهٽوار،
ڏٺي جا ڌاڙا، تنهن روءِ ريءُ رڃڻ ناهه ڪو.

(8)

سونهن وڃايم سومرا! عمر ٿيس آسپر،
مارو منجهه مليو، مون سين هت هيئن ٿيو!

(9)

سونهن وڃايم سومرا! ٿينديس ڪئن قبول،
ڪونهي شهڳ، نه سول، پوچي منهن پهٽوار سين!

(10)

تن! منهن موچارا مارئين، مليو جنهين ماڳ،
ناقص نوازي گهٽا، سندو تن سپاڳ،
اڳڻ مون اڀاڳ، حسن مون هت ويو!

(11)

ڪونهي قادر ڪو ٻيو، انهن جو اڀاڳ،
”قل لئن نصيبنا الا ما كتب الله لنا“، اِيءُ معزرت ماڳ،
سيوئي سپاڳ، مارئيءُ مساوي ٿيو.

وَنِي مُنْهِن ڪَهِو، وَجَان وَطَن سَامُهِين.

(6)

مَر سَپَنِي مارُڙِي، مُئِي، مَر جَائِي،
جَنهن اُچِي عُمَرَڪوٽ ۾، لوڙِي لُجَائِي،
جا سانگين سيڏائي، سا ڪين مَرڪي ماڙيين.

(7)

بالله آهِيان بَنَد ۾، ڏُٿان تِي ڏَڙ،
ويڻ وَراڻِي ناه ڪا، سُوَمَرُو سَڀَر،
ميان مَهَرِيان ڪُريين، اِلاهي عُمَر،
ويڙ پَسان سو وَر، جيڏانهنن عالَمَ آسرو!

(8)

الا! ايئن مَر هوءَ، جئن آن مَران بَنَد ۾،
جُسو رُنجِيرو ۾، راتو ڏيهان روءِ،
پهرين وَجَان لوءِ، پوءِ مَر پُجَنر ڏينھڙا!

(9)

آئون بَندياڻِي بَنَد ۾، ڪَ آئون پييس بَنَد،
مُونهين لڳو ميهڙون، ڪَ مونهن ڪَڙو ڪَنڌ،
مَران جي هِن هَنڌ، تَه نِجَاه مَنڌ مَلير ڏي.

(10)

واجهائي وَطَن ڪي، ساري ڏيان ساهُ،
بُت مُنهنجو بَنَد ۾، قِيد مَر ڪَريجاهُ،
پَرڏيهيائي پرينءَ ري، ڌار مَر ڏَريجاهُ،
تڏي وسائج ٿر جي، مَٽِي مُئِي مَٿاهُ،
جي پويون ٿئي پَساهُ، تَه نِجان مَرُھ مَلير ڏي.

(11)

واجهائي وَطَن ڪي، ساري ساهُ ڏيان،
هيءُ سِر ساڙِيه ساهُون، مُنهنجو نِج! ميان!
مُقاميائي مارُڙين، وَجي ٿر ٿيان!
مُيائي جِيان، جي وَجي مَرُھ مَلير ڏي.

(12)

واجهائي وَطَن ڪي، آئون جي هِت مِياس،
گور مُنهنجي سُوَمَرَا، ڪيچ پنهورن پاس،
ڏج ڏاڏاڻين ڏيه جي، مَنجهان وُڙن واس،
مُيائي جِياس، جي وَجي مَرُھ مَلير ڏي.

وائي

مَنجهه رَهي مَلير، هاري، مُون ڪُوھ ڪيو؟
مُون هَتان، مُنهنجا ڏُڻِي، سَهسين ٿيا صَغِير،
هاري، مُون ڪُوھ ڪيو؟
پَڪِي مَنجهه پَنهور جي، ڪوڙيين ڪير ڪير،
هاري، مُون ڪُوھ ڪيو؟
ئون ڏيين، ئون ڏُڻِي، ڏلاسو ڏلگير،
هاري، مُون ڪُوھ ڪيو؟
بَڙو لاه مَر باجهه جو، مُون تان، مُنهنجا پير؟
هاري، مُون ڪُوھ ڪيو؟
تڏيون وَلِيون ٿرن ۾، ڪوڙين ڪِرڙ ڪِرير،
هاري، مُون ڪُوھ ڪيو؟

داستان چهون

(1)

جَهڙي آيس جئن، جي تَهڙي وَجَان ٿن ڏي،
تَه لالائيءَ جا، لُطيفُ جَئي، ڪَر مُنڊن اُنا مينهن،
ٿيس ڪاڙياري ڪانڌ جي، هتي اُچي هيئن،
ڪَنڌ ڪَنڌيس ڪئن، مَنهن ماروُڙن جي.

(2)

جَهڙي آيس جئن، جي تَهڙي مِلان ٿن ڪي،
قُران، قُر چاريان، هيئنئون چَئير هئن،
وَجان ڪئن وَطَن ڏي، ڪاڙ لَهَنديِر ڪئن،
مُنڌائي مينهن، سُونهان سَرَتين وِچ ۾!

(3)

هيڪُ جئن تَه جاياس، پيو ڇانڊي جي مَران،
گَهنگهَرُ گَهئون ٿياس، جاپي، ماروُڙن ڪي.

(4)

هيءُ مُنهن ڏيئي بَن، ئون وَه ڪاڻِي تَه مَرين،
تان جي مَلير جائيون، توسين سَنگ تَه ڪَن،
ئون ڪئن مَنجهان ٿن، پاڻُ ڪوناين، مارُڙِي!

(5)

عُمَر! بَن جيو، ڪوءِ مُنهنجو، سُوَمَرَا!
جا پَر تَه پَنهورن جي، مُون سين تينن ٿيو!

مٽي ماروئڙن جي.
مينهين اُني مارئين، لالڻ ساڻ لڏيندي،
مٽي ماروئڙن جي.
سري منهنجي سؤمرا، ٿرڻ ڪين ٿڪيندي،
مٽي ماروئڙن جي.
هميراڻان هٿڙا، مهري ڪين مڃيندي،
مٽي ماروئڙن جي.

داستان ستون

(1)
پهنوارن پابوهيو، وريا واهوندا،
ساريم سين، سيد چئي، گاڏيليون گوندا،
پن پڙ هوندا، پونگا پڙ پتار جا.

(2)
پهنوارن پابوهيو، ڪي وس واهوندين،
لٽو سي، لطيف چئي، بدو ٿڻ ڦرن،
اوه ٿا ڪورن ڪنڌري، سرتيون، مٿان سسن،
عمر، اُن آگونڌري، پاسي ڪانڌ ڪتن،
پاڻڙ ڏيون پنيون، ندين نوراپن،
ڪاڻڙ ڪتيون خاصيون، اوجيون ات اُجن،
ڪڍيو پيڻ ڪهن: ”مليڪ گهرجي مارئي!“

(3)
پهنوارن پابوهيو، ڪي واهوندين وس،
عمر! اُنهيڻ ڏيه جا، ڏوئين ڏنڊ ڏس،
وليون وڻ ڦلاريا، لُڙ نڱيو لس،
اُٿيو وجهن آهرين، سندا ٿوهن طس،
ميوا مڃر، ماڪيون، سڀڪا چڪن چس،
ماڙي و هي مس، ملير ويندي مارئي.

(4)
اُٿين ۽ چاڙهين، ڏٺ ڏيهائي، سؤمرا!
ستا ڪيو، سؤمرا! ساڻون سڪائين،
منجهان لنب، لطيف چئي، چانڊر ڪيو چاڙهين،
ڀلاءُ ن پاڙين، عمر، آراڙي سين.

(5)
تن وهين ويڙيجن ۾، سدائين سڪار،
چونديو، اُٿيو چاڙهين، سڌي ڏونرن ڌار،

(13)
گچي ڳانا لوه جا، زيريون ۽ زنجير،
پيڪڙا پيرن ۾، ڪوئين اندر ڪير،
چاري چوگائن ۾، واهيت ڪن وزير،
چن ن چچي آهيان، اهڙي سٺ سرير،
مارو جام ملير، پچ ڪي پهنوار ڪي.

(14)
چن ن چچي هيٺ، ڪچن آهيان ڪوٺ ۾،
لوئي سين، لطيف چئي، پيڙيو ٻڌان بيٺ،
سرهيون سي سرتيون، وطن جنين ويٺ،
اُتي سچي اُن سسن جي، هٿ رچائين ريٺ،
ماڻيان شال ملير ۾، مڏائي ميٺ،
ڏيهيا! ڪجا ڏيڻ، ڪا مڏت مون سين ماڙين!

(15)
چن ن چچي آهيان، ڪچن ۾ ڪوٺ،
ايندي پير اُٿا، پيڪڙا پيرن،
هٿوڙيون هٿن، جنگهون ٻانهون ڪاڻ ۾.

(16)
هٿين هٿڪڙول، هيٺڙي پٿر ۾ هن جا،
سانگي ساريم، سؤمرا، ڌاتي پاسي ڍول،
ٻاٻاڻن سين ٻول، ڪيم ن ڪوٺ وهڻ جا.

(17)
زيرين پيڙين لوه ۾، ڳڻن ڪيس ڳاه،
سونڪي سڌي سؤمري، هڏ ن چاڙهر ماه،
سرتيون! دُعا ڪجاه، ن پرم پاروڙي رهي.

(18)
پرم پاروڙي رهي، جنهن آچي اُن!
ن ٻڻ ويني ونڊيان، توڙي پونس ٿن،
غافل رڪ غريب ڪي، عمر! منجهر اُمن،
سرتين ساڻ سمن، اهر اُني مينهڙين.

(19)
اهر اُني مينهڙين، سمن سرتين ساڻ،
ڪنهن پر لاهيان ڪاڻ، وڃي ويڙيجن سين!

وائي

عمر! ائون مري تان ن ڇڏيندي، لو!

جَن جو ويڙن سين واپار، سي ڏوٽي هُون نہ ڏٻرا.

(6)

ٿوري ڦوٽ ڦاريا، رهن سَبر سَت،
گتيءَ ۾ ڪه پڪليا، پوئڻ اهڙي پَت،
پنهوار ڪي پَت، پيهي پُچ ملير ۾.

(7)

نڪا جهل نہ پل، نڪو راڻو ڏيهه ۾،
آڻيو وجهن آهرين، روڙيو رتا گل،
مارو پاڻ اُمل، مليرُون مَرڪُئون.

(8)

مٿن ٿبڪ ٿبڪڙا، چڪندڙا اُچن،
گڙيون ڪيهه پڪليون، پگهر سر پيرن،
اي وڙ ويڙيچن، مُون لوڏان ٿي لڪيا.

(9)

تَن ساڏوهين سڏ مَران، ڏنگا جنين ڌار،
پُٺي ساڻ پتار، پاڻو پيرُون چُونڊيان.

(10)

پاڻهين پڇي پيئون، ريءَ واهيت، ريءَ واڙ،
جُوءَ ڪُشادي جيڏين، ملير موڪ مُهاڙ،
اُت اباڻان جنهن جا، سا ماڙيءَ مور مَر چاڙه،
جي اُڪنڊيون آراڙ، لوهر ٽنين ڪي لاهين.

(11)

ڌر، ڌرواڙا، ڌريُون، هاڻي هتي هو،
ڪوڙين اڏيان ڪيتر، تَنبو مٿاءُ تو،
جي مُول نہ آيا، ماڙئي، ٽنين رڙ مَر رو،
ڪوڪُ آهي ڪو، پسيءَ پهوارن ۾.

(12)

سَنهيءَ سُئيءَ سَبيو، مُون مارو سين ساهه،
ويني ساريان سَومرا، گولاڙا ۽ گاهه،
هينئون مُنهنجو هَت ٿيو، هت مٽي ۽ ماهه،
پکن منجهه پَساهه، قالب آهي ڪوٽ ۾.

(13)

سَنهيءَ سُئيءَ سَبيو، مُون مارو سين مَن،

هَڻي گَن حَلَم جا، ٿه وڏائين تَن،
ڪَن توپايان گَن، اباڻيءَ ابر ري.

(14)

پاڇاهي نہ پاڙيان، سَرتيون! سُئيءَ ساڻ،
ڏي اُگهاڙن ڪي، ڪين ڏڪيائين پاڻ،
بيهر جاپي جاڻ، ابر جي اوصاف ڪي.

وائي

رئوندي رات وهاءُ، مُون ڪي رويو رات وهاءُ،
عَمَر! ميان سَومرا!
آئون بندياڻي بند ۾، ڪ ڪي بند پيا،
عَمَر! ميان سَومرا!
مُون ڪي ڏيهان نڪري، به تي ٿوڪ ٿيا،
عَمَر! ميان سَومرا!
هڪ عَمَر منڊيا مامرا، پيو ماڙو ٿر ٿيا،
عَمَر! ميان سَومرا!
عَمَر، بندياڻين سين، جورو تو نہ جُڳاءُ،
عَمَر! ميان سَومرا!

داستان اٺون

(1)

چَرَن، چُڻڪَن چَت ۾، وساريان ڪين وري،
ڪنا عهدُ اَلسَت جي، ڪ تهاين پري،
’لَم يلد وَلَم يولد‘، ماڙئي ڪوه ڪري،
اُچ ڪ ڪالهر مري، ساري سانپڙن ڪي!

(2)

چَرَن، چُڻڪَن چَت ۾، وساريان ڪين وري!
جَن تي پهي پياريا، منجهان سِگ سري،
وهين ويڙيچن جي، ستائين سري،
ٿرن ٿوڪ ڌري، اُني وٽڙا اُڪري.

(3)

چَرَن، چُڻڪَن چَت ۾، وساريان ڪين وَرَن!
’لَس ڪمٿله شي‘، پَسَن ناه پرين،
پکا پهوارن، نيئي اڏيا ناه ۾.

(4)

چَرَن، چُڻڪَن چَت ۾، گهارن مٽي گهٽ،

ڪه مانڌاڻون، مڪڻي، ڍوئن پاسي ڏت،
پنهوارڪي پگڙين، وڃي گريان وڻ!
ساڙيه سامهين سٺ، ڪنڊيس، ڀڄي ڪڙن ڪي.

(5)

چُرَن، چُڻڪَن چَت ۾، هُرَن منجهه هيٺين،
لُطُفُ تيو، لُطيفُ چُئي، مَهرَ ڪي مينئين،
ڏُڪيءَ ڪي ڏينين، سَرهايون ساڙيه چيون!

(6)

چُرَن، چُڻڪَن چَت ۾، سدا منجهه سَريَ،
لڏي ڪنهن لوءِ وٽ، مارو منجهه مَليَ،
ويني پُرجيان پير، مان ملنر ڪڏهين!

(7)

چُرَن، چُڻڪَن چَت ۾، رَهِيا اَندرُ رُوخ،
اُني وٽڙا اُڪري، مارو مَٽي مُوه،
ويرون ولوڙڻ چيون، ساريان گهڻون صُبح،
وَرُ سي کارا گوهر، سنجمر جي ساڙيهه جا!

(8)

وَرُ اُهاڻي وير، جئن ڏنُ نسي تڙ آيو!
سَرتين ڏنُ سَپيل ڪيو، اڱڻ ڍوئي ڍير،
هيٺئون اُن جي هير، ٿو جهي جهروڪن ۾!

(9)

پير ڪنياڻون پَر ۾، پيارين پُهون،
سنجن سانڪن تي، وڏيءَ وير وُهون،
پايو جرُ جَندن ۾، ڪوڏان ڪَن ڪُهون،
ڏينهان ڏينهن نئون، مون ڪي ورهه ويڙيجن جو.

(10)

آڏيءَ اُٿن تي، جيلانهن پاڻي پاتار ۾،
وارو ويسرين ڪي، ڏينهان ڪوئ ڏئي،
مون ڪميڙيءَ ڪي، مٿان گوهر ڪڍي ويا!

(11)

سَرتين سَنجُڻُ ڇڏيو، سَتين ڳالهر سُئي،
ماريجي ماڙين ۾، ڪڏهن ڪاڻ هُئي،
عُمَرُ اُن ۾ مُئي، اِن اويالان اڳهين!

(12)

پنيءَ جي پوئڻ، پيڇُ پُٺڪو ن سَٿان،
سَنجُڻُ واريون سَتيون، وڃي ويڙه ورن،
پيا سيٺ سَڙن، تَڙهي ٻنهي ڪنڊين.

(13)

سَپُ ن وڃي مَتيون، اڃان ڪي سَنجن،
پيو، سي پَهَرَن، جي اڃائجي آئيون.

(14)

بُري ن بَڪَرُ دائنهن، پُون پُٺڪو ن سَٿان،
ميان ماروڙن جا، اوڻا ڏسان آهن،
جن سانڪا سَنجڻا، سي ڏئي! ڪٿڙ ڪانهن؟
پکا ڪڍي پَرانهن، جيڪس لڏيو لوڙياريين.

(15)

سَنجي سَنجي گوهرڙا، ويڙهي ويا وَرَت،
ميان، ماروڙن جي، مون ڪي هيٺڙي ۾ حيرَت،
چُڻڪَن اَندرُ چَت، سانڀيڙا ساڏوهيون.

(16)

گوهر، ٿوهر، ٿر، چَت سانڪا ۽ سَتيون،
چارن اُت چاهه منجهان، پاسي ڦوڳن ڦر،
ڪئن لَهَندَر ڪَر، جئن مارو پاڻ اُپاريا.

(17)

عُمَرُ! ٿيمر اُپار، ورهه وٽيان ڪن سين،
ڏوٿيڙا ڏوري ٿيا، ٽڳان جن نَوار،
سَٿائون سَنگهار، گوهر تان ڪڍي ويا.

(18)

مون ماڙيءَ جو، سَومرا! ٻنهي پارين ڏک!
هت عُمَرُ جو آهڪُ، هت مارو ڏينر منهنجان!

وائي

پَرچَن شالُ پنهور، ڍولا، مارو مون سان، لا!
مون مَورائين مَديون، آهن سيٺ سَتار،
ڍولا، مارو مون سان، لا!
عَيبَن پري آهيان، سَترُ ڪڇ، سَتار!
ڍولا، مارو مون سان، لا!
اُنا مينهن مَليَ ۾، تڙ تڙ پوءِ نَوار،

(7)

هِنَ مُنَدَ مارُو سَترا، ساڙِيهَ مَنجِهَ سَديَرِ،
هِنَ كِي لوهَ، لَطِيْفُ چَئي، ڪوئيَنَ اَندرَ ڪِيَرِ،
مِها مَنجِهَ مَلِيَرِ، مِينَهَن وَسَندا، موٽُ ٿُون.

(8)

هِنَ مُنَدَ مارُو سَترا، جِيائِي جالِينِ،
چارِيو لَنبَ، لَطِيْفُ چَئي، واڳِيِين وَهاريَن،
ڪِيَتائِي ڪاهِيَن، مِينَهَن وَسَندا، موٽُ ٿُون.

(9)

ڪارو ٿان گُٽِي، ويڙِيجهَپَ وِيا،
سِيئُ مَنهِنجا، سَيدُ چَئي، هاڻِي هِتَ هُئا،
پَسِي پَدُ اُنهيَن جا، لَڙِي لَڙڪَ پِيا،
ڏِيهي ڏُورَ وِيا، ڏِيان ڏوراپو ڪَن ڪِي!

(10)

سَدا جَن پَريائُ، پاندي پَڪِي لَڏَ سِينِ،
مارُو گُٽَن سان، وِڙا ٿَرُ اُڪَري!

(11)

مَٿي ٿَرُ رَهي، وِيا گُڏاري ڏِيئَهڙا،
گَڏَهَن ڪوَن آئيُو، ٿَن پَهَنوارَن پَهي،
وِڙا سِي وَهي، جَنبُ گُڏاريُمَ جَن سِينِ!

(12)

پاسا پولَڙِيَن ۾، بانهُون سِرَ پِيئي،
اڪِيُون، ٽُڪَ آريجَ ري، تَمايَمَ تِيئي،
ڏُورَ تِيا ڏِيهي، پَرِيَن پاڻَرِ وَتَ ۾!

(13)

تا جا ٿَرُ بَرُ جُهَلُ، پِيُون پاڻَرِ وَتَ ۾،
سِيئي ساريُو، سُوَمرا، اچي آبُ اُچَلُ،
سانِيَن ڏِئَمَ سَلُ، ڏَني جَن ڏِيئَهَن تِيا!

(14)

جُهران، جِجهان تي، جَن پَسَٿان پَري تِيا،
اَلا! اوڻِي آئيِيَن، جو ڪِيئَن جِي خَبَرَ ڏِي!
مَن مَنهِنجي ڪِي، واڪو لَهي ويڙَه جو!

وائي

ويڙِيجَن ڏِي ويندي، عُمرا! اُٿُون مارُوڙَن ڏِي ويندي،

ڊولا، مارُو مُون سان، لا!

پائي آيسَ پاندَ ۾، اوڳُ عِيَبَ اِپارَ،

ڊولا، مارُو مُون سان، لا!

داستان نائون

(1)

جُهڙُ ڦڙَ جَتَ ٿِيان، اُتَ اڏِيائُون پَڪڙا،
هِنَ مَنهِنجي حالَ جو، ڦڙَ نَ ڪِيٿان،
جِيڪُسَ اَن وَسَريان، مارُو ڦوٽَ ڦارِيا.

(2)

جُهڙُ ڦڙَ مَٿي مارُئين، جَتَ جِيها، چَلڙَ چَڪَ،
اَندرُ تو اُجَ مَري، سا اُنِيَن جِي سِڪَ،
پِيهُون شالَ پَهِيُون پَري، تَنان ڏِيئي تَڪِيا،
وَرَ پَريان سِين پَڪَ، بِيا پاڻَ پَريائي گَهورِيان!

(3)

ڏِيئَن پَٽِيَن ڏِيُو، مَهيَن مارُوڙَن جا،
پاڻَرُ سَپَ پَچي پِيُو، گَهرَ گَهارِيندي ڪِيَرِ،
ڪوئيَن لَڳَن ڪِيَرِ، مَحَلِيَن مَنجِهِي مُون هِينُئون.

(4)

هِنَ مُنَدَ مارُو سَترا، ويڙِيِين وَگَ واريَن،
چُجِيا چِيڪاريُو چِيَلڙا، پَٽِيَن پَهرائِيَن،
نِيئُ مَنهِنجا اَن ڪِي، جَهَجَهو جَرُ هاريَن،
تاڙا تَنواريَن، مِينَهَن وَسَندا، موٽُ ٿُون.

(5)

هِنَ مُنَدَ مارُو سَترا، ڪاڙَرِ ۾ خوشحالَ،
ساڻُون، سِيارُچُ، مَڪَٽِي، جِيڏِيُون آڻَن جالَ،
سُٽِيءَ جِي سَيدُ چَئي، ڪا ماڙِيَهَ مَنجِهَ سَنِيالَ،
لِگَن تان، لَطِيْفُ چَئي، لوڻِي لاهِرَ مَ، لالَ!
پِلو ڪَنڊو پالَ، مِينَهَن وَسَندا، موٽُ ٿُون.

(6)

هِنَ مُنَدَ مارُو سَترا، ڏِنگرَ ڍارَ رَهَن،
پاڻِي پُوچَ پَٽَن ۾، پَڪِي پاندَ پِيَن،
هِنَ ڪِي لوهَ، لَطِيْفُ چَئي، هُوَ ڪاڙَرِ مَنجِهَ ڪَلَن،
ڪاٿُونبا ڪاڄَن، مِينَهَن وَسَندا، موٽُ ٿُون.

ڏيهه ڏاڏاڻين پڪڙين.

سگر ساهيڙي نين سين، ساڙيهه منجهه سڀيندي،

يهه ڏاڏاڻين پڪڙين.

اُنا مينهن مليءِ ۾، ڏاڳا ڏبر ڏوندي،

ڏيهه ڏاڏاڻين پڪڙين.

عمر! اُنهن ڏيهه جا، ڪوڏر ڦوٽ ڪريندي،

ڏيهه ڏاڏاڻين پڪڙين.

گولون گولاڙن جيون، جهيبي ساڻ جهڻيندي،

ڏيهه ڏاڏاڻين پڪڙين.

ڪوڪڙ ڪنڊيرن ۾، ڦوڪيو ڦڪ ڀريندي،

ڏيهه ڏاڏاڻين پڪڙين.

عيڏن برادن تي، ڪه مانڌائون ڪيندي،

ڏيهه ڏاڏاڻين پڪڙين.

پُسي ڪاٺي پيٽ ۾، ڏونرا ڏن ڏيندي،

ڏيهه ڏاڏاڻين پڪڙين.

داستان ڏهون

(1)

اُني ٿي وراڻ، ڪينئن واڏايون آڻيون،

لٽي لوڙياريين، مڙني منهن ڪاڻ،

صلح واريو سومي، چئي پهنوارن پاڻ،

همير نئون هاڻ، مهٽ لهنديئن، مارئي!

(2)

ڏريائين ڌار، جي وڏي وڻ جدا ڪيا،

تن سڪن ڪهڙي سار، ته انا مينهن مليءِ ۾؟

(3)

آيو ڪير ڏيهه، جنهن ڪر پُڄان خبرون؟

وڃون ان وٽ، رات ماروءِ تي وٺيون.

(4)

اتان اوني آيو، خبر اي گري،

وساريءَ ۾ وڙ ڪي، پڇج ۾، منڏا مري،

ويندڻ اُت وري، ڪو ڏينهن آهين ڪوٽ ۾.

(5)

اڄ اڏنگا ويٺ، مون ڪي مڪا جيڏين،

”هاري، هميرن جا، جڪس کاڌئي ڪيڻ،

”سانبيڙا ۽ سيڻ، ڪه تو ويا وسري.“

(6)

ڪو ڏينهن آهين ڪوٽ ۾، لوئي هڏ ۾ لاه،

ڪامڻ، آهنجي ڪر جي، آڏوڏائي آه،

هٿ ۾ پاڙج هيڪڙو، پاڙ جي پساه،

سُتي! سيل نباه، مليءِ ويندڻ، مارئي!

(7)

سي ساهيڙيون سارين تو، سيل جنين جو سڄ،

ماروءِ ريءَ ۾ مڄ، سيهو پانئج سون ڪي.

(8)

ساهيڙيون سارين تو، سڄ جنين جو سيل،

نڪو ڦاڻ ۾ ڦيل، اُنين جي آڏ ۾.

(9)

جو ڏيهه ڏاڏاڻان آيو، پيرين تنهن پُٺان،

سانگائون سڏ چئي، سنڌيون چٽ چُٺان،

هتي تان ته هُٺان، حرف لٽي هيڪڙي!

(10)

جو ڏيهه ڏاڏاڻان آيو، ڏنر تنهن طعنو،

”پائي ويهه ۾ پلنگين، گچيءَ سر ڳانو،

”مٿان لڪ، لطيف چئي، ڪاه ۾ خزانو،

”سرتين سيل چواڻيو، جور هڻي جانو،

”ٿيو سڏ سمانو، حرف لٽي هيڪڙي.“

(11)

مون سين ماروڙيئون، ڪهڙيءَ ريت رُسندڙيون،

چوٽيءَ ۾ چيڙهه پيو، پير رت جيون،

نيطين نڍ وهڻ تي، ساري ساڏوهيون،

هتي جي هُيون، ته سڌ پيڻ سيل جي!

(12)

”سُتي! تنهنجي سٺ ۾، ڳالهه گهرجي ڳچ،

”وڏيو چيريو، چچريو پر ۾ اُپي پڇ،

”ساڻ امانت اچ، ته ٿين سمانِي ساڙيهه ۾.“

(13)

جانڪين ستن سِر، تان ڪين وهنديس ڪوٽ ۾،

سڀ سمندين سڀجي، نڌيءَ پي ۾ نير،

جنن هوءَ اُڀر آسري، تنن مون من مليءِ،

ڪاڙ پيڻ ڪير، جي امانت اُت وڃي!

سُٽي لوڪ، لَطِيفُ چَئي، ٻيئي ڪُٽِجَ ٻانهون،
لڏِيئي جَتِ لاٿون، سو ڏيهه پَسَنَدَن، ماڙِي!

(23)

جنهن ستيءَ سَتُ نُهَ چڙيو، سا ماڙِي مَرُ جائي،
انهي عُمَرَڪوٽَ ۾، لُجُ نُهَ لُجائي،
سا پيئي بَندياڻِي بَنَدَ ۾، ڪوئيَن ڪجائي،
جا سانگِيَن سڏائي، سا مُورُ نُهَ مَرُڪِي ماڙِيين.

(24)

اُجُ پُڻ چڪيم چاڪُ، وَهين ويڙيجَن جا،
سُورَن اچي سُوَمَرَا، اَنڌَرُ ڪِي اوطاڻُ،
ماڙَن جي فِراڻُ، هَڏَ مُنهنجا ڪُڀيا.

(25)

چڪي چڪيم چاڪُ، وَهين ويڙيجَن جا،
واجهيندي وصالَ ڪي، فُنا ڪيسَ فِراڻُ،
سيئي ساريَم، سُوَمَرَا، تَرُ جَنين جا تاڪُ،
ماڙوءَ جي اوطاڻُ، گهڻون اُڪندي آهيان.

وائي

مُون مَنُ ماڙوءَ جو، ماڙوءَ جو مُنهنجو، ميان!
مُون مَنُ ماڙوءَ جو.
مُنهن مُنهنجو، سُوَمَرَا، مَرُ ميروئي هوءَ،
مُون مَنُ ماڙوءَ جو.
”ڌوتوءَ ڌورازَن ۾“، مَتان ماڙو چوءَ،
مُون مَنُ ماڙوءَ جو.
لارُون جي لُڙڪَن جِيُون، ڳڻِي وِجان توءَ،
مُون مَنُ ماڙوءَ جو.

داستان يارهون

(1)

مَليران ماڙو، پڪي پيهي آڻيو،
وَرِيا واهارو، هاڻون سڀ هيٺان ٿيا.

(2)

پهي سَڪَ، پيرَن ڪيهه، ڪونهي نياپو ماڙِيين؟
اَت اُڪندي آهيان، تَتَن آڻڻ، تَتَن ڏيهه،
سَندي جا ساڙيهه، ڪه ڪتوري پائيان.

(14)

جَرَ ۾ سڀون چيئن، آهين اَبُرُ آسري،
جئن ڪُونجُون سارَن روھ ڪي، مُون تَن اَنڌَرُ تيئن،
ڪوئيَن وَهان ڪيئن، جي نَظَرُ بَندياڻِي نُه هُئان.

(15)

سڀ سَمُندين سڀجي، اَبُرُ آساروس،
ٻاڙو پيئي نه ٻيڙي، مَنو مُنهن لڳوس،
ماڻگُ تي مڙيوس، جئن تَنگُ ڪڍيائين تارَ ۾.

(16)

سِڪو، سڀ سَرَتِيُون، سڀن مُلا سِيرُ،
ٻيو مَتائي نِيرُ، اُڀيون اَبُرُ آسري.

(17)

سِڪو سڀن کان، سَرَتِيُون ريتَ سِڪڻَ جي،
مَگَن جَرَ مَتان، اوري ڪَن نُه آسرو.

(18)

پَهَرينءَ راتِ پَسِي، مُون ماڙِيءَ مَنُ ڦِڪو ڪيو،
موهڙَ ماروئڙَن ڪي، واحدَ ڏيچَ وِسي!
آهَرُ جنهن اَسِين، سو مِلندو شالَ مَليرَ ۾!

(19)

وَظَنَ ريءَ ويهي، جي هِتَ گهاريَم ڏينھڙا،
اَوءَ ماڙو ڏيندَم مُنهن ۾، ڏاڏاڻان ڏيهي،
پَگَن ۾ پيهي، شَلَ مَحَلَن جي مَرُ ڏُٿان!

(20)

مَرُ ڪين رو، مَرُ رُڙُ ڪين، هَنجُون هَڏَ مَرُ هارَ،
توتان بَنَدُ ٻڌا ٿيو، ٻيڙِيُون نيئي ٻارَ،
پُهچَندِينءَ، پُهَنوارَ، سِگهي سَنگهارَن ڪي.

(21)

مَرُ ڪين رو، مَرُ رُڙُ ڪين، مَرُ ڪين هَنجُون هارَ،
جَهڙا اچَن ڏينھڙا، تَهڙا ويئي گهارَ،
ڏُگَن پُنيان سَڪڙا، سِگها ٿين، سَنگهارَ!
لَتو لوھ، لَطِيفُ چَئي، پَرَوَڙَ جَ، پُهَنوارَ،
ٻيڙِيُون نيئي ٻارَ، توتان بَنَدُ ٻڌا ٿيو.

(22)

مَرُ ڪين رو، مَرُ رُڙُ ڪين، مَرُ ڪين ڪَرُ دانھُون،

(3)

ڪنهن تڙ ڏيهائي، ڪٿي اٿن مينهڙا؟
مُون وَت مُون پرين جي، ويهي ڪر وائي،
اٿون اڳ ڍائي، سنيهو سڻي چيان!

(4)

جيڪس انا مينهن، مونهان پوءِ ملي ۾،
ڪالھ سڄوئي ڏينهن، منهنجي اڪڙين اڪيريون.

(5)

سڄ ڪ انا مينهن، مونهان پوءِ ملي ۾،
ڏوٿين لائيا ڏينهن، پهريا جي پسيءَ ڪي.

(6)

اٿن مينهن گهڻان، ٿين موڪ ملي ۾؟
اڳيون آب ڀريو، اُنهن ڪوڻ ڪٿان،
ماڙن شال مڙان، ڪوٺيون ڇڏي ڪڏهن!

(7)

تنهن پر اٿن مينهڙا، جنهن پر گهريائون،
”رضا جا رحمان جي، پڇي پاڙيائون،
مليو ماڻيائون، حڪم سان حبيب جي.“

(8)

سڪر سيئي ڏينهن، جي مون گهاري بند ۾،
وسايم وڌڻا، مٽي ماڙن مينهن،
واجهائي وصال ڪي، ٿيس تهوارون تيئن،
نير منهنجي نينهن، اجاري اچو ڪيو.

(9)

سڻي ساڻيه ڳالهڙي، وهسي ويڙجي،
سڀ سڌ پييم سومرا، هتي هتي جي،
پيئڙ ۽ پيچي، سوايا سارين مون.

(10)

سڻي ساڻيه ڳالهڙي، لهي ويا لوه،
اندر جا اندوه، لٽا ڏک، سڪ ٿيا.

(11)

عمر، اڄ گڏيام، ڏوتي اُنهن ڏيهه جا،
پاريا پرين جا، اُهي اُن چيام،
لهي لوه پيام، لطف سان لطيف چئي.

وائي

ڪٿي منجه ڪٽيائين، مارو جام ملي ۾ جو.
پر جي پهنوارن سين، لوي ڏيڄ لڏائين،
مارو جام ملي ۾ جو.

سيل نياهي، سومرا، پنهنجو پي پڇيائين،
مارو جام ملي ۾ جو.

جهوپو جهانگيرن جو، ماڙي سان نه مٽيائين،
مارو جام ملي ۾ جو.

سگر ساهيڙين سين، کاتونبا کاڌائين،
مارو جام ملي ۾ جو.

ماڙو پاس ملي ۾، چسا سڀ چڪيائين،
مارو جام ملي ۾ جو.

اتي عبداللطيف چئي، سرم رکين، رب سائين!
مارو جام ملي ۾ جو.

جيڪين آيس ڏانهن الله، سو پاري منڌ پاتار ۾.

سُر سهڻي

داستان پهريون

(8)

”آلست“ ارواحن کي، جڏهن فائق فرمايو،
هو من ڪاڍو مهار ڏي، سهڻيءَ کي ساعيو،
ڍلو دور درياه جو، اوڏاهين آيو،
جيڪين هاديءَ هلايو، سو پاري منڌ پاتار ۾.

(9)

”آلست“ ارواحن کي، جڏهن چيائين،
هو من ڪاڍو مهار ڏي، سهڻيءَ سدائين،
جيڪين آيس اوڏاهين، سو پاري منڌ پاتار ۾.

(10)

”آلست“ ارواحن کي، جڏهن جاڳايو جليل،
سئين راه سڀڻ چئي، سونائون سڀيل
وحدت جي واديءَ ۾، ڪوڙين کي قليل
درياه جي دليل، لوڙهي لهوارا ڪيا.

(11)

ڪامان، پچان پچران، لچان ۽ لوچان،
تن ۾ تئونس پرين جي، بيان نه ڍاپان،
جي سمنڊ منهن ڪريان، توءَ سُرڪيائي نه ٿئي.

(12)

ڪامان، پچان، نه مران، سڙان ساري رات،
پن پيائي کي وجهي، گر پريان جي تات،
سيخون سنديون سڄڻين، اُڀرن آڌيءَ رات
نه ڪي هت نه سات، ڏيهائيو چنگ چرھان.

(13)

اوراڙ نه پراڙ، ويچاري وه وچ ۾!
سُڪيءَ ڏنيءَ سڀرين، پيو مڙوئي تار،
ئون گهڙ، ڪيم نهار، ٻڌندن سين ٻاجهون ڪري.

(14)

هن پار، نه هن، ويچاري وه وچ ۾!
نيچ نھاري نه گهڙي، تنهن ۾ پيس ٿن،
الله، ساڻ امن، اران ڪنهن اڪارين.

(15)

سھسين سائر ٻوڙيون، منڌ ٻوڙيو مھراڻ،

(1)

ساهڙ جا سينگار، اڻ ڏنا اڳي هيا،
نڪا ”ڪن فيڪون“ هئي، نڪا بي پچار
ملڪنن مهند هئي، توڏي جي تنوار،
محبت ساڻ مهار، لائين لطيف چئي.

(2)

سهڻيءَ کي سينگار، اڻ ليڪيا اڳي هئا،
”ڪن فيڪون“ ڪان هئي، نڪا بي پچار
مرڪي ساڻ مهار، لايائين لئون لطيف چئي

(3)

گهڙ لنگهيو گهاري، ميثاقان مهار سان،
”آلست برڪم“، ڦالو بلي، پر اها پاري،
ڏسيو ڏيڪاري، پرت پريان جو پيچرو.

(4)

”آلست“ ارواحن کي، جڏهن چيائون،
ميثاقان مهار سين، لڏيون مون لائون،
سو موٽي ڪئن پاهون، جو محفوظان معاف ٿيو.

(5)

”آلست“ ارواحن کي، جڏهن چيائين جيئن،
”ڦالو بلي“، قلب ۾، ٿيو تڦاڙ ٿيئن،
محبت مهار، جي، آئون نهوڙي نينهن،
سرتيون، ساهڙ سئين، هڪ مون حق ٿيو.

(6)

”آلست“ ارواحن کي، جڏهن امر ڪيو احد،
هو من ڪاڍو مهار ڏي، سهڻيءَ سڪڻ سڏ
ڍلو دور درياه جي، ڪيو ارادي آڏ،
جيڪين آيس ڏانهن عهد، سو پاري منڌ پاتار ۾.

(7)

”آلست“ ارواحن کي، جڏهن فرمايو فتاح،
هو من ڪاڍو مهار ڏي، سهڻيءَ سڪڻ ساه،
ڍلو دور درياه جي، ڪيو ارادي آڏاه،

هُوءَ هُونُگارُون، پُونِ پُوكارُون، تَرِ تَرِ دوسَ تنواري.
لا! وِپني ڪين وساري.
هُوءَ جا پڳَ پَرِينِ جي، آهيان تنهن آساري.
لا! وِپني ڪين وساري.

داستان ٻيو

(1)
وَهَ تَڪَ، واهُڙ تَڪَ، جَتَ نيُهِن، تَڪَ نِرا لِي،
جَن ڪي عَشَقُ عَمِيَقَ جو، سِي خِلَوَتَ خِيالِي،
واريين سِي، والي هيَنڙو جنهين هَتَ ڪيو.
(2)
اَنڌِيءَ وِچُون، ڪَنڌِيءَ وِچُون، نَنگَنان لِهِي نَ تَڪَ،
صُورَتَ جا ساهڙَ جي، ڏِيلَ پَنهِنجي ڏَڪَ،
واهُڙَ تَنهين وِڪَ، جَن سانپارا سُرِين.

(3)
واهُڙَ وَهَن نوان، اُجان وَهَ اڳي ٿيو،
گهر وِنيُون گهڙا ڪريو، سَرَتِيُون، سَگَ سَنوان،
صورت جا ساهڙَ جي، سا جي ڏني اُن،
هُوندَ نَ پَلِيو مان، گهڙو سڀ گهڙا ڪڍي.

(4)
جيڏيُون ڏنيان جي، صورتَ ساهڙَ جامَ جي،
سُڪَ ٿي سَتِيُون ڪين ڪي، ڪانڌن پاسي ڪي،
مُونهان ئي اڳي، هُوندَ گهڙيُون سڀ گهڙا ڪڍي.

(5)
ڏني جَن هيڪارَ، صورتَ ساهڙَ جامَ جي،
سُڪَ ٿي سَتِيُون ڪين ڪي، پري ساڻ پِتارَ،
گهڙي گهڙنڻان ڌارَ، هُوندَ ڪاهي پِيُون ڪُنَ ۾.

(6)
ساهڙَ مون جَن، سَرَتِيُون، جي ڏسو سِيپِي،
تَه سَمُهو ڪين سُڪَ ٿي، پاسو وَرَ ڏيئي،
مُونهان اڳيئي، گهڙو سڀ گهڙا ڪڍي.

(7)
جيڪيَن ڏنو مان، سو جي ڏنو جيڏيَن،
گهرَ وَرَن سان، هُوندَ گهڙن گهوري ڇڏيا.

وَهَ وِجائِيو پاڻ، هُڻِي ڪَنڌَ ڪين سين.

(16)
سَهَسِين سائِرَ گَجَن، توءَ سَهَجَ نَ مَتي سُهڻِي،
تَه ڪي نِينهن چِجَن، پَر تَهين پَرِينِ جي.

(17)
سُپريان جي تُرهي، ٻُڌين، هَتَ مَ لاءِ،
صُباحَ تان چُونڌاءِ: ”آسان تو اُڪاريو.“

(18)
سُپريان جي تُرهي، ٻُڌين توءَ مَ لَڳَ،
جي پايين پَرِينِ مَزان، تَه پورَ اُتِي وِڳَ،
پاءَ تِيڏاهين پَڳَ، ناهَ جيڏاهين نِجُهرِو.

(19)
سُڪِيءَ جي سانباهِ ۾، ٻُڌين تَوِي ٻُڌَ
ڪَڪَ، ڪانڊيرا، ڪانِيُون، ميڙِي ٻُڌَ مَ مَڌَ
نُڪو ساهڙَ سڏَ، نُڪا سُجِي سُهڻِي.

(20)
سُڪِيءَ جي سانباهِ ۾، جڏهن ٻُڌِيُون جي،
ساهڙَ تِين ڪي، بيلي پَنهين ڪَنڌِيَن.

(21)
سُڪِي ٻُڌن جي، ساهڙَ ساڻي تَن جو،
لَهَرَن سِرَ لَطِيْفَ چئي، ڪُلهن چاڙهيو ني،
جي پُچَن پَنڌَ پري، تَن اُماڻي اورهُون.

واڻي

وِپني ڪين وساري، مَحَبَتَ وڌڙي ماري،
ڊِيوانِي، يارَ! وو! مَسْتانِي، دَلِبرَ! جاني، وو!
لا! وِپني ڪين وساري.

جنهن ڪي سَگَ ساهڙَ جي، سا گهالِ گهرَ نَ گهاري،
لا! وِپني ڪين وساري.

ڏَمَ ڏهلِيو ڏُڪِيو، سِرَ ۾ سَوَتتا ماري،
لا! وِپني ڪين وساري.

بيلي پاسَ ٻُرَن جي، تَن گرَڪَن وِڌيسَ ڪاري،
لا! وِپني ڪين وساري.

بيلي پَنهين ڪَنڌِيَن، مُجَبَ مينهُون تو چاري،
لا! وِپني ڪين وساري.

وائي

سڄا ساهڙا مون کي ٿون، اي! وهيان واهڙا! مون کي ٿون،
اي! نيئي اول پريان جي پار ڏي.
ڪُن جي ڪارونپار جا، ووا! سي آئون پائيان پُون،
اي! نيئي اول پريان جي پار ڏي.
سندو جيئن آسرو، ووا! مان لائو مون،
اي! نيئي اول پريان جي پار ڏي.

داستان ٽيون

(1)

ڪر ڳل ڪوچ ڪُن گهٽا، جت جر واڳو جئائين،
پاڻ اچلي آب ۾، وهڻ سر وڌائين،
لهريون لنگهيائين، لطف ساڻ لطيف چئي.

(2)

ڪر ڳل ڪوچ ڪُن گهٽا، جت ڌڙڪو منجهه درياهه،
اچيو اُتائين گهڙي، سانگو ڪري نه ساهه،
ساهڙ جي صلاح، بار لنگهيائين باجهه سين.

(3)

ڪارا ڪُن، ڪاري ٿڳي، جت ڪاريهر ڪڙڪا،
مئي مئي مهراڻ ۾، اچن ڏيارا ڌڙڪا،
ويندي ساهڙ سامهان، جهول ڏنس جهڙڪا،
گر ڪن جا گڙڪا، سونهان ٿڌڻس سير ۾.

(4)

دهشت دم درياهه ۾، جت هيبت هلاچو،
ورجي وڃي وڃي، ڪاڏي. ويو ڪچو،
ساهڙ ڄام سڄو، ساڻي ٿيندم سير ۾.

(5)

دهشت دم درياهه ۾، جت ستاڻا سيسار،
بيحد باڳو بحر هيبتناڪ هزار،
ساريان ڪان سرير ۾، طاقت توهان ڌار،
ساهڙ ڄام ستار، سگهو رسج سير ۾.

(6)

دهشت دم درياهه ۾، جت ڪڙڪا ڪُن ڪرين،
پڇل بانديءَ ٻار ۾، ات لهريون لوڏا ڏين،
سنا ور سهڻيا، اُت سيڙهيا نه سُندين،

(8)

اڏيون سڀ اندام، جڙن منهنجا چوريا،
لاڙن جا لئئون لائي، سا ڪئن آچيان عام؟
لڳيس جنهن جي لام، سو دلاسا دوست مڃي.

(9)

چوڌاري چڙا، ڀڙن پيلين جا،
سُتي سنڀارن جو، پيم ڪن پڙا،
وهڻ مون نه وڙا، سُتيو جهان جهجي هيئون.

(10)

چڙن چوري آهيان، سڳ ٿي سُمهان ڪئن،
ساريان ساهڙ ڄام ڪي، ڏه ڏه پيرا ڏينهن،
ميهار مرڻ سينئن، نيز. پاتر نينهن جو.

(11)

گر ڪن خوش ڪياس مُحبي ميهار جي،
پسڻ ڪارڻ پرين جي، آڏي اُنياس،
سُتي جاڳياس، سانير سپرين جي.

(12)

بيلي پار بُري، مون کي چڙن چوريو،
محبي ميهار جي، سُتي شاخ چري،
مڙي جهوڪ جُهرِي، پُونديس پاريجن جي.

(13)

هڻ پر سُيمر هوءَ، سُتي سنڀارن جي،
جت چڙن چوريو، جُونڪ ٿيڙم جوءَ،
محبي ميهار جي، با الله پيم بوءَ،
وڃي روءَ بروءَ، ديڪيان دوست ميهار کي.

(14)

هڻ پر سُيمر هاڪ، سُتي سنڀارن جي،
محبي ميهار جي، چڙن چوريا چاڪ،
اُنهن جيءَ اوطاق، وڃڻ واجب مون پيو.

(15)

ڇياريس سنڀار، ڪه ڪرينديس گڏجي،
ويرو تار وجود ۾، پرين جي پچار،
سي سڄڻ هون نه ڌار، جي هيئينن ۾ حل ٿيا.

جَت وِريُون واٽُ نہ ڏين، اُتِ ساهڙ سِيرِ لنگهائين.

(7)

دهشتِ دَمَ درياھ ۾، جَتِ ڪڙڪو ڪُن ڪري،
توڏي تاڪُن وِج ۾، مٿان وِيرِ وري،
آءُ، ساهڙ! مُهنجا سڀرين، ڀرتان پيرِ پري،
هادي! هٿ ڏري، اونهي مان اُڪارين.

(8)

دهشتِ دَمَ درياھ ۾، جَتِ ڪُن جا ڪڙڪا،
سهي ڪين سَمونڊ جا، ماندي ڍل ڌڙڪا،
ساهڙ! تون سُن ڪا، فريادي فقير جي.

(9)

دهشتِ دَمَ درياھ ۾، جَتِ ڪُن جو ڪڙڪو،
آهر اُنهي پار جو، ڍل اندر ڌڙڪو،
پيچي سڱ سِيڏ چئي، سِيرِ سندو سَنڪو،
والي! ڪڇ وڙ ڪو، تہ ٻار لنگهيان ٻاجه سين..

(10)

دهشتِ دَمَ درياھ ۾، جَتِ لڙ، لهرِيُون لَس، ليت،
آڻيو اويارن ۾، ٻاندي ٻوڙي ٻيٽ،
جَتِ چڪڻ جي چڀيٽ، اُتِ، ساهڙ! سِيرِ لنگهائِ تُون.

(11)

دهشتِ دَمَ درياھ ۾، جَتِ تڪيون تَنوارُون،
مُنهنجون مان مَهارِ ڪي، پُهچن پُڪارُون،
له، ساهڙ! سَنپارُون تہ لهرِن لوڏي نہ مَران.

(12)

دهشتِ دَمَ درياھ ۾، جَتِ جايُون جانارَن،
نُڪو سندو سِيرِ جو، مَپُ نہ مَلاخن،
درندا درياھ ۾، واکا ڪيو وَرَن،
سڄا ٻيڙا ٻارَ ۾، هليا هيٺ وِجن،
پُرو پيدا نہ ٿئي، تَخَتو مَنجهان ٿن،
ڪو جو ڦهر ڪُن ۾، ويا ڪين وَرَن،
اُتي اڻ تارَن، ساهڙ سِيرِ لگهائِ ٿون.

(13)

درهڙ ڏونس درياھ ۾، جَتِ لهرِيُون ڪن لوڙا،
سئين اچي سَمونڊ ۾، ٿا سيڙهايا سوڙها،
جي تارو هئا توڙا، ٿن هر ٻو پانيو هيڪڙو.

(14)

ڪاري رات، ڪچو گهڙو، اُٿتيه اوندائي،
جَنڊُ نالو ناه ڪو، درياھ ڌڙ لائي،
ساهڙ ڪارڻ سهڻي، آڏي تي آئي،
اي ڪَمِ الاهي، ناٿ، ڪُن ۾ ڪير گهڙي.

(15)

ڪاري رات ڪچو گهڙو، نڪا سيڙه ساڻ،
وجهي، وِيرَ نہ ڪري، ڀريان ڪارڻ پاڻ،
مَحَبَتِ ڪي مَهران، سَڪي سڀ پٿ ٿيو.

(16)

ڪاري رات ڪچو گهڙو، مٿان وَسي مِينهن،
هڪو پَئو بيراھ جو، ٻيو سانڀاران سِينهن،
شالَ مَ چڄي نِينهن، گهڙان، گهوريو جَنڌو.

واڻي

هوئج هوشيار خُبردار، ترڪڻ آهي تڙ ۾.
گئون، ڳوٺا، چڪ، چڪنديُون، تان ڪين نئي ٺهار

ترڪڻ آهي تڙ ۾

آڏي سي آڱڙنديُون، اُڪيون جن ڪپار،

ترڪڻ آهي تڙ ۾.

مُون سو مَلاخن کان، تڙ اڙانگا تار،

ترڪڻ آهي تڙ ۾.

هوٿ هلنديَن گتيو، وهڻ، مُنڊا، وسار،

ترڪڻ آهي تڙ ۾.

گه اٿن، ٻن جيڏيُون، ڏيرائيُون ڏٺار!

ترڪڻ آهي تڙ ۾

پڪو ڪڇ پاڻ سين، ڀرين تنهنجو پار!

ترڪڻ آهي تڙ ۾

ويندي واٽائرن ڪي، پٽي ڪيم پچار

ترڪڻ آهي تڙ ۾.

پوندين مُنهن مَهارِ جي، دَمَ وٽ ڏينهن مَ گهار،

ترڪڻ آهي تڙ ۾.

ساهڙ ڪي، سُن، سُهڻي! پچل آڏي ٻار،

ترڪڻ آهي تڙ ۾.

تارِ تَرنديَن، لڙ لنگهنديَن، عَشق جي آڌار،

ترڪڻ آهي تڙ ۾.

ٿيندو سَنڌ ساهڙ جو، توڏي! ٿي تيار،

ترڪڻ آهي تڙ ۾.

داستان چوٿون

ساهڙ ڌاران سُھڻي، ڪوٽيون ڪن ڪرس،
وڏي آئيءَ ورس، چئن ڏم وٽ ڏينهن گذاريين

(9)

توڏيءَ کي تعظيم، پين سڀڻان اڳري،
اوڏي ٿي آلف کي، من گڏپائين سين ميمر،
جيانهن ذات حليم، ملي تي مهار کي.

(10)

ساري سڪ سبڻ، شريعت سندو، سُھڻي!
طريقتان تڪو وهي، حقيقت جو حق،
معرفت مرڪ، اصل عاشقن جو.

(11)

صبر شاڪرن، آهي اوطافن ۾،
جي واصل ٿيا وصال ۾، سي ڏرو نه ظاهر ڪن.
وبيت واهر ترن، هينئڙا جن هج ويا.

(12)

پل پل ٿي پلي، ڏم ڏهاڻي ڪيترو،
پسي دور ڏرياه جو، وچان ڪين ولي،
ڪاري رات قريب ڏي، منجهان حب هلي،
نه ڪنهن جهول جهلي، هئي سمن پوري سُھڻي.

(13)

جهول نه جهلي سُھڻي، سائر ست سندياس،
جنهن اهڙي ڄاڻي عاجزا، سامر مرڪي ماس،
پسين جي پياس، نه ڪي عشق آئين.

(14)

نڪا جهول جهليس، نه تانگهو نه تار ڪي،
ڏم ڏيهائي ڪيترو، پر ۾ ٿو پليس،
تان تان جي جليس، ملي جان نه مهار کي.

(15)

سه سيارو، پاڻي پارو، جت جهڙ جهڪ ۽ جهول،
من اندر مهار جا، هينئڙي اچن هول،
جيانهن ٻڌيس ٻول، تي اڙانگا آر تران.

(16)

سياري سه رات ۾، جا گهڙي وسندي مينهن،
هلو نه پڄون سُھڻي، جاگر ڄاڻي مينهن،

(1)

تو ٿڪڻ تار گهڙڻ، ائي ڪانيارن ڪم،
ڏهه پيرا ڏينهن ۾، ڏي دوراپا ڏم،
عقل مت شرم، تيئي نينهن نهوڙيا.

(2)

گهيڙن ڪري نه گهور، تو ٿڪڻ کان نه لهي،
جنهن کي سڪ ساهڙ جي، پورن مٽي پور،
ڪاري رات ڪئن ۾، وهمن ڪي وهلور،
جنهن کي ساڻ پريان جا سور، تنهن کي ندي ناه نڪاه ۾

(3)

ڄڻان گهڙي تنان گهيڙ، ڪپر پڄن ڪوڙيون،
ڏم سين جُسو ظاهر، من ميهار سين ميڙ،
سا ندي پانئي نيڙ، جنهن کي سڪ ساهڙ جي.

(4)

ڄڻان وهي تنان واٽ، ڪپر پڄن ڪوڙيون،
جن کي سڪ ساهڙ جي، سي گهيڙ نه پڄن گهات،
جن کي عشق جي اُسات، سي واهر پانئن وگڙي.

(5)

ڪنهن جنهن گهيڙ گهڙي، چئن اوڙان تو ٿيوس،
سالر ويئي سُھڻي، ڪئن ڪي نه ڪيوس،
آهس اڳڙين ۾، پريان جو پيوس،
حقان حق ٿيوس، هئي طالب حق جي.

(6)

هئي طالب حق جي، توڏي لاکون توڙ،
نه ملاخ نه مڪڙي نڪي ٻڌي نوڙ،
پاڻي پنيءَ ٻوڙ، سُھڻيءَ ليکي سبڙ ۾.

(7)

توڏي توڙائين، نينهن نوازي سُھڻي،
گچيءَ هار حبيب جو، لائق لڏائين،
سو توڙ سونائين، جيڏانهن عالم آسرو.

(8)

توڏي! ٿهائين جي، هٽهين ڇڏ حرص،

جنهن کي راتو ڏينهن، مهار ئي من ۾.

(17)

سائوڻ گهڙي سڀڪا، هيءَ سرهي سڀاري،
تو وڌائين تار ۾، ارواح جي آري،
محبتي ماري، ڪونهي داد درياھ ۾.

(18)

باندي! جي بيلي ٿين، تہ حال گرهيان هيءُ
سگهو ساعت نہ جندڙو، جر ري منهنجو جيءُ،
ساوڻ سيارو پانتيان، وھ پريان جي ويءُ
پار جنهن جو پيءُ، وڃڻ واجب ٿي تي.

(19)

واهڙ! پريون م پاء، تو پڻ ليڪو ڏيئون،
سدا ساوڻ ڏينھڙا، هينئين نہ هوندا
وهاڻيءَ ويندا، اوڀر اُتاهان لهي.

(20)

واهڙ! وهين م شال، سُڪي بيلائون ٿين!
پسان ٿنهنجي پيٽ ۾، لاڻا، لوٽ ليار،
جنهن تو سڀ ڄمار، آسائون بوڙيون.

(21)

ڪٽ ڪٽ، ڪُن! م وڃ، باندي بوڙ م بار ۾،
مون تي جا مهار جي، سا ڪئن ڏٺان ڏڄ،
تو گهڙنديس آڄ، جي اُبتا آ ڪرين.

(22)

ادا ڙي باندي، توکي ڪڙهان ڪه پاڻ کي،
سوڌي خبر سڄڻين، تو ڪا تڙ آندي،
ئون پاتاريان پاندي، آسان پنڌ پرين ڏي.

(23)

محبتيءَ مهار جيون، دل اندر ڏونهيون،
اُٿيو وجهي آ ۾، لهائو لوهيون،
جي ساهڙ جيون سونهيون، سير سرازو ٿي کي.

وائي

مکڻ ٿي مهار يار ساهڙ! سائڙ سير ۾.
اونهان ڪُن، اتانگ تڙ، اولي هڻ آڌار!

ساهڙ! سائڙ سير ۾.

ڏينهن ڏهلا ڏم سين، آهيان آهيان ڌار،

ساهڙ! سائڙ سير ۾.

پڇل باندي بار ڪري، ات اُبتا آ،

ساهڙ! سائڙ سير ۾.

تتي گهڙي سوهڻي، آگهه ريءَ آڌار،

ساهڙ! سائڙ سير ۾.

”ڪاري رات، ڪچو گهڙو“، توڏي ڪي ٿنوار،

ساهڙ! سائڙ سير ۾.

سنيوڙو سيڻاه سين، سگهو رس سنگهار!

ساهڙ! سائڙ سير ۾.

اوراران آهون ڪريان، پهچان شال پَران،

ساهڙ! سائڙ سير ۾.

سُٺيو جهانءَ جهجي هينئون، سانپاران سنپار،

ساهڙ! سائڙ سير ۾.

آيم ريلي ريءَ سين، الله، تو آهار،

ساهڙ! سائڙ سير ۾.

تار ترنديس، لڙ لنگهينديس، وينديس وٽ وچار،

ساهڙ! سائڙ سير ۾.

پورنديس پار مڙي، سُهسين جي سيسار

ساهڙ! سائڙ سير ۾.

گولي گهاگهائي گهڙي، جڪن ٿا جانار،

ساهڙ! سائڙ سير ۾.

داستان پنجون

(1)

ڪيڏانهن گهند ڪڙن، ڪيڏانهن اُٿي ويئون،
تيڏانهن ٿيون چرن، جيڏانهن پڻ ميهار جي.

(2)

ڪٿي ٿيو مهار، ڪٿي تو گهند ڪڙي،
ڪٿي ڏونهين دوست جي، ڪٿي پريون پار.
جنهن مون سڀ ڄمار، جر ۾ جهوئون ڏنيون.

(3)

وڃن سين ويٺي، سور وياجي، سهڻي،
آن ڪا ٿي ڏيئي، مينهن جي مهار سين،

اچي ريل رهن مون سانپارا سڀرين.

(4)

پڄيو پينگهن پاند، ويني روء وچن سين،
ڪُھ ڪرينديس ڪانڌ، گهر ڀڳو تان گهوريو.

(13)

چاهڪ چري، تار تري، آيون آر،
ڪوڙين ڪر گنڊيون، سڻي سڌ ڌرار،
مينهنون ساڻ ميهار، پرچي پار لنگهنديون.

(5)

گچي پايو ٻانهن، ويني ورء وچن سين،
لايان لال لڳن ڪي، آئين جي چرو ڪانهن،
آئون اوهان جي دانهن، سدا پٿان سري.

(14)

چاهڪ چري، تار تري، آيون مٽي پيٽ،
لڙ لنگهنديون ليٽ، لطف ساڻ لطيف چئي.

(6)

پينگها پسيو روء وڃيو وٽان ڀر،
ڏونهين پاسي دوست جي، پاڻ پڇاڙيو پوءِ،
سجڻ سانگ سڌوء، شال اچي اورانهون ٿئي.

(15)

چاهڪ چري تار تري، آيون مٽي ڪُن
ڪوڙين ڪر گنڊيون، ساهڙ جي سمن،
مينهنون ساڻ امن، پرچي پار لنگهنديون.

(7)

پيلتان جت پڳيون، آيون اُت وري،
ڪانهي ٻي ڳري، مينهن ڪي مهار ري.

(16)

چاهڪ چري، تار تري، آيون مٽي ڳوهر،
سڻي سڌ ساهڙ جو، راضي ٿيندن رُوح،
مينهنون ساڻ صبح، پرچي پار لنگهنديون.

(8)

ميهاران مرڪ، پيتائين پريم جي،
تنهن منڍ مٽوالي ڪئي، سنڌيء ساء سُرڪ،
لڳيس ڪام ڪرڪ، لوهان تڪي، لطيف چئي.

(17)

جا مهاڙ مهار، سو منهن مينهن نه ٿيو،
ڪپڙ ڪارونپار، ڪئن لنگهنديون ڪنديون؟

(9)

ميهارن مهي، پيتائين پريم جي،
ارڪ سُرڪ، سيد چئي، لڳيس ڌوت ڏهي.
سگهي تان نه سهي، ملي جان نه مهار ڪي.

وائي

مون ڪي ڪام جهلي، سڪا پاڻ پلي،
آئون وڌڙي نينهن اچلي.
ويندي آئون پار پريان ڏي، مون ڪي ڪام جهلي،

(10)

مري تان م مهار، وٽان و لهو م ٿئي،
وچن جي وچار جو، ونگو ٿئي م وار،
ساهڙ مون سينگار، ماڙهن ليڪي مهڻون.

آئون وڌڙي نينهن اچلي،
تن وڌائين تار ڀر، آڌي رات اچلي،
آئون وڌڙي نينهن اچلي.
پسي ڏونهيون دوست جي، منهنجو جيء جلي.
آئون وڌڙي نينهن اچلي.

(11)

مينهنون هن ميهار جيون، آلا! سڀ بچن،
وچون جي ڪيرن سين، سدا ٿيون سونهن،
مون ڪي ماڻڪين، ٿاڻي هنيو تار ڀر.

داستان چھون

(1)

ساندهر سڀ ڏرياهه، پري ڪنڌي پار جي،
چڪي چوليء ڀر گهڙي، جتي جي وڙاهه،
پسيو ڏوهه ڏڪي هنيئون آر مٽي ارواح،

(12)

ميھون هن ميهار جيون، آلا! سڀ جين،
ڪاريون، ڪڪيون، ڪنديون، وارا ڪيو وين،
جوء جا جاندارن جي، ٻيلا ٻه ٻه ڪن،

جي توهڻ تئي توڏاهڻ، تہ وير وهيٽيون ناهه ڪي.

(2)

سانڍه سڀ ڏرياهه، پري ڪنڌي پار جي،
ڪنبي هيٺون ”ڪماحقه“ آر مٽي ارواح،
ڊلاسي دارين جي، سانچو سانچي ساهه،
جي توهڻ تئي توڏاهڻ، تہ وير وهيٽون ناهه ڪي.

(3)

سڪڙ وارن سٿرو، جي دهشت سان ڏرياهه،
اوڙڪ اٺين جو نه رهي، آر بنا رواج،
ويندي ساهڙ سامهون، صدقو ڪنڊيون ساهه
جن کي حب انهي جي آه، ساهڙ ساڻي تن جو.

(4)

گهڙيا سي چڙهيا، ايهين اٿيئي،
مئي مٽي، مهراڻ ۾، پٽو ٿيو ڏيئي،
تہ ميهار مليئي، سنيوڙو سيٺاهه سين.

(5)

اڪيون منهن ميهار ڏي، رڪيون جن جوڙي،
ريءَ سنڌ سيد چئي، تار گهڙن توڙي،
تنهن کي ٻوڙي، سائڙ سگهي ڪين ڪي.

(6)

آڌي آڏاڻن، سرتيون! سڪ ميهار جا،
لنگهي سير سوان ٿيا، ساهڙ سيبرٿان،
پنيءَ تي پاڻان، پسان مان پرين جا.

(7)

آڌيءَ آڏاڻن، ينٿو مون هٿن مان،
وه پئي واهڙ تري، ساهڙ سيٺاڻون،
پيچ پنيءَ پاڻون، پيءَ جو پسي اٿيو.

(8)

جيڏانهن چٽ چاهه گهڙون، آرپ اوڏاهين،
وڃي وه واکا ڪيو، تڪو تيڏانهين،
ميهار ملائين، لهرن منجهه، لطيف چئي.

(9)

پليان، پليو نه رهي، نرئون نينهن نبار،
گهڙان، گهوريو ڇنڌڙو، اٿل مون آپار،

جنين من ميهار، هلن تنين حق ٿيو.

(10)

پس، پستان پري ٿيا، اوري سندن آر،
ڏرياهه ري سهاڙ، ڏسڻ گهڙون ڏهلو.

(11)

کاڌي وڃان، ووءِ! چئن وهڻ وڃان مٽيو،
ڏوڏي پڇي ڏيهه جا، جر سر اُڀي جوءِ
شڪستي، سيد چئي، جيهان گريو جوءِ:
”ساهڙ! سانگ سنڌوءَ، اچي اوراهون تئي“.

(12)

سندو ڏم ڏهڪار، هڏهين ڪونهي هن کي،
هيءَ پاڻيءَ سين پانهنجو، پُساڻي نه سينگار،
ڪاڙڻ منڍ ميهار، ڪاريءَ رات ڪن تري.

(13)

ڏم ڏيهائي ڏي، سنڌا ميهار ميهڙا
جهليمر تي جهوليءَ ۾، پلءَ پائيو سي،
مر جان چاليهه چئي، سگان سپرين جي.

(14)

جيهه لوڪ جهپ گري، ذرو جاڳ نه هوءَ،
اوهر اچيو، اڏيون! پهُ پريان جو پوءِ،
جي ڪچو چوند ڪوءِ، تہ مرڪ پايان مهڙون.

(15)

هوءَ جا پري باهه، منهن ميهارن جي،
اڳهر تنهن آهه، وڃي ڪن ڪپيندي.

(16)

تہ ڪر ڪيئن سئي، سير نه گهڙي سهڻي،
هت حياتيءَ ڏينها، هڏهن تان نه هئي،
چڪي تنهن چري ڪئي، جو ڏس ان ڏهي،
سهڻيءَ کي سيد چئي، وڏو قرب ڪهي،
هونهين هوند مئي، پر ٻڌيءَ جا پيڻا ٿيا.

(17)

ڪا جا ڪن ڪرين، پنيءَ، پڻ جهڙ پاڻ ۾،
اڪيون تنهن آب کي، آڌيءَ اڪيرين،
توڙي تڪون ڏين، تپ آج انهن کي نه لهي.

وڃي پُون پيئي، ماريندي ڪي سڄڻين.

(27)

جان جان هئي ڄڻي، ويئي نه ويساند،
لڳي لهرين پاند، مياڻي مهار ڏي.

واڻي

اڪيون پير ڪري، وڃجي، ووا! وڃجي.
سُپريان جي ڳالهڙي، ڪنهن. سان ڪين ڪجي،
وڃجي، ووا! وڃجي.
لڪائي لوڪ کان، ڳجهڙي ڳوٺ نجي،
وڃجي، ووا! وڃجي.
محبتِي مهار جو، سور نه ڪنهن سلجي.
وڃجي، ووا! وڃجي.

داستان ستون

(1)

تڙ نه گهڙي ٿور، توه من ڪاڍو مهار ڏي،
ڏاڍو دور درياءَ جو، سڪل وڏو سور،
من ۾ موج مهار جي، پهس پريان جو پور،
بيلي بنهين ڪنڌين، نٿ نهاري ٿور
منجهان جَرُ ضرور، ڪجي ڪي ڪوم ٿئي.

(2)

بوڙين چاڙهين ٿون ڏي! بي جو دعويٰ ڏسي نه ڪر،
هن منهنجي حال جو، ميهڙ تي معلّم،
رڪ پيلي جو ڀر، جو اچي پيو اجهور ۾.

(3)

ڪانڌي ڪنگ تياس، وهڻ جنازو سهڻي،
بگها جي بيشن جا، ڪلها ٿن ڏناس،
اڪين ملڪ ڏناس، توه من ڪاڍو ميهار ڏي.

(4)

اُڀو تڙ ميهار، ملاخن سد ڪري،
اٿون پڻ وجهان هڻڻا، آئين پڻ وجهو جار،
گهريون ڪارونپار، مان ملنئون سُپرين

(5)

ميهار ملاخن ڪي اُڀو آجي آڇ،

(18)

دائيم جا درياه ۾، سامڇي ڪني ڪوه؟
آهس ايءُ آندوه، پاڻي ڪٿي نه بيان.

(19)

ڪير ڪن، آئون ڪير، ڪير ڏمر سهي ڏم جا،
قضا ريءَ ڪير ڏري، مٽي پاڻي پير،
پيٽر! پنيءَ وير، لتو تي ٿي لوڙيان.

(20)

جي ٻڌان نه بن، اولجان اُن پار ڏي،
ڪنڌيءَ اُچيو سُپرين، مان ”ٻر! ٻر!“ ڪن،
مياڻي سين تن، جيڪر اُٿي نڪران.

(21)

لهر مڙوئي، لال، وهڻ ڪٿوريان وٿرو،
اوبهارا غيبر جا، جر مان اچن جال،
ڪنن گهڙي ڪالھ، سڱ پريان جي سهڻي،

(22)

جيڪي ڏٺ تار ۾، ڪنڌيءَ سو گهيچ،
جر وڏو جهاجه گهڙي، پاند م پُساڻيچ،
ساهڙ ساڳا هيچ، نه ثابت لنگهين سير مان.

(23)

ڳوڙا ٻئي پار، هيٺون حيرت ۾ پيو،
وهان نه ويرم ٿئي نينهن ۾ پوءِ نهاري،
ويان نه واکو ٿئي، پاڙي پوءِ پچار،
هت تي وعدي وار، هت سوتون ڏينم سرتيون.

(24)

جاهڙ اندر جي، ساهڙ ڏني ساه ڪي،
ساهڙ چڙي نه ساه جي، ساهڙ ساهڙ ري،
ساهڙ ميڙ سميع! ته ساهڙ چڙي ساه جي.

(25)

ور اونداهي راتڙي، چانڊوڻي چانڊان،
اوري مهاران منهن م پسان ڪو بيو.

(26)

جان جان هئي ڄڻي، وڃي نه ويئي،

آئون پڻ وجهان هٿڙا، آئين پڻ وجهو رڇ،
سنديءَ کُن ڪُٽڇ، مان هُون سلامت سڀرين.

(6)

ميهارُ ملاحن کي آيو ڪري سڏ،
ادا انهن پار جا، موڙي اچو مڏ،
ويا جي وه گڏ، هلو تہ ڏوريون اُن کي.

(7)

گنديءَ جهليو ڪانهن، عاشقُ آيو آهو ڪري،
تو ڪئن ٻوڙي سُهڻي، ٻيلي! منهنجي ٻانهن،
درياهه توتي ڏانهن، ڏيندس ڏينهن قيام جي.

(8)

جتي پير پرن، پريون پُون پواريون،
تانگهہ تہ لڏي تارئين، مڀ تہ ماتيڙن،
ڪنديءَ آيا ڪيترا، سيڻا هيا سڪن،
تون ڪئن تن تڙن، اچيو اساري گهڙين.

(9)

پريون پير درياهه، پس، جي پار پونديون،
ٻڌ توڪل ٿرھو، آهر ساڻ الله،
جن جي ساھڙ ساڻ صلاح، سي ڪين ٻڌنديون گڏهين.

(10)

سانپاران سڏ ڪيو، آيا چونم: ”آءُ“،
هڪ تڪو تارو وهي، ٻيو لڙ لهريون ۽ واءُ،
ساڻي جن الله، ٻجهان، سي تہ ٻڌنديون.

(11)

سانپاران سڏ ڪيو، آيا چونم: ”آءُ“،
هڪ تڪو ٻي تار وهي، ٻيو هٿ ڪميڻيءَ ڪڇ،
ساڻي جنهن سڄ، ٻجهان، سي نه ٻڌنديون.

(12)

هاري! حق رکيج، سانپاران ساھڙ جو،
خواب، خيال خطرا، تن کي ترڪ ڏيج،
انڌر آئينو ڪري، پر سو پسيج،
انهينءَ راه زميج، تہ مشاهدو ماڻين.

(13)

هاري! رڪج حق، سانپاران ساھڙ جو،

خواب، خيال، خطرا، تنهن ڏيج ترڪ،
ڪرين غير عرق، تہ مشاهدو ماڻين.

(14)

تن جنهن جو طالبو، ساڻپارا سيئي،
من پريان نيئي، پڳهيو پاڻ ڳري.

(15)

ليا ڏنم لار، سانپاران ساھڙ جا،
هينئون هت تہ وندري، ڌارنئون ڌار،
منهنجو من مھار، پڳهيو پاڻ ڳري.

(16)

گهڙي ۽ گهوري، مٿان پرين چنڊڙو،
محبّت جا مھراڻ ۾، تسو ٿي توري،
ڏم وڌو ڏوري، نت ڪن ۾ ڪير گهڙي.

(17)

ٻارهن ڪن، ٻنهي تڙ، تڙ تڙ مٿي نانگ،
عشق جن اتانگ، ٻجهان سي تہ ٻڌنديون.

وائي

آيل! امڙ! تي جيان، لا! جي سارينم سڀرين،
ساھڙ مٿاءُ صدقو، ڏهين ڏم ڏيان،
لا! جي سارينم سڀرين.
مٿان ماڻگ هيڪڙي، امل اٺ ڏيان،
لا! جي سارينم سڀرين
اچين، عبداللطيف چئي، تہ جانب نٺ جيان.
لا! جي سارينم سڀرين

داستان ائون

(1)

ٻڌندي ٻوڙن کي، ڪي هاڻگ هٿ وجهن،
پسو لڄ، لطيف چئي، ڪيڏي ڪي ڪن،
توڻي ڪنديءَ ڪن، نات سائڻن وڃن سير ۾.

(2)

ڪڇي ڪاڻي ڪانهن، ٻڌا ڪي ٻار مان،
يا لنگهائي لطيف چئي، يا ڌڻان ڪري ڏانهن،
”ڪما حق[i]“ ڪن جي، آهي ڳالهه اڳانهن،

ڏين ٻڌن کي ٻانهن، نات سائڻ وڃي سِير ۾.

(3)

جان کي ڪنڌيءَ کانهن، تان ٽاڻي ٻڌج ٿرھو،
هٿ پريان جي هٿ ۾، بي کي ڏج مَر ٻانهن،
سَندي ڪَپر دانھن، ڪَ تو ڪَين نَ سَئي.

(4)

هاوِا ٺَھڻ، ڪَپر ڪارونپار جا،
لَھريُون تَر لَطيف چئي، پيلي تي پُلن،
جي ڪَچي ساڻ ڪَھن، آقا نِ اوباهيين.

(5)

آھيين هُت اَمان، ٻڌ ٿرھو تار جو،
لَھريُون لَر، لَطيف چئي، جَھليا جَنگ جَوان،
اونهي تَر آگَھتيا، اڏي پاڻي آڻ،
جي پيا مُنھن مَھراڻ، تَن ٻانڊين ٻيٽ نہ اُجھي.

(6)

ڪَچو کان ڪُنپار، اوڳي! ڪَنھيو ائين،
ڪَ تو ڪَين نَ سَئي، پيلي تي پُلڪار،
لوڙھيا لڪ لَطيف چئي، ڪوڙين ڪارونپار،
اوڪارين آڌار، آران اُڪي وارين.

(7)

ڪَچي ساڻ ڪَھي، ڪَچو پُچي نہ سَھڻي،
لَنگھيو لَر، لَطيف چئي، وِچارُن وھي،
سا ڪَئن نِينھن ٺَھي، جنھن کي نِينھن نِٿو ڪَئي.

(8)

اونهي ۾ اوھري، ڪَھي ڪَچي ساڻ،
سُپڪ جو سَيدُ چئي، پُچي نہ پَريان،
عشق واريُون عَبداللطيف چئي، سَد نہ ڪَئن ساڻ،
جَنھين پاسي پاڻ، سي اوڙان ٿي اُگَتيُون.

(9)

اَنگ پَسي رَنگ، ڪيو ڪو جو دَورُ دلي،
پَر پيلي نہ ٿيو، ڪَچو منجھ ڪلي،
تران ٿي تار گَھڻو، ٿَنھنجي بحر ٻلي،
سو مِيھارُ مَ ملي، آھيان جَھن جي آسري.

(10)

پاڻم نہ پيلو، مُون کي ڏاءُ ڏٺاريو،
آڪي مَٿي اُسري، رُوخَس ڏنو ريلو،
تِلاھين ويلو، پُٺم واھڙ وِج ۾.

(11)

ڪَڍيا جي ڪُلال، سي پَسي خال خُوش ٿئي،
پاڻيءَ چَٽ پُساڻيا، ڏاءُ نہ جَھلي ڌمال،
سُپڪ پانیا سَھڻيءَ، جوين جي جمال،
آڪي جا احوال، مُعلم ٿيا مَھراڻ ۾.

(12)

ڪَچو تان ڪوھ، ڪَچو نَظَر پَرين جو،
ساھڙ مُنھنجو سَپرين، ڏَم ڏنيئي ڏوھ،
جي چُٽو، جي چوھ، تہ پورينديس پار مَٿي.

(13)

آڪو نہ آڪو، ڪَچو آيم ڪَمر،
جيءَ جَين جا جَم، پَڪا سي پُچنديُون.

(14)

پَڪا رَچ ڪُنپار جا، پَڪي نَھائين،
مُون کي تَڻائين، پيلو پاڳي آڻيو.

(15)

ڪَچي ڪَٺ نہ جَھليو، پيلو پيو پُري،
سار چَڏيائين سِير ۾، ٻانھن کان پُري،
لَٽي لَھريُون ويئون، چوڌاري چُري،
ھينڙي منجھ ھُري، ماھيت مَلڪ المَوت جي.

(16)

ڪَچي ڪَٺ نہ جَھليو، پيلو پيو پُچي،
ماھيت مَلڪ المَوت جي، منجھ وُجود وِجي،
ساھڙ کي سَجي، آڪي جي احوال جي.

(17)

ڪَچي ڪَٺ نہ جَھليو، پيلو سَھي نہ پُر،
ھٿين پيرين آڱرين، ٻانھن چَڏيو پُر،
ساھڙ! سَگھو وُر، پيس منھن مَھراڻ جي.

(18)

پيلي پُلائي، پَسي چَٽ چَري ٿير،

گهر گهر گلا جا وهي، پاڙي پنڌ پچار،
آئون جا ويندڙي وٽ وچار.
تاڪن ٽڪي آهيان، سگهو رس، سنگهار،
آئون جا ويندڙي وٽ وچار.

داستان نائون

(1)

جو ٿر تڪ ٿنوار، وٽ ٿڻ وائي هيڪڙي،
سپيئي شيء ٿيا، سوريء سزاوار،
همه منصور هزار، كهڙا چاڙهيو چاڙهيين؟

(2)

سيت پچار پرين جي، سيت هوت خصور،
ملڪ مڙيوئي منصور، گهي گهندين ڪيترا؟

(3)

لهرن لڪ لباس، پاڻي پسڻ هيڪڙو،
اونهي تنهن عميق جي، واري ڇڏ وياس،
جت ناه نهايت نينهن جي، ڪو اُت پنهنجي ڪاس،
تڙن جي تلاش، لاه ت لائن لڳ ٿين.

(4)

جان ڪي گهران م و ج، نات موت م سُهڻي،
ٻيون پيري ڀڄ، هيڪڙائي هٿ ڪري.

(5)

مرج وٽ ميهار، متان موتين سُهڻي!
ساهڙ جا سينگار، متان ڏم ڏيڪاريين.

(6)

چونم جي هيڪار: ”م وٽ موتي سُهڻي!“
دونهينء پاسي دوس جي، گهاريان سي ڄمار،
بانڌڻان بيهار، هوند نه لڳين لائين.

(7)

ويان ڪين وري، هوند ري چئي رهي رهان،
دونهينء پاسي دوس جي، ماڳهن پٺان مري،
صورت نه سونهن ڪا، ڪيس جت چري،
وصلان فراق جي، سجي ڳالهه ڳري،
تيلاهين تري، منهن ڪٽيو موتيو وڃان.

”بربر! ٻڌي سُهڻي، ويرن هر وائي،
ڪچي ڪيرائي، لا لهرن وچ هر.“

(19)

پڪو ڪڇ پاڻ سين، چڱون چٽائي،
ڪچ ڏيچ ڪلال ڪي، منهن تي موٽائي،
سو سڻ هيٺين سين سُهڻي! جيڪي فائق فرمائي،
موجون منجهائي، ماريئي مهراڻ جيون.

(20)

ڪو جو ويو واء، جئن بر ٻانهن ڇڏيو،
اڳي ان تڙاء، اونداهيائي اُڪران.

(21)

هڻندي ٿڪم هٿ، هيٺڙي جئون ڇڏيون،
لڪ لهرن گڏيو، موجون وريون مٿ،
نيم ڪن ڦوٽ، پر، پليرا سڀرين.

(22)

هيٺڙي جئون ڇڏيون، ڦوٽ رهيم ڪان،
مون تي موٽج، مون پرين ساهڙ ڄام سڄاڻ،
آهيان گهڻون اڃاڻ، پر پليرا سڀرين!

(23)

پر پليرا سڀرين، پلا هر بيراه،
توريء تاري ناه ڪا، والي! توريء واه،
ساهڙ جي صلاح، تن ڪي ڪڍي تار مان.

(24)

تن ڪي ڪڍي تار مان، صلح ساهڙ جو،
اُت آڏو اچي ڪين ڪي، بيلپو ٻي جو،
ميهڙا ڪچ منهنجو، ڪو اوڪر انهن آر تان.

وائي

مون پاريجيء سار، آئون جا ويندڙي وٽ وچار.
ڏم م ڄاڳي، لو! مون پاريجي سار
مون ڪي تتي ميڙين، جت ڪنڊن جي قطار،
آئون جا ويندڙي وٽ وچار
ٻرن بيلين جا، سانپاران سنپار،
آئون جا ويندڙي وٽ وچار
وچ هر پوء وصال ڪي، سباجها سٿار!
آئون جا ويندڙي وٽ وچار.

(8)

آئون ڪَ نہ ڄاڻان ائين، تہ جَر گهڙئي جو ڪو ٿئي،
قضا جا ڪَريم جي، تنهن کان ڪنڌ ڪڍو ڪيئن،
هڪ لکئي، بي نينهن، آئي اوليس اول ۾.

(9)

ڪانيءَ نہ ڪانهن، ٺڪو ڏوهه ڦلم جو،
انگُ آئيئي لکيو، جت نہ رسي ٻانهن،
ڪنهن کي ڏيان ڏانهن، قضا ڦلم جو.

(10)

لکيو جو نراڙ، سو انگُ ڪياريءَ نہ ٿئي،
پاريو ويئي پار، جيڪي لکيو لوح ۾.

(11)

جي قيام مڙن، تہ ڪَر اوڏا سُپرين،
تهان پري سڄن، واڏايون وصال جون.

(12)

گهڙن واريون تڙن تي، گهڙن گهڙيئي،
سِڪا چئي: ”آن سُهي، ليءَ پريان پيئي“
صباح سڀيئي، پسيون پاتار ۾.

(13)

ڪنڌي اُڀيون ڪيتريون، ”ساهڙ ساهڙ“ ڪن،
ڪنين سانگو ساه جو، ڪي ”گهوريس“ ڪيو گهڙن،
ساهڙ سندن ٿن، گهاگهائي گهڙن جي.

(14)

پرينءَ پَر پريت مان، تو ساهڙ سڌ ڪري،
جي نہ گهڙان موٽي وڃان، تہ ڪا ساهه سري،
وَر جان پَت پري، گهڙان گهوريو چنڊڙو.

(15)

گهڙي گهڙو هٿ ڪري، بهون نهاري ٻنگ،
”سِر ڦلم يار فدا شد، ڇه بجا شد“، وصل اهوئي ونگ
رات جنين جو رنگ، آلا! سي اُڪارين.

(16)

جي تو بيت پانڌيا، سي آيتون آهين،
وڃيو لئون، لائين، پريان سندي پار ڏي.

(17)

تڙن جا طعنا، سھنگا ڏيئمر سرتيون،
درياهه ديوانا! سڻ حقيقت حال جي.

(18)

تران لئي طعني، مڙي وهه واکا ڪيو،
آئي وڌيس آر ۾، درياهه ديواني،
ڦلم جي ڪاني، آئي اوليس اول ۾.

(19)

تران تان مَران، وران تان وهه وترو،
هنڙي ۾ هوئن جا، اچن گهوره گهڙان،
پسيو پاڙي واريون، ڏسيو ڏوهه ڌران،
وچان ڪئن وران، ڪنڌيءَ منهنجو ڪارڙي.

(20)

ٺڪو سندن سور جو، ٺڪو سندن سِڪ،
عدد ناهي عشق، پڄاڻي پاڻ لهي.

(21)

عدد ناهي عشق جو، سڻي ٿي ساڻي،
ڪانهي پڄاڻي، منهدان مندا! ميهار جي.

(22)

سِڪ تنهنجي سُپرين جن تران تئن تار،
تونهين زورخ ۾، تونهين آڪنڌان پار،
پرين! تنهنجي پار، مون واجهائيندي ورهه ٿيا.

(23)

سِڪ تنهنجي سُپرين! ڪپي ۽ ڪوري،
سگهان نہ چوري، ڏاڍو نير نينهن جو.

(24)

سِڪ تنهنجي سُپرين! اندر ٿي اجهل،
برڪيو ٻاهر نڪري، ڪوري ڪانئي گل،
ري سيراھيءَ سل، مون کي ڏنا سڄڻين.

(25)

سِڪ تنهنجي، سُپرين! اندر ٿي اجهاڳ،
منجهه پريائين ماڳ، پلٽيو پارئون ڪري.

(26)

ڪي تران، ڪي تار مون، ڪي سهگان، ڪي سگه
آڏو ڏيڇ مَر لڳو، مون هيڪليءَ وَلها.

(27)

سِڪَ سِڪندين لاه، وِچوڙيا ميڙ پرين،
ايتي سگهه، سڄا ڌڻي، تو هي ڪي جڳاءِ،
مَن جَنهين جو طالبو، مَهَر تئين ڪي پاءِ،
ميڙائي جو، ماءِ! ڪانگَ لوندو ڪڏهين.

(28)

ڏني تيمَر ڏينهن، ڪُهَ جاتان ڪهڙا پرين،
نيئَ پَر جي نينهن، پلُتيا پارئون ڪري.

(29)

ڏني ڏينهن تيام، ڪُهَ جاتان ڪهڙا پرين،
وَلن جئن وريام، گو ندرَ عَمَ پرين جا.

(30)

ڏني ڏينهن تيام، ڪُهَ جاتا ڪهڙا پرين،
سَهسين سڄ اُلهي، واجهائيندي ويام،
تنهين سال تيام، جنهين ساعت نُه سهان

(31)

گهرُ، نه وَرُ، نه وَڻ ڪا، آهر مَن مهڙ،
ان اوسيڙي اُتيان، سنجهي ڪري سينگار،
پرين تنهنجو پار، پسان مان پَر ڪهين.

وائي

نُهين نُهين ميڏي وس، وو! بنا دلبر هئي دل ماندي.
سڪان ٿي سنگهار ڪي، باب نُه منهنجي بس
مون ڪي مَت ميهار جي، ڪان اچي بي ڪس
درد دسي آهيان، درد مهن جو دس.
سُڪ نُه پڇي سُهڻي، ڏک ڏکيءَ ڪي دس

داستان ڏهون

(1)

ساهڙ ڌاران سُهڻي، آڏوتي آهي،
ڪُنڊيون جو ڪاهي، پاسي تهين پاڪ ٿئي.

(2)

ساهڙ ڌاران سُهڻي، نسوري ناپاڪ،
نجاست ناه ڪري، انهن جي اوطاق،
هوءَ جي ڪير پياڪ، پاسي تئين پاڪ ٿئي.

(3)

ساهڙ ڌاران سُهڻي، هيءَ جُنبي جوءِ،
هن پاڻيءَ سين پانهنجو، مور نُه مَتو ڌوءِ،
جي پرينءَ پاسي هوءَ، تہ ڪَر توڏي تڙ ڪيو.

(4)

ساهڙ ڌاران سُهڻي، هيءَ تان جهڪي زال،
توڏي تپ شروع ٿيو، هئي! هيڻي جي حال،
جڏي ري جمال، اگهي ٿي آهون ڪري.

(5)

ساهڙ ڌاران سُهڻي، آهي ڀر آزار،
ڏم پاسي ڀر ڏڪندو، صحت وٽ سنگهار،
توڏي سندي تَن جي، دوا ڀر ڊيدار،
جي پسي منهن مهار، تہ سگهيائي سگهي ٿئي.

(6)

مَتان گهڙين، سُهڻي، اُچُ درياهه ڀر دم،
ڪاريءَ رات ڪُنن ڀر، ڪهڙو اُٿئي ڪم،
مَتان جاڳي دم، پڇي پاڙي وارين.

(7)

پڇي پاڙي واريون، ڪوهه ڪريندو دم،
ڪاريءَ رات ڪُنن ڀر، آهي ڪاٿيارن ڪم
هيءَ هڏو ۽ چم، گهوريو مُجَب مهار تان.

(8)

سدا پُچ مَر، سُهڻي! اُنڊاهيءَ آڏ رات،
پريان ڏي پريات، وانءَ ڏيناري ڏيهه ڪي.

(9)

سائِر ٻوڙي سُهڻي، نُه ڪنهن ڍوري ڍنڍ،
اڪن منجهه اُڪنڍ، مياڻي مهار ڏي.

(10)

ڏيهائي ڏمَر ڪري، مَتي محبت مون،
تنهن ڪي اچي تون، پريم! ڪوهه نُه پلين.

(11)

ساهڙ سُڪيءَ ۾ ٿيو، پاڻيءَ منجهه پُٺو،
سندو ڪڇ ڪُٺو، تار ترندو ڪيترو؟

وائي

(1)

ڪُھ ڄاڻان ڪيڏاهين؟ منهنجو تڻ ٿئي ٿيڏاهين،
سائين! نيٺن نينهڙو لڳائي وٺڙا.
جيڏانهن عالم آسرو، مون پڻ آهي اوڏاهين.
دُونهين دوست مهار جي، ڏئي ڄڻ ڏنائين.
ساري سڀيرين کي، ره پَر رڻ ڏنائين.

وائي

(2)

منهنجيون سڀيئي، آيل! ماءُ! مَن مُرادون پُٺيون،
جهڙي پريان ڳالهڙي، تهڙي بي نه ڪاءِ،
ڪجي تان ڪوڏ ٿئي، سُجهي تان سڀيءَ،
ويهڙ داتا جي ڌر تي، سُڪرُ جنهن جڳاءِ،
ڪانهي حد حمد جي، ته ڪريان لالڻ لاءِ،
ڳڻيو ڳڻيان ڪيترين، وڏيون وڏاڀاءُ؟
سو مون هتان نه ٿئي، جيڪي تو جڳاءِ،
تو سڄيون، تو سنڏيون، سڳن توهين ساءِ،
اُڄ تنهنجي اُڇيون، لوچن توهين لاءِ،
دلِ دانهن ري نه رهي، مون کي ماڻ جڳاءِ.

داستان يارهون

(1)

وڻن وينا ڪانگ، وچين ٿي ويلا ڪري،
گهڙي گهڙو هٿ ڪري، سڻي سانجهي بانگ،
سڀئي ڏوندي سانگ، جتي ساهڙ سڀرين.

(2)

گهڙي گهڙو هٿ ڪري، بهون بهاري بنگ،
”وامام خاف مقام ربّه“ اي لنگهيائين لنگه،
سڪندرين کي سيد جڻي، ڪين جهليندو جهنگ،
رات جين جو رنگ، الا! سي اڪارئين.

(3)

گهڙي گهڙو هٿ ڪري، چيلهه ٻڏي چوتو،
منهنجو مڻ ميهار کي، پار وڃي پهتو،
گوتي ۾ گهوتو، مون کي محب مهار جو.

(4)

گهڙي گهڙو هٿ ڪري، سانگو ڇڏي ساهه،
ويچاريءَ وڏيون ڪيون، دانئون منجهه درياهه،
بُر بانهن ڇڏيو، ويس سڀيئي واهه،
مدد ري ميهار جي، غرض سڀ گناهه،
ثوري ڪر نگاهه، نه ساهڙ لنگهيان سير کي.

(5)

گهڙي گهڙو هٿ ڪري، بوڙيائين بانهون،
ويچاريءَ وڏيون ڪيون، وچ دريا دانهون،
موٽ محب! پانهون، ٽاڪن ٽڪي آهيان.

(6)

گهڙي گهڙو هٿ ڪري، الاهي ٿهار!
جنگهه جڙڪي واٽ ۾، سسي کي سيسار،
چوڙا ٻيڙا چڪ ۾، لڙ ۾ لڙيس وار،
لکين چُهڻيس لوهڻيون، ٿيليون ٿرڻيون ڌار،
مڙيا مڇ هزار، ڀاڱا ٿيندي سوهڻي!

(7)

منهن جنهين جي مون، ڏنو، منهن ميهار جو،
آهر ساهه سنئون، سو ڪئن گهڙو گهوريان.

(8)

گهڙو ڀڳو نه گهوريو، مَر چور ٿئي چوڙو،
”طالب الموليٰ مُذڪر“، ايءُ ٻڌندڻ ٻوڙو،
کوڙهيو ڏم ڪوڙو، مون ميهار مَن ۾.

(9)

گهڙو ڀڳو نه گهوريو، مَر ٻيڙ ٿئي بانهين،
”طالب الموليٰ مُذڪر“، ايءُ پر آساهين،
پُران نه پانهين، مون ميهار مَن ۾.

(10)

گهڙو ڀڳو ته گهوريو، پاڻان هو حجاب،
واجث وڃي وجود ۾، رهيو رُوح رباب،

ساهڙ ريءُ ثواب، آئون گهڻوئي گهوريان.

(11)

گهڙو ڀڳو ٿ گهوريو، ٿون ڪين ٿر، هيٺان!
ادب اڪڙين ڪي، ڏيهائي ڏيان،
ميهارن ميان، سئون سونهائيم پيچرو.

(12)

گهڙو ڀڳو ٿ گهوريو، آسَر مَ لاهيج،
”لاَتَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ“، ٿرهي ان ٿريج،
حبيباتي هيچ، پسين مٺهن ميهار جو.

(13)

گهڙو ڀڳو، مُنڌ مئي، ويا وسِلا،
سار چڙيائين سير ۾، هئي! رها هِلا،
سُهڙي جا سِلا، وَحَدَّثَ سِپَ وِجائيا.

(14)

گهڙو ڀڳو مُنڌ مئي، وسِلا وئا،
تنهان پوءِ سئا، سُهڙي سڌ ميهار جا.

(15)

جڏهن وسِيلن، لوڙهي ڇڏي لڙ ۾،
پاراران پرين، تڏهن ڀڄي سُهڙي.

(16)

پاڻ مَ گڻج پاڻ سين، وسِلا وِجاءِ،
عشق ساڻ اُٺاءِ، پير پريان جي پار ڏي.

(17)

پاڻ مَ گڻج پاڻ سين، ريءُ وسِيلي وانءُ،
مٽاءِ سائر، سوھڙي! پرت وَنِجي پانءُ،
نينهن ڳنهندي نانءُ، وَنءُ پريان جي پار ڏي.

(18)

پاڻ مَ گڻج پاڻ سين، ريءُ وسِيلي وڏ،
لالن ٽنين لڏ، عشق جن جي آڳ ۾.

(19)

پاڻ مَ گڻج پاڻ سين، ريءُ وسِيلي وَج،
پيلو پيري ڀڄ، اُڪنڌ ڪڻ عَمِيق ۾.

(20)

پاڻ مَ گڻج سين، وسِلا وسار،
لڙ لنگهائي سُهڙي! پريت وَجھنديئي پار،
سي ٿرڻ لنگهينديون تار، اُڪنڌ آڳه جن سين.

(21)

ڪونهي آڳه اُھڙو، جھڙي مَحَبَت مَن،
اُڀيون اوريين پار ڏي، ڪوڙيون ڪڪ پُڇن،
نڍي ٽن نيڙ ٿئي، جي ريءُ ٿرهي ٽرن،
سڪ رسائي، سُهڙي! اصل عاشقن،
سي جهليون ڪين ڪئن، پُڇن جي ميهار ڪي.

(22)

پُڇن جي ميهار ڪي، ڀڄي سي ميهار،
ٿرھو تنهين بار، عشق جنين ڪي آڪرو.

(23)

عشق جنهين ڪي آڪرو، ٿرھو مٽي ٽن،
جي ساهڙ ڪي سڪن، ٽنين جر جند ٿئي.

(24)

ٿرھو آڇ مَ تن ڪي، جن عشق سين آگاه،
ڀڄي مَس ملاح، ساهڙ مٽي سوھڙي.

(25)

ساهڙ سا سوھڙي، سائر پُڻ سوئي،
آهي نجوئي، ڳجھ: ڳجهاندَر ڳالھڙي.

وائي

ڪهڙي منجه حساب، هُئڻ مُنهنجو هوٽ ري، لا!
گولي! ڀڄ گناه کان، ڪونهي سولُ ثواب،
هُئڻ مُنهنجو هوٽ ري، لا!

نُڪين تَقاوَت ۾، نڪين منجه رباب،
هُئڻ مُنهنجو هوٽ ري، لا!

خودياڻي خُوب ٿيڻ، لايڻ جي لُعب،
هُئڻ مُنهنجو هوٽ ري، لا!

پَلِيت ٽي پاڪ ٿئي، جُنيو منجه جناب،
هُئڻ مُنهنجو هوٽ ري، لا!

سو ن ڪهين شيءِ ۾، جيڪين منجه ٿراب،
هُئڻ مُنهنجو هوٽ ري، لا!

هوءَ جي جَرڪن جَر تي، سي تان سڀ حُباب،

هُئُتُ مُنْهِنجُو هُوٽَ رِي، لا!
 هاديءَ سِينِ هُنَ پارَ ڏي، رڙهين ساڻُ رڪاب،
 هُئُتُ مُنْهِنجُو هُوٽَ رِي، لا!
 چنبو وجهي چورَ کي، آءُ چڙ، عَقاب!
 هُئُتُ مُنْهِنجُو هُوٽَ رِي، لا!
 ڏيڏُ وِجاءَ مَرِ دوستِ جو، هَلِي مَنجِهَ حِجاب،
 هُئُتُ مُنْهِنجُو هُوٽَ رِي، لا!
 کُثَرَتَ آهي قُرْبُ ۾، اِدغامَ ۾ اعراب،
 هُئُتُ مُنْهِنجُو هُوٽَ رِي، لا!
 فُنا وجهي فُمرَ ۾، ڪارِڻَ ٿِيءُ ڪباب،
 هُئُتُ مُنْهِنجُو هُوٽَ رِي، لا!
 ڏي طهُورا تَنَ کي، جي سِڪَنَ لاءِ شَراب،
 هُئُتُ مُنْهِنجُو هُوٽَ رِي، لا!
 مُنِيءَ ڪِيا مَرَضَ ۾، جاوا سڀ جُواب،
 هُئُتُ مُنْهِنجُو هُوٽَ رِي، لا!

معني جي پتي

آيا: بيٺا، بيٺل.	آڪريان: ٿاڀريل، ٻاهريل.	الف
آپڪڙا: ٻين تي بيٺل، ابي پير بيٺل.	آڪن: مالڪن، اڳوانن.	اٿڻ: زالن جي چرخي ڪٽڻ جي جاءِ.
آيو: بيٺو، بيٺل.	آڳ: منجهه-راز، وارو، وجهه.	اڳڻ: صحن.
آبي ويا: اُٿي ويا.	آڳانهو: اڳرو، زياده-جهجهو.	آٽ: سوز، ساڙو، گداز.
آپيڪ: بيهڪ.	آڳانديو: دلاسو، پناهه، بچاءُ.	آٽن: سڙن.
آپينديون: بيهنديون.	آڳانديائون: جوڙيائون، اڏيائون.	آٽي: (اٿڻ=رجائڻ) رجائي، ڳاري، ملائي.
انت: نهايت، حد.	آڳهه: ڀرجهلو، آڌار، ڀروسو.	آٽيا: ڳاھت ٿيا، گڏ ٿيا.
اُتاريو: لاهيو، دفع ڪريو.	آڳاهون: اڳيرو، اڳتي.	آپاتو: اوقتو، ڌاريون، غير.
اتانگ: اڻ تانگو، اونهو.	آڳڙين: آڳ وارن، لوهارن.	آجو: آزاد، چٽل.
اُتائون: چيائون.	آڳهڻجن: گڏ ٿين، بند ٿين.	آڙين: (واحد آڙو) آڙين کي، پڪرارن کي،
اُتائين: چيائين.	آلاش: گندگي، ناپاڪي.	ڏٺارن کي.
اُتومانءَ: چيو مانءَ، توکي چيم.	آلودو: ميل سان ڀريل، ناپاڪ.	آجڪو: ٿر، قوت، آڌار، ڀرجهلو.
اُتور: بيمثل، لاثاني.	آما: (واحد: آمو) انب.	آچار: تير جو نشان، هدف.
اُتوريا: اڻ ٿوريل، اميا، گهڻا.	آهيڙائيءَ: آرسِيءَ کان ٿي.	آچارا: لهرن جون لپيٽون، گجي.
اُنو: وسبو، وسيل مينهن.	آن: آءُ، اوهان.	آچارو: چم جي ڳوٺري.
اُثبات: ڌڻيءَ جي هستيءَ جو اقرار.	آنر: نياڳاٽ ڪيولي گله جو قسم، هڪ قسم جو	آديس: جوڳين جو سلام، بندگي.
آپاريا: پار وارا، پرانهان.	وڻ، آملهه.	آديسي: تارڪ فقير.
آپتي: (آپڻڻ: ڪولڻ) ڪولي، ڪلي.	آنهن: ڪوه جو حوض، آواڙو.	آڏرچا: ڏنگا ڦڏا، ايتا سبتا.
آپر: گهڻو، بيحد، بيشمار.	آوار: چٽيل، پڪڙيل، آسپاس.	آڏت: سج.
آپڙ: تڪڙو هل، وڪ وڌاءُ.	آواڙ: اجائي، عبث.	آڌ وڌائي: خاص وڌائي، شان.
آپليو: اڻ پليو، اڻ جهل.	آون: اچن.	آر: سير، تڪ، وهڪرو.
آچارا: آجاريونڌڙ، صاف ڪندڙ.	آونگ: رڌ پچاءُ جا ٿانءُ.	آراڙ: وطن، گهاٽو جهنگ.
آجلان: اجل کان، موت کان.	آهر، آهار: آڌار، آسرو.	آراڙي: ڌٽ جو کاڌو، سادو، غريبائو
آجلس: ويهه، ويهڻ.	آهر، وٿاڻ: ڪونار جنهن ۾ مال چارو کائي مال	طعام.
آجوڪي: بنا جوڪي-سلامتيءَ واري.	جو کڏو.	آراڻ: اثبثت.
آجهي: پڇي-پورو ٿئي، اڪلي.	آهيرا: آڪيرا.	آر ڪٿين: آر ڪن ۾، مهانبن ۾.
آچاندي: آڇو جهه، بي سمجهه.	آهڙا: ڏکيا، اهنجا-مشڪل.	آروڙجي: سخت ڪاوڙجي.
آجي: ٽپ ڏئي، ڊوڙي.	آهيڙي: شڪري، صباد.	آراڻ: جنگ جو ميدان، جنگ.
آجهه: (مصدر: آجهڻ) ڙل، ڀٽڪ.	آيل: امان-ماءُ، سکر زال.	آريج: خشڪ زمين، غير آباد زمين.
آجهور: آجهڙاڳ پاڻي، ڪُن، مال جي	آب: ابو-پيءُ.	آڙيڪا: ور وڪڙ.
بيهڻ جي جاءِ-آجهو.	آير: ڪڪر، بادل.	آزوري: آزاريل.
آجهائون: آجهه، آسرا، ڀروسا، پناهه جون	آير: سُئي.	آسارو: آسرو-آڌار.
جايون.	آبڙو: سردار جنهن سومرن جون سلمون	آساروس: سندس آسرو.
آجهڻ: ڙلڻ-ڀٽڪڻ.	جهليون هيون.	آسانگو: آس، آسرو، اميد.
آجهون: اسان کي اچي.	آبهان: (آبهڻ=بيهڻ) آيو ٿي بيهان، بچان، امن ۾	آسر: آسرو، اميد.
آچاهه: اچا، سفيد.	رهان.	آسڻ: وهڪ جي جاءِ، ٽڪاڻو.
آچل: اٿل-ڀٽ (پاڻي جي) اڻ ميو-بي انداز.	آبهو: بچو، امن ۾ رهو.	آڪاهه: آڪهه-ڪڙم-قبيلو.
تڪڙو تيز.	آباتجڻ: ڪو ماڻجڻ، ڏونهائجڻ.	آڪرو: اتامرو، گهڻو، مهانگو.
آدورائون: ڏانهون-پڪارون.	آبهر: آبهرا-تڪڙ ڪندڙ، جلباز.	آڪو: ڪچو گهڙو.
آدگار: ٻن حرفن يا آوازن جو پاڻ ۾	آبڙي: بي سمجهائي-اياڻپ.	آڪڙي: ٿاڀري.
ملي هڪ ٿيڻ.	آپڪار: پڪار، نعرو.	آڪون: هڪ ميوو-آڪڙوت.

ألعشق نارالله الموقدة: عشق الاهي
 باريل (ساڙيندڙ) باھ آھي.
 ألف: الله جي نالي جو پھريون حرف،
 يعني الله.
 الفراق اشد من الموت: فراق موت کان وڌيڪ
 سخت آھي.
 الک: مخفي، بيچون ڌڻي تعاليٰ.
 الماس: ھيرو. ويڻ جو اوزار.
 الوژو: تڻڊاڙي کان جھوٽو.
 الوژو: اکيڙڻ. ڏکي لاهڻ.
 الوهيت: خدائي وحدت.
 ألهي: غروب ٿئي- سج لھي.
 أليبر: ست. ٽپ. چال. اُچل.
 أليوم سيرا: اڄ سير ڪري وٺو.
 أمارو: چڪ- ڪاڍو. سڀيت.
 أمان: امانت.
 أميا: (واحد: اميو) اڻ ميا. اٻار.
 أميري: ڪپڙي اڻڻ وقت تلجي جي چٽل تنڊ کي ٻنڍ
 ٻڌايو.
 اميس: بندگي. سيوا.
 أناسي: اثاسي.
 أناعبد: آءُ ٻانهون آهيان.
 أنان: احمق. نادان. مست
 إن الله وتر يحب الوتر: تحقيق الله هڪ آهي ۽
 هيڪڙائي کيس پسند آهي.
 إن الله يغفر الذنوب جميعاً: بيشڪ الله
 تعاليٰ سڀ گناهه معاف ڪري ٿو.
 إن لولي تحت قبلي: منهنجا دوست منهنجي چولي
 هيٺ آهي.
 أناء: پٽ- سڻ. مع. قبول ڪر.
 أنبر: اُپ. آسمان.
 أنبرين: آسمان تائين.
 انت: حد- پڄاڻي.
 إنتها: پڄاڻي. آخر.
 اندام: عضوا.
 أندوه: غم. ڏک.
 اندوهيان: غم اٿن، ڏک اٿن.
 أندي: ڪنڌي. ڪنارو.
 انگ: نصيب لکيو. جسم. عضو. نشان. انگهه-
 ڇهن.
 انگڙا: عضوا.
 انگڙيارو: ڏنگو- ونگڙو.
 انگهيم: چيريم- وڍيم.
 انگهه: ڪٿي جي تڪي ڇهن.

أكيل: اُڪلاء. جلدي.
 أكيرو: سڪيو، واجهايو.
 اکا: چانور وغيره ان جا داڻا جي پوچارا
 درياءُ ۾ پيٽا طور وجهن.
 أكتا: جهاڳي پار پيا. اڪريا.
 أكتي: پار پئي.
 أكر: عود جو وڻ. خوشبوءِ.
 أكوندرو: گوندر يا غم لاهيندڙ- غمٿار.
 بنا غم جي. گهڻو پاڻي.
 أڳ: اڳيان. مهندار.
 أڳاهون: پري. اڳيرو.
 أڳرو: مٿاهون، سرس- گهڻو.
 أڳهٽ: اوڳهٽ. پٿرائي. پٿر.
 أڳهٽيا: گڏجي سوڙهو ٿيا.
 أڳهين: تون قبول پئين- اڳهين.
 أڳڙا: انگ- عضوا.
 أڳڙين: عضون سان- انگين.
 آل: عيب.
 إلالله: سواءِ الله جي، فقط الله.
 الإنسان سري و أناسرة: انسان منهنجو ڳجهه
 آهي، ۽ سندس ڳجهه آهيان.
 الله بڪل شيءٍ محيط: خدا سڀ تي
 حاوي آهي. هر شيءِ ڌڻي جي گهيري ۾
 آهي.
 الله ولي الذين آمنوا يخرجهم من
 الظلمت الي النور: الله ايمان وارن جو
 دوست آهي ۽ کين اوند مان ڪڍي
 روشني ۾ آڻي ٿو.
 الاھر: الله جي مدد سان.
 إلهي ثھار: الله تنهنجي آڌار تي.
 التيمر: سليم- سٿايم.
 ألتي: سج لٿي.
 ألدیانم جيفة و طلا بها كلاب: دنيا
 ڍونڍ آهي ۽ سندس طالبو ڪتا آهن.
 الذين آمنوا وكانوا يتقون: اُهي جن
 ايمان آندو ۽ جي پريهڙگر يا متقي آهن.
 الل: آزمودگر، اڻڄاڻ پوروڙو.
 ألسٿ بر بكم: ڇا مان اوهان جو رب نه
 آهيان.
 ألسفر قطعة من النار: مسافري بلايا دوزخ
 جو ٽڪرو آهي.
 ألعشق حجاب بين العاشق والمعشوق:
 عشق، عاشق ۽ معشوق جي وچ ۾ هڪ
 پردو آهي.

أدوها: آدميا. جوش. اُمنگ.
 أذاثا: اُپريا. پيدا ٿيا.
 أقر: بڻيڪ ري اُچي. ضيف.
 أڌ لڳيون: اڌ پوريل (اڪيون).
 أڌوتي: اڻ ڦوٽل. ميري نپاڪ.
 أڌي: گوشت ويڻ جي ڍڪي.
 أڌيار: پاسو ڪندڙ. پار ويندڙ.
 أرا: ڪلا.
 إرادت: ارادو. ازل جو ليڪو.
 أرتو: رت گاڏئون. ڳاڙهو.
 أرتي گاڏئون: رت گڏيل.
 أرت: اٿ- چرخو.
 إرث: ميراث. ورثو.
 أردابیگیون: لاغرض ٻانهيون.
 أرداس: بندگي. عرض. سوال.
 أرڌا: زوراور.
 أرزان: سستو- سھانگو.
 آرڪ: اڻرتل. ناپرهيزگر. بي وفا.
 آرڳ: الڳ. پري- ڌار. بيزار.
 أرغج: بافتو.
 لرم: بهشتي پوشڪار ۾ جو لباس.
 أروت: ڪڇو. خام. غير واقف.
 أروث: بي آبي- خشڪ. سوڪ.
 أريج: ريح ٻنن زمين. خشڪ.
 أژانگ: اڙانگو- ڏکيو- مشڪل.
 أزل: اصل. ڪائنات کان اڳ.
 أسارا: غافل. ويسلا.
 أسروس: سندس آسرو. کيس آسرو.
 أسار: بنا سار جي. غافل.
 أسڪ: سڪ بنا ڌڪي. بي آرمي.
 اسر اعظم: خدا جو وڏو نالو.
 أسور: اسر. پرھ ڦٽي کان اڳ.
 أسور: سور کان سواءِ.
 إشارتون: ڳجهه اشارا.
 أشهد: شهادت جو ڪلمو. 'أشهد ان لا إله
 إلا الله و أشهد ان محمد عبده و رسوله'.
 أصيل: شريف. بڻائتو.
 أظلام: ظالم، ڪنور. ظلم.
 إعراب: جملي ۾ بيهڪ مطابق اسم جي
 آخري حرف جي زير زبر.
 اعرابين: (واحد: اعرابي) برپٽ ۾
 رهندڙن- بدوين. مارو ماڻهن.
 افسوساء: افسوس سان.
 أڪاج: نڪار. نالائق. نڪمي.

اھج: اھڇاڻ. نشان.
 اھڇاڻان: سندن اھڇاڻ.
 اھڇاڻيون: نشانين.
 اھڇاڻيس: (اھڇاڻ-بيڙي ھاڪارڻ). ھاڪاريس،
 نيلھيس.
 اھس: روشني. تجلو. سڪ.
 اھنج: گھٽ. نوالو. ڪسو.
 اھنجي: اوهان جي.
 اھل: لاڙو. روش. نمونو.
 اھڻائين: اھڻائين، انھيءَ ھڻان.
 ايرير: اچڻ وڃڻ. لاڙو. نمونو.
 اينڪ: مستان. بپيرواھ.
 ايلانچئون: ايلان ڪان. (ايلانچو: ھڪ
 قسم جو ريشمي ڪپڙو).
 ايھ: اھو.
 ايھيءَ: اھڙي.
 آئين: اوهين-توهين.
 ب
 باللہ: قسم خدا جو.
 باب: در. حق ۾. بابت.
 بابو: فقير. سامي.
 بابل: بابو. پيءُ.
 باري: ڌڻي. خدا. سخت. گرا.
 باز آڻڻ: روڪڻ.
 بازندن: راند ڪندڙن.
 باڪ: خبر. پرھ ڦٽي.
 باڳون: روشنيءَ جون شاخون.
 بان: ورن. رنگ. تير.
 بانا: رنگ. بيان.
 بان بري: مٽيءَ رنگ. پيوت.
 باھوتي: ننڍي باھ. دونهين.
 بئن: انساني پتلن، علم ماڻھن.
 بئن: پٽ. ميدان. گھڻو.
 بئن: بني. ڍڳ. سڄ.
 بئي: قبر.
 بڇاڻيون: بچڻايون.
 بڇن: بچڻ. بدڪارن.
 بحري باز: وڏو باز. شاھين.
 بخرو: حصو. نصيب.
 بدا: وداع ٿيڻ. معاف ٿيڻ.
 بدو: جھنگلي. گندو.
 بدماڻي: بدام جو رھاڪو.
 براد: برات. سند. خوشي. چڄ.
 برجن سين: چوٿين سان.

اوڪاڻين: موڳائي ڪن، موڳيون ٿين.
 اوڪر: اڪلاء. نيڪال. لانگھو.
 اوڳي: موڳي. غافل.
 اوڪاڻيل: عفايل. ھڪ طرفان عقاب جي
 ڪنين سان جڙيل تير.
 اوڳا: موڳا. منجھيل. اندان.
 اوڳڻ: اوڳڻ. گناھ.
 اوڳڻي: ڏوھارڻ.
 اول: بند. روڪ. اھا ڪنڊ جنھن ۾ درياھ
 ڪڪ ۽ ڪاٺيون لوڙهي آڻي ڇڏي.
 اولا: چانئون. ڍڪ. پناھ.
 اولو: بيڙي کي ھلائڻ جو ڳن.
 اولاڪو: اُڪو. ڌڪ. صدمو.
 اولجان: ڌڪجان. نيلھجان.
 اولون ڪرڻ: يادگيريون ڪرڻ ڍڪ
 ڍڪڻ.
 الون ٿيڻ: ٽڪجڻ. بيزار ٿيڻ.
 اولائو: لولي.
 اولائي: خالي. سنج بنان. (وھت)
 اولائي: خالي پلا بنان (وھت)
 اوليءَ: مشڪل، ڌڪي.
 اولي: بيڙي جو ڳن.
 اوليون: پٽڪيل گمراھ (عورتون).
 اولين: لوڙھڻين. نيلھين.
 اوليو: لڙھيو. پٽڪيل. نيلھيل.
 اوناء: عرض قبول ڪر.
 اونڌا: ابتاء. بي عقل.
 اوڻا: اڻ ڀريل. خالي.
 اوڻت: اڻڻت. ناسازي.
 اوھري: (اوھڙ=بيڙين جو روانو ٿيڻ) اسري
 نڪري
 اوھير: انھيءَ وقت.
 اوھيرا، اوھيڙا: وسڪارا.
 اوڻيون، اوڻون: پاڻيءَ جون ننڍيون سانڌاريون-
 گليون.
 اويسِي: اھو صوفي جو اويس قرني
 (جنھن نبي ﷺ جي ڏسڻ يا ملڻ کان
 سواءِ غائبانہ ساڻس محبت ڪئي ۽
 کيس مڃيو) وانگر ظاھري مرشد جي
 بدران نبي ﷺ يا ٻئي ڪنھن اھل ممتي واري
 ولي اللہ سان پنھنجي ارادت ۽ صحبت رکي ۽
 فيض وٺي.
 اُھل: شعاع ڇمڪاءِ سوجھرو.
 اھڻائين: اھڻائين.

انواع: (واحد نوع) قسم-نمونا.
 ائيرا: راجا انيرا (جنھن راءِ ڏياڄ جو
 سر وڍايو هو). راءِ-راجا.
 آٿاسو: بي لڄو-بي ننگو.
 اڻ ڪي: نہ ڪيل. اڻ ڪيل.
 اڻي: نوڪ-ڇھنب.
 اوات: غلط رستو-ڪوٽ گمراھي.
 اوائي: موڳي. نادان.
 اواين: موڳين. مورڪن.
 اوباھڻ: بچائڻ. سلامت رکڻ.
 اوبڻ: ست ويڙھڻ.
 اوپارا: پاڻيءَ جا ابتاء وھڪرا.
 اوپالا: ڏوراپا، مھڻا.
 اوپالان: مھڻن کان ڏوراپن کان.
 اوپڙ: زمين مان ڦٽندڙ شيون.
 اوٿڙ: اوڇھر. اوڙاھ. گمراھي.
 اوتون ڏيڻ: پلٽجي زور سان لڳڻ.
 اوتيائون: نابائون-پلٽيائون.
 اوڇاھ: اڇھڻ. اُڪلڻ. وڻڻ.
 اوڇھڙ: ڏنگي وات. گمراھ.
 اوچون: پرزا پرزا. عاجز. حيران.
 اوچي: ڌاري. خراب. خسيس.
 اوڏايان: اوڏو. تمام ويجهو.
 اوڏو: اڏو-اڏڪو. فڪر.
 اوڍر: ڍڪ. پردو.
 اوڍڪو: ڍڪ-پناھ.
 آور: ھلان-ڪاھ. رُوڙ.
 اوراتو: مٿر روڄ. غم. مصيبت.
 اوراڻيون: ڍڪيون. پريون.
 اوراران: اورينءَ پراڻ (درياه جي).
 اوراڙ: درياھ جو لوريون پاسو.
 اورڳ: ڳول-ڇاڇ پڇا. ڳالھ بولھ.
 اورين: حال ٻڌائين-گرھين.
 اوڙڪ: پڇاڙي. نيٺ. گھڻو.
 اوڙڪيو: پروڙيو. معلوم ڪيو.
 اوسا: سڪل، سُڪا.
 اوسار: نہ وسرندڙ. جنا ڪندڙ.
 اوسارين: مٿر ڪن. روڄ ڪن.
 اوسر: اڻ ھوند.
 اُستڙان: اُس ۾ سڙان. انتظار ڪريان.
 اوسھ: فال.
 اوسيوڙو: فڪر. گھڻي.
 اوصاف: وصفون. ڳڻ. چڱائي.
 اوڪ: پاڻيءَ جي پالوت.

برجنگ: مردنگ ساز.
برخیز بدسلي: اُتہ ڏي اي سفي
بردار: ميويدار وڻ.

برسي: وسي.
بصير: بصيرت وارا. ڄاڻو. ڏسڻهار.
بصيرت: بينائي. دل جي اک.
بُرفت: ڪوهستاني قوم. جبل جا ماڻهو.
بُري: مٽيءَ هاڻو. برپت جو رهاڪو.
تارڪ فقير.

بريان: عشق ۾ پڪل. سڙيل.
بُڪاءُ: روج، راڙو.
بَڪتِ اَلْعَيْنان في هواڪ دمًا: تنهنجي
عشق اکين رت رنو.
بُگر: بغير. سواءِ.

بُگري: بغلي. گودڙي.
بلا شَيْخ مَن يَمشي في الطريق: جو
مرشد کان سواءِ طريق تي هلي ٿو (سو انهيءَ
شخص وانگر آهي، جو سمنڊ ۾ پيڙيءَ کان سواءِ
هلي ٿو).

بُلو: آسرو. اجهو.
بلي: حوالي. آسري.
بلي لائي: منزل تي رسائي.
بُن: بڻ. بنياد.

بندر جن: بندر وارن.
بوتن: اٺن.

بُود: هستي. وجود. بقا.
بور: گهوڙي جو قسم.

بورائو: سونهون.
بُويون: هٻڪارون.
بهن: پُونڪن (ڪتا).

بَهر: قطار. قافلو.

بيائيد: اوهان اچو.

بيباڪ: بيفڪر. بي ڊپو.

بيٺ: ڪمر. سندرو.

بيخود: بي سرت خودي کان سواءِ.

بيدي: بيابان. سڄ.

پير: ڪوه. چشمو.

بيران: ويران. حيران.

بيرائي: ويرائي.

بيراه: غلط رستو. گمراه.

بيزقون: جهنڊيون.

بنا: ڏسندڙ. روشن.

بي بُصُرُو بي يَسْمَعُ: مون ذريعي ڏسي
ٿو ۽ مون ذريعي ٻڌي ٿو.

بي يَمشي وَ بي يَنْطِقُ: مون ذريعي هلي
ٿو ۽ مون ذريعي ڳالهائي ٿو.

ب

بابا: اباڻا. مائٽ. عزيز.

بابائڻ: اباڻڻ.

بابرين: پير جا.

باتاڙي: موڙهل. منجهيل.

باجهائج: ليلاج- پاڏائج.

بار: ٻاهر. پاڻي جو ڪن.

بارت: ڳاڻو. مڱڻهار.

باروتن ۾: بارائڻ ڪپڙن ۾. بارائي

وهي ۾.

باري: دري. جاءِ. ٽولي.

پاڙو: ڪارو (پاڻي).

پاڻ: ٻانهون. غلام.

بانڌين: بانڌين تي. مڇيءَ ڦاسائڻ لاءِ لڳل

ريڇن تي.

پاندو: لندو ڪتو. بدمعاش.

پاندي: درياھ ۾ لڙهندڙ ڪاڻي.

پانهوتا: پانهن جا گھ.

پانهوتي: پانهڙي، گولڙي.

پانگهر: باڪر.

پاڻ: تير- ڪان.

پاڻو: نار جو سامان.

پاين: راڻين. بيگمن.

پيارا: ٻنهي طرفن کان. آريار.

پيڙي: پن پڙن واري. سڀ.

پُچي: ٺڪي- هلاڪ ٿي.

پُجهارت: گُجهارت- پرولي.

پُچل: چوه سان لڙهندڙ.

پُڌ: سمجھ- عقل. هوش. ڄاڻ.

پُڌا: پٽا. ٻه ٻه.

پڌيس ٻول: واعدي جهليس.

پڌاهين: ٻه دفعا- ٻه ڀيرا.

پَر: مصيبت. ارمان.

پُر: چنڊو. ڦڙو.

پُر: ٻل- زور.

پُر: وارن جون چڱون. چوٽي.

پُرائي: وڃائي.

پُر پُر: هاڻ هاڻ.

پڙد: ڏاند.

پر ڪيو: گهوڙو- قربان ڪيو.

پُرڻ: وڃڻ.

پرنگو: درنگو. پڇاڙو.

پَري: ماندي ٿي. سڙي.

پريائي ته بار: جي باهه ڏکي اٿئي ته ڏکاءِ.

پَرڪن: ڪڙهن. سڌڪن.

پُڙو: ڪپهه جو ذرو. ڍڪ.

پُڙي: اڙي! اڍي!

پُڪي: ڦڪي. سٽي.

پيلاني: ڏسو 'پيلاتي'.

پلر: پارڙي، معصومڙي چوڪري

پلن: (واحد) پلو) اک جو تارو.

پليار: واهڙ جو نالو. جُوءِ جو نالو.

پن پوڻ: ڪڏ پوڻ.

پن ڏيڻ: ڪڏ ۾ وجهڻ.

پن: پنا. مٿاهان پٽ.

پُنيان: گهران. در اندران.

پنڌ: بند. ڳنڍ. شرط.

پنڌڻ: ڳنڍ لاڳاپو. جيلو وسيلو.

پنگ: ڪان. تير. درياھ جو ور.

پُڻي: پُڻي. ڪارسازي.

پوڏ: ڦٽڪار وارو جواب ڦوٽ

پُور: جوان اٺ وڻن جا ڪچڙا گل.

پُورا: ڌڙڙا. چورا.

پوڙ: پاڻي جي اٿل. تار پاڻي.

پُورو: گاهه جو ٿڀ. جهلو. آڌار.

پوک: پوکجڻ. پور جهلڻ. جواني جو

ڦوه.

پولاهيون: سامهون اچي ٽڪي واريون

مينهون.

پهه: ويهه.

پهه پهه: واه واه!

پَهار: ٻاهر.

پَهون: گهڻو. ججهو.

پنٺان: پين ڪان.

پَيَر: زال. جوءِ. عورت.

پيرا: ذرا. ٽڪرا.

پيڙياتو: پيڙيءَ وارو.

پيل: ٻه گڏ- پيلهه.

پيلاتيون: درياھ جا وڻن وارا ننڍا پيٽ.

پيلانگ: ٻه قدم- وڪ.

پيلپ: همراھي.

پيلپو: همراھي. سنگت.

پيلي: لس پيلي ۾.

پيليائي: ساٿيائي.

بيلي ڌڻي: لس بيلي جو حاڪم (جام سپڙ).

بيهر ڇاپڻ: جئري مري جيڻ.

پ

پاڇ: پاڇوڪڙ زال. بي لهي.

پار: پائر.

پاروڙي: رڍ. لوئي. ڪٽي.

پاڻ: پاڻڻ. خودي. هٿ.

پاڻ: وڏو. پيالو. بانسري.

پاڻو: مغروري. وٿاڻ.

پاڻاڻي: شريڪ. پائيوار.

پپوت: مٽي. ڦلهيار.

پُٽي: پراڻي. ڳريل.

پُڄڻان: پُڄ شهر کان.

پرم لڄ: پٽ. شرم.

پرن: لنون. پون پون ڪن.

پري: راضي ٿي.

پيري: ڦيري.

پريون پون پوريون: پيانڪ پڪون ڪرن.

پڙا: ڳنڍيون. ڳوڙها.

پڙڪن: جلن. مڇ ڪن.

پڙن: ملن.

پُڪليا: مٽيءَ هاڻا. ميرا.

پُل: ڦل. تت. جوهر.

پُلڪار: ڏهڪار. ڏمر.

پُلن: پلڪار ڪن. ڏمر ڪن.

پُنپا: ڪارا گهنڊيدار وار.

پَنپوليا: پُلپا. موها. مست ٿيا.

پَنگ: رخو. ڦيٽاڙو.

پَنگا: جهوپڙا.

پَن: آلا ٿين.

پَنڻ: روج. ماتر.

پني: وهائي (رات). پيچ پني.

پُٺان: وتان. گهمان، ڦران.

پُور: پوري رنگ جو اٺ.

پُورل: وسوڙل، پوري.

پوڳ: عيش. طعام.

پُون: پوڻي. ڦرڻي. خبر.

پيچي: بيلي. ساڻي.

پيڙي: ڪارائي وارو هڏو.

پير: نمونو. ڊول.

پيرم: چرخو.

پيريون: نڦارا.

پيلٿان: چرڻ جي جاءِ کان.

پيلو: ڪچو گهڙو.

پيلي: لتاڙي ڪاڻي ناس ڪري.

پيشئين: ماڳن تي. جاءِ تي.

ت

تاب: تابش. سڪ. دهشت. ڊپ.

تات: يادگيري. طلب.

تات توت: ڳولا ڦولا. پچار.

تاري: آڌار. سدا.

تاڙ: تاڙي. روڪ. اٽڪ.

تاڪُن: تڪيندڙن.

تاڪي ڇڏيا: پوري ڇڏيا.

تانگهه: سڪ. اڪير.

تانگهينديس: ڳولينديس.

تاڻ: ڇڪ. ڪشش. ڪاهه.

تاڻين: ڇڪين، تڪو. هلن.

تائب: توبه ڪندڙ. پڇتائيندڙ.

تاليون: تپليون. زور رکيون.

تبرون: ڪهاڙيون.

تتر ڏاڻو ٿيڻ: بد سوڻ ٿيڻ.

تڻ: مقرر تاريخ چنڊ جي تاريخ.

تڇي: ڪل لاهي. ڪوري.

ثراب: خاڪ. مٽي. فنا. نبستي.

تراز: ترازو. هلڪي بيڙي.

تراڙي: تاراڙي. سامهي.

ترجڻ: پيرن جاترا زخمي ٿيڻ.

تروڪڻيون: نيڙا تر-تروڪيون.

تريون: ڪڪن يا ڪانن جو ترهو.

تڙاء: تڙان. تڙ کان.

تڙجهل: تڙوت.

تڙتڙ: هر هڪ تڙ.

تسا، تساء: تسيا. بڪون.

تسليم: مڃڻ. قبول ڪرڻ.

ٿسڻ: راضي ٿيڻ.

تعجيل: تڪڙ جلدي.

تعظيماً: عزت خاطر-مان خاطر.

تفاول: چڱو سوڻ. فال.

تغيري: ڦيرو. تبديل.

تفاوت: خدا جو ڊپ پرهيزگاري.

تڪ: يڪي ساهي پيڻ. ڳيت.

ٿڪون ڪرڻ: گهڻو ڪرڻ. ويچار

ڪرڻ.

ٿڪيو: ٺڪاڻو. اجهو. آسرو.

تڳڻ: جئرو رهڻ. گذر ڪرڻ.

ٿڳي: اونداهي رات.

ٿل: مٽ. جوڙ جيس.

ٿل: ترايون. تلاء.

ٿليارا: ٿلين وارا موڙ.

ٿن: سوراخ. ٿنگ.

ٿنبائڻ: ڪپهه پڇائڻ ڪپهه پرائڻ.

ٿنبو: وڃائڻ جو ساز. طنبورو.

ٿنبير: تنبور وڃائيندڙ. پان. منگتو.

ٿنبڙي: تنبي سان ننڍڙو ساز.

تنگهان: گهيڙ مان. لنگهه مان.

تنگون: ڪشالا ڊوڙون ڊڪون.

تنوراء: تنورن مان. باهه مان.

ٿڻ: ٿڻ. بدن.

ٿڻي: پلڻو. چڪ. سگهه. آڌار.

تواضع: نياز. نمائائي.

توانو: تندرست. سگهارو.

توائي: بطل. پتڪيل. گمراه.

توڏ: توڏا. اٺ. سهڻي سٺا.

توڏي: نازنين عورت (سهڻي).

ٿور: ولين ۽ ٻوٽن ۾ ڪچڙا ڦل. بنياد.

بڻ.

تور: هڪ جيڏو. جوڙ جيس.

توڙا: توڙ کان. اصل کان.

توڙي: لتاڙي. جهانگي.

توشڪون: گاديل. پٿرائيون.

توڻ: هڪ ويلى جو کائو ڦوٽ.

توه: مهرباني. فضل.

توڻ: تنهن هوندي به.

ٽهائين: انهيءَ کان ئي. اٿائين.

تهوارون: پرزا پرزا. ليڙون.

تٿان: تٿان. تنهن کان.

تياڻين: تٿائين.

تؤس: اُسات. اڇ. ٽپ.

تي: تنهن ڪري.

تيغون: تراريون.

تيلان: تيلاهين: تنهن ڪري.

تيلي روء: سائيرڙي رنگ سان.

ٺ

ٺاجا: ڪچهريون. مجلسون.

ٺاڪ: ٺڪاڻو. جاء.

ٺاڻا: ماڳ. ٺڪاڻا.

ٺر ٻاٻيهو: ننڍڙو ڳاڙهو ڳيرو.

ٺرئون ڌار: ٺر وارن کان ڌار.

تڪ هنيام: (تڪ هڻڻ: برباد ڪرڻ) تڇ
سمجھيم. برباد ڪيم.
تڪيندي: لنگهندي. گذرندي.
ٽوپ: مدد. آڌار. ٽيڪ.
ٿوري: ڪم ذات.
ٿوڪ: ٽول. مال. اسباب.
ٿونا: ٽڪرون.
ٿوڻيون: ٽنڀا. ٽيڪون. آڌار.
ٿوهر: سُڪ جو وڻ (جنهن مان ڪير
نڪري).
ٿهر: ٺاڙ. آرام.
ٽيڪ: بس ڪر. بند ڪر. هٽاءِ.
ٽيلي: ٿيري مڇي.
ٽيهون: اسان کي ٿئي.

ٺ

ٺاندين: ٺاندين تي.
ٺانڪيو: وڏيو چيريو.
ٺاڻ: ٺاڻو. طعنو.
ٺُڪ: چلي- ٽوڪرو.
ٺُڪ: چرخي (ايٽ) جي لوهي سيخ
ٺڳو: ڏاڳو. جڻيو.
ٺنگر: تير.
ٺوري: گهمائي. تڪڙو هلائي.
ٺول: شيون. سامان.
ٺولٺان: ٺوليءَ کان.
ٺهاري: ٺاهي. هلائي.
ٺهڪن: ٻهڪن. سهڻيون لڳن.
ٺاڻيون: ٺيڏاڻيون- ڏنگاڻيون.
ٺيڙو: ٽن تارن جو نڪت.

ٺ

ٺاڻا: ٺانڻا. ٺلها. خالي.
ٺالارو: پڳل تانورن کي ڳنڍيندڙ.
ٺار: ٺٽ. فائدو. آرام.
ٺاڪر: سردار.
ٺپ: وڊ. زخم.
ٺپن: ٺپن تي. زخمن تي.
ٺهرن: ٺاڙ ڪن. ذرا بيهن.

ٺ

ٺاڻوت: پورا. سڄا.
ٺابوتي: ثابت قديمي.
ٺنا: واکاڻ. ساراه.

پ

پاڙو: پيڻ جو ڦر.
پاڙو: مورڪ مُشڪ. سرهاڻي.
پاڙو: مُرڪڻ. مشڪڻ.
پاڙو: سرخرو ٿيا. سرها ٿيا.
پاتار: پاتال. اوڙاه.
پاڻي: پيڙيءَ تي پار اڪاريندڙ.
پاڻو: در. پٽيندڙ.
پاڻ: راڳيندڙ. ڳاڻو. ميراثي.
پاجي: خسيس. نوڪر.
پاجاڻان: مند جي پڇاڙيءَ ۾.
پاجاهي: بادشاهي.
پارايو: نياپو. سنيهو.
پاران: هُن پار کان.
پاراڻن: سندن نياپا.
پارچو: ڪپڙو.
پارڻ: پهرو ڪرڻ. پوڳڻ.
پارٺان: پار کان. طرف کان.
پاري: ڪنڌي. ٻانهي.
پاريون: نهرون- سيرون. لانيون.
وسڪارا. نارا.
پاڙهيري: شڪاري.
پازي: گولي. ٻانهي. نيچ.
پاساريون: پڻ جا پاسا.
پاسنگ: تارازيءَ ۾ ڪاڻ لاهڻ جو پٿر، پتر
وغيره جراب.
پاڪرئين: پاڪرين کي. زره وارن کي.
پاڪڙين: پاڪڙي. پيڙي.
پاڪي: چڊي. پٽڙي. رڀ.
پاڳ: پڳ. تاج. دستار.
پاڳوڙي: پاڳوڙي ۾. رڪاب ۾.
پاڳارا: پڳ وارا. تاجدار.
پالار: شاخون. ٺاريون. ٻن.
پالوت: پلٽ. اٿل.
پالو: خالي.
پان: پاڻ جا پن يا پيڙا.
پانچارئين: پنجن ورهين جا وهڻ.
پانڊپ: سردار.
پانوڙي: پاڻ جي. پاڻ سان ڀريل. لال.
پانهون: پانهن. پوڻي.
پاڻ: آڇو. خودي. هستي.
پاڻا: منزلون. ٿاڻا.
پاڻون: منزل. نڪاڻو.
پاڻيڻ: آبادار موتي.

پاه: پاڻيڻ واري ڏي سي دوا، جنهن سان
اُن جي گزلاهي. صاف ڪندڙ دوا.
پاهت: ناتو. محبت. قرب.
پاهڙ: پاهڻ. پهاڙ جبل.
پاهورو: توبرو.
پاهون: پٺتي- پوڻي.
پاهين ڏيڻ: پني ڏيڻ پوڻي هڻڻ
پاڻر: ٿر جو ڏاڪڻو پاڳو.
پڳيا: پڻ تي ٿلندڙ. ڪلندڙ.
پڻيو: ڏاڻو. راضي ٿيو.
پٽ: ٽولي. پٺت.
پٿر: وڇاڻو. مرڻي وقت وڇايل ٿڌو.
پٿون: ڌڙا ڌڙا.
پٿ: پيالو.
پٽ چير: ريشمي ڪپڙا. پٽيهر.
پٽڻ: شهر جو نالو. شهر- ننگر.
پٽولا: پٽ جا ڪپڙا.
پٽيءَ: مٺي. ڏکي. نياڳي.
پٽيهل: درياھ جي پراڻي ڍوري جو نالو.
پٽيون: پٽ لاءِ سنوان ميدان.
پڄاڻون: پڄاڻي. پهتو.
پڄران: ڳران. ونجهلان.
پڄتسون: پهتوسون. جهليوسون.
پڄتو: توکي پهتو- توکي مليو.
پڇاڙڻ: سڻڻ. زمين تي هڻڻ.
پڇاڙيو پو: پاڻ کي سيٽيو پوي
پڊ: درجو.
پڊمر: ارڻ کان مٿي عدد. ڳاڻيٽي کان
ٻاهر.
پڊمنٺان: پڊمن کان.
پڙ: پرايو- غير. گذريل سال.
پڙ: چُر. هُل. ڀرپور- ڀريل.
پراهنن: پراهون.
پُر بندر: پوربندر (ڪاٺياواڙ جي اولهه
طرف عربي سمنڊ جو بندر).
پرتاء: توکي پرتا. تنهنجي سپرد ٿيا.
پريون: ڌاريو ملڪ- پرديس.
پُرس: پيتار- مڙس. مرد.
پُرڪشان: ڦرڪڻا. ڦڦون.
پُرڪنڊ: ڌاريو ڏيهه. پرديس.
پُرمِل: صاف سهڻو. نيڪ محبوب.
پرنجي: حوالي ڪجي- سونجي.
پُرندي: چرندي. هلندي.
پُرنياڻ: حوالي ڪريان. سپرد ڪريان.

پيڙا: سُر. بيماري.
پيڙي: عاجز. هيڻي.
پيڪان: تير. اکين جا تير.
پيڪڙا: پيرن جا ڪڙا. نير.
پيل: ڪريل.
پيلو: تير.
پينام: فقير.
پنيد: پيرن جا نير.
پيندا: مفاصلا.
پينگهن: پنجوڙين.
پيڻ: چانورن جي پيڇي.
پيه: پيڙ. مصيبت.
پيهون: اسان کي پوي.
پي: محبوب. پرين.
پهي، پيء: واٽهڙو، قاصد.
پيئڪو: پيء جو ابي ڏاڏي جو.

ج

جaban: بيبان.
جابر: ڏاڍو. ظالم.
جات: ذات.
جات، جاتا: زيارت.
جادم: سخي ڄام جادم جڪرو.
جاجڪ: مڱڻهار.
جاجڪاڻي ذات: ميراثين جي ذات.
جاڏي: وڏي. سخت اڻانگي.
جار: سُر. رنج. پيڙا.
جاڙ: اجايو.
جاک: ڪس. ڪاراڻ. بدبختي.
جاگر: سرود جي محفل.
جاڳوٺا: ڊگها وار. وارن ۾ پٿڙ جا ڏاڳا.
جال: ڄام. گهڻو.
جالين: گهارين. گذارين.
جامخ: وڏي مسجد. وڏو.
جانار: جانور. جاندار.
جائو: لئي يا گز جو وڻ.
جيات: چُغو. گڊلو. هڪ قسم جي عمدي مشڪ.
جبروتي: جبروت (سلوڪ جي ٽيءَ منزل) جي منزل تي پهتل.
جبروتان: جبروت منزل کان.
جتن: دپ. احتياط سنڀال جيلو.
جٽ: جٽاء ڪر. گذار. ٽڪ.
جٽڪي: ڪڙڪي. مٿان پئي.

پور: ڪپڙي چڙڻ لاء ڪاٺ جو ٽڪر.
جنهن تي گل اڪريل هجن.
پُورب: اڀرندو. اڀرندي جو ملڪ. منزل مقصود.
پُوريا: پورب ڏانهن ويندڙ جوڳي.
پُور ڪرڻ: تيز وهڻ (پاڻي)
پُوريا: پيرن هيٺ ڪيا. پيليا.
پُوريو: هليو. ويو.
پُوريائون: هليا. روانا ٿيا.
پُوريندي: ويندي. هلندي.
پوشيدن: ملوڪن.
پونياڙي: ٽم پهری وقت. شام جو.
پوئي: توکي پوي.
پوٽيون: ڪپهه جون پهليون.
پوء: پوي.
پوء وجهندڙي: پوئتي وجهندڙ. گو ڪٽندڙ.
په: خيال. رت.
پهاڳ: ميلاپ. وصال.
پهاڻ: پهڻل سالڪ جي خام طبع يا وجود.
پهالان: ريجھائين. راضي ڪريان.
پهت: دستور. راضيو. پرچو. صلاح.
پهچ: وير. برابري.
پهڪار: په ڪندڙ. هم صلاح.
پهر: ماڻهو. مٺ مائٺ.
پهريو: مال چڙڻ ويو.
پهس: زبردستيءَ سان.
پهنوار: پڪرار.
پهو: ڪپهه جو بڙو. مرهم.
پهون: بڪريون.
پهي: پانديئڙو. قاصد. ساڻي.
پهيڙا: قاصد. پاندي.
پهين: داخل ٿين.
پهيون: وٽيون. پياليون. پاڻي پيئڻ جو ٿانو.
پُٺان: پويان. پنيان.
پٺت: پريت.
پينا: پيٺ. بازاری ملهه.
پيئو: داخل ٿيو. گهڙيو.
پيچ: پيڻ جي دوا. آس.
پيراتي: پيرائتي. سربستي.
پيرت: پير. گس.
پير تيا: سفر تي هليا.
پيران: پيرن کان.

پرو: پتو. نشان. ڏس.
پرواسي: مسافر.
پروٽي: نظر ٿي. پناهه ٿي.
پرهڻ: پهرڻ. ڊڪڻ.
پرهی: پهری- پاڻي.
پريلڻ: پريشو-محبوب ڏس-اهڃاڻ.
پريلڻين: صلاحون ڪن. حال اورين.
پريتئون: ناتو. دوستي.
پريم: اي منهنجا پرين!
پرين: پڙين. لائق ٿين.
پرين: هلين، جئين.
پرينتان: نسل کان. ملڪان ملڪ.
پريون: ريتيون.
پڙ: جنگ جو ميدان.
پڙاء: آواز، سماء.
پڙندا: مٺ ٿيندا. برابر ايندا.
پسارا: سامان. نظارا.
پستان: بُبو. اُرھ.
پڪ: سرڪي. چُڪو. ڦيڻي.
پڪين: پڪن سان. سرڪين سان.
پڪاريو: اڏيو، صاف ڪريو.
پڪڻين: پڪين کي.
پُڪي: پُڪي ۾. نصيب ۾.
پگ: پير.
پگه: رسو، جنهن سان پيڙي ٻڌجي.
پگهيو: ٻڌو. قابو ڪيو.
پلاڻيان: تيار ڪريان.
پلر: مينهن جو پاڻي.
پن: پردو. لڄ.
پنج ڪڙي: ان مٺ. خيرات.
پند: نصيحت. صلاح.
پند پور: منزل مار- رواني ٿي.
پند: پاڻ. خود. جند.
پُنڀاس: پهتيس.
پُنڀير: پوريون ٿيم. قبول پيم.
پُنهيڙا: مسافر. واٽهڙو.
پنڀيون: سور ناريندڙ لپريون.
پنڀت: پنڀت.
پنڀي: خاڪ. مٽي.
پوت: دامن پلو.
پوج: بي انداز. جهجهو.
پُوجا: ڦلهڙا. قريل.
پُور: تڪو. گهڻو. مستي. آر-وهڪرو.

جديدِي: نئون.
جڏ: جوا. عيبدار. عيب.
جڏائڙي: جڏي. ضعيف.
جڙ: پاڻي. اکين جو پاڻي.
جڙ: هڪ قسم جو خوشبودار ٻوٽو.
جڙا: ذرا. پرزا.
جڙيٽيون: جل ٿل، پاڻي ۽ سڪي.
جڙڪيا: جهڙڪيا. ڇمڪيا.
جڙيدي: ڇڙي. اڪيلي. آزاد.
جڙ: بيخ. لنو.
جڙاءُ: جڙت تيل. سينگار.
جڙان: مٽ تيان. برابري ڪريان. لائق تيان.
جڙيم: ڀاڳ سڻائو ٿيم.
جڙون: ڪتاب جا ڀاڱا.
جسراج: جاڙيجن جي هڪ سردار جو نالو.
جس ڪرو: نامور. ناليرو.
جسو: جاڙيجن جي هڪ سردار جو نالو.
جسودن: لاڙ جي هڪ آڳاٽي حاڪم جو نالو.
جفاري: سختي. تڪليف.
جف القلم ٻماهو ڪائن: جيڪي ٿيڻو هو سو لکي قلم سڪي ويو.
جڪ: واهيات ٻڪ.
جڪي: ٻڪ. ڏڪ.
جڪن: جڪ مارن.
جڳاڻي: جوڳ پڇائڻ لاءِ.
جڳت: جڳت. جهان.
جلالت: جلندڙ، جليل. سڙيل. تجللو.
روشنِي.
جل جلاله: وڏي شان وارو (ڌڻي تعاليٰ).
جلي: ظاهر- چٽو. وڏي آواز سان ڪيل ذڪر.
جليل: جلال وارو. وڏائيءَ وارو (ڌڻي تعاليٰ).
جر: جئن م- متان.
جمازن: جتن. جتن ۽ انن.
جرم: بيد جو وڻ.
جميعت: آرام. قرار.
جنب جنابت: پليٽي. ناپاڪائي.
جنات عدن: بهشت جا باغ.
جَنب: جئم. جمر. حياتي.
جنبور: ڏاڙهيٺڙ ڪٽو.

جَنبو: لڳي ويو، جهٽي ويو.
جَنبي: جذبي ۽ جولان ۾ اچي. مشغول ٿي.
جَنجار: جنجال. جهوري.
جندا: جند کان. اي جندا!
جڻي: ڏوري. واڳ.
جوتي: جوت. تجلو- ڇمڪو.
جوتن: گوڏن. مونن.
جونا: ڪوڙا. ڪوٽا.
جوپ: نوجوان. مضبوط.
جود: سخا.
جور: ظلم. ڏاڍائي.
جوراٿون: سخت تڪليف وارو. مصيبت.
جور ڪري: ڏاڍائي ڪري.
جور هڻي: جانا پري زاري ڪري.
جورو: زورو. ظلم.
جوڙئون: جوڙمان قدرت سان.
جوع: ٻڪ. لنگهڻ.
جوڳ: ويراڳ. ڏڪ.
جُه: جو. جئن. جڏهن.
جيها: جهڙا.
جُهار: نياز. سلام. بندگي.
جُهارين: پوڄين.
جُهاج: جهاز.
جُهت: طرف. لاڙو. رستو. واسطو.
جُهو: جهڙو.
جُهو: تو جهڙو.
جُئان: جتان.
جُنائين: جتائين. جنهن هنڌان.
جُونڪ: ذوق. محبت.
جيءُ: مطلق هستي. عارضي هستي.
جيائي: جيائو (هڪ تڙ جو نالو جو ڪيري تعلقي ۾ آهي).
جيائين: جتائين.
جيفو: ڍونڍ. مردار.
جیلان، جیلانه: جنهن لاءِ. جنهن ڪري.
جیلهم: جیلان- جیلانه.
جیها: جهڙا.
جیھائي: جئن. اهڙي طرح.
جیهر: جنهن مهل. جڏهين.

ج

جاماڻي: ڄامن جهڙي- شاهائي.

جهيڻو: جهڪو. نرم.

ج

جات: چاتو. لذت.
چارڻ: مڱڻهار. ساز وڄائيندڙ.
چاري: جاسوس. پهريدار.
چاڪ: زخم. چير.
چاڳ: ناز. لاڏ.
چاليها: چاليهن ڏينهن جا ڇڻا.
چڙهيڪا: ڏکيون چڙهيون.
چانگل: چانگو. اُٺ.
چانفت: چاوت. بغض.
چاهڪ: ساوا ڪانهن.
چاءُ: باھ. چاهت.
چاءُ: گڻ.
چائي: چوائي.
چايان: چوايان.
چابين: چوائين. سدائين.
چتا چتا تان: سچيتائي.
چتان: چتا سان. دليان.
چٽاڻو: روشنائي. سوجهرو.
چٽڪا: زخم. ڌنگ.
چٽڪو: رونق. ڪوڙو ڏيک.
چٽي: سينگاري. سنواري.
چٽاٽا: چٽا چٽا ڀر. گنگا.
چپيٽ: چوٽ. ڌڪ.
چُر: هُرڪر. اڻ تڻ.
چرو: کڻو. چُر.
چس: لذت. ذائقو.
چڪ: پٺل. گپ.
چُڪ: ٿڪ. ڌڪ.
چڪندڙا: پگهر ڳاڙيندا جهجندا.
چڪنديون: چڪڻ يا ڊٻڻ واريون.
چمينون.
چڪڻ: ڊٻڻ. گپ.
چڪيا: علاج. دوا.
چُڪي: ٿڪل. ڏکويل.
چُڪي: سرڪي. پڪ.
چُڪ: ڌرو. لڇ. لغار.
چنائين: کاڌائين، چريائين.
چُنجن: چوهنبن. چوٿين.
چنگل: چنبو.
چُنڇ: چڱج. ڪاڻج.
چنڪن: اڀرن. هُرن.

چوپا ڪرڻ: رس چوپي ڇڏڻ. نونا ڪرڻ.
چوڏس: چوڏهين. چٽي طرفن کان.
چوڏول: ڏولي. پالڪي.
چوڏهن چارو: چوڏهن چارن وارو گهڻين وٽن وارو.
چوگان: اڱڻ. دالان. ميدان.
چونهن: چوڻ. ران. ستر. چاه.
چوڻڻو: چوڻو.
چهنج: چهنج.
چهون: چهون. چيرون.
چٽاڪو: ٽمنڊڙ ڦڙو. قطرو.
چُٺان: چوان.
چورنگ: چن رنگن وارو. شاندار.
چيتاريو: چيتي سان ڌيان سان.
چيني: سنڀالي.
چيڙ: وارن جي چيڙهه.
چيلها: چيلها جا ٻنڌڻ.
چيهان: چيهون. دانهون.
چيهو: هڪ قسم جو گاهه ۽ پڪي.
چيئن: چڪيا. ڏاڳهه. باھ.

چ

چاٽون: هٻڪارون. بوندون.
چاچر: چڪ-تنگهو پاڻي. چڪڻ.
واھڙ: ڪاريون.
چرون: سمند جا ڪناري وارا واھڙ.
چاڪ: توفيق.
چاڳر: ساندارو. پنخال.
چال: ٽپ.
چانگ: وڏو ٽپ.
چانگون: ولر. ڪٽڪ.
چانئين: چانو.
چُٽائين: هٿ لائائين.
چتر: چوڏو. پراڻي بيڙي.
چُٽي: چهندي.
چُٽيون: وڏا پالا.
چُٽا: واھ جا جهوٽا.
چپر: جبل. پٿر.
چپريون: ڪڪن يا ڪانن ڄامنه.
چچ: ڌورا. ترايون.
چچيان: چچ مان- ڌورن مان.
چُڪير: طري وارا. سردار. پهلوان.
چُڪ: پسگردائي.
چُڪيو: دهليو.

چُڪي: ديواني. مست. حيران.
چُٺان: هلان.
چُٺندي: ڙلندي. گهمندي.
چلنگيون: ٽوليون.
چُٺور: مرد. محبوب. دوست. چلن وارو.
چُٺڻ: لڏڻ. چلڪڻ. هلڻ.
چُٺيون: فوجون.
چُٺاءُ: ماڻ ڪراءُ. اُجهاءُ.
چُٺر: ڪڪر. جهڙ.
چُن: گاهه ۽ وٺن واري تراڻي.
چُن: ڪن. ساعت.
چُٺي: پيا. محو ٿي ويا.
چوھي: سخت طوفان. وهڪري.
چُهون: چيهون. پرزا.
چيچ: ناچ. خوشي.
چيڙون: ٽوليون. ڪٽڪ.
چيڪ: چڙواڳ.

ح

حاج: احتياج. ڪم.
حاجت: خواهش. ڪم.
حاذق: قابل حڪيم. آزمودگار.
حال: روحاني مستي. وجد حقيقت.
حُباب: پاڻيءَ جو ڦوٽو.
حجت: دعويٰ.
حجرو: خلوت جي جاء. ڪوٺي.
حرف هرو: حرف حساب. ميار.
حُزن: ڌڪ. غم.
حس: احساس. حواس.
حسب نَسب: اصل نسل. بنياد.
حضورا: حضور مان.
حضورِي حج: وڏو حج.
حقاڻو: مڙس. پٿار.
حقيقت: صوفي طريقي جي تئين منزل.
حل ٿيا: سمايا. ملي هڪ ٿيا.
حلم: نياز. نهنائِي.
حليم: نمائي سپاء وارو.
حمام: گرم پاڻيءَ سان وهنجڻ جي جاء.
باه. تابش.
حماتي: مددگار.

خ

خاصن: خاص ماڻهن.
خام: اڃايو. ڪچو.
خامي: اڃايا. ڪچائي.
خبيث: پليد. بيچڙو.

خُر: گڏھ. بيقوق.	دُنڱي: بيڙي. ڊونڊي.	دُريائڻي: اصل کان ئي.
خُر زينون: ڪُڙيا. پورا.	دُني: دنيا.	دَڙيندڙ: لٽيندڙ.
خُر مَوسِي صَعَقَا: حضرت موسيٰ بيهوش ٿي ڪريو.	دوامي: مداامي. هميشه لاءِ.	دَڳ: ميا متارا. پهلوآن.
خزينَا: خزانا.	دوبينائي: ٻئي گهر. ٻئي جهان.	دَمال: چماٽ. چوٽ- ڌڪ.
خفت: هلڪائي. نمائائي.	دوپير: وهٽ جي پوين ٽنگن ٻڌڻ جي رسي.	دُڙي: چوڏي. وائري پسند ڪري.
خفي: مخفي. 'ذڪر خفي' = گجهو ذڪر.	دُود: دونھون. غبار.	دَوڙي: ڏوڙي. ڏوڙ.
خُلت: دوستي. محبت.	دو دستي: وهٽ جي اڳين ٽنگن ٻڌڻ جي رسي.	دَوڙيا: اي ڏمڻ وارا. ڏٽيندڙ.
خُلُق آدم علي صُورته: خدا آدم کي پنهنجي صورت موافق خلقيو آهي.	دور: دليل. وهر- خيال. ڦيرو.	دَوڙون: هڪ جيلڻيون. سرتيون.
خلوت: اڪيلائي.	دوڙ: خسيس. نيچ.	دُون: ڏوٽن.
خُماريا: مست ڪيا.	دڪ: پنجن کان ڇهن سالن جي وهٽ جي ڄمار.	دُونس: تيزي. زور. زبردستي.
خليل: دوست. حضرت ابراهيم نبي.	دوڙو: ڊوڙندڙ.	دُوڙ: باھ کي ڏڳائڻ.
خمير: گوھيل اتو. اصل جسم.	دوس: دوست.	دُوڙئين: لوڏئين.
خير: ٽپو. چال.	دوسان: دوستن وٽان.	دُئا: ڏُئا. صاف ڪيا. پاڪ.
د	دوس در: دوستن جي در.	دُ
دار: گهر. دنيا. قاسي.	دوڳ: ڏوٽري جا ڊڳ. کاڌي جا ٽڪر.	ڏاڪاريا: بچيا. هسڪاريا.
دارون: دوا. سَتي.	دولھ: بهادر.	ڏان: انعام.
داڙئين: دارن سان. دوائن مان.	دونڪي: چمڪي.	ڏاڻ: ڏان. ڏاڻو. ونگ.
دارين: ٻئي گهر. ٻئي جهان.	دُھريون: موتين ڳٽيل مالھائون. ٻيڻيون.	ڏاھ: ٻُڌل. مشھور.
داڙو: مدد ڪندڙ. بچائيندڙ.	دهي: ديھي- جسم.	ڏائيو: ڏاڙو ڏوڙ. سوگهو ڪيو.
ڊال: 'نوخ' جو پهريون اکر. دوزخ.	ديت: خون بها.	ڏٻائون: دٻاءُ. لاڳ.
دام: دم گهڙي. ڦاهي.	ديد: نظر. ديدار. ساڃاءُ.	ڏين: سڙن. جلن. ناس ٿين.
دائرا: اوتارا- آستان.	ديمن: لشڪرن.	ڏٽر: اوٽر. ڏولاٽو.
دائودي: حضرت دائود جو ڪُورو. هڪ گل.	ديوان: عدالت گاهه. وزير.	ڏٽ: جهنگلي گاهن ٻوٽن سان پيدا ٿيل ان يا ڦل.
ڏپارا: ٻنهي طرفن کان.	ڏيون: چمڪا. لائون.	ڏجهه: ڏنپ. سوز. ڏنجهه.
دران: اندران.	ڏ	ڏجهن: بدخواھن. دشمنن.
درڪ: سمجھ.	ڏات: عادت. ڍنگ. روش رفتار.	ڏڏور: ڏڏل. بيحال. ڏڪويل.
درندا: ڦاڙيندڙ جانور. واڳو وغيره.	ڏاج: ڏجا. پيداوار. ڏاج.	ڏڏي: ڏڪوئي. ڏڪويل.
درو: رستو. لنڪه.	ڏاڇا: گيڙو، رتا.	ڏُرت: ڏڪار. ڏولاٽو.
درهڙ: ڏڏڪو. ڏمچر.	ڏاج جيھي زمين لپئي. ان ڏاڏا.	ڏڪ: شادي وقت ڪنوار جو ھار سينگار.
دڙ: ڏمچر. گوڙ.	ڏائيون: ڀڳل جانور.	ڏڪا: آڱرو. ڏڙڪا.
دڙي: ڊپ. پٽ.	ڏاءُ: ڳاڙهو رنگ جنهن سان ڪنير ٿانون ڪي چٽين.	ڏڪاءُ: ڪنهن ڏڪ کان.
ڊقت: ڪشالو. تڪليف.	ڊبر: اچي کڻي. لوڻي.	ڏڪي: سينگاري.
ڊڪ: ڊڪي. مٿاهين زمين.	ڊڀي: ڏڪي.	ڏڪ ٿيا: سينگاري. ڀترا ٿيا.
ڊلبو: ڊوڪو. فريب.	ڊٽاريو: ڊڳيو. پنيلايو.	ڏڳرين: ڏڳرن سان. ڏنڊن کي.
ڊلق: ڪفني. گودڙي.	ڊڙ: ڊڙ. مٽي. لالان.	ڏمر: سُھڻي جو مڱيندو.
ڊلٿان: دل تان. دل مان.	ڊج: جهنڊي. وانھڻي. بيرق.	ڏن: راڻ. محصول. نذرانو.
ڊليل: خيال. وسيلو- آسرو.	ڊرتي: ڊرتي.	ڏنيري: ڪرڙو. مچي.
ڊمر: پساهه. ڀل. لحظو. درياھ جو ڇاڙھ.	ڊارارئون: ڊارن کان.	ڏنجهه: ڏڪ. سور.
دمج: ساهه کڻج. ترسج.	ڊريجاھ: رڪجاھ.	ڏنڊ: وڄائڻ جون سڳيون.
دمر: جهليو. مٺ ڪرايو. فڪر.		ڏنگا: ڇڙيون. ڌڙڪا.
دميندا: ترسندا. صبر ڪندا.		ڏني: ڪندي. ڪپر.

دڻير: دڻير. وڏا تلها نانگ.	ڏڪندي: پهچندي. ويندي.	رخت: سامان. اسباب.
دڻيون: ڪنڊيون.	ڏور: قتل واهڙ. ڏورو.	رخساري: رخسار. ڳل.
دڻ: پيٽوڙي. ڪاڻو. پليت.	ڏونڊيان: ڳوليان.	رخنو: نقص.
دڻ: ڏک. ڏمر.	ڏيرئون ڏير: ڊڳن جا ڊڳ.	رد: بيڪار.
دورائي: دورانهين.	ڏيري ڏير: ڊڳن جا ڊڳ.	رڌ: هوڏ ڪندڙ. بيعقل. رد.
دورو: زورو. ظلم. فڪر.	ڏيري ٿئين: قاسي پئين.	رضا: قضا. مرضي.
دوري: گولي.	ڏيل: ڇڏ. لاه. ٺيله.	رعد: گوڙ.
دوري: گوليندڙ. دوريندڙ.	ڏيون ٿيو: ڏبا ٿيو. تري ۾ پاڻي رهيو.	رفيع الدرجت: وڏي درجي وارو.
دوس: عتاب-تاب.	ڏ	رقص: ناچ.
دوئگا: طعنا. مهڻا.	ڏئي: خدا جي نلت جو. اصلي. يقيني.	رقيب: چاري. نگهبان.
دوڻا: پيڻا. جهجها.	دوق: عيش عشرت. خوشي.	رڪ: رڪ جو هٿيار. ترار.
دھائي: ڏيهه جا رهاڪو. ديسي.	ر	رڪن: ردي ماڻهو. احمقن.
دھين: ڪيترا پيرا ڏھ پيشمار.	راجاڻ: حاڪم. راجپو.	رُلي ڀُلي: پٽڪي.
دُٿار: بيماري-مرض.	راس: درست. برابر.	رمگيو: گذاري ويو.
دُيا: حشمت. هيبت.	راسيون: چوٽيون.	رموز: رمزون.
دُيڻ: ديدار. ملاقات.	راڱا: جهنگلي مرون.	رميا: روانا ٿيا.
دُينارٿان: ديدار کان.	راماڻا: هڪلون. پڪارون.	رنج: درد. بيماري.
دُيني: ڄاڻ سڃاڻ. روبرو.	رامڪلي: راڳتي.	رنجائو: رنج-ڏک.
دُيناري: دُٺو وائڻو. ڪليو ڪلايو.	رانئين: ريجهائين.	رنجور: بيمار.
دُيج: ڏاج. سوغاتون.	راول: پريتر. سڄڻ.	رند: گس. پيچرو.
دُيريدار: ديري وارو. سردار.	راهو: مشهور سخي سمو سردار.	رندي: مستي. فقيري.
دُيس: ديس.	راء: راجا. بادشاه.	رندا روڙيا: ٿلهو ست ڪتيو.
دُيسار: ڏيوار. پريس پرائون.	رائر: محصول. چونگي.	رُنڪن: رنگن ڪنجهن ليلائن.
دُيساندر: پرڏيهه. ولايت.	رائون: ڄار جي پاسن کي جهلي بيهڻ	رنگ: تماشو. رونق. خوشي.
دُيڪان: دُسان.	لاء ڪناري: رچ جو قسم.	رنگائي: رڙيون ڪندي.
دُيهاء: ڏيهان. ڏيهه سان.	رائينديس: راضي ڪنديس.	روان: روانو.
ڊ	رايائين: ريجهائين.	روپ: حسن. سوپيا.
ڊامڻ: گاهه جو قسم.	رايون: مينهن جو قسم.	روجھ: هڪ جانور- گورخر.
ڊاڪون: ڊاڪ.	رباب: هڪ قسم جو ساز.	روچي: روزي. حاصلات.
ڊب: واريءَ جون پتون.	ربابي: رباب وڄائيندڙ. ڳائڻو.	روح رچنديون: روح کي وڻندڙ. دل
ڊپ: دوا دارون. ڦڪي.	رت ورتو: رت جهڙو. رت ڳاڙئون.	پسند.
ڊنن: ڊنلن- اگهن.	رتول: رنگ محل.	روڏا: اٺ.
ڊوهي: منع جو قسم.	رتين: ڳاڙهن- رتل.	روڙي: نيڪ. بهادر.
ڊ	رتيون: ڏوڙيون.	روڳ: مرض. بيماري.
ڊار: دستور. نمونو. پنڌ. لاڙو. ماڳ. وٽ.	رجات: رجوعات. بندگي.	روڳي: بيمار.
پاسي.	رجائينديس: آلو ڪنديس.	رومي: مولانا جلال الدين رومي.
ڊاڳي: قتل ڏوري يا واهڙ جو نالو.	رچ: گهڻو. ڍٽو.	رُون: روئن.
ڊائي: ملڻ جو وعدو.	رُجهن: ريتا رهن. مشغول رهن.	رُون: وڃن.
ڊپ: ڊيپي- دامر.	روجهڙيون: اچن پيرن واريون هرڻيون.	رونجهو: سخي ڄام سپڙ (جو ذات جو
ڊپيون: دامر- ڪوڙڪيون. دوائن جون	رچن: رڳجن.	رونجهو هو).
ڊپيون.	رچ: تانوَ. وڏا ڄار.	روندا: روج راڙو ڪندا.
ڊت: تر جو وچ وارو ڀاڱو.	رچائين: رچيءَ جي، رڍ جي.	رُوڻ: مُنهن صورت نمونو. روبرو.
ڏڪن: پهچن. رسن.		رهاڻي: رهاڻ- وندر.
		رهاڻ: جڳائي.

سبي: سبيل. گھٹو. اڻ ميو.	ساجاڻو: ساڃاهه. معرفت وارو.	زھون: جبل. روھ.
سبيل: تمام گھڻي. جھجھي.	ساڏوھين: چار جي وڻ جو قسم.	زي: تحقيق. نڪ.
سپر: طاقت وارو. ڏاڍو.	سارون: سنڀارون.	ريبيو: ڀلايو. برغلايو.
سپوڄھ: داناءُ. ڏاھو.	ساروڻي: يادگيري.	ريبارو: قاصد.
سپيري: سويل ٿي.	ساڪن: رهاڪو.	ريٽ: درياءَ جي ريتيل زمين.
سُپيلي: حامي. مددگار.	ساڳاتو: سڳيڻو. رفيق.	ريٽو: ڳاڙھو بويڻ.
سپت: هرھنڌ. جاءِ بجاءِ.	ساڳاپو: سڱ. مائيتي.	ريٽ: رد جا وڏا وار. اُن.
سپير: زور وارو. مضبوط.	ساڳاهي: سمجھي. خبرداري رکي.	ريجاڻو: ريتو. راضي ٿيو.
سپرو: ڀريو. وڏو.	ساڳاھيج: ساڃاھه رکج.	ريڏائي: ڏنگائي. رُسامون.
سُتر: سٿائو تڙ. منزل مقصود.	ساڳاھير: ساڃاھه رکيم. سمجھيم.	ريزاليون: نالائق. ڪميٽون.
سُتي: ست واري. سڄي زال.	سال: شال. دشالو. سالم. چڱو.	ريڪن: ريڪون پاڙون تلون تنون.
ستوھ: انڌير. ظلم. ڊپ.	سالن ۾: شالن ۾.	ريل: ساوڪ وارو پٽ.
ست: ساٿ. ميٽر. پاڻاري.	سائور: سالورو. ساز. سڪ شال.	ريلو: ڪشش وھڪ پائيءَ جي.
سٿا: انبار.	سام: پناھ. پناڻي. لڄ.	ريلو: آباد ڪري. ريج ڏئي.
سٿ: عيوض. سودو. ڪاھ. ٿورو پنڌ.	سامائي: وڏو ٿئي. بالغ ٿئي.	ريهي: ڳنڍي. ملائي.
سٿ: سٿاءُ. جوڙ. طرح.	سانبين: وارثن. سانگين.	ريون: ڏنڌ. ڏاڏا ڏاڏا.
سٿائو: سخت. مضبوط. ڏاڍو.	سانپارا: سامهون. هُن پاران.	ز
سٿائي سانگ: سانگي سان. ڏاڍي لاچار سان.	سانپويون: پلن مارڻ جو اوزار.	زابر: جابر. زبردست.
سٿائون: رٿون. اسباب.	سانپيتي: موڳي ٿي. منجھي.	زاغ: ڪانگ.
سٿون ڏيڻ: لوهون ڏيڻ پنڌ ڪرڻ.	سانپي: مائٽ. عزيز.	زاف: ضعيف. هيٺي.
سٿيندي: تڪو پنڌ ڪندي.	سانجاڻ: سانجاڻ. رڌو پڪو.	زبر: جبر. ظلم.
سنو: سنو اٿئي. برداشت ڪئي.	سانچيو: سوچيو. سنڀاليو. اميد رکي.	زبرون: جبرايون. ڏاڍايون.
سُڀڄن: پيدا ٿين. هٿ اچن.	ساندارو: درياءَ جو پيٽ.	زربفت: زريءَ جو ڪپڙو.
سيڙ: لس پيلي جو سخي حڪم چار سپڙ رونجهو.	سانداڻ: لوهه جي ڍڪي (جنهن تي لوهار تتل لوهه کي مٽڪن سان ڪٽين).	زلف: وار.
سُڀڪ: مضبوط. سوت.	سانگ: سانگو. حيلو. سبب.	زود: جلد.
سُڀني: پيدا ٿي. ڄائي.	سانگوٽا: وڃائڻ جا ڪوڏ ۽ سڱيون.	زير: زيرون. زيردست. نيچ. قيدين جا زنجير.
سجڪيون: چنڀڙيون. سوليون.	سانگهارو: پاڻيءَ جي لاث.	س
سُجود: سجدو. تعظيم.	سانگهيڙا: جايون. وڻاڻ سوراخ.	ساب پيا: قبول پيا. سڃايا ٿيا.
سجائين: چڱاين. ڀلاين.	ساهنگو: سھانگو.	سابق: اڳيون. اصلوڪو.
سجر: صحت بخش. تازا. گھڻا.	ساهئين: چڪئين. هڏ ساهئين. آرس پڇين.	سات: ساعت. گھڙي.
سُڄن: سُجھن. ٻڌڻ ۾ اچن.	ساهي: چڪي-ٽائي. آرس پڇي.	ساتان: ساٿ کان.
سُڄي: ٻڌجي. سڻجي.	ساه ڏيڻ: وير جو چڙهڻ.	سائر: هڪ قسم جي ٻوٽي. دوا.
سُڄيائي: سڄي. پوري.	ساء: سواد. ڏائقو. نمونو. طرح.	ساتو: سودو. ستو. عيوض.
سجھ: وجهه. موقعو.	سائر: درياءُ. سمنڊ.	ساتي: مهاڻا. مڇي وڪڻندڙ.
سجھائي: ڳاڙي (سور ۾).	ساتو: نڪ. سکر. سورھيم.	سلڻ سڳڻ سلڻ خوشيون سانباھ.
سُڄ: ڏس - پتو.	ساتون: هڪڙي قسم جو ان يا ڌڻ.	سانڪا: اونها ڪوھ.
	سايون: سڪيون. خوش.	ساج: ساز. سينگار.
		ساجا: تيار. هوشيار.
		ساجھ: سھج، وجھ.

سڃي: الاري. نشان ڪري. چٽائي.	سڳڙيون: وڃائڻ جون سڳيون.	سُنڪ: سنگت. سات. محصول.
اڪيون ملائي.	سڳيڻان: سڳ وارا. مائٽ.	سَنگهار: مال وارا. ڀاڳيا.
سڃيهون: اسان کي سڃي.	سڳيون: وڃائڻ جا سڳ. توتارا.	سَنگهر: زنجير.
سڄائي: سڄائي.	سَل: ٿَنڪ. سوراخ.	سَنواريا: سنواريل. سڀاڳا. سونهارا.
سڌاريو: روانو ٿيو.	سَل: سڄي ڪر. سٿاءُ.	سَنيهڙو: پيغام. نڀاو.
سڌام: راس ٿيڻ. سريام.	سَلڙيو: گڏ ٻڌيو. قطاريو.	سَنڻاوا: سڌا. سامهان.
سَر: ڪانهن. ڪانو. تير. تلاءُ چشمو.	سَلان: سليان. ظاهر ڪريان.	سَنهڻو: سٺو. ٻڌو.
سَرڙو: تڪي ڊوڙ.	سَلتم: سليم. ٻڌايم.	سَنڻيان: سائڻ. ڪين.
سِرڻيل سِرڻ چاڙهڻ وارو.	سَلتي: ٻڌائي. سَلِي.	سَنڻين: ٻڌين. سٺين.
صيقلگر.	سَلن: سَلين. ٻڌائين.	سو: سٺو. ٻڌو.
سُرهاءُ: سُرھاڻ ڪان. واس.	سَلوڪ: فقيريءَ جو رستو.	سَوَات: سنئون رستو.
سُرهي: سرهائي.	سَلهاڙيو: ٻڌيو. گنديو.	سَوارا: سويل.
سر در قدم يار فدا شد ڇه بجا شد:	سَلِي: قطاري. سلهاڙي.	سَواري: سويل.
جيڪڏهن يار جي قدمن تان سر	سَمانا: عزت وارا. مان وارا.	سَواريون: سويل.
قربان ٿيو ته ڇا ٿيو؟	سَمرا: سامان. توشو.	سَواهر: چڱو مددگار. خيرخواه.
سرڪشي: مغرري. وڏائي.	سَمَن: واعدو. گڏجاڻي.	سَواءُ: سٺائو واءُ.
سرڪنڊ: چندن جو وڻ. صندل.	سَمنگي: نوازي راضي ڪري	سَوائي: سوايو. سرس.
سرگردان: حيران. پريشان.	سَمگتا: نوازا. راضي ڪيا.	سَوائي: سخي.
سرڻين: سام پيلن. پناه ۾ آيلن.	سَمي: سمي بادشاهه.	سَوِيي: سونهن واري. بختاور.
سَرُو: شراب.	سَنان: تڙ. وهنجڻ.	سَوَت: ڏاڍو وتيل. سخت.
سَره: جهنگلي بکر جو قسم.	سَنيار: سانير. چڙو. يادگيري.	سَوَنا: جوابداريون. ذميداريون.
سَري: لڙهه. مالها. تسبيح.	سَنپوڙو: سنڀريل. تيار.	سَوَنائون: ڳولي لڌائون.
سريام: حاصل ٿيڻ. مليام.	سَنجري: پيدا ٿئي.	سَوَجھ: جانچ. ويچار.
سريو سون: اسان کي پلڻ پيو.	سَنجمر: ڪوه مان پاڻي ڪيڀر.	سَوَجها: ڄاڻ. پروڙ.
سسَر: سٺو چشمون.	سَهنج: سُڪ. سولائي.	سَوَجھي: ڄاڻي. چڪاسي.
سسَن: گهيٽن.	سَنڌ: سفارش. چني. آڌر.	سَوَجھيائون: چڪاسيائون.
سعلات: نيڪ بختي. خوش نصيبي.	سَنڌريان: سندن.	جانچيائون.
سَڪن: ڪين. ڏڪن.	سَنڌيا: تنهنجي.	سَوڌا: سڌا. پورا. سڄا. سمجھو.
سُڪوت: خاموشي. ماڻ.	سَنڌ: رڪي ڇڏ. لڪائي رک.	سَوڌائي: چڱائي. سڌائي.
سيڪهون: سڪون.	سَنڌا: عضوا. سَنڌ. ٽڪرا.	سَوڌو: پورو. سڄو.
سڪائي سڪاڻ وارو. ناڪو رهبر.	سَنڌو: حد. ڪنارو.	سَوڌيون: پوريون. سڄيون.
سُڪائون: باسون. مڃتائون.	سَنڌيندم: مرهم پتي ڪندم.	سُور: سورة. درد.
سُڪر: لائق. چڱا.	چٽائيندم.	سورانگهي: اورانگهي.
سُڪيائي: آسودي.	سَنڌيون: بدن جا سَنڌ. عضوا.	سُور ٻُهار: چنڊي صاف ڪر.
سُڪين: سُڪن.	سَنڊ: اوزار. وسيلو. سيڙاهه.	سُور چرندي: سور ڪائيندي.
سُگبان: ڪتا پاليندڙ. ڪتن جو	سَنڊين: همت جھلين. سيڙاهه تي	سور چيو: موهيو. مست ڪيو.
مالڪ.	ترن.	سورڌي: غم ڏيندڙ ۽ لاهيندڙ.
سُڳائي: مائتي- قرابت.	سَنڪو: اڏڪو. ڊپ.	سُورتي: درد جي ماريل. ڏڪايل.
سُگر: رستو.	سَنڪن: ڏڪن. ڪنين. ڊڄن.	سوڙ: مٿان پائڻ جي رضائي.
سُڳئي: ڳڻڻ واري.	سَنڪ: وڃائڻ جو ڪوڏ. ناد.	سُوڙو: ڳڻائڻو. لائق.

سوگند: قسم.	سيبا: توپا. گندي.	شتر: اٺ، ڪرھو.
سُول: سُول. فائدو. فرحت.	سيبء: جڳائي. وڻي.	شجر: وڻ. درخت.
سون پڻي: سون جو سنگ يادآڻا.	سيباڻو: وڻيو. پسند آيو.	شريڪت: برابري. همسري.
سونڪي: گڻتي. ڊپ.	سيباڻي: مون کي وڻيا.	شعور: فهم. فضيلت.
سونگ: محصول.	سيباڻي: وڻي.	شڪستي: دلشڪستي. نااميد. ملول.
سونگڻا محصول جي ڪري روڪيا.	سيٽ: سٺ جا وڻيل رسا.	مايوس.
سونگي: محصول اڳاڙيندڙ.	سيٽيان: پڪ وجهان.	شڪر: پيٽ.
سون ورنئون: سون جي رنگ.	سيج: سيج. ڪٽ.	شڪون: (واحد: شڪ) ڪلي. بند.
جهڙيون.	سيڏائي: سڪائي. موهي.	ڪيري.
سُونهاري: سهڻي. ڏاڙهي.	سپير: وات. لنگهه. گذر.	شهدي: سڪندڙ. غريب. نمائي.
سُونهان: رهبر.	سپير: سيل. سچائي.	مُنهن: صورت.
سُونهائي: سونهين ڪئي. واقف ڪئي.	سپيرڙيون: سيرون. وائون. پيچرا.	شومت: برائي. خرابي.
سونهايوم: ڏيڪاريوم.	سُيس: مشهور ٿيس.	ص
سونهڻ: ٻيڙيءَ جون ميهون.	سيسار: درياھي نانگ.	صراط: پل صراط. وات.
سوء: ماتر. غم.	سيڪارا: سڌڪا. شوڪارا.	صراط المستقيم: سنئون رستو.
سِه: سيء. سردِي وارو مهينو.	سيڪڙو: سڪايل.	صريح: ظاهر ظهور. صاف.
سهاڙ: ساهڙ. ميهار.	سيڪي: چني.	صفتان نور: صفتن واري روشني.
سُهاڳ: سُڪ.	سيگ: ڪمان.	صقيلا: چمڪندڙ، گهاٽيندڙ.
سُهاڳي: سڪيو. وڻندڙ.	سيلا: وارن کي ٻڌڻ جي رسي جا جوڳي ڪم آڻين.	صلايت: مڻيا. شان.
سهاڻ: سهائي، سيبائي، جڳائي.	سبيلو: تير. گز. مٿي کي ٻڌڻ جي رسي.	صلوات: بندگي. درود.
سُهاڻو: روشني.	سبيلو: ڪندا. تير.	صواب: سڌائي. چڱي وات.
سُهاڻي: سوجهرو. روشنائي.	سبيليون: رسيون.	ض
سَهت: سڪ. اڪير. سلوڪ. رهڻ.	سين: فقير جي صدا.	ضاء: ضايع. زيان.
سَهج: خوشي. شوق. چاهت.	سينڊاريا: سينڊهڙي سڏيا پالبا.	ضرور: ضرورت.
سَهجان: ڪوڏ منجهان. سهج مان.	سينڌ: ماٺ.	ط
سَهج ڳڻ: قرب سينگار. موج.	سيٿاس: ساڻس.	طالب الموليٰ مذڪر: موليٰ جو
سُهڻد: سنو هنڌ. سني جاء.	سيٿان: سندن لاءِ ساڻن.	طالب مرد آهي.
سُهس: سهسين. سوين.	سيٿاها: سيٿهه وارا.	طالع: نورو. نياڳو.
سُهڳ: سهاڳ. سڪ.	سيٿاني: ساڻن. گڏ.	طالع: نصيب. ستارو.
سيمهو: اميد. آسرو. سهڻو. لائق. چاه.	سيٿاڻي: ساڻ. گڏ.	طاق: ٽالھ. دروازا.
لاڳاپو. واسطو.	سيوا: شيوا. بندگي.	طاماعو: طمع رکندڙ. ٽاڪاڻو.
سُهِي: واقف. سچاڻو.	سيوي: سبي. توپا ڏي.	طريق: طريقت. رستو.
سُتنچو: خطرو. تياري.	سيهي: شيهي. ڪڇ. مٺ.	طريق: فقيري جو پنڌ. تصوف جي
سؤکو: سڪيو. سولو.	سيئن: تائين.	بي منزل.
سوئيتا: سوء ۾. ماتر ۾.	ش	طس: ٽالھ.
سيءُ: هڪ گاه جو قسم. ٿڌ.	شبان: ڌٿار.	طوق: هار.
سيارچ: هڪ قسم جو گاه يا ڌٿ.	شبيه: شڪل. صورت.	طورسينا: جبل جنهن تي حضرت
سيپاڪو: سپاڻو. مائي.		موسيٰ نور جو تجلو ڏنو.
سياءُ: ماٺ. شريڪ.		طهورا: پاڪ پاڻي. بهشتي شراب.

ع

عاجزا: ضعيف عورت.

عاجزيون: نيزاريون.

عادنتون: عدن (بندر) کان.

عاصي: گنهگار.

عاق: ناصالح. خراب. بيحيا.

عالم: ڪائنات.

عامن: عام ماڻهن.

عبث: اجايو.

عبير: عطر. عنبر.

عدم: نابودي. نستي.

عراقي: عراقي گهوڙا.

عرفات: مڪي شريف جي ويجهو

هڪ ميدان.

عرفان: علم. معرفت.

غريان: اگهاڙي. نانگي.

عزازيل: شيطان. ابليس.

عطائي: سوالي. فقير.

عصيان: گناه. ڏوه.

عَلتي: عادتِي.

عليل: مريض. بيمار.

عليم: ڄاڻڻهار.

عميق: اونھون درياھ. اوڙاھ.

عين: هوبهو. نسورو.

غ

غار ٿيو: گم ٿيو.

غواصن: توڻ.

غيبتي: گلا ڪندڙ.

غير: دوئي. بيائي.

غير گمان: پيائي جو خيال. شڪ.

ف

فاڌڪروني اڌڪرڪر: اوهين مون کي

ياد ڪريو ته آءُ اوهان کي ياد ڪريان

فاقو: بڪ.

فاق: بزرگ. سياڻو.

فتاح: کوليندڙ. فتح ڏيندڙ.

فردا: سڀاڻي. آخرت.

فرقان: قرآن شريف (سچ ۽ ڪوڙي ۾ فرق

ڪندڙ).

فُڪان قاب قوسين اوداني: ٻن

ڪمانن جيترو ويجهو هو، بلڪ ان کان به

وڌيڪ.

فلق: فرق.

فهميدم: سمجهيم.

في الله: فنا في الله. الله ۾ فنا ٿيڻ.

فيض: موج. پلٽ.

فيل: هاڻي.

ق

قانگ: سڪل تاري.

قچ: چهڪ. چير.

قُهر: مُرت ٻوٽي جا داڻا.

قُڪي: سُٽي.

قُلنگي: فرنگي. يورپي.

قُلِيل: گلن جو سِرھو تيل.

قُن: پَٻ (پير جو).

قوٽو: ٿليلو. بوڙيو.

قورا: قولهاقر. مور.

قوڙاڻيا: وڇڙندا. جدا ٿيندا.

قوڙائو: جدائي. وڇوڙو.

قوڳن: قوڳ جي ٻوٽن.

قوڳي: ڪما. بيڪار.

قِيَت: ڌڪ. صدمو.

قِيِي: گجي. جهڳ.

ق

قاب قوسين اوداني: ٻن ڪمانن جي

وچوٽي بلڪ انهيءَ کان به ويجهو.

قافئون: قافن مان. جبلن مان.

قالب: جسم. بدن.

قال: بحث مباحثو. گفتگو.

قال قيل: ڳالهه بولھ.

قالو بلي: چيائون ته هاڻو.

قبلي نما: قبلو ڏيکاريندڙ.

قد: هوڏ.

قُدام: اڳواڻ. سردار. پيشاني.

قد ٻڌي: هوڏ ڪري سينو ساھي.

قديم: اڙلي. اصل کان.

قرقل: لونگ.

قرن: سخي سمي ڄام جو نالو.

قُرينو: محبت. سڀڻو وڙ. پلاڻي.

قزاق: رھزن. ڌاڙيل.

قصر: ماڙي.

قضائي: اتفاق سان.

قفلن: تالن. ڪلفن.

قُل لَن يُصِيبُنَا إِلَّا مَا كُتِبَ اللَّهُ لَنَا:

چئو ته ڪابه مصيبت اسان کي نه

رسندي، سواءِ انهيءَ جي جا خدا

اسان جي حق ۾ لکي آهي.

قلوب: قلب. اندر. دل.

قليل: ٿورا.

قُمر: اُٺ. اُٺي. تيار ٿي.

قمر: چنڊ.

قناقون: طنبو جا پردا.

قوال: راڳيندڙ. ڳائيندڙ.

قيدماء: ڏاڻو پاڻي. تقدير.

ڪ

ڪاٻول: ڪابل شهر.

ڪاتب: لکندڙ.

ڪاپلتي: ڪاپو ڪندڙ. ڪٽيندڙ.

ڪاپت: جوڳين جو هڪ فرقو.

ڪاپڙي: سناسي. جوڳي.

ڪاپو: ڪٽڻ جو پورهيو.

ڪاچوٽي: لانگوٽي.

ڪاڍو: چڪ. سڪ. ڪشش.

ڪارائيا: ڪاراتيا. ڪارا ٿيا.

ڪارائي: ڪارنهن. ڪاراڻ.

ڪارابل: ڪارو هنجھ.

ڪارڻي: وسيلو. مددگار.

ڪارونيار: ڳوڙهو. اونهو، هيبتناڪ.

ڪارُون: ڪوششون. جيلا وسيلو.

ڪاٿر: بزدل. گيدي.

ڪارھين: يارھين.

ڪاري: سخت. گهاٽيندڙ.

ڪاريا: ڪرايا.

ڪاريهر: ڪارو نانگ.

ڪاڪت: طاقت. سگھ.

ڪاڪل: زلف. وار.

ڪاڪيون: اديون. سرتيون.

ڪام: لڪڻ.

ڪلمي گو: ڪلمون پڙهندڙ.
ڪُل نفس ذائقه الموت: سيڪو ساه موت
جو مزو چڪنو.
ڪلو: جهيڙو. جنگ.
ڪليون: ٿڙي، جاغود ڪيلاج.
ڪُمر: نيلوفر جا ڦل.
ڪُماڇ: رباب.
ڪُماڙهين: (ڪُ+ماڙهيو) بُرن ڪي.
ڪُمين: گهوڙن.
ڪن: ٿي، ٿي پئو.
ڪنان: ڪان.
ڪنجرو: چولي، گج.
ڪنجڪ: واڳ،
ڪندا: ڪندي جو وڻ.
ڪُنديون: ڪنين سڱن واريون
مينهون.
ڪُئر: ڪُن جنهن ۾ ٽوپي ڪپڙا ڪنپ
چاڙهين والا.
ڪنگن: ڪانئرن (پڪي)
ڪنوٽيا: ڪن وڍيل جوڳي.
ڪنواٽ: گونرو، ننڍو اٺ.
ڪُڻچ: ڪنڊ، پاسو.
ڪڻس: ڪيس، انهيءَ ڪي.
ڪُڻڪن: وِلاپ ڪن، چُرَن.
ڪنجهن.
ڪُڻن: وٽن.
ڪُڻيون: مٿيون، موتي.
ڪوڏ: چاهه، خوشي، ناز، لاڏ ڪري.
سوز، ساڙو.
ڪورنئون: نياز، سلام.
ڪوڙڪيون: پڪين ڦاسائڻ جادو.
ڪوڙي: بي وڙي، نالائق.
ڪوڪٽ: ويڏن، ظلم.
ڪوڪڙ: سُڪل پيرون.
ڪول: بد ليڇ، گنهگار.
ڪونر: وٽن جا ڪچڙا گل، شهزادا.
ڪُوات: اٿي وات، ڏکي وات، اوجھڙ.
ڪُوار: گِلا.
ڪوءِ: ڪير به.
ڪوءِ: گهٽي.

ڪڏيو: ريشم، ريشمي ڪپڙو.
ڪڏا ٿورو: نالائق، بد اخلاق.
ڪڍ ڪاهڻ: پٺيان لڳڻ.
ڪڙ: خبر، سڏ، ڄڻ، جيڪر.
ڪڙ: ڳاٽ.
ڪڙ: ڪٽنب، ڪٽم، پَنڙا.
ڪڙاڙ: پٽ شاھ جي ڍنڍ.
ڪڙڙا: ڏکيا، اٿانگا.
ڪرڪ: تير، ڪان.
ڪرڳل: هل هلاچو.
ڪرلاھو: خبر لهندڙ، سنڀاليندڙ.
ڪرفگل: ڪرنگهر، هٿن جو پڇرو.
ڪرندان: خراب رستو، اٿي وات.
ڪرنگهو: ڪرنگهو، پُئيءَ جو هٿو.
ڪرون: ڪنديون ڳوڙها.
ڪرهل: اٺ.
ڪرھو: ڪريو.
ڪرھو: اٺ.
ڪروت: ڪرت، ڪارائي.
ڪيري: کاڌي جي پرهيز.
ڪريت: پڇڙي رسم، بد رسمي.
ڪرير: ڪرڙ وڻ.
ڪڙچ: ڪچرو، ڪڪ ڪانا.
ڪڙن: پير ڪڻن.
ڪڙھ: اندر، ڇي، بدن.
ڪڙھ: ويچار ڪر، سڙ، پڇ.
ڪس: ڪش، پسند، ڪٽ، دل جو
غبار.
ڪُسر: ڪوڙا سرن جا ٻوڙا.
ڪشتيبان: ٻيڙي هلائيندڙ.
ڪڪوه: شراب جو هڪ قسم.
ڪلات: ڪُلچٽو، ڪلال.
ڪلال: شراب ڪيندڙ، مي فروش.
ڪلپتي: مها جوڳي، خيال وارا.
ڪُل ٿيا: ڌڻيءَ سان مليا.
ڪُل شيءِ يَرِجُ اِلٰي اصله: سڀڪا
شيءِ پنهنجي اصل ڏي موٽي ٿي.
ڪُل مَن عليهان: جيڪي ڪجهه
زمين تي آهي سو فنا ٿيڻ وارو
آهي.

ڪامن: جادو، منڊ، سهڻي زال.
نازنين.
ڪانيو: جبل جو نالو.
ڪاندين: ڪنڊين جي ڪانين ۾ (جن جي
باه تڪي آهي).
ڪانه، ڪانهن: ڪيڏانهن، ڪٿي.
ڪاني: ڪان، ڌڪ، سرائي، سرمي
پائڻ جي.
ڪانينا: نيش، ڏند.
ڪانيارو: ڪاڻ وارو، ناقص.
ڪانيرو: پاڻيءَ جو هڪ پڪي.
ڪاڻ: عيب، گهٽتائي، شرمندگي، حجاب
لحاض.
ڪاٿياريون: قصور واريون، عيبدار.
ڪاهري: ايري، ضعيف.
ڪاهوڇي: ڌڙي يا مڪان جو نالو.
ڪاء: ڪائي، ڪابه.
ڪاڻو: درياءَ جو لاهو، لتل پاڻي.
ڪايا: هائي، بدن.
ڪبر: هٿ، وڏائي.
ڪبرياءَ: خدا تعاليٰ.
ڪبير: وڏو گناهه.
ڪپ: ڪپڻ، چرڪڻ، لڏڻ.
ڪُپليائي: جنهن جو ساٿي چڱو نه
هجي، جنهن جو ڪو پيلي نه هجي.
ڪتابت: لکيو، اعمالنامو.
ڪتو: ڪتيل.
ڪُت: مٺ، تيز شراب، هرگز.
ڪپر: ڪس، ڪچ، مٺ.
ڪُپر: ڪريت، بچري ريت.
ڪُپچ: ڪري پيڇڻ، بدپرهيزي.
ڪُپور: ڪافور، سرهاڻ.
ڪُپيري: ڏکي وات، گمراهي.
ڪُپراهي.
ڪُجا: ڇا.
ڪجاڙيا: ڇو، ڇا جي ڪري.
ڪجيو: لڪو، ڊپيو، ڊڪيو.
ڪج: ڪوڏ، سُٽيٽو.
ڪچو: ٽڪو، داغ، مهڻو.
ڪُچن: بيوس، لاچار، خراب جاءِ.

گمائي: نابود ٿي. گمراه ٿي.

گمائي: بيخود ڪئي.

گمن: غمن. سير. گهمڻ.

گنجو: گنجو ٿڪر.

گند: پاڻيءَ جي ول ڪوئي جو ڦل لوڙھ.

گنداڻو: رليون.

گندي: چادر. پوتي.

گنگائي: هُشائي. جهڪائي. ماڻ

ڪرائي.

گنگن: اُٺن.

گنوايو: وڃايو.

گنبر: هاڻي.

گودڙ: وڏي گودڙي.

گور: قبر.

گورڪنات: جوڳين جو مها گرو.

گوشي: ڪنڊ ۾ نوڪلائي ۾.

گوندا: بڪرين جي ننڍن ڦرن جا

واڙا.

گيان: سڄي ڄاڻ. معرفت.

گيرب: هٿ. وڏائي.

ڳ

ڳاڇ: ڳچ. راڳ.

ڳاڱا: هڪ جهنگلي ميوو. ڳاڱيون.

ڳراڇو: احوال. محفل. شانمانو.

ڳالهائون: سندن ڳالهائڻ.

ڳله: اشارو. بيت. ٽڪن ۾ اهڃاڻ.

ڳاڻو: چوڀول. گونج.

ڳيرو: چوڪرات. پار.

ڳييا: بوڪيا. گل جهليائون.

ڳڻو: ويڙهيو.

ڳڻن: ڦاهين. طوفن.

ڳجهاندر: ڳجهه ۾.

ڳران: وٿان. گهران.

ڳرن ۾: ڳجهن ۾.

ڳري: ڳلي. گهٽي. وسيلو.

ڳريو: پيڙي جي پڳه جو رسو.

ڳريهان: بيان ڪريان. اوريان.

ڳڙه: قلعو.

ڳڙي: ڳنهي. وٺي.

ڳڙتيا: ناري ڇڏيا. نِستا ٿيا. بيهوش

ٿيا.

ڳمن: آهستي هلن.

ڳڻي: وٺي. ڪڍي.

ڳوريون: ڳوليندڙ. طالبو.

ڳهريو: نشي ۾ موڳو ٿيو.

ڳهلي: ڳهيلي. اڻڄاڻ.

ڳهڻا: زيور.

ڳهيو: پورهيو ڪيائين. ڪم ۾

وهيو.

ڳيڙ: تو ورتو.

گه

گهاڻو: مڇي ماريندڙ.

گهاتي: گهاتي شراب مان.

گهاگهائي: همت ڪري کلي ڪڍي.

گهاندار: وڏا. گهنڊ.

گهٽون: بهانا. عذر.

گهٽ: نڙي. اندر. دل. در. لنگهه. گس.

گهٽڪن: ڳيتون ڏين.

گهڃان: مجلس. خوشيون. ناچ ڪل.

گهڙي: بت کي لوڏي گهمائجي.

گهر: فڪر. آڻڻ.

گهل: ٽولي.

گهملي: ڦيري کاڌائين پيواڻي.

گهنگهر: ڏک سور.

گهڻ ڄاڻ: گهڻو ڄاڻندڙ. سياڻا.

گهور: چڪر. ڦيرو. ڪُن. پُور. خيال.

گهور پيا: گهڙيا. ڪُن ۾ پيا.

گهوريندڙ: ڳوليندڙ. ڳولائو.

ل

لا: نه. نفي. نِستي.

لاتقنطوا من رحمة الله: خدا جي

رحمت کان نااميد نه ٿيو (تحقيق الله سڀ

گناه معاف ڪري ٿو).

لاجو: پيڙي جا رسا.

لاجوبند: نوڙين جا پٽڻ.

لاحد: لامڪان. حد کان ٻاهر.

لاخوف عيلهم و لاهم يحزنون:

انهن لاءِ ڪو خوف نه آهي ۽ نه ڪي

هو ڏک ڏسندا.

لاڏ: حاصل. فائدو.

لاڏا: انگل. ماڻو.

لاڏاڻ: بار ڪڍڻ.

لار: مال جو ڦر. ڇڙي جي وچ واري

ڪاٺي.

لارون: پاڻيءَ جون ڌارون. نينديون.

لاڙي: اڳڙي. ريڙ.

لاکوفي: ڪوفي يا ڦرقي کان سواءِ.

لاڳ: محصول.

لاڳيدار: لاڳو وٺندڙ. محصول

اڳاڙيندڙ.

لام: ٿاري. پٺاري. آسري.

لامقصود في الدارين: سواءِ خدا جي

بنيي جهانن ۾ پيو ڪو انهن جو

مقصد نه آهي.

لامکان: مڪان يا جاءِ جي بند کان

ٻاهر. هرجاءِ.

لامي: لڙڪندڙ. نمندڙ.

لانچي: ڳولي. ڏوري.

لانگ: برانگهه. تنگ.

لانئين: ڪسي ڳالهه.

لاڻي: هڪ ڪارو ٻوٽو.

لاه: سٺ. چال. لاڙو.

لاهور: سلوڪ جي چوٿين منزل.

لاهوٽي: لاهوت جي منزل کي پهتل

سالڪ.

لاءِ: لاءِ ساءِ.

لاڻو: جڏو. عبيدار.

لايعرفهم غيري: مون کان سواءِ

اوليائن کي پيو ڪونه ٿو سڃاڻي.

لَب: لالچ.

لباس: ويس. ٻاهريون ڏيڪاءِ.

لُبِسُ: پوشاڪ. ٻاهريون هار

سينگار.

لِجيا: هڪيا. ڊٺا. لڏيا.

لِجان: ڦٽڪان.

لَحْمُ: ماس. گوشت.

لينگهو: داغ ٽڪو.
م
مات: ماريل. نابود. فنا.
مات: ماڪ. احسان. پلائي.
ماچ: راڳيندڙ. مطرب.
مارا: ماريندڙ.
مازائيت شيئا اِلا ورايت الله: آء اها
شيء ڪانه ٿو ڏسان جنهن ۾ خدا جو
جلو و نٿو ڏسان.
مارڳ: وات. گس.
ماڙيجي: مارو ذات جي.
مرينهون: اسان کي مارين.
ماڙ: پلائي. مهرباني.
مزاغ البصر و ما طغي: نه نظر
ڏنگي ٿي ۽ نه نافرمان ڪيائون.
ماڪاڻي: مڪان. جبل ۽ نئي جو
نالو آهي.
ماڪاڻي: ڄاڻي بهجي.
ماڪر: قبول. پسند.
ماگر: مان گهر. مان ڳر. مونکي.
مامرا: معاملو. رٿون.
مامور: امر ڪيل. نصيب ۾.
ملموري: وڏي بيماري ڳري آفت.
ماموين: ماموئي درويشن.
ماندي: منڊ ڪندڙ. جادوگر.
مانگريائي: منگري جو ٻچو. مڇ
ماهه منير: روشن چنڊ.
ماهيت: حقيقت.
مباح: روا. جائز. حلال.
مبين: چٽو. ظاهر.
متارا: بهادر. مست.
مٽاء: منهنجي مٿان.
مٽ: عيوض. هڪ جيڏو.
مٺائون: ماريائون.
مٺن: ٻُرڻ. ٻُڃڻ.
مٺ: ماپ. انت. حد.
مجاز: عشق.
مڃوسي: نفس اماره ڪافر. گبر.
مڃي: موڪلي.

لوچ: لُچ پچ.
لوچڻ: ڳولڻ.
لودي: شڪاري.
لوري: هڪ قسم جو تير. ڪاڻ.
گڻتي. ڪميٽي.
لوڙا: ھل. گوڙ.
لوڙائڻ: ڌاڙيلن.
لوڙو: هڪل. هل. فرياد. حملو.
لوڙهه: مڙهه. لاش.
لوسائي: ساڙي. ڪاٽي. جلائي.
لولات: ليلڙا. عاجزون.
لُون: لُڏن. لٽڪن.
لون: تند. تار. سنهڙا وار.
لوندا: ٻوليندا. لات ڪندا.
لوهه: لوهه جو اوزار. ڪاٽي. زنجير.
تير.
لوھڻي: مڇي جو قسم.
لوھو: رت. خون.
لوهيڙا: هڪ قسم جا وڻ.
لوهه: مڪان. ماڳ.
لوئرياري: لوهي ڍڪيندڙ.
لُء: لئون. نينهن.
لُهاڻو: جلائيندڙ. ساڙيندڙ.
لهس: ڪام. سڪ.
لُهم البشري: (دنيا ۽ آخرت ۾) انهن
لاء خوشخبري آهي.
لُهنداه: اوهين لهندا.
لُهورا: هيٺ وهڪري طرف.
لُهن: لُهو.
لُئا: ذرا ذرا. آلا. وڍيا. لڻيا.
لُئي: لُئي ڏي. وڍي ڇڏي.
ليڙو: اٺ.
لياڪا: جهاتيون. آسرا.
لي: ڪڪ.
ليٽ: پاڻي جي اٿل.
ليس ڪمٽله شيء: خدا جهڙي بي
ڪابه شيء نه آهي.
ليل: رات.
لينگ: ريت. پٽي. قاتل ڪپڙو.
لينگهن ۾: چنل ڪپڙن ۾.

لحظو: پلڪ. اک چنپ.
لُڏ: لاپ. حاصلات.
لڏا: لکيا. (تقدير موجب).
لڏا: ٻه تارا جي ٿيڻ کان پوءِ اڀرڻ.
لُڙ: تڪڙ ۾. تيزي ۾.
لُڙ: گوڙ. دريه ۾ پاڻي جو چاڙهه.
لُس: پاڻيءَ جي اچ اچ اچ.
لسان: زبان.
لُسندي: لُسندي. باه جي سڪ وقت.
لُعب: وات جي ڦيٽي.
لُغار: ذرو. ٿوري گڏيل شيء.
لُڪ: چيلهم. لنگهه.
لڪڙياريون: سنهڙيون. نازڪ.
لڪيون: ننڍا لڪ.
لڪ: ذرو. ننڍي ٿوري.
لُڪ: گرم هوا. آسٽ.
لڪا: ڏيکاء. نماء. تفاوت (جو ڏسڻ ۾
اچي).
لُڪڻ: گڻ. لڇڻ. صحيح ڪرڻ.
لڪڻين: عادت ۾ لڇڻ ۾.
لُڪي: ڄام لاکي جي گهوڙي جو
نالو.
لُڪيا: سڃاتا.
لُڪ: ڪارڻ. واسطي.
لُڳهه: ڪڪر. جهڙ.
لُگو: منڊو.
لُڻ: لڇڻ.
للاھ: مست. ڊڄڻا.
لُڙ: ٻُڙو جو پاڇي طور رڌجي.
لُگو: سهڻو هنجھ.
لُمر يلد و لمر يولد: هو (ڌڻي تعاليٰ)
نڪي ڄڻي ٿو نڪي ڄائو آهي.
لُنب: هڪ گاهه.
لُندا: عيبدار. ناقص.
لُنگا: لنگڙا. منڊا. جڏا.
لُنئون: الفت. ناتو. محبت.
لُوت: هڪ قسم جو وڻ.
لونو: رُليل. سڙيل. کاڌو.
لوني: رليل.
لوپي: لُٽي. ڦري.

مڃيڃي: مزاج جو واقف. حال
محرم.
مُج: ڪانهن جون نوڙيون.
مڃڻ: هڪ وڻ جنهن جي پاڙ مان
ڳاڙهو رنگ نهي. ڳاڙهو- لعل.
مڃر: ساوا ڪچا سگر. ڪنڊيءَ جو
بور.
مُجرو: سلام. ديدار. تماشو.
مڃڻ: مٿان.
مُجيجا: ويڃانءَ. تون ڪڇ.
محفوظان: لوح محفوظ کان. ازل
کان.
مُد: مند. شراب.
مدارن: ڀروسن: تعلقن.
مدعي: ڪوڙا دعويڊار. دشمن.
مُد: ٿرهو. ڪڪن ۽ ڪاٺين جو ڍڳ.
ڪڪن جو گڏو.
مذاق: ننولي. نڳي.
مذڪور: ذڪر. احوال.
مُر: مٽي. ميراڻ.
مرڪ: سرڪي. تري جا قطرا.
موزو: چمر جو جوراب جنهن مان
بدبو ايندي آهي.
مُرسِل: موڪليل. رسول.
مُرڪ: فخر. وڏائي. مرڪڻ جهڙي
ڳالهه.
مرڪئون: مرڪندڙ. پهڪندڙ.
مُزان: گڏجان. ملان.
مُزنيئون: مڙني کان.
مس: ٿامون. ڪڇ.
مساي: هڪجهڙو. برابر.
مَسحو: وضو.
مُسلم: قبول ڪيل. سونپيل.
مُسن: تڪليف ۾ اچڻ.
مُشاهدو: ديدار. لقاءُ.
مصلحت: ڀلائي. فيض.
مضر: ضرر پهچائيندڙ.
مضمضه: گرڙي.
مطيعن کي: تابعدارن کي.
مَعْبُود: عبادت جو لائق.

معجونون: مرڪب دوائون طاقت لاءِ.
معذور: ويڃاري. بيوس.
معرفت: ڄاڻ. پروڙ.
معمر: آباد. اڏيل.
مُفتي: فتويٰ ڏيندڙ.
مقالان: بيان کان.
مُقاميائي: مقام پائي. هڪ ئي
قبرستان ۾ دفن ٿيل.
مُڪا: موڪليا.
مُڪار: موڪليم. مون کي موڪليا.
مُڪڙا: جهاز.
مُڪڙي: پيڙي.
مُڪ: تيل جو مک. تيل مڪڻ.
مُڪڙي: گاه جو هڪ قسم.
مُگت: موڙ. تاج.
مُگ: پن. گهر.
مُل: پهلو. بهادر.
مُل: ملهه. وٽ.
ملاح: مليح جو جمع (مليح = سهڻو)
سکر.
مُلاحظو: ڊپ. خطرو.
مُلام: ملامت. ميار.
مُلاء: وٽان. کان.
مُلكوت: ملائڪن وارو درجو
سالڪن جي هڪ منزل.
مُلو: ملول.
مُلهائج: موڪج. سرخرو ڪج.
مُلهي: سرخرو ٿي. مرڪسي.
مُنا: من تان. دل مان.
مُنازين: موڙين. مهتين.
مُنجان: موڪليان.
مُند: مُد. شراب.
مُند: جاڏو.
مُندا: ڇلا. ڪنگڻ.
مُندل: ساز. اسباب. ٽڪسات.
مُندي: بنائي. جوڙي.
مُنيون ڀاڻ: قابو ڪري جهلڻ.
مُصور: مشهور صوفي شيخ حسين منصور
حلاج جنهن اُنا الحق جو نعرو هنيو.

مَن ظَلَبُ شيئا وَجَد: جنهن ڪا شيءِ
طلبي ۽ ڪوشش ڪري ان کي ڳوليائين ته
اها لٿائين.
مَن عرف الله، ڪُل لسانه: جنهن
الله کي سڃاتو تنهن جي زبان گنگي ٿي.
مَن عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ: جنهن
پاڻ کي سڃاتو، تنهن پنهنجي رب
کي سڃاتو.
مَنڪر: ڳورو. مانگر مڇ.
مَنگل: ڳورو. آڙاهه.
مَن لاشيخ له، فشيخه الشيطان:
جنهن کي ڪو مرشد ناهي، تنهن جو
مرشد شيطان آهي.
مَن له الموليٰ فله الكل: جنهن کي موليٰ
آهي تنهن کي سڀ ڪجهه آهي.
مُنه: اجهو. چپر. چنو.
مُيائي: مُدي ٿي.
مُنيو: ڳوهيو.
مُتي: ڏانهن. وٽ.
مُوتوا: مرو (مرو کان اڳ).
موڏن: اُنن.
مورچل: مورچي ڪنڀن جو ٺهيل
پنڪو.
مُورئي: بلڪل ٿي. اصل.
مورن: اُڀرن. ڦٽن.
مورياڻ: ڪٽ. ميل.
موريسر: اک ۾ وار. اک جو ڦلو.
ڪٽر.
مُورڙ: مُورڙي. سرمايو.
مُوسٽ: ڪوڙو بهانو. عذر.
موڪ: جلم. گهڻو ڇڙاڳ. ڪشالو.
موڪي: شراب وڪڻندڙ عورت.
ڪلالڻ.
مولهيا: پٽڪا. پڳون.
مُونا: گوڏا.
مونڙين: گوڏن سان.
مُونهان: مون کان.
مونهن: مون کي.
موه: منهن. مهاڙ.
موهڙ: مهاڙ. منهن.

نجس: پليد. گندو.	ن	موء: جٽائون. وارو.
نجهرو: اجهو. جهوپڙي.	نابودي: نيسي. فٺائي.	مها: ميها. پاڇي جو هڪ قسم.
نچ: پلي. سدا.	نايون: نهندون. چنبا.	مهين: آزمودگارن. سردارن. بهادرن.
ندوري: نياڳي.	ناتاريون: پيڙين بيهارڻ لاءِ ننڍا	مهارا: مهارو. پلنگ.
نڌان: پڇاڙي.	لنگر.	مهاء: منهن اڳيان.
نٿڻ: خزانو ڏن. گهر. ڪٽنب. لڻ.	ناتر: پانهي. تازي تواني.	مهائين: وريار. بهادر.
نڌر: بي آڌار. بيواهي.	نات: ڌڻي. سردار. مرشد. گرو. مها	مُهت: مان. آبرو.
نٿو: ٻٽل. قلو (نهڻ جو اسم مفعول).	جوڳي.	مهر: مهار. واڳ.
نرتي: جاڇي. سنڀالي.	ناڌ: وراڻ. آلاپ.	مهري: فياض. مهربان.
نرجا: بيشرم. نرجا.	نار حاميہ: ساڙيندڙ باھ.	مُھرو: پيڙيءَ جي اڳيل جو ڪلو
نرجايون: بيشرمليون.	ناري: دوزخي.	(جنهن ۾ پڳھ جو رسو ٻڌجي).
نرڳ: دوزخ.	ناريون: زالون.	مُھڙ: مهندار.
نرمل: صاف. روشن.	نارڙيون: نضون چمر جون رسيون.	مهميزون: جُنيون. ڌڪ.
نڙ: وڄائڻ جي ڪاني.	ناسوت: سلوڪ جي پهرين منزل.	مُھن: ناس ڪن. عذاب ڏين. موهين.
نڙديڪون: سندن ويجهو ديدار.	ناسيندي: اڀرندي ڪني ڪيندي	مُھندڙي: موهيندڙ.
نسيان: قطرو.	نقصبائي: عيب کان نقص سان.	مُھيسر: پير مغان. وڏو ديوتا.
نفي: انڪار. نلوه (ضد اثبات).	ناقو: اٺ. ڏاڇي.	مٺ: ميت. لاش.
نقرين: شرنين سان.	ناڪسيءَ: پاڻ وڄائڻ.	مٺڪي: مهائڻ جي.
نڪ: ڪوھ تي پاڻيءَ جو ڇلهو. آوازو.	ناڪون: ٺاڪون. تير.	مٺين: ماپين. تورين. ڳڻين.
نڪڻي: سڪڻي. اڪيلي. فقط.	ناڪلاءَ: 'ناڪيلو' وڻ.	مي: شراب. مڌ.
نڪڻو: نسورو. ڇڙو.	ناگئا: خلاصي. ملاح.	ميا: رحم. باجهه. متارا. ٿلها.
نڪون: پاڻي جا ڏها.	ناگھ، ناگاھ: اوچتو.	مُيان پوءِ: مٺي کان پوءِ.
نڪونج: ڪُن. گرداب.	نائءِ: نماء. جھڪاء.	مياڻيون: اهي جايون جتي مڇي
نڪتا: نڪتا.	نائُ: مان.	ماري گڏ ڪن.
نڪڻ: تارن جا ميڙ. برج.	نانهن: نيسي. فنا.	ميت: ميسار. ڍڪ.
نڪڙايو: نڪڙي ڪريو.	نانگو: ملنگ. جوڳي فقير.	ميتاقان: ميٿاق کان. ازل کان.
نڪيريو: الڳ ڪريو.	ناني: هنگلاج جي ديوي بيبي.	ميچون: اشارا.
ننگيا: نڪتا.	ناه: نه هئڻ. نيسي.	ميخون: ڪليون. نوڪون.
نلو: رڳو. خاص. فقط.	ناڻڪ: تير جي چهنڊ. چوت.	مينڊا: آڏا ڳتيل وار (ڪنواري
نمر: ماڪ. آلاڻ.	نائين: تون جھڪائين.	چوڪريءَ جا). وارن جا موڙا.
نن: ليلاءِ. روج راڙو ڪر.	نباڙ: خالص. نچ.	ميريائي: عيبدار.
نندا: گلا. سامان ٻڌي سفر جي تياري	نبري: ختم ٿئي. ڇڏي.	ميڙ: ملاء.
ڪئي.	نيهي: جٽاءُ ڪري. توڙ پهچي.	ميڙائو: ميلاپ. وصال.
ننڌ: گهر. آستان.	نيريو: جدا ڪيو. فيصل ڪيو.	ميڙو: ميلاپ. وصال.
ننگر: لنگر. پيڙيءَ کي ٻٽڻ جو رسو.	نپر: نبل. ڪمزور.	ميس: نفساني خواهش. آڪڙ.
نوالا: گراه. لقما.	نٺ: هميشه.	ميڪان: ميخون. ڪليون.
نوج: ڪٽل نظر.	نيٺ: بنا ڪپڙي. ننگو.	مِين: سورمن کي مين متارن کي.
نورا: پيرن جون چيرون.	نجات: شرافت. بزرگي.	مِين: اُنن.
نوراين: ٻڪريءَ جو ڏاڏيندڙ ڦر.	نجاست: پليتي. ناپاڪي.	مِين: پَرين. لڳن.
نوڪون: جهنبون.	نجاه: اوهين پهچائڻ جو.	

وَتَوَاصُوا بِالْحَقِّ تَوَاصُوا بِالصَّبْرِ: پاڻ ۾
 صلاح ڪندا رهو حق ساڻ ۽ پاڻ ۾
 صلاح ڪندا رهو استقلال ساڻ.
 وَتَر: هيڪڙائي. هڪ.
 وَتَرُو: وڌيڪ. گهڻو.
 وَتَرِيُون: گهڻيون.
 وَتَعَزَّزْ مِنْ تَشَاءٍ وَتَذَلْ مِنْ تَشَاءٍ: جنهن
 کي وڌيس تنهن کي عزت ڏئي ۽
 جنهن کي وڌيس تنهن کي ذليل
 ڪري.
 وَيَتَو: اجايو. ضايع.
 وَتَ: شيء. مهلاڻتي چيز.
 وَتَاثُ: مڪان. لوڙهو.
 وَتَ: ونڊ. ساڪ. تحفو. ڀاڱو.
 وَتَيُون: ڪناريون. ڪنڀون.
 وَجُود: هستي. خودي.
 وَجِه: صورت.
 وَجَا: علم. هنر.
 وَجَرِي: پگهري. بيقرار ٿي.
 وَجَهْلُ: ڳرڻ. بيقرار ٿيڻ.
 وَجَهِيوڪاڻ: اثبٽ ڪريو.
 وَجَهْلِي: سور ۾ ڳري.
 وَجِين: ٽپهري.
 وَچار: وڃن وارو. ميهار.
 وَحْدَتَا: وحدت مان.
 وَحْدَه لاشريڪ له: هو (ڌڻي) هڪ
 آهي ۽ ڪوبه جهڙس ناهي.
 وَحُوسَن: جهنگلي جانور. مروئن.
 وَدَاع: موڪلاڻي.
 وَدَ لَهِي: وڌ قيمت لهي.
 وَدَانْدَرَا: وڏا. مضبوط. عمدا.
 وَدَاثُ: ساز. واڄو.
 وَدَيَا: تنهنجو وڏايون.
 وَدَوْتُو: ڪاوڙيل.
 وَدَوُزَا: وڏوڻا. ڪاوڙيل.
 وَدَيَت: وڌ نڍائي. سبب.
 وَدُ: زخم. گهاٽ. وڻي.
 وَدِي: وڌيل. ڪيل.
 وَرِيپُو: هٿ آيو. حاصل ٿيو.
 وَرَاڪُو: پيچ محبت جو.

وَإِذَا تِي: ٻار جي ڄمڻ جي خوشي.
 وَإِذَا تِي: وڌائي.
 وَإِدْوَرَكِي: ڦٽيلن جي.
 وَإِدْوَرِيَا: وڌيل. ڦٽيل.
 وَإِذْكَرْ رِبْكَ فِي نَفْسِكَ: پنهنجي
 رب کي پنهنجي دل ۾ ياد ڪر.
 وَارِيو: موٽايو. ورايو.
 وَارَ: واڙي. لوڙهو.
 وَاسْلَمَا: ڳڻتيون. فڪر. گهنگهر.
 وَاشْكَرْ وَالِي وَلا تَكْفُرُون: منهنجو
 شڪر ڪريو ۽ انڪار نه ڪريو.
 وَاک: وس. حيلو. بنهه. بلڪل.
 وَاک: پيچ. ور وڪڙ.
 وَاکْجِي: ٻڌجي.
 وَاکْجِي: لغام.
 وَاللّٰهُ مَعَ الصَّابِرِينَ: خدا صبر
 ڪندڙن ساڻ آهي.
 وَالْعَصْرُ: زمانو شاهد آهي.
 وَ أَمَامَن خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ: جيڪو
 پنهنجي رب جي اڳيان بيھڻ کان ڊڄي ٿو.
 وَانْءُ: ونءُ. وڃ.
 وَاتِي: حسي ۾ ڀاڱي ۾ نصيب.
 وَانْجَا: دور. پري. گمراهه.
 وَانْجَهِي: ونجهه وارو. بيڙي
 هلائيندڙ.
 وَانْدَا: وڙلاپ. واکا.
 وَانْدَ: ننڍڙو ڳوٺ. وانڍ.
 وَاثِيَا: ڳنڍيا. جڙيا.
 وَاهارو: واهرو.
 وَاهيري جي وير: نماشمار.
 وَاهوندن: ڏکڻ اولهه جي هوائن (جي)
 سياري بعد لڳن.
 وَاهيت: نگهباني.
 وَاءُ: افسوس.
 وَائِثُ: چڪاس. جاچ.
 وَائِثِيُون: بيرقون. جهنڊيون.
 وَائُو: ڏڪر. بيان. بولي.
 وَائِي: بولي. آواز.
 وَائِي پيا: وات پيا. تڪرار ڪيائون.

نُور: نند.
 نُورُ: هيٺاهين زمين.
 نُورْدِين: ليکين. شمار ڪن.
 نُهَو: بڻ بنياد. نسل.
 نُهَوَرِيو: نابود ڪيو.
 نُهيءُ: انڪار. نفی.
 نُهي: ٻڌي. قابو ڪري.
 نُهي: نهي. جهڪي.
 نُئِين: ننڍي ندي. نهر.
 نُئي ويا: لڙي ويا.
 نُئي: ڏويڻ. ڪٽيائي.
 نُيَا: انصاف.
 نُيَا: تلاءُ.
 نُيچ: گهڙو. دلو.
 نُيڊو: اونهو سمنڊ.
 نُيَرُ: پاڻي. جل.
 نُيران: نيرن. ناشتو.
 نُيرانا: ٻُڪيا.
 نُيَرُ: ننڍي نهر. ڪسي.
 نُيَرَا: پالا. غمزا.
 نُيشَن: ڇهن ورهين جو جوان اُٺ.
 وَدَوُ ڏَنَدَ: همت وارا جوان.
 نُيڪاري: ڌوئي صاف ڪري. پاڪ
 ڪري.
 نُيڪيتي: ڪنوار جو مائٽن کان جدا
 ٿيڻ.
 نُيَلُ: پاڻي. ڳاڻيٽي جو وڏو عدد.
 بُيشمار.
 بُينس: وٺي وڃينس.
 بُيشاهه: منهنجون اڪيون.
 بُيهه: پيڙي. حڪم. اختيار.
 بُيهانيون: ٿانو پچائڻ جون آيون.
 وَ
 وَات تيا: پنڌ پيا.
 وَاتِيندڙ: ورهائيندڙ.
 وَاجه وڃي: ٺهري ڪوشش ڪري
 وڃا: وڃن. بولي.
 وَاجائون: سخن. انجام.

وہاڻي: موڳو ڪري. اوراڻي. غش ڪري.
وہاڳ: اسر جي راڳي. پريٽي.
وہان: عمل ڪريان. هلان.
وہانو: صبح جو تارو. سوڊينڌڙ.
وہرون ڪرڻ: مٿا هڻڻ زور ڪوشش ڪرڻ.
آلم ڪرڻ.
وہسن: خوش ٿيڻ.
وہڪئي: ڪير بند ٿئي.
وہلا: جلد. سگها.
وہلور: بيزار، تنگ.
وہلوريا: بيزار ٿيا. پريشان ٿيا.
وہ لڳو: اڪير ٿي. نينهن لڳو.
وہون: زالون.
وہيڻو: هٿ وس. اختيار ۾.
ويءَ: گاه وارو ميدان.
وياء: اولاد.
وياجي: چئي. اوري. گريهي.
ويچون: حيران. هلاڪت. ڏکيائين. جدا. ذرا.
ذرا. پرزا پرزا.
ويڌ: ويڌن. تڪليف.
ويرا: انهيءَ مهل.
ويراڳ: فراق. ويوڙو.
ويراڳي: تڪليف.
ويرو تار: هر دم. هميشه.
ويري: ڪوهي.
ويڙهمن جو ملڪ گهرجي جوءَ ماڳ.
ويڙهو: گهر. پاڙو.
ويڙيجهپ: هڪ ڳوٺ جو نالو (جو ڏيپلي تعلقي ۾ آهي).
ويڙيجن: وطن وارن. جهانگين.
ويڙين: ويڙن ۾. وطن جي ماڳن ۾.
ويساند: آرام. ساهي. صبر.
ويساهي: دوکو ڏئي.
ويساهين: ساه پئڻ آرام ڪرڻ.
ويڪ: ڪشادگي. ويچو. تفاوت.
ويلا ڪري: وقت گذري وڃي.
ويلو: ويرم. دير.
ويله: اڻ هوند. ٻُڪ.
ويٺ: وهڪ. گهر. بينڪ.

وڳڻ هلڻ. رلڻ.
وَل: هر ڏي. پوک.
وَل: ولهه. تتڻ.
ولاڙ: پير جي جانچ لاءِ آڏو وڌي پير ڪڍڻ.
ولتي: پوئتي موٽي. پُٺ ڏيئي.
وَلَسوف يُعطيك رَبڪ: تنهنجو رب توکي ترت عطا ڪندو.
وللين: بڪواس ڪرين. وقلين.
ولوڙا: ڪير جا ولوڙا. ڪير ولوڙڻ.
ولها: غريب. ڪنگال.
ولهارن: سبز ميدانن. ماترين.
ولهو: محبوب. پتار. مڙس.
وَمَر: جئن مَر. متان.
وَمَر: درياءَ.
وَماس: فڪر. گهٽي. ويچار.
وَماسيا: فڪر ۾ پيا منجهي پيا.
وناھيو: شادي لاءِ سنڀرايو. وناھ ۾ ويهاريو.
وَنحن اقرب اليه من جبل الوريد: اسين انسان ڪي سندس ڪنڌجي رڳ کان به ويجهآهيون.
ونڌيان: سڀان. رفو ڪريان. ٿيڻان.
ونڌين: سوراخ ڪن.
ونڪ: رنگ. چمڪ. تجلو.
ونگس: سهڻي سياڻي زال.
ونگسيو: سوگهو ڪيو. ونگيو.
ونهيان: سُڪيا.
وڻاه: اي وڻ!
وڻاه: ورن يا رنگ واريون. اهڙي نموني جون.
وڻائون: وڻن کان.
وڻڪار: لس پيلي ۾ وڻن جي هڪ جوءَ جو نالو. وڻراھ.
وڻواند: مهڻي هاب. ڪميڻي.
وڻي: وڻج ڪري. سودي.
ووڙ: ڳول. ڏور. نهار.
ووڪ: ڪوڪ. رڙ. دانهن.
وَه: پاڻيءَ جو وهڪرو. تڪ. درياءَ جي سير. نينهن.

وَران: آسودگي. سُڪار.
وَرَت: ڪوه مان پاڻي ڪپڙ جو رسو.
ورجي: بي آرامي ٿئي. ورچي.
ورچائي: بيزار ڪري.
ورد: وظيفو. لازمي ڪم.
ورسيا: پليا. گمراه ٿيا.
ورسيايس: ڀلايس. گمراه ڪيس.
ورڪن: ڦڙڪن. لڏن.
ورڪ: وڻ.
ورم: ضروري ڪم. سودو.
ورمن: ديرڪن. ترسن. روڪجن.
وَرَن: رنگ.
ورنائي: قبولي. اونائي.
وَرَنهه: چڱو مڙس. جوان مرد.
وريام: پهلووان. بانڪو. بهادر.
ورونهن: وندر. پچار.
وروڻيون: سڪي ويون.
وروهڻ: وندرڻ. ريجهه رهڻ.
وره: درد. غم.
وَرڙ: ڀلائي. احسان. جنس. پُٺ.
وَرڙال: ڳولا ڦولا. پچا ڳاچا.
وَرڙاه: وڻاه. نقصان.
وَرڙاه: وڙائي. جڳائي.
وَرڙائي: وڙن واري. لائق.
وَس: وسندي. آبادي. وسڪار.
وَسامي: ٽڪجي. بيحال ٿي.
وَسائي: اجهڻاڻ. تڪل. پروس.
وسوڙل: گهلي موڙهل. سادي.
وَسَه: ويساه ڪر. اعتبار ڪر.
وَسيل: وسيلو.
وصالي: وصال جا طالبو.
وظيفا: ڦيڻا. دعائون.
وَفي انفسڪم، افلا تبصرون: (خدا جي قدرت جون نشانين) اوهان جي اندر ۾ آهن، پوءِ اوهين ڇو نٿا چٽائي ڏسو.
وڪر: گهٽي. فڪر.
وڪني: ڪڪ. بيزار.
وڪار: گدام. سراءِ. مال رکڻ جي جاءِ.
مال وارو.

هيئن: مئين. مئين.
ههات: افسوس. هاء هاء.
هيهات هيهات لڙا توعدون: هاء شل
(پري هجي) اها ڳالهه جنهن جو توهان
کي ڊپ ڏنو ويو آهي.

هڙده: ارڙهن.
هڪڙو: تيار.
هڪون: روڪون. اڪون.
هڪيا: حاضر. تيار.
هڳاء: پوءِ.
هلاچو هل: غوغاء. آواز.
همر: غم. ڏک.
هما: هڪ قسم جو خيالي پکي.
همه: سڀني. سڀ.
همير: امير. سردار.
هنڪ: جسمي والڦوادلديڪم:
منهنجو جسم هت آهي ۽ دل اوهان
وت.
هنوا: مينهن وسوڙا (ڳاڙهاجيت).
هنگ: هونگار. هڪل.
هنگلور: هنگلاج.
هنهان: هن کان پوءِ.
هنغار: هن سال. هينئر.
هڻي ويا: ڦري ويا.
هوائون: وهم. اجايا خيال.
هوائي: نابود. خام.
هوڻ بلوچن جي 'هوڻ' قبيلي جو فرد پنهنجو.
محبوب
هوڻاڻي: 'هوڻ' بلوچن منجهان. پنهنجو.
محبوب
هور: هرڪو. ڪٽڪو.
هورا: ڳڻتي. انتظار.
هوڙاڪ: هوڙو. ننڍي پيڙي.
هول: ڊپ. فڪر.
هون: هُجن.
هون: مان. آءُ.
هوندو: جيڪي موجود هجي.
هٽان: هٽان.
هٽائين: هٽائين.
هٽڻ: هٽ. هستي.
هيجان: هيچ مان. پيار مان.
هيج هوج: هيٺانهن هوڏانهن ڪرڻ.
هيدي: اٺ جي واڳ. پاڪڙو.
هيرون: هريل.
هيكاند: ميلاپ. گڏجاڻي.

ويج: طبيب. ڏاهو.
ويمو: متاستا. وڻج واپار. ڌمو.
وين: ويامن.
وينتي: عاجزي. منٿ.
وينجهار: جواهرن کي تنگ ڪيندڙ.
عادل. داناء.
ويڻ: مھڻو.
ويٽ: بنا. کان سواءِ.
ويٽ واهر: بنا واهر. بيبوس.
ه
هاتڪ: حاڙڪ. هوشيار. ڏاهو.
هايون: هلاڪت. نقصان.
هار: آڌار. آهر.
هاريا: نادان.
هاڪ: ساراهه. هڪل.
هالار ڌڻي: هالار (جام ننگر) جو سردار.
جلم جڪرو.
هالاري: هالار جو رڳيل ڪپڙو.
هالورا: جهلڪو. چمڪات.
هام: دم. دعويٰ.
هاهر: اٺ جي هونگار.
هائون: ڌاڙيل. ظالم.
هاواڻا: هل. دهشتون.
هائي: باهم. اوڙاهه. دوزخ.
هٽڪڙول: هٽڪڙيون.
هٽ هٽن: پڇتائين.
هٽ: جسم. هائي.
هيجي: شد مد سان پڙهڻ.
هيج: عذاب سَهه. تڪليف ڪي.
هيجي ويا: فنا ٿي ويا.
هڏ: جسم. رت پائي. مائٽ.
هڏ: ماڳهين. موراھين. هرگز.
هڏاڪڻيان: 'هڏاڪڻي' ڳوٺ کان.
هڙ: سار. يادگيري.
هڙائي: هيٺائي. هڪڙائي.
هر ڪس: هر رنگ جا.
هر ڪڻن: پٺيئين پلجي پٺين.
هرنام: 'هري' جو نانءُ. سلام.
هري: ياد اچي.
هريا: ساوا. آلا. تازا.